

ЕРАТРИЛЪР

ДЖЕФРИ ДИВЪР

В света на трилъра
признавам един
майстор –
Джефри Дивър!

Стивън Кинг

Няма
по-свиреп звяр, но
Все пак милост той познава!

МИЛОСТ

Джефри Дийвър

Милост

И не успявате да доведете
беседата дотам, че да узнаем
отде му иде този смут, чиито
опасни пристъпи на бясна ярост
така разкъсват мирните му дни?¹

„Хамлет“, 3 действие, 1 сцена
Уилям Шекспир

1. Превод Валери Петров „Народна култура“, 1973

Първа част Няма по-жесток звяр

1.

Катафалката се поклащаше леко като детска люлка.

Старата кола скърцаше по някакъв второкласен, напукан и неравен асфалтов път. Той предполагаше, че пътуват вече няколко часа, макар че не би се учудил, ако се окажат дни или седмици. Накрая чу изскърцване на амортизирани спирачки и автомобилът се заклати на някакъв остър завой. Излязоха на първокласен път и увеличиха скоростта.

Той потърка лице в гладкия етикет, зашит от вътрешната страна на чувала. Не го виждаше в тъмното, но ясно си спомняше думите, елегантно избродирани с черен конец върху жълтата тъкан.

Юниън Ръбър Продъктс Трентън, Ню Джърси 08606 Произведено в САЩ

Той притисна страната си към етикета и вдиша през миниатюрната пролука там, където ципът не достигаше съвсем до края. Равномерното поклащане на катафалката изведнъж го изпълни с тревога. Почувства се така, сякаш пропадаше направо в ада, а може би в някакъв кладенец, където завинаги щеше да остане да виси с главата надолу...

При тази мисъл го обхвана пронизващ страх от затвореното пространство и когато стана нетърпимо, той изви врат и разтвори месестите си устни. Стисна машинката на ципа със зъби, жълти и здрави като кошешки нокти, и напрегна всички сили, за да разтвори чувала. Сантиметър, сетне още няколко. Хладен въздух с мирис на отработени газове изпълни чувала. Той жадно вдиша. Свежият въздух пооблекчи клаустрофобията му. Мъжете, които го мислеха за мъртъв, наричаха това, в което лежеше, „ПТП-чувал“, но той не си спомняше никога да са пренасяли в него загинал при пътнотранспортно произшествие. Мъртвците обикновено слагаха край на живота си, като скачаха от стълбището на Отделение Е. Умираха от прерязване на вените на дебелите им ръце. Задушаваха се, заврели глави в тоалетната, или като мъртвеца от тази сутрин –

с ивица плат от чаршаф, здраво омотана около врата.

Той обаче не си спомняше нито една катастрофа.

Сега отново оголи зъби и продължи да смъква ципа – двайсет сантиметра, двайсет и пет. Кръглата му, обръсната глава се показа през отвора. Озъбен и с подпухнало лице, имаше вид на мечка – не само плешива, ами и синя, защото точно в този цвят беше боядисана главата му.

Накрая, след като успя да се огледа, той с разочарование откри, че не се намира в катафалка, а в обикновено комби. На всичкото отгоре то дори не беше черно, а тъмносиво. Задните стъкла не бяха матови и той различи силуетите на дървета, пътни знаци, електрически стълбове и бараки – образите им бяха разкривени от мъгливия мрак на есенната вечер.

След пет минути продължи да се мъчи с ципа и ядосан, че ръцете му са стегнати в чувала, промърмори: „Проклетата гума от Ню Джърси“. Успя да смъкне ципа с още десетина сантиметра.

Намръщи се. Какъв беше този шум?

Музика! Идваше от предната седалка, отделена от задната част с черна плексигласова преграда. Той обичаше музика, но някои мелодии го дразнеха. Тази, която звучеше сега, някакво кънтри, по незнайна причина го караше да се чувства отвратително.

„Мразя този чувал! – помисли си. – Толкова е тесен, мамка му!“

Изведнъж му хрумна, че не е сам. Точно така – чувалът беше пълен с души на смачкани и размазани тела. На хора, скочили от последния етаж, удавили се в тоалетната или пререзали вените си.

Той реши, че тези души го мразят, че го смятат за натрапник. Искаха да го затворят жив завинаги в този тесен чувал. И с тази мисъл дойде първият му пристъп на паника за вечерта – жесток, нетърпим, ужасяващ. Той се опита да се успокои, както го бяха учили, като пое дълбоко въздух, но беше твърде късно. Целият се обля в пот, очите му се насълзиха. Рязко надигна глава през отвора на чувала. Изви ръце, колкото можеше, и започна да дере гумирания плат. Зарита с крака. Заби нос в ципа, който се смъкна още малко и заяде.

Майкъл Хрубек закрепя.

Музиката спря, чу се мърморене. Катафалката свърна рязко встрани, като самолет при силен страничен порив.

Хрубек подскочи, сетне отново и отново. Опитваше се да се измъкне през малкия отвор, вратните му жили се напрегнаха като въжета, очите му се изцъклиха. Той изкрещя, заплака, отново изкрещя.

Вратичката в черната преграда се отвори и две ококорени очи надникнаха отзад. Обхванат от паника, Хрубек нито видя санитаря, нито чу истеричния му крясък:

– Спри! Спри колата, за Бога, спри!

Комбито отби на банкетата сред силно барабанене на чакъл. Наоколо се вдигна облак прах и двамата санитарни, облечени с пастеленозелени гащеризони, скочиха и изтичаха зад колата. Единият рязко вдигна капак. Над лицето на Хрубек светна малка жълта крушка, това го изплаши още повече и изтръгна нов отчаян вопъл от гърдите му.

– Мамка му, не е умрял – установи по-младият санитар.

– Не бил умрял ли? Това е бягство! Да се връщаме.

Хрубек изкрещя отново и се напъна да се изправи. Върху синята му глава изпъкна плетеница от вени, затрепериха мускулчетата. На устата му избиха пяна и кръв. Мисълта (и надеждата), че е получил удар, хрумна едновременно и на двамата санитарни.

– Спокойно, хей! – изкрещя по-младият.

– Само ще си навлечеш повече неприятности! – добави партньорът му не особено убедено. – Разкрит си вече, така че се успокой. Ще те върнем обратно.

Хрубек нададе кански рев. Сякаш под въздействието на звука ципът поддаде и металните зъбчета изскочиха като сачми от гумираната материя. Задъхан, Хрубек скочи напред и се втурна навън. Сви се на земята, гол, само по бели шорти. Без да обръща внимание на суетящите се наоколо санитарни, опря глава в собственото си изкривено отражение върху очуканата хромирана задна броня на катафалката.

– Добре, стига толкова! – изръмжа по-младият санитар.

Тъй като Хрубек не реагира, а просто отърка буза в бронята и заплака, той взе дъбов клон, два пъти по-дълъг от бейзболна бухалка, и заплашително го размаха.

– Не! – изкрещя колегата му.

Въпреки предупреждението по-младият санитар замахна към широките голи рамене на беглеца, сякаш се опитваше да улучи бейзболна топка. Клонът удари Хрубек почти безшумно и той като че не го усети. Санитарят стисна по-здраво оръжието си:

– Мамка ти!

Другият изтръгна клона от ръцете му:

– Не. Не ни е това работата.

Хрубек се изправи задъхан и се обърна към санитарите. Те отстъпиха. Мъжата обаче само огледа любопитно двамата мъже, сетне отново

се свлече на земята, изпълзя встрани и се затъркаля в тревата край пътя, без да обръща внимание на студената есенна роса. От гърлото му се изтъргна стон.

Санитарите отстъпиха към катафалката. Скочиха в колата, без да затварят задния капак, и потеглиха с пълна скорост, посипвайки Хрубек с камъчета и пръст. Той не реагира на този обстрел, просто остана неподвижно, вдишвайки жадно студения въздух, миришещ на пръст, изпразнения, кръв и машинно масло. Изчака катафалката да изчезне от погледа му сред синкав облак прах, радостен, че двамата мъже са си отишли и са отнесли ужасния гумиран чувал от Ню Джърси и прозрачните му обитатели.

След няколко минути паниката му се превърна в неприятен спомен, сетне в смътна мисъл, докато накрая съвсем изчезна. Хрубек се изправи с целия си ръст от сто и деветдесет сантиметра, бръснат и син като друид. Изскубна стиска трева и обърса устата и брадичката си. Огледа се. Пътят пресичаше дълбока долина; назъбени отвесни скали се издигаха и от двете страни на широката асфалтова ивица. Зад него, на запад (откъдето беше дошла катафалката) болницата се губеше в мрака на много, много километри. Напред се виждаха далечните светлини на къщи.

Като животно, току-що пуснато от клетката, той започна да обикаля вдървено, предпазливо, несигурен в каква посока да поеме.

Сетне, като животно, надушило някаква миризма, той се обърна към светлините на изток и се затича със зловеща ловкост и голяма бързина.

2.

Небето над тях смени цвета си от тъмносиво на черно.

– Коя е онази там?

Жената посочи звездите над далечната горичка от елши, дъбове и някоя и друга бреза, обозначаваща края на имението.

Мъжът до нея се размърда и остави чашата си на масата.

– Не знам.

– Бих се обзаложила, че е Касиопея.

Тя премести поглед от съзвездието към обширния държавен парк от другата страна на мастиленочерното езеро.

– Възможно е – съгласи се той.

Седяха на терасата, стоплени от бутилката вино и необичайно

мекия ноемврийски въздух. Една-единствена свещ в синя мрежеста поставка осветяваше лицата им. Около тях се носеше тежката и сладникава миризма на гнили листа. Макар че наблизко нямаше съседи, те шепнеха.

– Не ти ли се струва понякога, че мама все още се навърта наоколо?
– попита тя.

Той се засмя:

– Знаеш ли какво си мисля за призраците? Те би трябвало да са голи, нали? Дрехите нямат души.

Тя го погледна. В съгъстяващия се мрак се виждаха само прошарената му коса и тъмносивите му панталони. Самият той приличаше на призрак.

– Знам, че няма призраци. Не това имах предвид.

Тя вдигна бутилката луксозно калифорнийско шардоне и си наля още. Не прецени добре разстоянието, гърлото на бутилката издрънча силно върху чашата ѝ и ги стресна.

Без да откъсва очи от звездите, съпругът ѝ попита:

– Има ли нещо?

– Не, нищо.

Лизбоун Ачисън разсеяно прокара дългите си задебели пръсти през късата си руса коса. Протегна блажено гъвкавото си четирийсетгодишно тяло и погледна за миг триетажната колониална къща, издигаща се зад тях. След малко продължи:

– Исках да кажа за мама... Трудно е да се обясни.

Като учителка на езика на кралицата обаче Лиз бе убедена, че трудността в изразяването не бива да служи за извинение да не се доизкажеш, затова опита отново:

– Чувствам някакво „присъствие“. Това имах предвид. Сякаш като потвърждение на думите ѝ свещта потрепна.

– Няма повече да тормозя духовете – каза тя и кимна към свещта. Двамата се засмяха. – Колко е часът?

– Наближава девет.

Лиз се сви в шезлонга и покри краката си с дългата си дънкова пола. Виждаха се само върховете на кафявите ѝ каубойски ботуши. Тя отново погледна звездите и се замисли, че майка ѝ е много подходяща за блуждаещ призрак. Беше починала точно преди осем месеца в любимия си люлеещ се стол на същата тераса, на която сега седяха Лиз и Оуен. Старицата изведнъж се беше навела напред, сякаш е разпознала някакъв знак, бе казала: „О, разбира се“, и след миг бе преминала във вечния покой.

Тази къща също беше идеална за обиталище на духове. Тъмната постройка предлагаше повече пространство, отколкото би могло да бъде запълнено от едно многодетно семейство от осемнайсети век. Бе облицована с похабени от времето кедрови летви, кафяви, напукани, грубо одялани. Вътрешната ламперия бе тъмнозелена. Навремето къщата е била кръчма и била разделена на голям брой малки стаи, свързани с тесни коридори. На таваните се кръстосваха греди, надупчени от дървояди, и бащата на Лиз бе твърдял, че няколкото дупки, в които човек можеше да пхне пръста си, били от мускетите на въстаници, преследвали англичаните.

През последните петдесет години за обзавеждането на къщата бяха хвърлени стотици хиляди долари, но кой знае защо родителите на Лиз не бяха подменили електрическата инсталация – бушоните можеха да издържат само нисковатови крушки. От терасата прозорчетата изглеждаха като светещи жълти очички.

Мислейки за майка си, Лиз рече:

– Малко преди да умре, тя каза: „Говорих с баща ти и той каза, че скоро ще се прибере.“ – Този разговор сигурно е бил много труден за Лиз, защото тогава от смъртта на стареца бяха изминали две години. – Беше плод на въображението ѝ, разбира се, но за нея е бил реалност.

Ами баща ѝ? Не, духът на татко Л'Оберже вероятно не витаеше тук. Той бе умрял на място в тоалетната на летище „Хийтроу“, дърпайки ожесточено една инатлива ролка кърпички за еднократна употреба.

– Това са суеверия – изсумтя Оуен.

– Е, в известен смисъл той наистина се върна при нея. Тя почина след два дни.

– Въпреки това.

– Говоря за чувствата на хората, когато се съберат или когато срещнат отдавна изгубен приятел.

На Оуен му омръзна да говори за духове.

Той отпи глътка вино и съобщи на жена си, че в сряда заминава в командировка. Чудеше се дали тя ще успее да му занесе костюма на химическо чистене и да му го вземе навреме.

– Ще остана до събота, така че...

– Чакай. Чуваш ли нещо?

Лиз се извърна бързо и погледна гъстия люляков храст, закриваш задния вход на къщата.

– Не, не мисля, аз... – Той не се доизказа и вдигна пръст. Кимна. Изведнъж застана нащрек. – Ето пак.

Някой се приближаваше към къщата откъм пътя. Лиз погледна Оуен:

– Дали не е пак онова куче?

– На семейство Буш ли? Не, вързано е. Видях го, докато тичах. Може би е елен.

Лиз въздъхна.

През лятото местното стадо им беше изяло цветни луковици за над двеста долара, а миналата седмица бе унищожило красив японски клен. Лиз се изправи:

– Хубаво ще ги изплаша.

– Да ти помогна ли?

– Не. И без това пак трябва да се обадя по телефона. Ще направя чай. Нещо да ти донеса?

– Не.

Тя взе празната бутилка и тръгна към къщата – петдесет крачки по пътечка между подрязани чемшири и люляци. Мина покрай блестящо езерце с няколко водни лилии. Във водата видя отражението си. Лиз бе чувала да я описват като „обикновена жена“, но не го приемаше като обида. Това определение отразяваше простотата и способността да се справя в живота, които за нея бяха аспекти на красотата. Надвесена над езерцето, тя отново оправи косата си. Сетне внезапен полъх заличи отражението ѝ върху водната повърхност и тя продължи към къщата.

Тайнственият шум престана и тя си отдъхна. Риджтън бе сред най-безопасните селища в щата Ню Ингленд, красиво градче сред гористи хълмове и поляни с винаги свежа трева, осеяни с огромни валчести камъни, където пасяха състезателни коне, вакли овце и крави. Градът бе основан още преди тринайсетте щата да обсъждат бъдещия си съюз и през тристагодишната си история се беше развивал повече в хармония с природата, отколкото в крачка с икономическите и обществените процеси. Човек можеше да си поръчва пица и замразено кисело мляко или да наема селскостопанска техника и видеокасети, но въпреки всичко Риджтън си оставаше една селска общност, където мъжете бяха здраво свързани със земята (строяха върху нея, продаваха я и я залагаха срещу заем), а жените се занимаваха единствено с отглеждане на децата и готвене.

В Риджтън рядко изживяваха сериозни трагедии и не познаваха организираната престъпност.

Затова сега, когато завари кухненската врата с тъмносини декоративни стъкла широко отворена, Лиз по-скоро се подразни, отколкото да

се разтревожи. Тя спря, бутилката в ръката ѝ леко се заклати, сетне застина неподвижно. Пред краката на Лиз върху тревата паднаше триъгълен лъч бледа кехлибарена светлина.

Тя излезе измежду люляковите храсти и погледна към алеята. Не се виждаше никаква кола.

Реши, че вратата се е отворила от вятъра.

Влезе, остави бутилката на кухненския плот и набързо огледа долния етаж. Нямаше следи от дебели еноти или от някой любопитен скункс. Тя остана неподвижно за момент и се послуша. След като не чу нищо, сложи чайника на котлона и клекна пред шкафчето с чая и кафето. Когато сложи ръка върху кутийката с шипков чай, върху нея падна сянка. Тя се стресна, изправи се и се озова пред жена с плахи светлокафяви очи.

Новодошлата бе около трийсет и пет годишна. През лявата ѝ ръка бе праметнато черно яке, носеше широка бяла копринена блуза, къса пола и ниски обувки с връзки. На рамото ѝ висеше раница.

Лиз тежко преглътна, ръката ѝ затрепери. Двете жени постояха известно време неподвижно, втренчени една в друга. Сетне Лиз се наведе бързо и прегърна посетителката.

– Порша.

Гостенката смъкна раницата си и я остави на плота до бутилката.

– Здравей, Лиз.

Настъпи неловко мълчание, после Лиз каза:

– Аз... такова, мислех, че ще се обадиш от гарата. Вече бяхме решили, че няма да дойдеш. Опитах се да се свържа, но попаднах на телефонния ти секретар. Е, радвам се да те видя.

Тя си даде сметка колко нервно звучи това словесно излияние и замълча.

– Докараха ме. Реших да не ви досаждам.

– Нямаше да ни досадиш.

– Къде бяхте? Търсих ви на горния етаж.

Лиз мълчеше, загледала в русата коса на сестра си – със съвсем същия оттенък като нейната, вързана с черен ластик. Порша се намръщи и повтори въпроса си.

– О, бяхме при езерото. Странна вечер, нали? Циганско лято. През ноември. Ще вечеряш ли?

– Не съм гладна. Хапнах малко в три. Лий остана миналата нощ и се ухахме.

– Ела навън при Оуен. Ще ти наля вино.

– Благодаря, наистина нищо не искам.

Тръгнаха по пътеката. Лиз се поинтересува как е минало пътуването.

– Влакът закъсня, но все пак пристигнах.

– Кой те докара?

– Някакъв мъж. Сега знам толкова много за сина му, все едно сме били съученици. През цялото време говореше за Боби, като че ли трябва да го познавам.

– Боби Келсо. На твоя възраст е. Баща му е висок, плешив.

– Сигурно е той – отвърна разсеяно Порша и се загледа към черното езеро.

Лиз проследи погледа ѝ.

– Отдавна не си идвала.

Сестра ѝ издаде някакъв звук, който можеше да се приеме както за смях, така и за тъжна въздишка. Изминаха останалата част от пътя до терасата в мълчание.

– Добре дошла – провикна се Оуен, изправи се и целуна балдъзата си по бузата. – Мислехме, че няма да дойдеш.

– Е, така се стекоха обстоятелствата. Нямах възможност да се обадя. Извинявай.

– Няма проблем. Ние на село имаме много време. Да ти наля ли вино?

– Ърв Келсо я докарал – обясни Лиз и посочи един шезлонг. – Сядай. Ще отворя друга бутилка. Имам много неща да си кажем.

Порша обаче остана права:

– Не, благодаря. Още е рано, нали? Защо не започнем с мръсната работа веднага?

Настъпи неловко мълчание. Лиз погледна сестра си, после съпруга си:

– Ами... Порша настоя:

– Освен ако не ви притеснявам.

– Всъщност не – поклати глава Оуен.

Лиз се поколеба:

– Не искаш ли да поседим няколко минути? И утре е ден.

– Не, нека просто да го направим – засмя се Порша – Както се казва в рекламата.

Оуен се обърна към по-младата жена. Лицето му бе в сянка и Лиз не виждаше изражението му.

– Както искаш. Всичко е в килера.

Той стана и тръгна. Порша хвърли един поглед на по-голямата си сестра и го последва.

Лиз остана още минута на терасата. Духна свещта и я взе. Сетне също тръгна към къщата сред искрящи капки роса, капещи от тревите пред обувките ѝ. В нощното небе Касиопея изbledня, потъмня и накрая съвсем изчезна зад настъпващите черни облаци.

* * *

Той вървеше по алеята под старите криви лампи, стърчащи от грапавите гранитни стени. Някъде над него една жена, известна му единствено като „Пациент 223-81“, стенеше задъхано, оплаквайки загубата на нещо, известно само на нея.

Той спря до товарната рампа пред дървена врата с железни решетки. Пъхна пластмасова карта в сребриста пластмасова електронна ключалка – съвсем не на място сред този едва ли не средновековен декор – и отвори вратата. Вътре половин дузина мъже и жени с бели престилки или сини гащеризони насочиха погледи към него. Сетне смутено отместиха очи.

Един млад лекар с бяла престилка, разрошена черна коса и дебели устни бързо пристъпи към него и прошепна:

– Положението е по-лошо, отколкото очаквахме.

– По-лошо ли, Питър? – понита разсеяно доктор Роналд Адлър и се втрени в носилката. – Не вярвам. Очакванията ми са доста мрачни.

Той отметна кичур от невчесаната си сивкаворуса коса и опря пръст в месестата си буза. Трупът беше огромен и плешив и имаше татуировка върху десния бицепс. На дебелия му врат се виждаше червеникаво ожулване. Гърбът му бе синкав от събралата се съсирена кръв.

Адлър махна на младия лекар:

– Ела в кабинета ми. Какво правят тези хора тук? Изгони ги и ела в кабинета ми! Незабавно.

Двамата мъже се промъкнаха през тясна врата и тръгнаха по мрачните коридори; единственият шум освен този от стъпките им бяха стенанията, които можеше да идват или от пациент 223–81, или от вятъра, който свиреше през дупките на стогодишната сграда. Стените в кабинета на Адлър бяха от същия червен гранит, както във всички останали помещения на болницата, но понеже той беше директорът, тук имаше и ламперия. Тъй като болницата бе държавна обаче, тази облицовка не беше от истинско дърво, а от имитация, и отделните плоскости не съвпадаха добре. Кабинетът сякаш принадлежеше на неуспял адвокат.

Адлър включи лампата и хвърли палтото си върху евтиния диван. Тазвечерното повикване го беше заварило между краката на жена му. Той бе скочил веднага от леглото и се беше облякъл набързо. Сега забеляза, че е забравил колана си и шкембето му бе увиснало над панталона му. Това го смути и той побърза да седне на стола зад бюрото си. Погледна за миг телефона, сякаш се изненадаваше, че още не звъни.

Адлър се обърна към помощника си:

– Да говорим направо. Стига увъртания. Сядай и казвай.

– Положението е доста неясно. На ръст е колкото Калахан. – Питър Гримс кимна по посока на трупа в помещението за извозване. – Мислим, че той...

– А той е? – прекъсна го Адлър.

– Избягалият ли? Майкъл Хрубек. Номер 458–94.

– Продължавай.

Директорът махна с неохота и Гримс постави бяла папка пред него.

– Хрубек, изглежда...

– Беше едър мъж, нали? Струва ми се, че не сме имали проблеми с него.

– До днес.

Гримс продължи да движи безмълвно устни като риба и показва малките си равни зъби. Това отврати Адлър и той сведе очи към папката. Младият лекар обяви:

– Обръснал си е главата, за да прилича на Калахан. Откраднал бръснач, за да го направи. Боядисал си е и лицето синьо. Счупил писалка и смесил мастилото с...

Адлър го погледна раздражено. Младежът побърза да продължи:

– След това влязъл в хладилната камера и останал вътре около час. Всеки друг щеше да умре. Излязъл малко преди хората на съдебния лекар да дойдат за Калахан, скрил го и се пхнал в чувала на негово място. Санитарите погледнали вътре, видели студен, син труп и...

Директорът се изсмя, но неочаквано надуши миризмата на жена си и усмивката му се стопи.

– Боядисал се в синьо? Невероятно. Синьо?

Гримс обясни, че Калахан умрял от задушаване:

– Когато го открили тази сутрин, бил посинял.

– Само че не е останал син задълго, приятелю. Щом са срязали парцала около врата му, цветът се е променил. Шибаните санитарии не са ли се замислили за това?

– Ами... – измънка Питър Гримс, но не знаеше какво друго да

добави.

– Направил ли е нещо на санитарите от катафалката? – поинтересува се Адлър; искаше да прецени колко души могат да съдят щата заради това бягство.

– Не. Твърдят, че го гонили, но той изчезнал.

– Гонили са го. Сигурно – изсумтя саркастично директорът и отново насочи поглед към папката.

Даде знак на Гримс да пази тишина и зачете досието на Хрубек.

Диагноза: Параноидна шизофрения... Моносимптомна и с халюцинации... Твърди, че лежал в седемнайсет болници, от седем от които избягал. Непотвърдено.

Адлър погледна асистента си:

– Избягал от седем болници?

Преди младият мъж да успее да отговори, директорът продължи да чете:

...изпратен на лечение за неограничено време в съгласие с Член 403 от Закона за психичното здраве на щата... Халюцинации (слухови, незрителни)... получава силни пристъпи на панически страх, при което може да извърши насилие. Коефициент на интелигентност – около и над средния... Среща трудности само с най-силно абстрактни понятия... Мисли, че го преследват и го следят, че хората го мразят и сплетничат по негов адрес... Отмъщението, често в библейски и исторически контекст, изглежда неразривно свързан елемент от илюзиите му... Особено възбудено отношение към жените...

След това Адлър прочете данните за височината, теглото, силата, общото физическо състояние и агресивността на Хрубек. Лицето му остана безизразно, макар че сърцето му се сви и той си помисли със страх и професионално възхищение: „Този мръсник е машина за убиване. Мили Боже!“

– „На лечение с хлорпромазин хидрохлорид, 3200 милиграма на ден. Орално на няколко дози.“ Наистина ли е така, Питър?

– Да. Страхувам се, че е така. Три грама торазин.

– Мамка му.

– Като стана дума... – Асистентът се размърда смутено, притисна палци върху една книга и те почервеняха от натиска.

– Изплюй камъчето. Стига си увъртал – подкани го директорът.

– Не си е взимал лекарствата.

Адлър почувства как топла вълна облива лицето му.

– Разкажи – прошепна той.

– Имаше един филм.

– Филм ли?

Гримс потърка ноктите на палците си.

– Екшън. Главният герой се преструва, че гълта някакви хапчета...

– Искаш да кажеш, че са го пускали във видеозалата, така ли?...

Ама какво ми разправяш сега?

– Филма. Само че той всъщност не ги гълта. Хапчетата, де. Преструва се, че ги гълта, но ги задържа в устата си и по-късно ги изплюва. Струва ми се, че Харисън Форд изпълнява ролята. След това много пациенти му подражавали в продължение на няколко дни. Никой май не е предполагал, че Хрубек е способен на когнитивно мислене, така че не са му обърнали особено внимание. А може би беше Ник Нолти...

Адлър попита:

– От колко дни е без бонбонки?

– Четири. Е, вече пет.

Директорът отиде до един шкаф с надпис „Психофармакология“ и надникна вътре. Поведението на шизофрениците се контролира с антипсихотични лекарства. Към торазина няма физическа зависимост, както към наркотиците, но внезапното спиране на приемането му щеше да предизвика повдигане, световъртеж, обилно потене и силна изнервеност – фактори, водещи до по-голям риск от пристъпи на паника.

А паниката може да направи един шизофреник много опасен.

Когато престанат да приемат торазин, пациенти като Хрубек проявяват агресия. Понякога стигат и до убийство.

Понякога въображаеми гласове им нашепват колко добре са се справили с ножа или с бейзболната бухалка и ги подканят да се опитат отново.

Хрубек, както забеляза Адлър, страдаше и от безсъние. Това означаваше, че ще остане буден в продължение на два или три дни – отлична възможност да все паника и хаос на територията на доста голям район.

Стонете се усилиха. Адлър вдигна ръце към бузите си. Отново усети миризмата на жена си. Отново му се прииска да можеше да върне часовника с един час. Отново му се прииска никога да не беше чувал за Майкъл Хрубек.

– Как разбра за торазина?
– От един санитар – обясни Гримс и отново раздвижи устни като риба на сухо. – Намерил хапчетата под дюшека на Хрубек.

– Кой?

– Стю Лоу.

– Кой друг знае, че Хрубек не си е взимал лекарствата?

– Той, аз, вие. Старшата сестра. Лоу ѝ е казал.

– О, много хубаво. Слушай сега. Кажу ми на Лоу... кажи му, че само да е проговорил пред някой друг, това ще му струва работата. Да не е изпуснал и една думичка. Чакай... – На Адлър изведнъж му мина една обезпокояваща мисъл. – Моргата е в Отделение С. Какво, по дяволите, е правил Хрубек там?

– Не знам.

– Научи.

– Всичко се развива толкова бързо, прекалено бързо – измънка обърканият асистент. – Не разполагаме и с половината информация, от която се нуждаем. Налага се да разровим документацията, да се обадим на различни хора.

– Не се обаждай на никого.

– Моля?

– Не казвай на никого за това без мое разрешение – срязва го Адлър.

– Ама управителният съвет...

– За Бога, човече, особено на управителния съвет.

– Още не съм ги предупредил – побърза да каже Гримс.

– Мили Боже! – възкликна Адлър. – Да не си се обадил вече на полицията?

– Не, не. Разбира се, че не съм.

Гримс тъкмо смяташе да предупреди полицията, когато Адлър се появи в болницата. Сега с тревога забеляза колко силно треперят ръцете му. Зачуди се дали няма да припадне, или да намокри гащите си и пода на директорския кабинет.

– Да помислим – започна да размишлява на глас шефът му. – Той сигурно няма да се отдалечи много от... Къде е избягал?

– Около Стинсън.

Аدلър повтори тихо името на градчето, сетне притисна папката с пръсти, сякаш да ѝ попречи да полети из мрачното помещение. Настройението му леко се подобри.

– Кой санитар са натоварили тялото в катафалката?

– Лоу. И Франк Джесъп, струва ми се.

– Изпрати ми ги.

Забравил за провисналото си шкембе, Адлър се изправи и се приближи до мръсния прозорец; не беше мит от шест месеца.

– Ти си отговорен за запазването на това в пълна тайна – изрече строго той. – Ясно ли е?

– Да, господин директор – отвърна машинално Гримс.

– И мамка му, разбери как се е измъкнал от Отделение Е.

– Разбира се.

– Ако някой... Кажете на персонала. Ако някой изпусне нещо пред пресата, да се смята за уволнен. Никаква полиция, никаква преса. Изпрати ми онези момчета. Доста сме я сплескали, не смяташ ли? Изпрати ми тези санитарии. Веднага.

* * *

– Рони, по-добре ли се чувстваш?

– Добре съм – тросна се якият млад мъж. – И какво? Какво ще правите сега? Честно.

Доктор Ричард Колер почувства как евините пружини се огъват под тежестта на пациента, когато Рони се отдръпна от него в другия край на леглото като дете от насилник. Болният подозрително огледа мъжа, който му беше като баща, брат, приятел, настойник и лекар през последните шест месеца. Внимателно се взря в оредялата къдрава коса на лекаря, в скулестото му лице, в тесните му рамене, в тънкия му кръст, сякаш се опитваше да запечата чертите на Колер в съзнанието си, за да е в състояние да даде подробно описание на полицията по-късно.

– Тревожи ли те нещо, Рони?

– Не мога, докторе, наистина не мога. Твърде много ме е страх – проплака той като несправедливо наказано дете; сетне изведнъж заяви: – Най-големият проблем е отварачката.

– Кухнята ли? Работата в кухнята ли те тревожи?

– Не, не, не. Само отварачката за консерви. Това вече е прекалено. Не виждам защо не можете да ме разберете.

На Колер ужасно му се прииска да се прозине. Копнееше за сън. Беше станал в три през нощта, а от девет бе тук, в дома за адаптация. Бе помогнал на пациентите да си приготвят закуска и да измият чиниите. В десет беше закарал четирима от тях до временните им работни места, бе разговарял с работодателите и беше възбудил някои леки спорове.

Остатък от деня бе прекарал с другите петима болни, които нямаха работа или днес почиваха. Всеки младеж минаваше през

психотерапевтичен сеанс при Колер, преди да се върне към ежедневните си задължения в домакинството. Разделяха се на работни групи за изпълняването на задачи, които на здрав човек биха се сторили абсурдно прости: белене на картофи и миене на салата за вечеря, миене на прозорци и бани, разделяне на боклука за рециклиране, четене на глас. Някои свеждаха глави и намръщени изпълняваха задачата си с твърда решителност. Други прехапваха устни, сбърчваха вежди, разплакваха се или се задъхваха при тези изпитания. Накрая все пак работата биваше свършена.

И изведнъж – истинска катастрофа.

Малко преди вечеря Рони получи пристъп. Един пациент до него отвори рибена консерва с електрическата отварачка и Рони избяга с пиещи от кухнята, предизвиквайки истерия у неколцина други пациенти. Колер успя да въдвори ред и всички отново седнаха около масата. Нахраниха се, измиха чиниите, подредиха, играха, гледаха телевизия (мнозинството избра повторение на „Чиърс“ пред „МАШ“). Сетне взеха хапчетата си с плодов сок или течен торазин с портокалова есенция и най-накрая дойде време за лягане.

Колер завари Рони скрит в ъгъла на стаята си.

– Какво искаш да направим с този шум? – попита сега лекарят.

– Не знам!

Думите на пациента звучаха неясно, защото той дъвчеше езика си – опит да навлажни устата си, жестоко пресъхнала от прокетазина.

Адаптацията води до стрес – най-трудното изпитание пред шизофрениците, – а тук, замисли се Колер, имаше твърде много неща, към които Рони трябваше да се адаптира. Налагаше се да взима решения. Да зачита предпочитанията на околните. Да планира. Нямахше я вече сигурността на болницата. Тук ежедневно се сблъскваше с нещата от живота и Колер чувстваше как сърцето му се свива, като гледа как младежът губи битката с болестта.

Навън, едва видима в мрака, бе ливадата, която пациентите цяло лято бяха поддържали идеално окосена, а сега събираха всяко листо, допуснало грешката да падне върху нея. Колер погледна към прозореца и видя в черното стъкло отражението на измъченото си лице, с хлътнали очи и изпити бузи. За хиляден път през последната година се запита дали една брада няма да му придаде по-човешки вид.

– Утре ще вземем мерки – каза той на окаения Рони.

– Утре ли? Страхотно. Утре може да съм умрял, а също и вие. Не го забравяйте – тросна се пациентът и се озъби на човека, на когото

дължеше не само сегашната си психическа стабилност, а вероятно и живота си.

Още преди да реши да следва медицина, Ричард Колер се беше научил да не се обижда от нищо, казано от шизофреник. Ако думите на Рони изобщо го притесняваха, то бе, защото показваха степента на нервния пристъп на пациента.

Това беше една от грешките на Колер. Пациентът, затворен против волята му в Марсденската шатска болница, бе реагирал положително на лечението там. След много опити за намиране на подходящи медикаменти и дозиране Колер беше започнал да му прилага психотерапия. Постигаше чудесен напредък. След това, когато състоянието на една от пациентките в дома за адаптация се беше подобрило достатъчно, за да се премести жената в самостоятелен апартамент, Колер бе докарал Рони тук. Незабавно стресът, свързан със съвместното съжителство, предизвика най-тежките симптоми на болестта и състоянието на пациента се влоши, той стана затворен, разви силна параноя.

– Не ви вярвам – изръмжа Рони. – Много добре виждам какво става тук и то никак не ми харесва. Тази нощ ще има буря с електрически изпразвания. Електрическа буря, електрическа отварачка. Схващате ли? Да, вие ми казвате, че мога да направя това, мога да направя онова. Ама всичко са глупости!

Колер веднага забеляза използването на думата „мога“ от Рони, както и източника на страха му. Прекалено късно беше, за да вземе мерки, но утре щеше да прегледа картоната на младежа в Марсден и да подготви доклад за състоянието му. Той се протегна и чу изпукване на става.

– Искаш ли да се върнеш в болницата, Рони? – попита лекарят, макар че вече бе взел решение.

– Точно това искам да ви кажа. Там няма такава шумотевица.

– Да, по-тихо е.

– Мисля, че искам да се върна, докторе. Трябва да се върна – проплака Рони, сякаш се опасяваше, че няма да уважат желанието му. – Има куп причини за това.

– Ами, добре. Във вторник. Лягай сега да спиш.

Рони, все още облечен, се сви в своя ъгъл на леглото.

Колер настоя да си сложи пижамата и да се завие и пациентът се подчини безропотно. Накара Колер да остави лампата да свети, но не му пожела лека нощ, когато лекарят излезе.

Колер мина по целия приземен етаж на сградата, пожела лека нощ

на пациентите, които още бяха будни, и побъбри с дежурния санитар, гледащ телевизия в хола.

През отворения прозорец повя лек ветрец и сякаш подмамен от него, Колер излезе. Времето бе необичайно топло за ноември. Напомняше му една есенна вечер през последната година от следването му в „Дюк“. Спомни си как стъпва на асфалта от стълбичката на самолета. Онова пътуване от летище „Лагуардия“ до „Рилей-Дърам“ бе като свято причастие за него; беше прелетял десетки хиляди километри. Онази нощ бе мислил само за връщането си в Ню Йорк след ваканцията за Деня на благодарността. Беше прекарал повечето време в психиатричната болница „Мъри Хил“, а целия петък след това – в кабинета на баща си, който настояваше синът му да специализира вътрешни болести – старецът стигна дотам, че обвърза условията за финансиране на следването му със специалността, която ще избере.

На следващия ден младият Ричард Колер благодари на баща си за гостоприемството, взе вечерния самолет за връщане в колежа и в девет часа в понеделника след възобновяването на учебните занятия отиде в канцеларията и подаде молба за студентски заем, който да му позволи да продължи следването си по психиатрия.

Колер си представи дома си – един апартамент на половин час път от дома за адаптация. Намираше се в крайградски район, където лекарят можеше да си позволи много голяма къща с огромен двор. Той обаче бе предпочел да жертва двора за сметка на удобствата. Нямаше време за косене, за садене на цветя или за боядисване. Имаше нужда от място, където да може да се скрие, малко и лесно за поддържане. Две стаи, две бани и остъклен балкон. Не че не си позволяваше известен лукс – апартаментът разполагаше с една от малкото кедрови вани в щата, с няколко платна от Костаби и Хокни и с кухня, определена като „уникат“. („Но не е ли всяка кухня уникат, създаден по нечий вкус?“ – бе попитала свенливо брокерката на недвижими имоти с угодническа усмивка.) За Колер жилището, от което през деня се виждаха безкрайни поля, осеяни с горички, а през нощта – светлините на Бойлстън, беше остров на разума в този побъркан свят.

Тази вечер обаче той отново влезе в дома за адаптация и се качи по скърцащото стълбище в една тясна стаичка, обзаведена само с походно легло, шкафче и метално огледало, заковано за стената.

Колер свали самото, разхлаби вратовръзката си и легна на кревата. Погледна през прозореца към бледите звезди, сетне забеляза настъпващия от запад облачен фронт, разделящ небето надве. Беше чул, че се

очаква буря. Макар че обичаше дъжда, той се надяваше да няма гръмотевици, защото те ужасяваха много от пациентите му. Щом затвори очи обаче, мигновено забрави тревогите си. Сега единственото, което занимаваше съзнанието му, беше сънят. Той чувстваше настъпването му. Краката го боляха от умора. Очите му се насълзиха. И след по-малко от минута той вече спеше.

3.

Те се подписаха на десетина места и станаха милионери.

На бюрото между двете жени бяха приготвени документите, изписани с изящен шрифт, изпълнени с изрази от рода на „докато“ и „при което“. Клетвени декларации, разписки, данъчни свидетелства, документи за преотстъпване, нотариални актове. Със сериозно изражение и делови вид Оуен преглеждаше всеки документ и казваше, че е попълнен правилно, щом някой поставяше подписа си. Вземаше нотариалния си печат и изписваше името си с писалка „Монблан“, сетне пристъпяше към следващата точка в списъка си. Порша изглеждаше развеселена от държанието му и като че едва се съдържаше да не се пошегува. От друга страна (след шестгодишен брак), Лиз бе свикнала с важниченето на съпруга си и не му обръщаше особено внимание.

– Чувствам се като президента при подписване на някой държавен договор – отбеляза тя.

Тримата се намираха на верандата, седнали около масивното черно махагоново бюро, купено от бащата на Лиз в Барселона през шейсетте. Специално за случая – за разпределянето на имуществото му – Лиз бе изровила отнякъде лакирана апликация, правена от нея преди десетина години. Представляваше украса за приема по повод продажбата на фирмата на баща ѝ и излизането му в пенсия. От лявата страна на постера бе залепена снимка на първата емблема на компанията му, малък, начертан на ръка правоъгълник с надпис: „Л'Оберже и синове ООД“. До нея имаше друга снимка, на огромния рекламен надпис, увенчал фасадата на фирмата при продажбата ѝ: „Л'Оберже Ликър Импортинг“. В полето Лиз прилежно бе изрисувала със зелен и пурпурен флумастер лозови клонки и гроздове. С годините шеллакът бе пожълтял.

Макар че старецът никога не беше обсъждал фирмени въпроси с дъщерите си (нямаше мъжки наследник и „и синове“ беше прибавено само за тежест), Лиз, изпълнителката на завещанието, имаше добра

представа за удивителните делови качества на баща си. От честите му отсъствия в детството ѝ знаеше, че е бил отдаден на работата си. До смъртта на майка ѝ и преминаването на наследството към нея и Порша обаче не беше подозирала какво богатство се е натрупало благодарение на този труд: девет милиона плюс тази къща, жилищната сграда на Пето Авеню и една вила близо до Лисабон.

Оуен събираше документите в папки и залепяше на всяка жълт етикет, изписан със стегнатия му почерк.

– Ще ти направя копия, Порша.

– Пази ги внимателно – предупреди я Лиз.

Сестра ѝ стисна устни при този покровителствен тон и Лиз присви очи, потърси начин да ѝ се извини. Преди обаче да намери подходящите думи, Оуен взе бутилка шампанско и я отвори. Наля в три чаши.

– Да прием... – започна Лиз и забеляза, че другите двама я гледат с очакване; изрече първото, което ѝ дойде наум. – За мама и татко.

Чашите им иззвъняха.

– На практика – обясни съпругът ѝ – с това слагаме край на собствеността му. Повечето преводи и такси са изплатени. Все още имаме една отворена сметка. Тя е за хонорарите по прехвърлянето – на изпълнителя, адвокатската фирма и счетоводителя. О, и за онази малка подробност. – Обърна се към съпругата си: – Каза ли ѝ?

Тя поклати глава.

– Какво да ми каже? – попита Порша, без да сваля очи от Оуен.

– В петък получихме призовка. Ще ни съдят.

– Какво?

– Оспорват завещанието.

– Не! Кой?

– Има един проблем.

– Какъв проблем? Нещо си сгафил, а? – Тя го погледна подозрително.

– Не аз. Говоря за проблема с колежа му. Това не ти ли говори нещо?

Порша поклати глава и той обясни, че след смъртта си Андрю Л'Оберже оставил цялото си имущество на съпругата си. След смъртта ѝ парите отивали при дъщерите му, като малка сума била отпусната и за неговата алма матер, един малък частен колеж в Масачузетс.

– О, прости ми, Боже! – прошепна иронично Порша и се прекръсти.

Баща им често бе разказвал – с преклонение и надълго и нашироко – за дните си в Кенсингтън Колидж.

– Сумата е хиляда долара.

– Е, и какво? Да им я дадем.

Оуен се засмя:

– О, само че те не искат тези пари. Искат милиона, който първоначално щял да им завещае.

– Милион?

– Около година преди смъртта му – намеси се Лиз – колежът започнал да приема момичета. Това само по себе си е достатъчно скандално. На всичкото отгоре обаче приели резолюция срещу дискриминацията по отношение на пол и сексуална ориентация. Би трябвало да ти е известно, Порша. – Тя се обърна към съпруга си: – Не си ли й изпратил копия от писмата му?

– Моля те, Лиз, имай милост. Тя е вписана в завещанието. Няма начин да не е получила копия.

– Може да съм ги получила, но нали знаете, че щом е с адвокатски печат на плика и без чек вътре, кой ще му обърне внимание?

Лиз понечи да каже нещо, но се въздържа. Оуен продължи:

– Баща ви написал поправка към завещанието, в която намалява благотворителната сума на хиляда долара. В знак на протест.

– Стар негодник.

– Порша!

– В писмото си до канцеларията на колежа, с което уведомява ръководството за промяната, той пише, цитирам по памет, „че нямал нищо против жените и обратните“. Просто бил за запазване на традициите.

– Пак повтарям, че това е отвратително.

– Колежът оспорва тази поправка.

– Какво ще правим?

– По принцип не е зле да отделим една сума, отговаряща на първоначалното дарение, и да изчакаме решението на съда. Не се тревожи. Ще спечелим. Налага се обаче да спазваме официалната процедура.

– Да не се тревожа ли? Това са един милион долара.

– О, те ще загубят – обяви Оуен. – Баща ви е заверил поправката, когато е вземал перкоран доста често и Лиз е прекарвала много време с него. Това са аргументите на ищците. Неспособност за трезва преценка и влияние от страна на една от облагодетелстваните.

– Защо казваш, че няма да спечелят?

Лиз отпи от шампанското си и мрачно заяви:

– Не искам да слушам това отново.

Съпругът ѝ се усмихна.

– Сериозно говоря, Оуен.

Той се обърна към балдъзата си:

– Проведох малко разследване. Оказа се, че адвокатът на колежа сключвал договори от името на колежа с фирма, в която жена му има голямо дялово участие. Това е конфликт на интереси. А между другото – и углавно престъпление. Ще му предложи споразумение.

– Представя го като обичайна юридическа тактика – намеси се Лиз.
– За мен си е чисто изнудване.

– Разбира се, че е изнудване – каза Порша. – И какво от това? Мислиш ли обаче, че този адвокат ще убеди ръководството на колежа да оттегли иска си?

– Ще бъде много убедителен, сигурен съм в това. Освен ако не иска да се пресели в Брайдуелския затвор.

– Значи сам се е прецакал – засмя се тя и вдигна чашата си. – Добра работа, господин адвокат.

Оуен чукна чашата си в нейната.

Порша изпи шампанското си и подаде чашата на Оуен да ѝ налее още.

Обърна се към сестра си:

– Не бих предизвиквала това момче, Лиз. Ако се ядоса, може да ти направи това, което причинява на другите.

Оуен се засмя.

– Може би просто се чувствам обидена – каза Лиз. – Дори не съм предполагала, че колежът е включен в завещанието. Представяш ли си, татко дори не ми е споменал за това. Влияние от страна на облагодетелстваната ли? Нека ни съдят, колкото си искат.

– Е, нека адвокатът ни да се занимае с проблема.

С дългата си, стегната с черен ластик коса Порша сякаш с магия се беше пренесла в детството – на шест-седемгодишна възраст, когато за пръв път стана ясно, че двете сестри ще водят съвсем различен начин на живот. Това разминаване между тях сякаш продължаваше и сега. Лиз го чувстваше дори в момента.

Оуен наля още шампанско и отбеляза:

– Нямаше да има проблем, ако баща ви бе запазил парите за себе си и си беше държал устата затворена. Такъв е животът: никое добро дело не остава ненаказано.

– Скъпо ли взимаш, Оуен? – попита кисело Порша.

– Никога. Поне от красиви жени. Това е предварителното условие в договора.

Лиз се изправи между тези двама души, свързани с нея, единия от кръвта, другия по силата на закона, и прегърна Оуен.

– Разбираш ли сега защо винаги си върши толкова добре работата?

– Няма да може да свърши много, ако работи безплатно.

– Не съм казал, че работя безплатно. – Той погледна Порша. – А само – че не взимам много. Качественото обслужване винаги се заплаща.

Лиз се отдалечи към стълбището:

– Порша, ела. Искам да ти покажа нещо.

Сестрите оставиха Оуен с документите и се качиха на горния етаж. Отново замълчаха и Лиз си даде сметка, че разговорът е вървял единствено благодарение на съпруга ѝ.

– Ето. – Тя пристъпи пред Порша, бутна вратата на една малка стая и включи лампата. – Voila.

Сестра ѝ огледа наскоро обзаведената стая и кимна. Лиз бе прекарала тук цял месец, беше направила десетки курсове до Ралф Лорън и Лора Ашли за завеси и тапети, до антикварни магазини за мебели. Бе намерила старо легло с балдахин, почти същото като онова на Порша от времето, когато беше живяла в тази стая.

– Какво ще кажеш?

– Усъвършенстваме се във вътрешното обзавеждане, а?

– Тези завеси са от същия плат. Удивително е, че ги открих. Може би са малко по-жълти. Помниш ли как помагахме на мама да ги ушие? На колко съм била? Четиринайсет. Ти беше на девет.

– Не помня. Може и така да е било.

Лиз погледна сестра си в очите.

– Каква красота – побърза да добави тя и започна бавно да обикаля по кръглия килим. – Невероятно. Когато за последен път влязох в тази стая, тя приличаше на стар килер.

„Защо тогава не ти харесва?“ – запита я мълчаливо Лиз, а на глас изрече:

– Помниш ли Пух?

Кимна към едно плюшено мече. То гледаше разсеяно със стъклените си очи от ъгъла, където след последното чистене преди двайсет и четири часа вече се беше появила паяжина.

Порша докосна носа на мечето, сетне се отдръпна към вратата и скръсти ръце.

– Какво има? – попита Лиз.

– Просто не съм убедена, че мога да остана.

– В какъв смисъл?

– Възщност не мислех да стане така.
– За тази нощ ли говориш? Порша, наистина... Прекалено късно е.
– През цялата нощ има влакове.
– Мислех, че ще останеш няколко дни.
– Знам, че говорихме за това. Аз... май наистина предпочитам да взема влака веднага. Не трябваше да ти го казвам.
– Значи така. Без да предупредиш, че ще закъснееш, без да се обадиш, че ще те докарат. Просто цъфваш тук, прибираш си парите и се измиташ, така ли?

– Лиз.

– Не можеш да си тръгнеш така. Глупаво е. – Тя се приближи до леглото, посегна към мечето, после се отказа и седна върху дантелената покривка. – Порша, не сме говорили от месеци. Не сме разменили и две думи от миналото лято.

Сестра ѝ допи шампанското си, остави чашата върху раклата и я погледна въпросително.

– Знаеш за какво говоря – каза Лиз.

– Точно сега не е много добре да оставам. С Лий преживяваме лош момент.

– Кога ще дойде добър момент? Порша размаха ръка:

– Съжалявам, че си си дала толкова труд. Може би следващата седмица. След две седмици. Ще дойда по-рано и ще остана цял ден.

Тишината внезапно бе нарушена от гласа на Оуен, който викаше Лиз. Стресната, тя погледна към вратата, сетне в скута си и установи, че е взела мечето. Изправи се и остави играчката върху възглавницата.

– Лиз – извика разтревожено съпругът ѝ, – ела бързо.

– Идвам – отвърна тя, а сетне се обърна към сестра си: – Хайде, после ще говорим.

И преди Порша да успее да възрази, излезе от стаята.

* * *

– Мирише ми на неприятности.

– Е, сигурно си прав.

Пред двамата мъже лежеше тясна долина със стръмни склонове, издигащи се трийсет метра над тях. Виждаха се черни скали, преплетени лиани и голи клони, много от тях мъртви и изгнили. Мократа земя блестеше сякаш бе покрита с милион змийски люспи и росата придаваше на униформите им същия тъмносин цвят, който придобиваха, когато работеха в „Кенефите“.

– Гледай тук. Как ще сме сигурни, че това са неговите отпечатъци?

– Защото краката му са като лопати и е бос. По дяволите, кой мислиш, че е оставил тези следи? Млъквай сега.

Луната избледняваше зад облаците и в стъпяващия се мрак пейзажът пред тях все повече започваше да прилича на декор от филм на ужасите.

– Кажи, ако нямаш нищо против да попитам... да не би да чукаш Псалц?

– Секретарката на Адлър ли? – Стюард Лоу изсумтя. – Да не съм луд? Наистина мисля, че не трябваше да се съгласяваме. Това не е наша работа. Да не сме ченгета?

Двамата мъже бяха яки, високи и късо подстригани. Лоу беше рус, а Франк Джесъп – тъмнокос. И двамата бяха добродушни, но безразлични към болните мъже и жени, за които се грижеха. Работата си е работа и те бяха доволни, че получават сносни заплати в тази професия, която по принцип не носи много пари.

Днешната задача обаче никак не им се нравеше.

– Вината не е наша – промърмори Лоу. – На кого ще му хрумне, че ще постъпи така?

Джесъп се облегна на един бор и вдиша аромата на смола.

– Ами Мона? Нея чукал ли си я?

– Коя?

– Мона Кабрил. Мона Стона. Сестрата. От Отделение Д.

– О! Как пък не. Не. Ами ти?

– Още не – отвърна Джесъп. – Аз лично бих й сипал една доза тиопентал и бих я опънал още щом започне да се замайва.

Лоу изръмжа:

– Да се съсредоточим върху сегашната задача, Франк.

– Ще го чуем. Такава горила не може да направи и една крачка, без да счупи нещо. Миналия вторник беше дошла без сутиен. Старшата сестра я прати вкъщи да си сложи. Успях обаче добре да й огледам циците.

Във влажния въздух се усещаше лек мирис на дим. Лоу притисна клепачите си с длани и се опита да установи колко уплашен е всъщност.

– Мисълта ми беше, че на ченгетата им плащат за такава работа.

– Шшшт – прекъсна го рязко Джесъп.

Лоу подскочи, а когато другият санитар избухна в смях, го удари с всичка сила по ръката:

– Копеле такова.

Посмяха се известно време, по-гърмко, отколкото трябваше, защото

и двамата чувстваха убийствено напрежение. Отново тръгнаха нагоре по дерето. Бяха изплашени, но повече от мястото, отколкото от беглеца: и двамата познаваха Майкъл Хрубек. Лоу се беше грижил за него през повечето време на престоя му в Марсденската щатска болница. Хрубек можеше да бъде наистина отвратителен – саркастичен, циничен, заядливи, но не изглеждаше особено агресивен. Въпреки това Лоу добави:

– Викам да се чупим и да пратим ченгетата.

– Ако го върнем, ще си запазим работата.

– Не могат да ни уволнят за това. Откъде можехме да знаем?

– Не могат да ни уволнят ли? – изсумтя колегата му. – Ти бълнуваш, момко. Дватама сме бели мъже под четирийсетте. Могат да ни уволнят и заради начина, по който пикаем.

Лоу реши, че е време да престанат да говорят. Продължиха мълчаливо трийсетина метра през студената, потискаща долина и тогава забелязаха нещо да мърда. Беше неясно движение и можеше да е изхвърлен найлонов плик, веещ се на вятъра. Само че в момента не духаше вятър. Може би беше елен. Елените обаче не си тананикат детски песнички. Санитарите се спогледаха и стиснаха оръжията си – всеки носеше флакон сълзотворен газ и гумена палка. Продължиха нагоре.

– Той не е опасен – изрече Лоу. – Познавам го добре.

– Радвам се – отвърна Джесъп. – Сега си затваряй плювалника.

Воят напомни на Лоу (родом от Юта) за хванат в капан който, който няма да преживее до края на нощта.

– Усилва се – отбеляза, без да е необходимо. Другият бе твърде уплашен, за да му каже да млъкне.

– Може да е куче – предположи Лоу.

Само че не беше куче. Воят идваше направо от гърлото на Майкъл Хрубек, който с удивително силен трясък изскочи наред пътеката на шест-седем метра от санитарите и застина като дебела статуя.

Лоу се замисли колко пъти бе къпал, бе глезил и бе говорил с Хрубек и това го накара изведнъж да се почувства водач. Той излезе напред:

– Здравей, Майкъл. Как си?

Отговор беше нечленоразделно мучене.

– Хей, господин Майкъл! – извика Джесъп. – Мой скъпи пациенте! Добре ли си?

Хрубек беше само по шорти, целите в кал. Лицето му изглеждаше изключително зловещо – синьо, със свити устни и безумни очи.

– Не ти ли е студено? – престаши се да попита Лоу.

– Вие сте агенти на Пинкертън, шибанияци.

– Не, аз съм Франк. Познаваш ме, Майкъл. От болницата. Стю също го познаваш. Ние сме същински санитарни, от Отделение Е. Познаваме се, човече. Ехо... – Джемс се засмя. – Какво правиш тук без дрехи?

– А вие какво криете във вашите, шибанияци? – озъби се Хрубек.

Изведнъж Лоу си даде ясна сметка за положението. Мили Боже, те не бяха в болницата! Не бяха заобиколени от колеги. Тук нямаше телефон, нямаше сестри със спринцовки с по двеста милиграма фенотал. Краката му се подкосиха и когато болният изкрещя и побягна нагоре из долината, а Джемс го последва, Лоу остана неподвижен.

– Франк, стой! – изкрещя.

Той обаче не спря и колегата му неохотно се втурна след него и след синьо-бялото чудовище, което подскачаше нагоре по пътеката. Гласът на Хрубек прокълът в долината, молеше ги да не го застрелват или измъчват. Лоу настигна Джемс и двамата продължиха да тичат рамо до рамо.

Санитарите чупеха клоните на храстите с телата си, размахваха палките като мачетета. Джемс се задъхваше:

– Боже мили, тези камъни! Как ли тича бос по тях? Лоу изведнъж си спомни една неотдавнашна случка – Хрубек с провесени на врата обувки стъпва бос по чакъла, мърморейки, сякаш окуражава краката си да станат по-издръжливи. Това бе станало само преди седмица.

– Франк – прошепна задъхано той, – тук има нещо странно. Дай да...

В този момент двамата полетяха.

Озоваха се без опора в мрака. Дървета и скали се завъртяха пред очите им. Крещейки, двамата се стовариха в дълбокото дере, което Хрубек без усилие бе прескочил. Санитарите се удряха в клони и камъни по пътя си надолу, накрая се стовариха на дъното с жесток трясък. Бедрото и ръката на Лоу сякаш бяха заровени в лед. Двамата замряха неподвижно е сивата кал.

Джемс усети вкуса на кръв. Колегата му огледа свитите си пръсти, опита се да избърше мръсотията от ръката си, но установи, че това не е кал; кожата му се бе смъкнала.

– Копеле! – изстена – Тежко му на този задник. Мамка му. Кръвта ми изтича – О, мамка му!

Лоу седна и притисна раната, с ужас докосна горещата си, одрана плът. Джемс остана неподвижен в смядливата кал и си пое дълбоко въздух. Закашля се. След малко си възвърна способността да прошепне:

– Мисля...

Лоу така и не научи какво му е хрумнало, защото в този момент Хрубек слезе на дъното на дерето. Наведе се небрежно, като избута Лоу, измъкна флаконите със сълзотворен газ от коланите им и ги запрати надалеч. Обърна се рязко към Лоу, който се втренчи в злобното лице на пациента и закрещя.

– Млъък! – изкрещя на свой ред шизофреникът. – Стига!

Лоу се подчини и използва моментното объркване на Хрубек, за да се отдръпне назад. Джесъп затвори очи и започна да мърмори.

Колегата му вдигна палката.

– Ти си от хората на Пинкертон – изрева Хрубек. – Пинкертон. Аз тежа цял тон, господин същински санитар. Ръката ти изглежда с много розов тен. Добър опит, но не трябваше да ме преследвате – имам да уреда една смърт.

Лоу задържа гумената палка за няколко секунди, след това я пусна в краката си; тя падна с плясък в калта. Той скочи и се втурна из гората, куражът му изведнъж го напусна.

– О, не ме изоставяй, Стю – проплака другият санитар след него. – Не искам да умра сам.

Хрубек изчака Стюард Лоу да се изгуби от поглед, сетне коленичи до Джесъп и натисна главата му в калта. Санитарят вкуси кал и трева, това му напомни за детството и той заплака.

– Глулав шибаняк – изръмжа Хрубек. – И твоите дрехи не ми вършат работа. – Дръпна защитния етикет с надпис „Марсенска щатска психиатрична болница“ върху гащеризона на Джесъп. – Каква полза от теб? – „Лека нощ, дами, лека нощ, дами, ще видя сълзите във вашите очи...“

– Пожали ме, моля те, Майкъл.

– Ти ме откри и сега ще ти спретна една изненада. „Лека нощ, дами, лека нощ, дами, ще видя как смъртта отнася вашите души!“

– Няма да кажа на никого, Майкъл. Моля те, не ме убивай! О, моля те! Имам жена.

– Красива ли е? Чукаш ли я често? Чукаш ли я в неприятни пози? Каж ми адреса ѝ.

– Моля те, Майкъл...

– Съжалявам – прошепна Хрубек и се наведе. Писъкът на санитаря бе много силен и много кратък.

За радост на Майкъл Хрубек той подплаши една много красива сова със странен златист цвят в синкавия мрак на долината. Тя излетя от близкия дъб и мина на по-малко от два метра от изненаданото лице на

огромния мъж.

* * *

– ... повтарям, Националната метеорологична служба предупреждава жителите на окръзите Марсден, Купър и Маикан и че се очакват ветрове със скорост, надминаваща сто и двацет километра в час, смерчове и наводнения в по-ниските райони. Водите на река Марсден вече достигнаха опасни нива и около един-два часа се очаква да се покачат с още поне метър. Ще ви осведомяваме за всяка промяна на положението...

Порша стоеше на верандата до тъмния шкаф от тиково дърво на стереоуредбата.

Пуснаха класическа музика и Оуен изключи радиото. Порша попита какъв е проблемът.

– Бурята. – Той погледна през прозореца. – Марсден е една от реки-те, които се вливат в езерото.

– Мислехме да укрепим брега – добави Лиз, – но не очаквахме наводнения до пролетта.

Тя излезе от верандата и влезе в големия парник. Погледна небето – беше мрачно, но все още спокойно.

Сестра ѝ забеляза тревожното изражение на лицето ѝ и се обърна към Оуен.

– Оранжерията няма основи – обясни той. – Родителите ви са я издигнали направо от земята. Ако дворът се наводни...

– Тя ще поддаде първа – добави Лиз.

„Да не говорим – замисли се – какво може да причини огромният дъб, надвиснал над тънките стъкла на покрива.“ Тя погледна тухлената стеничка наблизко и разсеяно намести една каменна фигурка на демон с изплезен дълъг език.

– По дяволите! – прошепна.

– Сигурни ли сте, че ще има наводнение? – попита Порша ядосано, защото, както предполагаше Лиз, бягството ѝ от имението „Л'Оберже“ тази нощ изглеждаше все по-трудно.

– Ако нивото се вдигне с един метър, езерото ще залее двора. Случи се през шейсетте, не помниш ли? Отнесе старата веранда, която беше точно тук.

Сестра ѝ отговори, че не помни.

Лиз отново загледа прозорците, искаше ѝ се да имаха време да сложат талашит върху покрива и отстрани. С повече късмет щяха да успеят

да изградят шейсетсантиметрова стеничка пред езерото и да уплътнят с тиксо половината прозорци, преди бурята да се разрази.

– Е – въздъхна тя, – значи, ще лепим и ще трупаме торби с пясък.

Оуен кимна.

Лиз се обърна към сестра си:

– Порша, мога ли да те помоля да останеш?

Младата жена не отговори. Изглеждаше уплашена от заговора, който я принуждаваше да остане.

– Наистина се нуждаем от помощта ти.

Оуен погледна едната сестра, после – другата:

– Ама ти не смяташе ли да останеш няколко дни?

– Наистина трябва да се прибера тази нощ.

„Трябва ли? – почуди се Лиз. – И кой го налага? Строгийт любовник?“

– Ще те закарам на гарата утре сутринта. Още в ранни зори. Няма да закъснееш за работа повече от час.

Порша кимна:

– Добре.

– Слушай – каза сестра й, – много се радвам, че оставаш.

Тя бързо отиде при гаража, отправи мълчалива благодарност към небето, че е задържало сестра й поне за една нощ. Изведнъж обаче я обзе страх, че това суеверие ще й донесе лош късмет, и тя взе думите назад. Сетне се зае да подготвя лопати, тиксо и брезентови чували.

4.

– Трима за две години. – Високият мъж потърка мустациите си (със същия сив цвят като костюма му) и добави: – Докато се усетите, и те офейкали.

Доктор Роналд Адлър подръпна неловко панталона си и тежко въздъхна, за да покаже колко е обиден.

– Няма ли по-добри начини да използваме времето, капитане? Дон? Обзалагам се, че има.

Щатският полицаи се подсмихна:

– Как се случи, та не ни уведомихте навреме?

– Съобщихме за, ъ... смъртта на Калахан.

– Знаете много добре какво имам предвид, докторе.

– Мислехме, че ще успеем да го върнем без много шум.

– И как по-точно? Като единият санитар едва не загуби ръката си, а другият напълни гащите?

– Той не е опасен – вметна Питър Гримс, напомняйки както на полицая, така и на Адлър за присъствието си в стаята.

– Всеки член на персонала ни би се справил по-добре от тях. Те са се правили на каубои. Паднали са от някаква скала и са се наранили.

– Паднали. Хъм. Вие, господа, продължавате да криете нещо и това никак не ми харесва.

– Нищо не крием. Нямаме навик да ви вдигаме по тревога при всяко отклоняване на наш пациент.

– Не ме баламосвайте, Адлър.

– Почти го бяхме хванали.

– Ама не успяхте. Добре, как изглежда този тип?

– Едър е – започна Гримс.

– Колко едър, по дяволите? Хайде, господа. Губим си времето.

Аدلър направи описание на беглеца, сетне добави:

– Обръснал си е главата и си е боядисал лицето в синьо. Само не питайте защо. Има кафяви очи, широко лице, жълти зъби и е на двацет и седем години.

Капитан Дон Хавършам, мъж, двойно по-стар от Хрубек, записа информацията с равен почерк.

– Добре, изпратихме няколко коли към Стинсън. Виждам, че ви е неприятно, Адлър, но няма начин. Кажете сега, много ли е опасен? Възможно ли е да нападне нашите хора?

– Не, не – побърза да отвърне лекарят и погледна Гримс, който се сви и запази мълчание. – Хрубек, той е... как да кажа... като голямо любвеобилно куче. Това бягство, то си е чиста игра.

– Бау-бау. Случайно си спомних, че Хрубек е човекът от случая „Индиан Лийп“. Това не ми звучи никак любвеобилно, а и той не е куче.

Защо тогава го пита за мнението му, ако вече е поставил диагноза на Хрубек, запита се Адлър.

– Искам да знам дали все още е опасен, след като четири месеца сте му промивали мозъка. Предполагам, че е, като гледам какво е станало с онзи, дето лежи в хладилника ви. Кажете, този Хрубек лапаше ли си бонбонките като добро момче?

– Да, да – побърза да потвърди Адлър. – Ама чакайте малко. Калахан вероятно се е самоубил.

– Самоубийство ли?

Гримс отново погледна шефа си.

– Патологът ще каже със сигурност – добави Адлър.

– Не се съмнявам – каза весело Хавършам. – Голямо съвпадение, а? Този Калахан се самоубива и безобидното кученце Хрубек се напъхва в чувала му.

– Ъ...

Адлър си представи как заключва Хавършам в една стая с Били Линд Прескот, който, лишен от селазина си, мастурбира, висейки с цяло гърло, часове наред.

Гримс започна:

– Проблемът е, че...

Другите двама мъже се обърнаха едновременно към него и той млъкна.

Шефът му прекъсна неловкото мълчание:

– Младият Питър искаше да каже, че през всичките тези месеци Хрубек се проявява като примерен пациент. Седи си тихо, не закача никого.

– Като кукличка е.

Хавършам гръмогласно се изсмя. Той се обърна към Гримс:

– Кукличка, а? Преди малко беше кученце. След малко ще го изкарате ангел. А сега ми кажете какво му има всъщност.

– Параноидна шизофрения.

– Шизофреник? Раздвоение на личността? Виждал съм ги такива.

– Не, не е раздвоение на личността. Шизофрения. Означава, че има халюцинации и не може да се справи със страха и стреса.

– Идиот ли? Забавено развитие?

При тези думи Адлър кипна от професионално негодувание, но се постара да запази спокойствие.

– Не. Коефициентът му на интелигентност е около средните стойности, но не е способен да планира.

Капитанът се изсмя:

– Не може да не е способен да планира, не мислите ли? Щом се е измъкнал от болница за криминално проявени ненормалници!

Адлър стисна презрително устни. Отново усети вкуса на жена си и се почуди дали няма да се възбуди. Това не стана и той се обърна към Хавършам:

– Избягал е по вина на санитарите. Ще бъдат наказани дисциплинарно.

– Струва ми се, че вече са наказани. Поне този със счупената ръка.

– Слушайте, Дон, не можем ли да уредим нещата по тихата

процедура?

Капитанът се засмя:

– Какво, да не ви е страх от пресата, господин *Три-бягства-за-две-години*?

Адлър запази мълчание, сетне заговори тихо, едва чуто в призрачния вой, все още кънтящ по коридорите:

– Слушайте сега, капитане. Престанете да ме предизвиквате. Почти хиляда от най-неоправданите граждани на Североизтока са поверени на грижите ми, а разполагам със средства за лечението едва на една четвърт от тях. Мога...

– Добре, добре.

– ... Мога да направя живота на някои от тях по-поносим и да защитя обществото от тях. Правя всичко, което е по възможностите ми с този жалък бюджет. Така че не ми разправяйте, че нямате достатъчно хора.

– Е, всъщност имам.

– Ако за това бягство се разчуе и някой шибан репортер раздуха историята, бюджетът ни ще бъде свит допълнително и дори има опасност щатските власти да помислят за закриване на болницата.

Адлър размаха ръка към стаите, в които пребиваваха злочестите му питомци – едни заспали, други планиращи бягства, трети стенещи, четвърти потопени в безумни кошмари, а може би някои от тях сънуваха нормални сънища.

– Ако това стане – продължи директорът, – половината от тези хора ще излязат на улицата и ще се превърнат във ваш проблем, не мой.

– Успокойте топката, докторе. – Както на повечето висши офицери, кариерата на Хавършам се дължеше повече на способността му да успокоява, отколкото на професионалните му достойнства. – Кажете ми истината. Щом твърдите, че избягалият е обикновен пациент на облекчен режим, ще ви повярвам. Ако ми кажете обаче, че този човек е опасен, ще действам по съвсем различен начин. Каква е истината.

Адлър отново подръпна панталоните си. Запита се дали жена му се самозадоволява толкова страстно, колкото Били Линд Прескот.

– Хрубек е жив труп – каза, гледайки Питър Гримс право в очите.

Младият асистент кимна и добави:

– Замаян е и се движи неадекватно като пиян. – Почуди се коя земна сила го кара да изрече такава лъжа.

– Добре – завърши Хавършам. – Ще го обявя като търсене на изчезнал пациент. Човекът се е загубил и ние се тревожим за сигурността му.

Така няма да го обявят по полицейската честота. Тези така наречени репортери няма да му обърнат никакво внимание, не и в такава буря, която отнася покриви.

– Много съм ви задължен, Дон.

– Да попитам сега. Имате ли няколко излишни долара?

– Как така?

– Има един човек, който може би ще ни помогне. Само че не взима евтино.

– Това е държавна болница. Нямаме много пари.

– Сигурно е така. Само че в момента имате избягал откачен, който случайно прилича на проклетия Атила, предводителя на хуните. И така, ще ме изслушате ли?

– О, разбира се, капитане. Разбира се.

* * *

Премръзналият и неспокоен Майкъл Хрубек стоеше бос в средата на голям правоъгълник от отъпкана трева. Стискаше ластика на калните си и мокри шорти и гледаше порутената къща пред себе си.

Магазинчето за препарирани животни и ловни принадлежности бе заградено с телена мрежа, закрепена за ръждясали колове. В по-голямата си част мрежата бе полегнала на земята и поради някаква незнйна причина това силно потискаше Хрубек.

Беше изминал тичешком цялото разстояние от мястото на нападението срещу санитарите до тази група призрачни светлини, забулени в мъглата – автобусна спирка с това магазинче, бензиностанция и антиковарен магазин. Сега Хрубек бе убеден, че тайните служби го преследват, и искаше да се махне оттук час по-скоро. Само че, както сам бе обявил на глас, голяият човек „привлича твърде много внимание, няма спор“.

След това забеляза едно прозорче на магазина и това предопредели решението му.

Вече от няколко минути стоеше неподвижно на това място и съзерцаваше шест малки животински черепа, сварени и бели като облаци.

О, виж ти. Виж ти!

Шест беше важно число за Майкъл Хрубек; той се наведе и започна да ги брои на глас, наслаждавайки се на звука от произнасянето на всяко число.

Шест черепа, шест букви, *М-А-Й-К-Ъ-Л*.

„Няма спор – помисли си той. – Това е особена нощ.“

През повечето време мисленето на Хрубек беше метафорично и сега му хрумна, че в момента се събужда. Обичаше да спи. Обожаваше да спи. С часове. Любимата му поза бе на една страна, свит, доколкото позволяваха дългите крака, яките гърди и големият му корем. Прекарваше повечето време, като се движеше, също в нещо като сън – забързана поредица от несвързани сънища, неясни лица и чувства, минаващи покрай него, родени както от объркания му ум, така и от различните лекарства.

Буден!

Той се наведе и с дебелия си пръст написа: „*буден съм! не съм в ЛеГлото*“.

Обиколи магазинчето; забеляза бележка, с която собственикът съобщаваше, че е в отпуск. Ритна задната врата и влезе. Заобиколи огромната черна мечка, препарирана в изправено положение, и огледа магazinа. Вдиша дълбоко и долови миризмата на мускус и варено дивечово месо, ръцете му трепереха от възбуда. Забеляза рафтове с дрехи и разрови купчините ризи и гащеризони, докато намери няколко, които горедолу му ставаха. Сетне си избра чорапи и най-накрая взе спортна шапка, която много му хареса. Сложи я на главата си.

– Много модерно – прошепна и се погледна в огледалото.

Продължи да тършува. Откри чифт работни обувки и се опита да ги обуе. Бяха тесни, но не му стискаха прекалено.

– Джон Бачкатора – промърмори и със задоволство прокара ръка по дрехите. – Джон Бачкатора.

Изсипа малко течен сапун върху един парцал и затърка лицето си, за да изчисти синьото мастило от бузите и челото си.

Тържествено прибра шестте черепа в зелена брезентова раница, която откри в магазина. След това, без да отмества подозрителния си поглед от изправената мечка, отиде при касата, където забеляза витрина със сушено говеждо в целофанени опаковки. Отвори ги със зъби и изяде соленото месо и от осемте пакета.

Тъкмо смяташе да си тръгва, когато погледна надолу, под касата, и на лицето му се разля широка усмивка.

– Подарък от Исус Христос, нашият хрис-им Спасител.

Революерт беше „Колт“ с дълга цев. Хрубек го вдигна и го подуши, потърка хладния метал в бузата си ухилен като хлапе, намерило десетдоларова банкнота. Прибра оръжието, промъкна се отново покрай мечката и се изниза през вратата.

Тревата изведнъж се освети ярко, чу се тракане на метална врата.

Хрубек бързо се скри в една голяма отворена барака зад магазина и извади револвера от раницата.

Чу се мъжки глас:

– Ти си го оставил там, ти иди да го вземеш. Ако е ръждясал, ще ти нашаря задника, млади момко.

Гласът идваше от порутена, но ярко осветена едноетажна къща с пушеч комин. Намираще се на трийсетина метра от магазина.

Някакво намусено момче, осем-деветгодишно, мина покрай бараката. Изчезна зад магазина, без да погледне в скривалището на Хрубек. След малко се появи отново с чук в ръка и тръгна обратно към къщата; оглеждаше го внимателно и отчаяно чегърташе с нокът ръждата.

Някакъв шум наблизко стресна Хрубек. Един дебел енот притича през бараката и започна да души няколко плика с боклук. Момчето явно чу стърженето на нокти по бетона и спря. Вдигна чука като боздуган, пристъпи към входа на бараката и се взря в мрака.

Сърцето на Хрубек заби лудо и той се запита какво ще прави, ако момчето го открие. „Какво ще му кажа? А, сетих се, ще му кажа, че съм Вилхелм Тел. Ще го застрелям в главата“ – помисли си и се опита да се успокои. Енотът спря предпазливо при шума от стъпките на момчето. Вдигна глава, забеляза Хрубек и настръхна. Показа нокти и в паниката си скочи върху крака на шизофреника. Хрубек се наведе, хвана едрото животно за врата и още преди то да е успяло да го одраска, прекъсна гръбначния му стълб с тихо изпукване.

„Добър опит – помисли си той. – Само че неуспешен.“

Животното потрепери и замря.

Момчето се приближи още и се заслуша. След като не чу нищо, тръгна отново към къщата. Влезе вътре и външната лампа изгасна.

Хрубек започна да гали разсеяно козината на мъртвия енот и това го успокои, сетне внимателно остави животното на земята с изпънати крака и опашка. С пълна със слюнка уста взе една отвертка от работната маса и я заби в тила на зверчето. След това извади инструмента и захвърли безжизнения труп в ъгъла на бараката.

Тъкмо смяташе да си тръгва, когато забеляза над главата си шест ловни капана, закачени на пирони.

„Я виж ти. Още подаръци... Това ще ги забави, няма спор!“

Хрубек пхна три от капаните в раницата и излезе. Спря на прашната площадка зад магазина и подуши ръцете си. Миришеха на бензин и на мускус от енота. Той доближи ръце до лицето си и вдиша дълбоко тази миризма заедно с миризмата на пушек от въздуха, дълбоко, дълбоко,

толкова дълбоко, че дробовете го заболяха. Въздухът сякаш изпълни слабните му и той почти веднага се възбуди. Разсеяно извади пениса си от гашеризона и започна да го глади с изцапаната си с кръв ръка. Затвори очи, изви глава назад, започна да му се вие свят.

Когато достигна кулминацията, от гърлото му се изтръгна нечовешки звук.

Хрубек изтри ръка в тревата, сетне нагласи шапката си. Пъкна се сред храстите и се сви удобно. В момента се нуждаеше само от още едно нещо и чувстваше, че Господ ще му го изпрати съвсем скоро.

* * *

Оуен Ачисън свали голяма купчина брезентови чували от една поляна в оранжерията. Работата при езерото вървеше добре и те вече бяха заградили част от ливадата с ниска стеничка от чували с пясък. Мускулите го заболяха и той се протегна, замисли се за срещата, предвидена за следващия ден, за пътуването си по-късно през седмицата.

Погледна навън и видя Лиз, която пълнеше чувалите с пясък на брега на езерото.

Тръгна безшумно между растения, чиито имена нито знаеше, нито го интересуваха. Една автоматична клапа за поливане се отвори и изпълни част от помещението с мъгла, като закри растенията и каменните барелефи върху колоните.

Той спря в другия край на оранжерията. Порша вдигна кафявите си очи към него.

– Видях те и реших да проверя какво правиш – каза той.

– Оказвах си първа помощ.

Тя вдигна високо полата си, обърна се с гръб към него. И показва мястото точно над свивката на коляното, изцапано с кръв.

– Какво е станало?

– Слязох за тиксо. Наведох се и един шибан бодил се заби в задника ми. Една част остана вътре, чувствам го.

– Сериозно ли е?

– А ти как мислиш? Боли, та се не трае. – Тя се обърна към него, изгледа го от глава до пети и се изсмя. – Знаеш ли, приличаш на истински лорд. Много средновековен вид имаш. Нещо като сър Ралф Лорън.

Тонът ѝ беше подигравателен, но тя веднага се усмихна, сякаш да му покаже, че няма намерение да го обиди. Започна да чопли раничката с нокът, лакиран в същия яркочервен цвят като кръвта, и лицето ѝ се изкриви.

На всяка от ръцете си носеше по четири сребърни пръстена, а на едното ѝ ухо висеше засукана спираловидна обеца. На другото имаше четири сребърни халки. Порша беше отклонила предложението на Лиз за по-практично облекло. Все още носеше лъскавата си златисто – сребриста пола и широката си блуза. В оранжерията бе хладно и Оуен много добре виждаше, че тя не носи сутиен под бялата копринена блуза. Той огледа тялото ѝ и си помисли, че докато жена му с момчешката си фигура може да се нарече привлекателна или хубава, сестра ѝ е направо божествено създание.

– Я да погледна – предложи той.

Тя отново се обърна с гръб към него и вдигна полата си. Оуен включи една настолна лампа и я насочи към бледия ѝ крак. След това коленичи, за да огледа раната.

– Водата наистина ли може да я отнесе? – попита тя. – Имам предвид оранжерията.

– Вероятно.

Порша се усмихна:

– Какво би правила Лиз без цветята си? Имате ли застраховка срещу наводнение?

– Не. Къщата е прекалено ниско, никой не иска да я застрахова.

– И без това розовите храсти сигурно нямаше да са включени.

– Зависи от условията на застраховката. Това подлежи на преговори.

– Адвокатът си остава адвокат.

Той вдигна поглед, но отново не можа да определи дали тя му се подиграва, или само се шегува. Порша продължи:

– Верандата, за която спомена Лиз. Струва ми се, че греша за нея, не мисля, че я е отнесла водата. Татко я събори, за да построи оранжерията за мама. – Тя кимна към една снимка на оранжеочервен розов храст. – Лиз гледа на това място като на светилище. Мама обаче никога не го е обичала особено.

– Мислех, че Рут живееше единствено заради цветята.

– Така смята Лиз. Всъщност татко бе този, който настояваше. Според мен с това целеше да ѝ намира, ако мога така да се изразя, занимание, докато него го няма.

– Не мога да си представя майка ти да изневери. Оуен избърса капка кръв и се вгледа в раната.

– Човек никога не знае. Нали знаеш за тихата вода. Както и да е, може би татко е бил обзет от параноя или нещо подобно.

– Не мога да знам. Никога не съм го харесвал особено.

– О-ох, боли! – изстена тя, когато той бръкна в раничката. – Когато бяхме малки, всяка неделя обядвахме на онази стара веранда. Точно в два часа. Татко позвъняваше с едно звънче и всички трябваше да слезем веднага. Печено, картофи, зелен фасул. Докато се хранехме, той говореше за литература, бизнес, космически пътувания. Понякога за политика. Най-много от всичко харесваше астронавтите.

– Този бодил наистина е вътре. Само връхчето, виждам го.

– Боли ужасно. Можеш ли да го извадиш?

– Имам пинцети.

Оуен извади швейцарско ножче. Тя бръкна в джоба си и извади запалка „Бик“:

– Ето.

Оуен я изгледа неразбиращо и Порша се засмя:

– Стерилизирай пинцетите. Когато живее в Ню Йорк, човек се научава да внимава какво пъха в тялото си.

Той взе запалката и обгори пинцетите.

– Швейцарско ножче – отбеляза тя, докато го наблюдаваше. – Има ли си тирбушон? Ножичка? Лупа?

– Знаеш ли, Порша, понякога човек не знае дали му се подиграваш, или не.

– Може би големият град ме е развалил. Понякога си навличам неприятности с това държане. Не го приемай лично.

Тя замълча, наведе се към една роза и видиша дълбоко.

– Не знаех, че пушиш – отбеляза той, когато ѝ връщаше запалката.

– Не пуша. Поне не цигари. И после, след десерта, с който пиехме...

– Нямам представа.

– Порто.

Оуен каза, че е трябвало да се досети.

– Обичаш ли порто, Оуен?

– Не.

– О, Боже, как боли!

– Извинявай.

Той сложи голямата си ръка върху бедрото на Порша и стисна здраво, докато се опитваше да извади тръна.

– Вдигни си полата да не се изцапа с кръв.

Тя вдигна полата си малко по-нагоре и Оуен забеляза дантеленото ѝ бельо. Натисна по-силно. Тя затвори очи и стисна зъби:

– Не, и аз не понасям порто, но съм спец на тази тема. Наблюдавах внимателно по време на обедните лекции на татко. Хиляда деветстотин и седемнайсега е от най-добрите реколти, не отстъпва на еталонната... Която е? – Порша вдигна въпросително вежди. Тъй като Оуен не отговори, тя издиша силно от болка и продължи: – Ами, 1963-та, разбира се. Мислех, че всички вие, каймакът на фермерското общество, го знаете.

– Не си падам по фермерството повече, отколкото по портото.

– Добре де, по градинарство тогава.

Кракът ѝ потрепери и той го стисна по-здраво. Порша продължи:

– Едно наистина хубаво порто от 1917 година има силен аромат на тютюн. Неделни вечери! След портото... и татковата беседа за порто или за НАСА, или за литература, или за Бог знае какво, и след бухтите и конфитюра, ние, децата, няхахме какво да правим. – Тя пое дълбоко дъх и попита: – Оуен, моето идване тук всъщност не беше необходимо, нали? Можех да подпиша всичко в Ню Йорк, да го заверя нотариално и да ви го изпратя.

Той се поколеба, сетне отвърна:

– Не, нямаше нужда да идваш.

– Какво всъщност иска тя тогава?

– Ти си ѝ сестра.

– Означава ли това, че трябва да знам защо ме е извикала? Или че има нужда от компанията ми?

– Отдавна не сте се виждали. Порша силно се изсмя:

– Още ли не си извадил тази гадост?

– Малко остава.

Оуен погледна към вратата; ако жена му влезеше в този момент, щеше да ги завари в доста интересна поза. Отново бръкна в раната с пинсетата и почувства как Порша потрепва. Тя прехапа устни и запази мълчание. Накрая той измъкна бодила и се изправи.

Без да смъква полупрозрачната си пола, Порша се обърна. Оуен отново мерна част от бельото ѝ. Вдигна пинсетата.

– Мислех си, че е по-голям – призна тя. – Благодаря. Много способен мъж си.

– Раната не е голяма, но въпреки това трябва да ѝ сложиш нещо. Бактин. Кислородна вода.

– Имате ли нещо такова?

– В банята на горния етаж. Непосредствено до твоята стая.

Тя притисна хартиена къпичка върху раната си, после вдигна салфетката и я огледа.

– Проклети рози – промърмори; пусна полата си и тръгна към стълбите.

5.

Той я прегърна и допря устни до нейните. Целувката им не беше нежна. Тя хвана ръката му и го притисна към себе си. Отърка гърдите си в неговите.

„Сигурно съм полудял – помисли си Оуен. – Напълно съм полудял.“ Затвори очи и отново я целуна.

Езикът му проникна между устните ѝ и се преплете с нейния. Тя хвана долната му устна между зъбите си и леко я засмука. Сетне се поколеба и извърна глава.

– Не – нареди той. – Целуни ме.

– Ами ако ни види?

Оуен я накара да замълчи, виждаше, че съпротивата ѝ е престорена. Сякаш рискът да ги хванат засилваше страстта ѝ.

Той хвана блузата ѝ. Едно копче се скъса, падна в краката им и тя потрепери. Дрехата се разтвори и той погали голите ѝ гърди.

– Да не искаш... – започна тя, но той я целуна отново и разтвори длан така, че палецът и кутрето му леко докоснаха зърната ѝ.

С другата си ръка я придърпа по-близо до себе си.

Вдигна полата ѝ и пхна плата под колана ѝ, оголвайки бледата ѝ кожа. Тя разтвори бедра, но той погали тесните ѝ копринени бикини само веднъж. Взе ръката ѝ, разкопча панталона си и внимателно насочи пръстите ѝ. Беше възбуден до болка. Тя се поколеба, но той нареди:

– Не, по-силно!

И тя се подчини.

След миг той я спря, стисна я силно за раменете и я завъртя с гръб към себе си. Постави ръка на тила ѝ и я натисна напред, сетне смъкна бикините ѝ. Стисна бедрата ѝ и се сля с нея, загубил и малкото си самоконтрол, и започна да се движи енергично. Стисна гърдите ѝ и я придърпа по-близо до себе си. Дъхът ѝ излизаше на пресекулки. Той я захапа силно по врата и усети вкус на пот и парфюм. Жена му присви очи и се притисна по-силно към него, изстена.

Това му даде тласък. Той се отдръпна, остави блестяща струйка по вътрешната страна на бедротата ѝ. Сетне се отпусна върху нея.

Усети движение и си даде сметка, че тя не е преставала да се гали.

Отново постави ръце на гърдите ѝ и стисна зърната ѝ. След малко почувства как тялото ѝ потреперва и тя извика името му. Остана неподвижна за момент, сетне се отпусна леко напред и се обърна по гръб. Той се свлече до нея на колене. Останаха на сантиметри един от друг, без да се докосват.

Думите бяха излишни, сякаш щяха да развалят всичко. Той само се наведе над нея и я целуна по бузата. Тя стисна ръката му.

Сетне Оуен вдигна лопатата и изчезна към канавката, оставяйки жена си да лежи като девойка, току-що загубила девствеността си, край тъмното езеро върху купчина чували с пясък.

* * *

Лиз Ачисън загледа мрачните облаци, после хвърли поглед към къщата, разтревожена да не би Порша да е станала свидетел на акта им.

Водата се плискаше на няколко крачки от главата ѝ, но въпреки повишаващото се ниво изглеждаше съвсем спокойна.

Тя си пое дълбоко въздух и за миг затвори очи. Какво, за Бога, бе предизвикало постъпката на мъжа ѝ? Оуен бе страстен, това беше вярно, но той също имаше различни настроения. Когато нещо го тревожеше или бе зает, сексът беше първото, от което се отказваше. От последния му набег в нейния край на леглото бяха минали три-четири седмици.

А последното им по-вълнуващо преживяване? В кухнята, в джипа, на двора? Е, не си спомняше. Да е било преди месеци, преди много месеци.

Беше дошъл преди десетина минути с купчина брезентови чували от оранжерията. Тя бе с гръб към него, тъкмо се навеждаше, за да вдигне един пълен чувал, когато чу падането на товара му наблизко и почувства ръцете му върху бедрата си.

– Оуен, какво правиш? – засмя се тя, докато той я притискаше към себе си. Вече беше възбуден. – Не, нямаме време за това. Господи, Порша светна лампите на горния етаж! Всеки момент може да погледне през прозореца!

Той мълчаливо постави ръце на гърдите ѝ и я целуна по врата.

– Оуен, не!

Тя се обърна.

– Шшт! – Неумолимите му ръце се пхнаха под полата ѝ.

– Оуен, полудя ли? Не сега.

– Да. Сега.

И го направиха отзад. Поза, която той не обичаше; предпочиташе да я притисне легнала по гръб, безпомощна, да гледа през цялото време лицето ѝ.

Какво му ставаше?

Може би над облаците луната беше пълна. Може би...

Водата се плискаше сякаш в ритъма на бавен танц... каубойските ботуши.

Погледна жълтите прозорци на къщата – от които сега тя, макар и смътно, се виждаше идеално. Беше ли ги забелязала Порша?

И какво от това? Добре, така да бъде. Все пак те са съпрузи.

Тя затвори очи и с изненада установи, че ѝ се спи въпреки адреналина, който все още течеше във вените ѝ, въпреки че трябваше спешно да приключи с пълненето на чувалите. „Ето, това вече е истинско чудо. Мили Боже, забрави за наводнението, забрави за оргазма на поляната... Май съм на път да заспя.“

Лиз Ачисън страдаше от безсъние. Можеше да не затвори очи двайсет и четири часа, понякога трийсет, трийсет и шест. Безсънието я мъчеше от години, но се беше усилило малко след нещастieto на „Индиан Лийп“ през май същата година. Кошмарите започваха петнайсетина минути след като заспеше – сънуваше тъмни пещери, кръв, мъртвешки очи, очи, молеши за милост, жестоки очи...

И тя изведнъж се събуждаше.

Постепенно пулсът ѝ се успокояваше и тя оставаше в леглото, пленница на будното си съзнание, изтощена, измъчвана от халюцинации. Взираше се в синьо-зелените цифри на електронния часовник. Тези цифри придобиваха безумни значения за нея: 01.39 означаваше измама, 02.58 успокояваше, 04.45 беше барикада, ако не я прекоси в съня си, знаеше, че е загубила битката за тази нощ.

Можеше да цитира всякакви факти за съня. Айнщайн спял по десет часа на ден, Наполеон – само пет. Рекордът за най-дълго време, прекарано без сън, бил на един калифорниец, който останал буден в продължение на четиристотин петдесет и три часа. Средностатистическият човек спял между седем и половина и осем часа на ден, котката – шестнайсет. Имало смъртоносно безсъние, някаква болест, причинена от прион², който унищожавал таламуса в мозъка. Лиз имаше двайсет и две книги за разстройствата на съня и за безсънието; понякога ги изброяваше, за да

2. Болестотворни белтъчни частици, причиняващи ред болести, между които и „луда крава“ – Б.пр.

се приспи.

– Има начин да избегнеш кошмарите – беше казал лекарят ѝ. – Внуши си, че това са само сънища. Опитай се да повтаряш: „Това са само сънища, не могат да ми сторят нищо. Това са само сънища, не могат да ми сторят нищо.“

Тя се опита, но тази сложна мантра я разсънваше още повече.

Тази нощ обаче Лиз Ачисън – легнала на двора с разголени гърди и вдигната пола – чувстваше приближаването на съня. Отпускаше се, загледала в оранжерията, и светлините започнаха да придобиват наситеносин цвят. Чу звъна на лопатата на Оуен. Видя сянката на Порша на горния етаж.

В съзнанието ѝ затанцуваха странни образи. Лица на хора, които се разтапят, хора, превръщащи се в тъмни силиуети, безплътни форми, разкривени цветя.

Лиз си представи един кървавочервен цвят на „Джон Армстронг“ и това беше последното което видя, преди да заспи.

След може би по-малко от десет секунди някакво клонче изпука силно като изстрел. Със събрани на гърдите ръце, като образа на отдавна мъртъв светец, Лиз седна, напълно будна, закопча блузата си, смъкна надолу полата си и се взря в тъмния мъжки силует, който се появи иззад една редица канадски ели и се насочи към нея.

* * *

Шевролетът излезе от черния път на шосе № 236 и той плавно натисна педала на газта, докато пикапът ускори до сто километра в час. Чу някакъв шум, дължащ се вероятно на износен лагер, но предпочете да не мисли за това.

Трентън Хек шофираше в почти легнало положение, с един крак върху педала на газта, с другия – опънат, опрян в пода под мекото тяло на четиригодишното мъжко куче с жално изражение. Имаше навик да шофира по този начин – с изпънат десен крак – и точно затова си беше купил кола с автоматични скорости и ниска седалка.

Точно трийсет и две години по-стар от кучето, за Трентън Хек обикновено говореха като за „онзи хилав пич от Хамънд Крийк“, макар че ако го видеха гол, с мускули, оформени от дълги години, прекарани в лов, риболов и вършени на черна работа из провинциалните градчета, никой не би го нарекъл хилав. Той беше строен, жилав. Коремът му бе започнал да провисва над колана едва преди няколко месеца. Това се дължеше преди всичко на липсата на занимания в последно време, а

също на изпитите бири и самотните вечери с двойни порции пред телевизора.

Хек разтърка едно място върху избелелите си дънки, под което, точно в средата на бедрото му, се намираше белегът от стара огнестрелна рана. Четири години след инцидента (годишнината се навършваше съвсем скоро) мускулите около раната все още се схващаха, опънати като студени гумени ленти. Хек задмина една по-бавна кола и отново се върна в платното си. От огледалото на пикапа висеше голям пластмасов кокал. Изглеждаше съвсем като истински и Хек го беше взел, за да дразни кучето. Емил, разбира се, не му обръщаше никакво внимание – все пак той бе чиста порода.

Хек караше по главното шосе, подсвирквайки, си фалшиво някаква мелодия през кривите си зъби. Мина покрай някакъв знак, вдигна крак от газта и рязко натисна спирачка, при което кучето се изхлузи от седалката на пода и изръмжа недоволно. Отби и продължи още половин километър по страничното шосе с напукан асфалт. Забеляза светлини в далечината и няколко срамежливи звезди, но въпреки това се чувстваше самотен. Спря пред крайпътна постройка – барака, в която преди много години някакъв фермер бе продавал сирене и мед. Хек слезе, като остави мотора включен.

Бе облечен както всеки друг ден, когато не беше изключително студено – черна фланелка, работна риза и дънково яке. Къдравата му кестенява коса бе скрита под шапка с емблемата на „Ню Йорк Мете“. Това беше подарък от жена му, която знаеше всички данни от живота на най-добрите бейзболни играчи на „Флъшинг Медоус“ през последните петнайсет години (самата Джил също бе доста добра на игрището), но той изобщо не се интересуваше от този спорт и носеше шапката само защото му беше подарък.

Той се огледа предпазливо и бавно закрачи около прашния паркинг. Погледна пикапа и реши, че е прекалено шумен. Изключи двигателя и фаровете. Обгърнат от мрак, Хек отново закрачи в кръг. Наблизо се чу шумолене. Той веднага позна стъпките на енот. След малко надуши миризмата на скункс, докато зверчето минаваше безшумно зад него. Тези животни не бяха опасни, но той не сваляше ръка от бакелитената дръжка на стария си пистолет, който висеше на още по-стария каубойски кобур.

Небето се покри с облаци. Бурята приближаваше. „Да вали, ако ще – каза си той, – само да остане тихо още няколко часа. Имам нужда от

това, Господи!“

Зад него силно изпука клонка и той рязко се обърна; за малко да стреля по една бреза. Малко диви животни се движеха толкова шумно: спомняше си само една среща с огромен лос и друга – с една двуметрова мечка гризли, наблюдаваща го гладно от безопасната си позиция на защитено животно.

„Може би е пиян елен“, помисли си той, за да се развесели.

Хек продължи да крачи. Сетне паркингът се освети и колата пристигна. Спря с леко скърцане на спирачките. Облеченият в сива униформа офицер, изпънат като сержант от новобрански лагер, се приближи до него.

– Дон – поздравя го Хек.

– Трент. Добре, че си свободен. Радвам се да те видя.

– Бурята приближава.

– Този твой Емил може да надуши следа и в ураган.

Хек беше съгласен с Хавършам, но му обясни, че няма намерение да умира от гръм.

– Добре, кой е беглецът.

– Оня психар, когото заловиха на „Индиан Лийп“ пролетта. Помниш ли?

– Кой ще го забрави?

– Напъхал се в чужд чувал. – Хавършам описа бягството.

– Може да е луд, но явно не е глупав.

– Някъде около Стинсън е.

– Доста далеч е стигнал този психар.

– Да. С помощта на момчетата от патологията. Чарли Фенъл идва с двама полицаи. Взел е и кучките.

Кучетата на местната полиция не бяха истински следотърсачи, а от ловна порода – лабрадори – и от време на време губеха следата. Имаха добро обоняние и тъй като бяха кастрирани, не се увъртаха около стълбове и дървета и не се заблуждаваха лесно. Все пак понякога се разсейваха. Емил бе истински следотърсач; когато следваше някаква миризма, можеше да се блъсне в заек и да не му обърне внимание и единственият звук, който издаваше, бе от учестеното му дишане. „Момичетата“, от друга страна, прекарваха повечето време в безсмислено тичане наляво-надясно и весело джафкане. Все пак, когато преследваха опасен претърсач, имаше практика да вземат няколко кучета. Хек попита Хавършам какво ще използват за ориентирване на кучетата.

– Гащите му.

Капитанът му подаде един найлонов плик. Хек имаше доверие на полицаия; Хавършам знаеше как да съхранява материалите, за да запазят миризмата си. Със сигурност се беше уверил, че бельото не е прано насоро и не е докосвано от друг човек. Капитанът добави:

– Гол е, поне така е избягал.

Хек реши, че полицаят се шегува.

– Не, не се шегувам. Едър е, има доста подкожна изолация. Адлър, лекарят от Марсден, ми обясни, че шизофрениците не изпитват студ като нормалните хора. Сетивата им са притъпени. Не чувстват и болка. Можеш да го биеш, а той дори няма да разбере.

– О, това е полезна информация, Дон. Кажй, да не би да може и да лети?

Хавършам се подсмихна, сетне добави:

– Твърдят, че е безобиден. Не бяга за пръв път. Адлър каза, че досега се е измъквал от седем болници. Всеки път са го залавяли. Това е нещо като игра за него. Човекът, който е трябвало да лежи в чувала, се е самоубил.

– Безобиден, а? Не са ли чели за „Индиан Лийп“? – Хек се подсмихна и кимна по посока на Марсден. – Не можеш да разбереш кой е луд и кой не е. – После изведнъж извърна очи. – По телефона спомена петстотин като хонорар. И някаква награда. Десет хиляди. Вярно ли е това, Дон? Десет?

– Напълно. Хонорарът е от моя фонд да външни специалисти. Наградата е от щата. От бюджета на Адлър. Залавянето на този човек е много важно за него.

– Предполагам, че не го е декларирал писмено.

– Адлър ли? Не. Залавянето на този момък обаче наистина е много важно за него. Ако го пипнеш, получаваш парите, Трент. И ти си единственият цивилен, който работи по случая. Моите момчета нямат право и на един цент.

– Ще го пипнем.

Капитанът се взря в мрака, сякаш се колебаеше за нещо, накрая рече:

– Трентън. Официално твърдят, че не е опасен, но ще ти доверя нещо. – Хавършам посочи пистолета на кръста на Хек. – Трябва да знаеш... може да е случайност, поне така твърди Адлър, но Хрубек е нападнал двама санитаря. Счупил ръката на единия като вейка. Нещастникът можеше да е мъртъв, ако не го бяха открили навреме.

– Добре де, опасен ли е, или не?

– Искам само да ти кажа да си отваряш очите на четири. Това парче какво е?

– Старият ми Р-38.

Хек потупа кобура си; спомняше си до последната подробност деня, в който връчи служебния си глок на същия този човек – без да сваля очи от черния пистолет, с ръкохватката напред, с изваден пълнител, с отворена зарядна камера. Значката и служебната карта го последваха. Хек бе купил униформата си със собствени пари, така че му разрешиха да я задържи, въпреки че го накараха да подпише декларация, че никога няма да я носи на обществени места, и той почервеня от гняв и срам, докато изписваше името си върху документа.

– Все още ли продават патрони за тази вехтория?

– Деветмилиметрови парабелум.

Хавършам пхна глава през прозореца на пикапа и погали кучето. То остана неподвижно и погледна отегчено прошарената коса на капитана.

– Добре, Емил, покажи какво можеш. Чуваш ли? Помогни ни да хванем този луд. Добро момче, добро момче. – Хавършам се обърна към Хек: – Не е ли добро момче?

И Трентън Хек – който бе осеменявал изкуствено кучки и беше отглеждал кутренца с капачета на очите; който бе изсмуквал змийска отрова от лапите на следотърсачи и беше карал към ветеринарни болници със сто и двайсет километра в час, за да спаси кучета, които могат да бъдат спасени; който беше застрелвал хладнокръвно с куршума на мило-сърдието кучета, за които няма никаква надежда, и не говореше на кучетата, освен когато им заповядваше, – Трентън Хек просто кимна на капитана и отвърна уклончиво:

– По-добре да тръгваме, преди следата да изстине.

* * *

– По дяволите, как е станало? – изръмжа Оуен. – Той е луд. Не може да бяга! Някоя врата ли са забравили отключена?

– Получило се е известно недоразумение. Не дадох ясно обяснение.

Натрапникът, който бе събудил Лиз, се оказа Станли Уебър, законно избраният шериф на Риджтън. Беше минал, без дори да я забележи, и Порша го заведе до канавката, където работеше Оуен.

Новините бяха далеч по-смушаващи от неочакваното му посещение.

– За Бога, Стан, това е болница за психично болни с криминални прояви. Няма ли решетки?

Спомняше си го добре: хлътнолите очи, кръглото, бузесто, безумно лице, жълтите зъби. Неистовия му вой: „Sic semper tyranis... Лиз-бон... Здравей, Лиз-бон!“

– Това е непростимо – възкликна Оуен.

Крачеше гневно напред-назад. Беше едър мъж, а характерът му понякога плашеше дори Лиз. Шерифът смутено скръсти ръце.

– Кога е станало? – попита Оуен. – Знаят ли накъде се е запътил?

– Преди не повече от два часа. Чух по радиостанцията. – Шерифът посочи служебната си кола, сякаш да отклони гнева на Оуен от себе си. – Разговарях с Дон Хавършам от щатската полиция. Той е способен мъж. Капитан.

– О, капитан! Брей!

Лиз се втрени в краката на шерифа – с тежките си тъмни обувки той приличаше не толкова на обществен служител, колкото на воин, изпълняващ бойна мисия. Лъхна лек ветрец. От близкото кленово дърва се посипаха десетина листа, сякаш търсеха убежище от приближаващата буря. Лиз потрепери и забеляза, че кухненската врата е отворена. Стана и я затвори.

Изведнъж отекнаха стъпки и тя погледна към вратата на хола.

Порша спря за момент на прага, сетне влезе в кухнята.

Все още носеше тънкото си, секси облекло, едрите ѝ гърди се очертаваха през копринения плат на блузата ѝ. Шерифът ѝ кимна и тя се усмихна равнодушно. Служителят на реда спря поглед на гърдите ѝ. Дискменът на Порша се показваше от джоба на полата ѝ.

Чуваше се тих ритъм.

– Хрубек е избягал – съобщи ѝ Лиз.

– О, не!

Порша извади слушалката от ухото си. Приглушената мелодия на рокпарчето се чуваше вече по-отчетливо.

– Би ли го изключила? – помоли Лиз и сестра ѝ се подчини мълчаливо.

Лиз, Оуен и Порша застанаха в редица, загледани в гладките теракотени плочки. Тази подредба се стори твърде глупава на Лиз и тя наруши „строя“, за да напълни чайника.

– Кафе или чай, Станли?

– Не, благодаря. Казват, че просто скитал наоколо. Избягал е край Стинсън, на петнайсетина километра от болницата.

На около седемдесет километра от дома им, помисли си Лиз. Тази мисъл я поуспокои – както когато ти е пълен резервоарът или имаш двацет долара в джоба си; – може би не голямо, но все пак някакво успокоение.

– Значи се отдалечава от тук – отбеляза Порша.

– Така изглежда.

Лиз си спомни как лудият скача, как оковите му дрънчат, как изгря с поглед присъстващите на процеса. И как се обръща към нея: „Лиз-бон, Лиз-бон...“

Тогава това я накара да се разплаче. Спомняше си този кикот като на хиена, кънтящ в съдебната зала. Искаше ѝ се да заплаче и сега. Тя стисна зъби и се обърна към печката, за да налее чаша билков чай. Оуен продължаваше да обстрелва шерифа с гневни въпроси. Колко души го търсят? Имат ли кучета? Въоръжен ли е? Шерифът издържа мъжки този кръстосан разпит, сетне добави:

– Проблемът е, че не му отдават особено значение. Съобщиха го само по бюлетина. Без да обявяват общо издирване. Затова предполагам, че малко или много са го излекували. Може би са му прилагали електрошок. Сега просто се лута наоколо, бързо ще го хванат...

Оуен размаха ръка и понечи да заговори, но Лиз го прекъсна:

– Щом никой не е особено разтревожен, Стан, какво правиш тук?

– Ами, дойдох да попитам дали още пазиш онова писмо. То може да ни подсказе накъде се е запътил.

– Писмо ли? – попита Оуен.

Лиз добре знаеше за какво писмо става дума. То бе първото, за което си помисли, когато чу думата „Марсен“ от шерифа.

– Сега ще го донеса – рече и излезе.

6.

Г-жице Лиз-бон Ачисън,

стоя В тАзи сТАя и не мога да дишаМ и нЕ мога да чувам, държат ме тук Без Оправдание и ме ЛИшават, да, лишават ме от възможност да сторя онова, което ме зове ДЪЛГЪТ. Това е много важнО. тУк Ме тОРмозят и за мЕН разпроСтраняват лЪжи – за Мен във Вашингтон и изцЕлия свят казват, ЧЕ съм опасЕн, но то-ВА ИЗПОЛЗВАТ само за предТекст и всички им вЯРват. многО

Силни са Те и ниЕ трябВА да се боим от тях, защото тЕ са наВсякъде край нАс.

Това е цяла КОНСПИРАЦИЯ. КОН + С + ПИРАТция.

и АЗ знам, че ти Си с тях!!!

отмЪщението е Мое, не на ГОСПОД, защото ГОСПОД знае какво съм сторил и нЯма да ми да ДЕ покой, той МЕ стрелЯ в главата ДЕН и нощ!!! Така аз приЕмам съдБата СИ и ти, Нежна кРАСавицЕ, трябВА да сториш същото. Ела при мен въВ вечния покой.

наВсякъдЕ. заВинАги. рЕВАНш. прЕдателстВА.

ЕВА, първата жена.

ЕЛА при МЕН.

твоят любим

За произведението си Майкъл Хрубек бе използвал зелено, черно и синьо мастило, а за нейното име и своя „подпис“ – червено.

Шерифът всмука въздух през стиснатите си бели зъби с дразнеш шум.

– Виждате ли някакъв смисъл? – обърна се той към Оуен.

– Чисти брътвежи – отвърна Лиз.

Съпругът ѝ я погледна, сетне добави:

– Обсъждахме го, когато се получи, но решихме, че са безсмислици.

Лиз преподаваше английски в Риджтънската гимназия.

– Получавала съм доста такива глупости като ученичка – засмя се мрачно тя.

– „Твоят любим“. – Шерифът задържа погледа си върху писмото. – Обратен адрес?

Лиз разрови в папката, където съхраняваше писмото в раздел „Писма и други“. Сега забеляза, че го е сложила точно след „Последни желания и завещания – Оуен и Лиз“. Намери плика. Нямаше обратен адрес. Печатът беше от Глочестър.

– Това е далеч от Марсден – изтъкна тя.

– Изчакайте да се обадя.

Шерифът погледна Оуен и той кимна към телефона.

Лиз се облегна на кухненския плот, отпи глътка шипков чай и си спомни онази гореща септемврийска неделя – тъкмо пресаждаше една лимоненожълта хибридна чаена роза. Потта се стичаше по носа ѝ и я гъделичкаше. Оуен бе работил целия ден и тъкмо се беше върнал. Около

шест часа слънцето бе ниско и не печеше силно. Той застана на прага със свити рамене, с лист хартия в ръка. Лиз го погледна, растението се изхлузи между пръстите ѝ и един трън я убоде. Тъй като вниманието ѝ бе привлечено от мрачното изражение на съпруга ѝ, в първия момент не усети болката. Остави храстчето на земята. Оуен ѝ подаде писмото и тя го пое бавно, оставяйки кървав отпечатък върху плика – като старовременски восъчен печат.

Порша го прочете сега. Вдигна рамене и обяви:

– Нося туй-онуй. Ела в стаята ми, ако искаш. Може да те успокои.

Лиз примигна. Само сестра ѝ би ѝ предложила марихуана пред една пета от градското шерифство (на предната броня на патрулната кола имаше лепенка с надпис „Риджтън казва НЕ на дрогата“). Това беше стилната Порша – палава, лукава, извратена. О, Порша – стройната, бледа, приличаща на францужойка, с дискмена си и опашката от ухажори с красиви лица. Тя бе принудена да прекара тази вечер на село и сега изпрати на Лиз една от онези до болка познати студени въздушни целувки.

Сестра ѝ не реагира. Младата жена вдигна рамене, хвърли бегъл поглед на Оуен и излезе.

Шерифът, който не беше чул предложението на Порша, а вероятно и да го беше чул, нямаше да го разбере, затвори телефона.

Обърна се към Оуен:

– Ами... В общи линии, няма от какво да се тревожи.

„Да се тревожи?“ помисли си Лиз. За нея ли говореше? Лицето ѝ пламна и дори консервативният Оуен се размърда неловко при това покровителствено държане от страна на шерифа.

– Казаха, че писмото няма никакъв смисъл. Хрубек е шизофреник, те не са особено добри в общуването. Прекалено са нервни, за да разговарят нормално. Затова пишат дълги писма, които в повечето случаи са безсмислени, и когато отправят някакви заплахи, са твърде страховливи, за да ги изпълнят.

– Ами печатът? – попита настойчиво Лиз. – Глочестър.

– О, това ли? Питам и за него. Възможно е той да го е изпратил. През първата седмица на септември е бил в една тамошна болница за изследвания. Режимът там е доста лек. Може да се е измъкнал и да е изпратил писмото. Както ви казах и преди обаче, тръгнал е на изток, отдалява се оттук.

Шерифът и Лиз погледнаха Оуен, който, тъй като беше най-едрият и най-важният в стаята, сякаш водеше разговора.

– Ами ако не е тръгнал натам? – попита той.

– По дяволите, Оуен, той се придвижва пеша. Лекарят твърди, че няма начин да шофира. Пък и кой ще качи на стоп такава побъркана горила?

– Просто питам какво ще стане, ако не е тръгнал на изток? Ами ако си промени решението и дойде тук?

– Тук ли?

– Искам охрана.

– Съжалявам, Оуен. Няма начин. При тази...

– Стан, нещата са сериозни.

– ... буря, която се задава. Прогнозите обещават истински ураган.

А и Фред Бъртхолдър е на легло с грип. Болен като куче. Цялото му семейство се е натръшкало.

– Остави само един човек, докато го хванат.

– Виж, дори щатската полиция изпитва недостиг на хора. Вниманието им е насочено главно към пътищата заради...

– Шибаната буря – завърши гневно Оуен.

Той рядко ругаеше пред непознати, смяташе го за израз на слабост. Лиз остана изненадана от това избухване – не от ругатнята, а от гнева му.

– Трябва да степенуваме нещата. Хайде, не се сърди, Оуен. Ще поддържам връзка с Хавършам. Ако има нещо, веднага ще дойдем.

Оуен отиде при прозореца и погледна към езерото. Запази мълчание, или за да не издава гнева си, или защото мислеше напрегнато.

– Защо не отидете на хотел тази нощ? – предложи шерифът с бодър глас, който подразни Лиз. – Ще си прекарате добре, а и няма да се тревожите за нищо.

– Да си прекараме добре – измърмори тя. – Как не.

– Казвам ви, хора, няма за какво да се тревожите. – Шерифът погледна небето, може би с надеждата внезапен гръм да оправдае заетостта на подчинените му за тази нощ. – Ще следя случая най-внимателно, имайте ми вяра.

Той се усмихна кисело и излезе. Само Лиз му пожела лека вечер.

* * *

Оуен крачеше пред прозореца загледан в езерото.

– Мисля, че трябва да го направим – рече делово. – Да отидем на хотел. Ще наемем две стаи в „Марсден ин“. Малка тиха стая със закуска, мизерна (по думите на Оуен), с изсъхнали цветя, евтини мебели, селска украса и ужасяващо реалистични картини на живи коне, мъртви

птици и деца от деветнайсети век с премрежени погледи.

– Не е най-доброто скривалище от маниакален убиец, какво ще кажеш?

– Той надали ще намери Риджтън, камо ли хотела, в който ще отседнем... Ако изобщо се е запътил насам. Освен това „Марсден ин“ е само на три километра отук. Тази нощ нямам желание да се отдалечавам твърде много от къщата.

– Трябва да завършим стената и да облепим цялата оранжерия.

Оуен замълча за момент, сетне разсеяно попита:

– Къде мислиш, че е сега?

– Няма да тръгна, докато не свършим работата. Чувалите, тик...

Очите на Оуен поблеснаха:

– Защо спориш?

Лиз примигна. Беше се научила да понася избухванията му. Знаеше, че гневът му обикновено е насочен към друго нещо. Сега съпругът ѝ бе ядосан, но не на нея, а на шерифа. Тя често му отвърщаше със същия гневен тон, сега обаче не повиши глас.

– Не споря. Съгласна съм за хотела. Няма да тръгна обаче, докато не натрупаме поне още трийсет сантиметра чували.

Той отново се загледа към езерото; Лиз сведе очи към писмото, изгледа го, сетне го съгна. Хартията изшумоля, звук, който по неизвестна причина ѝ напомни за суха кожа. Тя потрепери и хвърли листа върху купчината документи.

Облече якето си. Дали Оуен имаше намерение да спори, или щеше да склони? Не би могла да предвиди реакцията му и стомахът ѝ се сви.

– Няма да отнеме много време – каза тя предпазливо. Съпругът ѝ мълчеше. – Мислиш ли, че ще успеем да натрупаме достатъчно чували за толкова време?

Оуен най-сетне се обърна и попита какво е казала.

– Ще успеем ли да натрупаме достатъчно чували за един час?

– За час ли? Сигурен съм, че ще успеем. – Безгрижният му тон я изненада. – Пък и не вярвам положението да е толкова сериозно. Нали ги знаеш метеоролозите, все вдигат фалшиви тревоги.

* * *

Шофьорът превключи на най-ниската от тринайсетте си скорости и вкара огромния тир в паркинга. Вдигна ръчната спирачка и изключи дизеловия двигател, сетне погледна картата, отдели повече време, отколкото мислеше, че е необходимо за един интелигентен човек като него, за

да изчисли, че ще стигне до Бангор преди четири следващия следобед.

Шофьорът беше млад, носеше шапка на „Долфинс“ с козирката на-зад и маратонки „Найк Пъмпс“. На касетофона въртеше някакъв гръндж запис, а имаше още половин дузина касети с рап и хип-хоп (тайна, която никой негов кръвен роднина не биваше да научава). Слезе, като преди това отдели няколко секунди, за да огледа пъпките по бузата си. Беше изминал половината разстояние до закусвалнята, когато някой извика:

– Хей, шофьоре!

Изведнъж до него изникна огромен мъжага с крака като дънери. Шофьорът спря изненадан, втренчи се в блестящото кръгло лице, в мократа от слюнка брадичка, в очите, възбудени като на дете на бейзболен мач.

– Здравсти – измънка шофьорът.

Мъжаката изведнъж се притесни, сякаш не се сещаше какво да каже.

– Страхотна машина – изтърси, без да поглежда към камиона.

– Ъ... благодаря. Ще ме извиниш ли, скапан съм, трябва да взема някаква кльопачка.

– Кльоп, кльоп. Разбира се. Виж, щастливото число, шест. Едно, две, три, четири, пет... – Мъжаката размаха ръка към колите на паркинга. – Шест.

Намести шапката върху подобната си на топка глава. Беше бръснат и шофьорът се почуди дали не е неонацист.

– Да, щастливо число – съгласи се шофьорът и се изсмя престорено.

– Аха. Само че са седем. – Мъжаката посочи един друг камион, който тъкмо влизаше в паркинга; устата му се изкриви. – Все ще се намери някой гад да развали всичко.

– Е, случва се.

Шофьорът прецени, че може да избяга от мъжаката, но опасението да не стане за смях пред колегите го тревожеше не по-малко от опасността да го пребият.

– Такъв е животът – добави. – Е, хайде сега, лека нощ. И отново тръгна към закусвалнята.

Очите на мъжаката проблеснаха.

– Чакай бе, чакай! На изток ли отиваш, шофьоре? Младият мъж погледна тъмните очи на събеседника си.

– Всъщност не се казвам така – отбеляза предпазливо.

– Аз съм за Бостън. Това е люлката на нашата страна. Наистина трябва да стигна в Бостън.

– Съжаливам, ама не мога да те кача. Работа за...

– Да ме качиш ли? – попита твърде любопитно мъжagата. – Да ме качиш?

– Тъй де, да те взема с камиона? Сещаш ли се? От фирмата ще ме уволнят, ако го направя.

– Що за късмет? Що за късмет?

– Такива са правилата, тъй да се каже.

– Ама аз какво ще правя?

– Не е хубаво да обикаляш по камионите и да молиш да те вземат? – Това не беше въпрос, но шофьорът бе прекалено уплашен, за да прецени с каква интонация да говори. – Можеш да излезеш на пътя и да махаш с вдигнат палец.

– На пътя и с палец.

– Някой все ще те вземе.

– На пътя и с палец. Ще го направя. Мога ли да стигна до Бостън по този начин?

– Ето на онова кръстовище, виждаш ли светлините? Това е шосе № 118, завий наляво, това е север. Така излизаш на междушатското, което ще те закара в Бостън за нула време.

– Благодаря, шофьоре. Господ да те поживи. Значи, на пътя и с палец.

Мъжagата закри през паркинга. Шофьорът отправи кратка благодарност към Господ – както за оцеляването си, така и защото имаше какво да разказва на колегите, без дори да се налага да разкроява историята си.

* * *

Питър Гримс се върна в кабинета на директора и седна на един стол. Адлър попита предпазливо:

– Какво направил?

Сякаш продължаваше прекъснат за няколко минути разговор.

– Моля?

Директорът удари по една зелена папка:

– Имам предвид доклада на сестрите. Хрубек имал разрешение да слиза в Отделение С. Имал достъп до района. Просто влязъл в моргата. Така се е озовал там. Просто влязъл в хладилника. О, Питър, Питър, Питър... Това не е добре.

Адлър бе облякъл бежова жилетка, в чийто най-долен илик беше пхнал кутрето си.

– Открих защо – обяви Гримс. – Участвал е в програмата на Дик Колер.

– О, за Бога, не и в дома за адаптация!

– Не. Бил е ограничен на територията на болницата. По трудовата програма. По същата причина е работил и в стопанството. Доене на крави или нещо подобно, предполагам.

Асистентът погледна през тъмния прозорец към мястото, където се намираще стопанството на болницата, управлявано от доброволци и обслужвано от пациенти, разположено на четирийсет декара сред скалистите хълмове.

– Защо не се споменава в досието?

Адлър отново удари папката, сякаш наказваше непослушно куче.

– Мисля, че има и други документи, до които нямаме достъп. Не знам какво е станало с тях. Тук има нещо гнило.

– Управителният съвет ли е препоръчал Хрубек да се включи в програмата? – попита Адлър.

Той самият беше член на управителния съвет и се молеше отговорът да е отрицателен.

– Не.

– А.

– Може би Дик Колер го е пробутал някак си.

– „Пробутал“, а? Тук трябва много добре да си опечем работата, приятелю мой. Какво искаш да кажеш с „пробутал“? Помисли. Помисли внимателно.

– Ами, не знам. Хрубек винаги е бил под внимателно наблюдение. Не е ясно кой е одобрил участието му. Информацията не е точна.

– Значи, може би все пак не е бил „пробутан“. Може би някой идиот тук се е издънил.

Гримс се почуди дали тази обида не се отнася за него. Директорът си пое дълбоко въздух:

– Чакай малко. Колер не е шатен лекар. Има ли кабинет тук?

Гримс остана изненадан, че Адлър не знае.

– Има. Това е част от споразумението с Фремингтън. Ние осигуряваме база за сметка на приходящи специалисти.

– Той не е приходящ специалист.

– В известен смисъл е.

В отсъствието на полиция Гримс беше възвърнал смелостта си.

– Искам да разбереш какво, по дяволите, става тук и да ми докладваш до един час. Кой е дежурният лекар на Отделение Е?

– Не знам със сигурност. Мисля...

– Питър, трябва да разнищим всичко – тросна се Адлър. – Открий кой е и го изпрати да си ходи. Дай му почивка.

– Да. Почивка ли? Сигурен ли сте?

– И да не е казал и думичка на никого... Интересувам се от тази жена... – Адлър потърси едно листче, намери го и го подаде на Гримс. – Хрубек споменавал ли е името ѝ? Някой изобщо да я е споменавал?

Гримс прочете името:

– Госпожа Оуен Ачисън ли? Не. Коя е тя?

– Била е на „Индиан Лийп“. Свидетелствала срещу Хрубек. Твърди, че е получила заплашително писмо от него през септември, докато нашето момче си е играло с кубчета в Глочестър. Шерифът казва, че споругът ѝ смята, че Хрубек иска да ѝ отмъсти.

– Риджтън – замисли се Гримс. – На шейсет километра на запад отук. Няма проблем.

– О? – Адлър обърна зачервените си очи към младия лекар. – Добре. Толкова ме успокои. Кажете сега защо смяташ, че няма проблем?

Подчиненият преглътна и отговори:

– Защото повечето шизофреници не могат да изминат самостоятелно и пет километра, камо ли шейсет.

– А – измърмори Адлър с тон на своенравен оксфордски преподавател. – На какви факти базираш тази преценка, Питър?

Гримс се отказа, замълча и прокара пръсти през разрешената си коса.

– Първо – излая Адлър, – какво ще стане, ако не е сам, докторе? Какво, ако има съучастници? И второ, какво ще стане, ако Хрубек не е като повечето шизофреници? Какво ще стане, ако е изключение, докторе? Тръгвай сега. Научи как точно се е измъкнал.

Гримс събра смелост да каже само:

– Слушам.

И то много бързо.

– Ако това... Чакай малко. Ако това... – Шефът размаха ръце, неспособен да намери точна дума за трагедията, до която можеше да се стигне. – Ако това стане проблем...

– Какво?

– Свържи се с Лоу по телефона. Искам да побърря още малко с него. О, и къде е този Колер?

– Колер ли? Тази нощ трябва да е в дома за адаптация. Всяка неделя спи там.

– Мислиш ли, че тази вечер е дежурен?

– Не. Днес беше тук в четири и половина сутринта и след сутрешната визитация замина направо за дома за адаптация. Още тогава изглеждаше скапан. Сигурен съм, че вече спи.

– Това е добре.

– Да му се обадя ли?

– Да му се обадиш? – Адлър изгледа свирепо асистента си. – Докторе, наистина, това е последният, ама последният човек, който бих искал да знае за случая. Нито думичка пред него. *Нито... думич... ка.*

– Просто си помислих...

– Не, нищо не си помислил. Ти изобщо не мислиш. Бога ми, все едно да се обадиш на шибаното агне и да му кажеш: „Изненада. Утре те колим.“

7.

Парата, издигаща се от пластмасовата чашка с кафе, оставяше мъглива елипса от кондензирана влага по вътрешната страна на предното стъкло.

Доктор Ричард Колер, свит на предната седалка на петнайсетгодишното си беемве, се протегна болезнено и вдигна чашката. Отпи глътка горчива течност и остави пластмасовата чаша върху контролното табло малко по-вдясно от мястото, където се беше намирала преди. Разсеяно загледа новия овал, припокриващ се леко с предния, който вече избледняваше.

Беше спрял на служебния паркинг на Марсденската психиатрична болница. Масивната кола, полускрита под един паянтов навес, бе насочена към една ниска едноетажна постройка близо до главната сграда на болницата.

Дежурната сестра от Отделение Е, приятелка и бивше негово гадже, му се обади в дома за адаптация преди двацет минути. Разказа му за бягството на Майкъл и го предупреди, че Адлър има намерение да го държи в неведение. Колер изми лицето си с ледена вода, напълни един термос с кафе, сетне изтича при колата си и веднага дойде тук. Влезе в паркинга и избра това място, за да следи болницата.

Сега вдигна поглед към готическата фасада и видя, че няколко прозореца светят. Предположи, че единият от тях е на кабинета на Адлър.

Санитарите наричаха двамата лекари Песа и Котарака и това доста

точно описваше отношенията им. Въпреки това Колер все още изпитваше някакво уважение към директора. През петте си години в Марсден Адлър не спираше да води една обречена на провал политическа и финансова битка. Повечето психиатрични болници в щата бяха затворени, заменени с малки, местни лечебни центрове. Все още обаче оставаше нуждата от място за криминално проявените душевноболни, както и за бедни и бездомни пациенти.

Марсден беше такова място.

Адлър с големи усилия отстояваше своя дял от щатския бюджет и се грижеше злощастните души, поставени под негова опека, да бъдат третираны с внимание и да получават най-доброто. Това бе неблагодарна работа, с която и самият Колер сигурно не би се справил.

Уважението на Колер към директора обаче се изчерпваше с това. Защото знаеше също така, че Адлър получава 122 000 долара годишно плюс различни допълнителни възнаграждения и че за тази заплата работи най-много по четирийсет часа на седмица. Адлър не се интересуваше от най-новите постижения в областта на психиатрията, не посещаваше институти или образователни курсове и рядко говореше с пациентите, освен да им поднася неискрените си благопожелания на политик.

Колер мразеше директора най-вече за това, че управляваше Марсден като нещо средно между затвор и дом за социални грижи, а не като лечебно заведение. Целта му бе да ограничава свободата на болните, не да подобрява състоянието им. Адлър твърдеше, че щатът не бил длъжен да лекува пациентите – само да не им позволява да вредят на себе си и на околните.

На това Колер възразяваше:

– Кой тогава трябва да върши тази работа, докторе?

– Дай ми пари и ще започна да ги лекувам – сопваше се в отговор директорът.

Двамата лекари бяха като куче и котка от самото идване на Колер в Марсден. Той веднага започна да размахва съдебни заповеди и да прилага нестандартни методи на лечение върху пациенти в особено тежко състояние. После – никой не знаеше как – Колер прокара програмата за адаптация в обществото. В нея непроявени криминално пациенти, главно шизофреници, се учеха да работят и общуват с други хора, с възможност да се преместят в дома за адаптация край Стинсън, а накрая – в собствени апартаменти или къщи.

За Адлър тази сделка беше кон за кокошка – той изобщо нямаше нужда от учени глави от Ню Йорк, които да клатят кораба му с такива

показни форми на лечение. Наскоро се бе опитал да уволни Колер с твърдението, че по-младият му колега не е получил мястото по законния ред. Не постигна обаче никакъв успех, защото Колер не взимаше никаква заплата и работеше като приходящ специалист. Освен това, когато чуа слухове за опасността да загубят обичания си доктор Ричард, пациентите едва не вдигнаха бунт. Адлър бе принуден да отстъпи. Колер продължи да работи в болницата, да установява връзки с щатните лекари и да си печели приятели сред помощния персонал – сестри, санитарни, секретарки. Омразата растеше.

Много лекари в Марсден се чудеха защо Колер, който имаше възможност да започне преуспяваща частна практика, си докарва толкова много главоболия. Не можеха да разберат защо прекарва толкова време в Марсден, където получаваше съвсем малко възнаграждение, а работата бе толкова трудна и напрегната, че принуждаваше много лекари да се откажат от психиатрията – а някои и от медицината.

Ричард Колер обаче винаги бе търсил предизвикателствата. След като беше завършил с отличие история на изкуството, на двайсет и три годишна възраст неочаквано се бе отказал от тази възможност за професионално развитие, за да влезе в медицинското училище на „Дюк“. Тези напрегнати години бяха последвани от стаж в Колумбийската презвитерианска болница, сетне в „Ню Хейвън“ и накрая – от частна практика в Манхатън. Бе работил с хоспитализирани пациенти и такива на границата на нормалността, после се насочи към по-тежки случаи: болни с хронична шизофрения и биполарна депресия. Беше се преборил с бюрократичната машина, за да получи статут на приходящ специалист в Марсден, Фремингтън и други щатски заведения, където работеше по дванайсет-петнайсет часа дневно.

Колер сякаш нарочно се стремеше към все по-силен стрес, който бе най-страшният враг на шизофрениците.

В началото на кариерата си психиатърът бе усвоил няколко начина за борба с нервното напрежение. Най-ефективният беше един вид злоеща медитация: представяше си как вкарва игла в някоя изпъкнала вена на ръката си и от дупката изтича поток ослепителна светлина, олицетворяваща стреса. Тази техника бе много успешна (макар че обикновено имаше най-добър ефект в комбинация с чаша бургундско вино или цигара марихуана).

Сега, седнал в колата, миришеца на кожа, машинно масло и антифриз, той опита този стар трик, макар и без химическите добавки. Не постигна никакъв ефект. Опита отново, затвори очи и си представи

мистичната процедура в ярки подробности. Пак нищо. Въздъхна и отново погледна към паркинга.

Той настърхна и се сниши на седалката – в паркинга влезе бял микробус с надпис „Интертек Секюрити“ и продължи бавно на зигзаг, насочвайки фаровете си към подозрителни сенки.

Включи малкото фенерче, което използваше за неврологични прегледи, и го насочи към документите пред себе си. Тези листове представляваха личното досие на Майкъл Хрубек. Данните за живота на младия мъж бяха изключително неточни; поради тежкото му социално положение много малко подробности за хоспитализациите и лечението му бяха известни. Още един грях, който не можеше да се припише на директора. За Майкъл нямаше почти никаква информация и миналите етапи на лечението му бяха мистерия. Той твърде често се беше озовавал на улицата, много пъти бе изписван и имаше толкова различни прозвища, дадени му от персонала, че бе трудно да се проследи заболяването му. Той страдеше и от една особена разновидност на болестта, която объркваше всичките му спомени от миналото – параноидните шизофреници обикновено представят една смесица от лъжи, истини, признания, надежди, сънища и халюцинации, наречена „словесна салата“.

Въпреки това за човек с се опита на Колер документите, които разглеждаше сега, позволяваха да възстанови някои подробности от отделен етап на Майкълвия живот. Този етап бе изненадващо красноречив. Колер беше бегло запознат с документа, беше го взел преди четири месеца, когато започна да се грижи за Майкъл. Сега съжаляваше, че не е обърнал повече внимание на съдържанието му. Искаше му се да имаше повече време да го прегледа отново. След като го прелисти обаче и вдигна поглед, забеляза, че белият микробус е напуснал паркинга.

Той включи двигателя и потегли по мокрия асфалт към ниската сграда, която наблюдаваше вече половин час. Заобиколи я откъм задната врата, близо до един очукан зелен контейнер за боклук. Спря, поколеба се за миг, сетне (след като закопча предпазния си колан) потегли отново с умерена скорост и заби колата във вратата. Все пак ударът беше достатъчно силен, за да разбие дървото; вратата се откъсна от пантите.

* * *

Той отби встрани от шосе № 236. Очуканият пикап занесе силно наляво и една празна кутия от безалкохолно се изтъркала и издрънча във вратата. Спирачките изскърцаха и шевролетът спря.

Трентън Хек отвори вратата и слезе. Алуминиевата кутия издрънча

върху асфалта и той се наведе, вдигна я и я хвърли под седалката.

– Ела – нареди на Емил.

Кучето се смъкна от седалката, протегна се и също слезе. Стъпи на асфалта и пак изпъна лапи, примигна, заслепено от мигащите светлини на полицейската кола от другата страна на шосето.

До светещия додж бе спряла друга патрулна кола, до нея – тъмносиво комби на щатската морга. Четирима души проследиха с погледи Хек, докато пресичаше грубия асфалт. Той заведе Емил встрани от колите – изгорелите газове отслабваха обонянието на кучето.

– Седни – изкомандва Хек, когато стъпиха на тревата от наветрена страна на колите. – Долу.

Емил се подчини, макар че присъствието на две четирикраки девойки наблизо не убягна от вниманието му.

– Здравсти, Трентън – провикна се един от мъжете.

Беше едър и дебел и сивата му униформа бе опъната до скъсване. Държеше каишките на два млади женски лабрадора, които душеха земята.

– Здравей, Чарли.

– Хей, царят на следотърсачите – обади се един от по-младите полицаи, когото всички наричаха (макар и не в негово присъствие) Хлапето.

Беше с тясно лице, шест години по-млад от Хек, но изглеждаше на петнайсет. Идеята на Трентън за справяне със съкращаването на бюджета включваше уволняването на този младеж и оставянето на самия Хек на работа на три четвърти заплата. Никой обаче не го бе питал и така Хлапето, който имаше с два месеца повече служба от него, все още бе в полицията, докато за последния месец Хек беше изкарал едва осемдесет и седем долара за превозването на стари перални и омекоитители за вода до сметището на Хамънд Крийк.

– Здравсти, Емил – каза Хлапето.

Хек му кимна и махна на другия полицай, който също отговори на поздрава. Чарли Фенъл и Хек се приближиха до тъмносивата катафалка, зад която стоеше млад мъж с бледозелен гащеризон.

– Отрядът не може да се нарече многоброен – отбеляза Хек.

Полицаят отговори, че трябва да се радват, че имат и толкова.

– Около полунощ в Общинския културен център има някакъв концерт. Чу ли за това?

– Рокендрол – промърмори Хек.

– Да. Дон изпрати повечето от момчетата там. Миналия път застреляха един.

– Няма ли си охрана?

– Точно охраната го застреляла.

– Това не е най-подходящият начин да се използват парите на данькоплатците – да ангажираш цялата полиция за охраната на тълпа келеси, които сякаш нарочно искат да си спукат тъпанчетата.

Фенъл добави, че капитанът отделил доста хора за охрана на пътищата.

– Очаква се силна буря, ще се наложи да пазят гражданите да не излетят. Чух, че имало награда за този психар.

Хек заби поглед в тревата под краката си, не знаеше какво да отговори.

– Слушай – продължи шепнешком Фенъл. – Чух какво е положението, Трентън. Стискам палци да пипнеш тези пари.

– Благодаря, Чарли.

Трентън беше в странни отношения с Чарли Фенъл. Куршумът, оставил гладкия белег в бедрото на Хек, бе минал преди това през гърдите на брата на Чарли, приклепнал зад патрулната кола; полицаят беше загинал на място. Хек предполагаше, че част от кръвта му е попаднала заедно с куршума и в неговото тяло, и това ги правеше кръвни братя с Фенъл. Понякога Трентън си мислеше, че двамата би трябвало да са близки. Колкото повече време прекарваха заедно обаче, толкова по-малко общ език намираха. От време на време се уговаряха да отидат заедно на лов или за риба, но тези планове винаги се проваляха. Това носеше облекчение и за двамата.

Хек и Фенъл спряха до комбито на моргата. Трентън вдигна глава и видиша миризмата на гнили листа, която в такава влажна есенна нощ бе много силна. Подуши още веднъж въздуха и Фенъл го погледна с любопитство.

– Не надушвам дим – обясни той.

– Не. Не се усеща.

– Значи, накъдето и да се е запътил Хрубек, не е към някоя къща, която да подуши.

– Това от Емил ли си го научил?

Хек се обърна към санитаря:

– Какво точно се случи?

Младежът погледна Фенъл, сякаш искаше разрешение да отговори на въпроса на този цивилен. Хек беше свикнал със загубата на

авторитета си на пазител на реда. Когато Фенъл изръмжа в съгласие, санитарят обясни за бягството на Хрубек и добави:

– Преследвахме го известно време.

– Преследвали го, а? – не се съдържа Хек. – Е, то и без това не е ваша работа. Не бих ви обвинявал и да се бяхте изнесли на бегом оттук, изплашени до смърт от този луд.

– Да, е, случаят не е такъв. Гонихме го – настоя безсрамно младежът.

– Добре. Да се залавяме за работа.

Хек забеляза, че Фенъл е сложил сбруите на кучките. Това ги дразнеше и объркваше. Ако не се налага да тръгнат веднага по следа, кучетата следотърсачи трябва да носят само обикновени нашийници. Хек едва се съдържа да не го каже на Фенъл. Но всеки работи с животните си, както намери за добре; Трентън Хек вече не беше инструктор по обучение на кучета.

Той извади червените найлонови сбруи и каишка от джоба си. Емил веднага настръхна. Хек му сложи сбруята и уви края на каишката около лявата си китка, обратно на обичайната практика за водене на кучето с дясната; макар упоен с лекарства и с размътено съзнание, този мъжага можеше да е опасен и Трентън искаше дясната му ръка да е свободна, за да може да стреля. След това той извади найлоновия плик от джоба на якето си. Отвори го и измъкна отвътре края на памучните шорти.

– Боже! – събърчи нос Хлапето. – Мръсни гащи.

– Те задържат най-силната миризма – промърмори Хек. – Пробвай. Поднесе мръсното бельо към младия полицаи и той отскочи.

– Трентън, стига! Она психар се е празнил в тях! Дръж ги настрана!

Чарли Фенъл се засмя. Хек стана сериозен и строго извика на Емил:

– Добре.

Това означаваше, че кучето можеше да стане.

Оставиха Емил и кучките да се подушат. Сетне Хек приближи шортите на Хрубек до земята и остави кучетата да подушат миризмата, която човек би забравил веднага, ако изобщо я усети.

– Търси! – извика Хек. – Търси, Емил!

Трите кучета започнаха да обикалят в кръг, душейки земята.

– Търси, търси.

Кучето тръгна напред, опъна каишката и задърпа Хек след себе си. Другите две го последваха, Фенъл беше едър мъж, но те го повлякоха и той тръгна тромаво до Хек, който едва смогваше да поддържа темпото. Скоро двамата мъже се задъхаха.

Кучките свеждаха носове към асфалта на шосе № 236 почти на едни и същи места. Душеха навсякъде, където Хрубек е стъпвал. Емил следваше миризмата по различен начин: подушваше за няколко секунди земята, сетне вдигаше леко глава и продължаваше напред за известно разстояние. Така действаша опитните кучета следотърсачи – постоянно душене на следата изтощава животното за един-два часа.

Емил изведнъж свърна встрани от пътя, на юг, и продължи през високи треви и храсти, предоставящи достатъчно добро укритие дори за едър мъж като Хрубек.

– О, панорамният път – промърмори Хек. – Хайде, напред.

Фенъл извика на Хлапето и другия полицаи:

– Продължавайте по пътя. Ще ви се обадя по радиостанцията, ако имаме нужда от вас. И ако ви извикам, вземете пушката за гумени куршуми.

– Този тип е истински великан – предупреди санитарят. – Няма майтап.

* * *

Колер изкара беembeто от паркинга и свърна по-дългия обслужващ път, водещ към шосе № 236. Махна за поздрав на един служител на охраната, който тичаше към звучащата аларма. Охранителят не реагира.

Въпреки че Колер беше лекар и можеше да изписва всяко законно разпространявано лекарство, Адлър бе постановил, че никакви лечебни средства, подлежащи на специален режим – наркотици, упойващи и анестетици, – не могат да се взимат в повече от една доза без разрешение от него или от Гримс. Това правило бе прието след залавянето на един млад лекар от Марсен, който си докарвал допълнителни доходи, като продавал ксанакс, милтаун и либриум на местни ученици. Колер нямаше време да залъгва дежурния фармацевт и бе сметнал предната броня на една здрава германска кола за много по-ефикасно средство от попълването на безброй формуляри за изписване.

Малко преди да излезе на главното шосе, той отби и разгледа плячката си. Спринцовката бе малко по-различна от тези, които можеха да видят в някой обикновен лекарски кабинет или болница. Беше голяма, два и половина сантиметра в диаметър и дванайсет и половина на дължина, с тежко метално бутало и стъклен резервоар. Иглата, покрита с прозрачен пластмасов предпазител, бе пет сантиметра дълга и необичайно дебела. Макар че никой не го признаваше, още по-малко производителят, тази спринцовка беше по-подходяща за едри домашни

животни. Лекарите я наричаха „модел със специално предназначение, за работа с пациенти в особено възбудено състояние“.

Заедно с нея Колер бе откраднал две големи шишенца с иновар, общ анестетик, изключително ефективен, когато се инжектира мускулно – за разлика от повечето подобни лекарства, които се приемат венозно. Макар да беше добре запознат с основните лекарства, за иновара Колер знаеше само каква доза се предписва на килограм живо тегло и противопоказанията. Знаеше също, че в момента разполага с достатъчно количество, за да убие няколко човека.

За едно не беше сигурен, но предполагаше, че е така – че кражбата на медикаменти със специален режим на изписване е углавно престъпление.

Колер пхна спринцовката и шишенцата в ръждивокафявата си раница, сетне отвори малък бял плик. Беше откраднал и няколко капсули хлорамфетамин и сега глътна две от тях. Лекарят превключи на скорост и потегли с надеждата лекарствата да подействат скоро и да окажат желанния ефект. Колер рядко взимаше каквито и да било медикаменти и организъмът му понякога реагираше по непредсказуеми начини – възможно беше хлорамфетаминът да го приспи. Ричард Колер се надяваше това да не се случи. Тази нощ трябваше да е с ясно съзнание.

Тази нощ се нуждаеше от изострени сетива.

От „особено възбудено състояние“.

Когато излизаше на главното шосе, оглеждайки се в мрака, Колер се почувства сам и безпомощен. Чудеше се дали въпреки противоречията нямаше да е по-добре да потърси съдействие от Адлър. Все пак директорът също отчаяно се опитваше да запази бягството на Хрубек в тайна и да го открие бързо; двамата лекари поне имаха една и съща цел – колкото и различни да бяха подбудите им. Колер обаче реши, че това би било глупаво, катастрофално, щеше да застраши работата му в Марсен, а дори и кариерата му. О, част от опасенията му може би бяха безпочвени – малко по-лека форма на параноята, която Майкъл Хрубек изпитваше ежедневно. Въпреки това между Колер и пациента му имаше една съществена разлика: Майкъл бе определен за параноик, защото се страхуваше от въображаеми врагове, стареещи се да разкрият въображаемите му тайни.

В случая с Колер и враговете, и тайните бяха съвсем реални.

8.

Емил тичаше напред-назад из храстите като овчарско куче, което събира разпръснато се стадо. Накрая отново надуши следата.

Откри мястото, където Хрубек се бе срещнал със санитарите, после отново се върна на шосето. След малко пак излезе в храстите, лабрадорите го последваха.

Следотърсачите продължиха няколко минути през хрусталака; следата водеше, общо взето, на изток, в обратна посока на болницата и успоредно на шосето.

По едно време, докато си пробиваха път сред високи, шумолящи треви, Хек тръсна глава и изръмжа:

– Мамка му!

Емил спря рязко. Хек почувства как кучето трепери от възбуда, сякаш миризмата беше заредена с електричество.

– Долу!

Кучето неохотно легна. Кучките не се подчиниха, когато Чарли Фенъл им подаде подобна команда; продължиха да дърпат каишките. Той ги дръпна няколко пъти и им извика да седнат, но те не слушаха. На Хек му се искаше и кучките, и Фенъл да пазят тишина. Постара се да не обръща внимание на тази липса на дисциплина и продължи напред, осветявайки с фенерчето пътя си.

– Я гледай какво си имаме тук – каза той и освети един пресен отпечатък от бос крак.

– По дяволите – прошепна Фенъл, – това е от истински великан.

– Е, и без това знаем, че е едър. – Хек докосна дълбоката следа, оставена от огромното стъпало. – Имам предвид, че тук е тичал.

– Разбира се, че е тичал. Прав си. А доктор Адлър от болницата твърдеше, че просто се мотаел като замаян.

– Доста бързо е препускал. Сякаш е бягал от тълпа дяволи. Хайде, имаме много да наваксваме. Търси, Емил! Търси!

Фенъл тръгна с другите две кучета. За тяхна изненада обаче Емил не забърза напред. Изправи се, но остана на едно място. Вдигна муцуна, разшири ноздри и заклати глава.

– Хайде – подвикна Фенъл.

Хек мълчеше. Наблюдаваше кучето, което се оглеждаше наляво и надясно. То се обърна на юг и вирна глава.

– Я чакай – извика Хек на Фенъл. – Загаси фенера.

– Какво?

– Прави каквото ти казвам!

След тихо изшракване двамата мъже и трите кучета потънаха в мрак. На Хек му хрумна (а сигурно и на Фенъл), че в момента са твърде уязвими. Психопатът можеше да е на няколко крачки от тях, с щанга или със счупена бутилка в ръка...

– Хайде, Трентън.

– Чакай, да не бързаме чак толкова.

Едната патрулна кола и пикапът на Хек се движеха бавно на петдесетина метра на север от тях. Емил направи крачка напред и разклати глава. Хек го загледа внимателно.

– Какво прави? – прошепна Фенъл. – Следата е тук, не я ли надушва?

– Надушва я. Само че има и още нещо. Може би някаква миризма във въздуха. Може да не е толкова силна като тази на следата, но там определено има нещо.

Възможно бе, замисли се Хек, Хрубек, огромен и потен, да излъчва цели облаци миризма, носещи се като кълбета дим, оставащи с часове на едно място във влажния нощен въздух. Емил вероятно я надушваше. Въпреки това Хек не бързаше да издърпа кучето. Доверяваше се на животните. Беше виждал как еноти внимателно развинтват капачки на буркани с конфитюр и как една тромава мечка гризели (същата, която го беше наблюдавала толкова гладно) внимателно пробива с дългите си нокти не една, а две дупки в капака на кутия „Севън-ъп“ и след това да изпива безалкохолната напитка, без да разлее и капка. А Емил, според господаря му, бе поне десет пъти по-умен от която и да е мечка.

Хек изчака известно време, но нито чу, нито видя нещо.

– Хайде, Емил.

Той се обърна и понечи да тръгне. Но кучето не помръдваше.

Хек присви очи. Небето излъчваше бледо сияние, но луната бе закритата от облаци. „Хайде, момче – помисли си той, – да се връщаме на работа. Наградата ни тича на изток с около седем километра в час.“

Емил обаче наведе глава и се вмъкна сред тревите. Потрепери. Хек вдигна пистолета си и разгърна една зелено – кафява туфа. Продължиха още няколко метра в растителния лабиринт и там откриха онова, което бе надушил Емил.

Кучето не беше обучено да показва, но предметът се виждаше ясно – листче хартия в найлоново пликче.

Фенъл се приближи бавно, допря гърба си в този на Хек и се огледа

нервно, размахвайки бавно пистолета си.

– Примамка?

Това бе хрумнало и на Хек. Понякога престъпниците, които са свикнали да ги преследват с кучета, оставят някоя миришеща дреха или следа от урина на ключови места по пътя си. Когато преследвачът и кучето спрат да огледат, беглецът ги напада. Хек обаче погледна Емил и обяви:

– Не мисля. Ако все още беше наблизно, кучето щеше да го подуши.

Въпреки това, докато вдигаше пликчето, той не спря да оглежда тревата наоколо и не свали пръст от спусъка на германския си пистолет. Подаде листчето на Фенъл и двамата излязоха на пътеката, където щяха да го прочетат, без да се опасяват от изненадващо нападение.

– От вестник е – отбеляза полицаят. – Откъснато парче. От едната страна има реклама за сутииени, а от другата, хей, я гледай... Карта. Центърът на Бостън. Исторически забележителности и тем подобни.

– Бостън ли?

– Да. Да се обадим ли на пътната полиция? Да завардят пътищата към Масачузетс.

Хек, който си представи как жадуваните десет хиляди долара му се изплъзват между пръстите, отговори:

– Да не бързаме. Може да го е подхвърлил, за да ни заблуди.

– Не, Трентън. Ако искаше да го намерим, щеше да го остави на шосето, а не в трева с човешки бой.

– Може би – съгласи се обезкуражен Хек, – но все пак мисля...

Тряс...

Силен звук като от изстрел изкънтя до ухото му и той се извъртя с разтуптяно сърце и вдигнат пистолет. Звукът на Фенълвата радиостанция бе увеличен до крайност. Полицаят бързо завъртя копчето и вдигна аппарата. Заговори тихо. В далечината сигналните сини и червени светлини на патрулната кола започнаха да мигат.

– Фенъл слуша. Казвай. Полицаят наведе глава и се заслуша.

„Какво правят?“, почуди се Хек.

Фенъл прекрати разговора и закачи радиостанцията на кръста си.

– Хайде, открили са го – обяви.

Сърцето на Хек се сви.

– Открили ли са го? О, по дяволите.

– Е, не съвсем. Сигнал чак до паркинга на тировете в Уотъртаун...

– Уотъртаун ли? Ама това е на десет километра отук.

– ... и търсил някого, който да го закара, познай къде. В Бостън.

Шофьорът му отказал и Хрубек тръгнал пеша на север. Ще отидем там и ще хванем следата от паркинга. Човече, сигурно бая се е задъхал. Аз лично не бих издържал и половин час тичане. Не се отчайвай, Трентън, още имаш шансове да забогатееш. Има само половин час преднина, Фенъл поведе кучките към пътя.

– Хайде, Емил – извика Хек.

Кучето се поколеба само за момент и бавно последва господаря си, очевидно не гореше от желание да смени влажните и студени поля с хлъзгавата седалка на стария смрадлив шевролет.

* * *

Когато чу уверените стъпки по стълбите на мазето и глухото изшракване на метал, Лиз Ачисън веднага разбра какво става и кръвта ѝ се смрази.

Оуен се показва на прага на оранжерията и погледна жена си, която тъкмо взимаше още няколко брезентови чувала.

– О, не! – прошепна жена му.

Поклати глава и седна на пейката от твърдо черешово дърво. Оуен влезе и се настани до нея, отметна кичур коса зад ухото ѝ, както правеше винаги, когато ѝ обясняваше нещо – бизнес, сделки с недвижими имоти, законови положения. Тази нощ обаче нямаше нужда от обяснения. Защото той вече не беше с работните си дрехи. Носеше тъмозелена риза и широки камуфлажни панталони – облеклото, с което ходеше на лов. Бе обул тежки обувки.

И държеше ловна пушка и револвер.

– Не можеш да го направиш, Оуен.

Той остави оръжията встрани.

– Преди малко разговарях с шерифа. Изпратили са четирима души да го търсят. Само четирима души, по дяволите! А той вече е стигнал Уотъртаун.

– Ама това е на изток отук. Той се отдалечава.

– Няма значение, Лиз. Виж колко далеч е стигнал. Това са десетина километра от мястото, където е избягал. Пеша. Изобщо не се шура като замаян. Намислил е нещо.

– Не искам да ходиш.

– Възнамерявам да проверя какво точно правят, за да го хванат.

Той говореше със сериозен, убедителен тон. Също както баща ѝ. Глас, който можеше да я хипнотизира. Въпреки това тя каза:

– Не ме лъжи, Оуен.

И също като Андрю л'Оберже Оуен присви очи. Усмиваше се леко, но това изобщо не можеше да я заблуди. Думите ѝ имаха същия ефект върху него, какъвто биха оказали върху препарираните му трофеи, закачени на стената на верандата. Тя докосна ръката му и прокара пръсти по дебелия плат на ризата му. Той се притисна до нея.

– Не отивай – помоли тя.

Прегърна го, обзета от гореща страст. Не само заради спомена от преживяването им по-рано вечерта. Силата му, сериозното му изражение, желанието в очите му – всичко това бе толкова съблазнително. Тя го целуна силно по устата. Запита се дали сексуалната ѝ възбуда е истинско влечение, или опит да го задържи в прегръдките си през цялата нощ, докато опасността отmine.

Каквито и да бяха подбудите ѝ обаче, прегръдката ѝ не постигна желаните ефект. Той поседя до нея за момент, сетне стана и отиде при прозореца. Тя се изправи и застана зад него.

– Защо не ми кажеш направо? Решил си да го намериш сам.

Лиз се вгледа в гърба му и в отражението на лицето му, което би трябвало да изразява дълбока загриженост. Въпреки това той беше напълно спокоен.

– Нямам намерение да правя нищо незаконно.

– О? А убийството какво е?

– Убийство ли? – изсъска той, извъртя се рязко и кимна към стълбите за горния етаж. – Ти мислиш ли какво приказваш? Ами ако те чуе?

– Порша не би те издала. Не това е проблемът. Проблемът е, че не можеш да проследиш един човек и да го...

– Забрави ли какво стана на „Индиан Лийп“? – сопна се той. – Понякога ми се струва, че аз съм бил по-разстроен от теб.

Тя се извърна, сякаш ѝ бе ударил шамар.

– Лиз... – Той веднага съжали за избухването си. – Извинявай. Не исках да прозвучи така... Виж, това не е човек. Той е звяр. Знаеш на какво е способен. Съзнаваш го повече от всеки друг.

Той продължи по-спокойно:

– Сега е избягал, може да го направи пак. Стигнал е дотам, че да ти изпрати онова писмо от Глочестър. Следващия път може да дойде тук.

– Ще го заловят. Този път ще го тикнат в затвора.

– Ако е невменяем, ще го върнат в болницата. Такъв е законът. Лиз, виж новините, постоянно закриват болници. Всеки ден го съобщават. Може би догодина, след две години, просто ще го пуснат. И тогава не се знае дали няма да се появи тук. В спалнята.

Когато първите сълзи потекоха от очите ѝ, тя разбра, че е загубила спора. Вероятно го осъзнаваше от момента, когато чу стъпките му от мазето. Оуен не винаги беше прав, но винаги бе уверен в себе си. Изглеждаше съвсем нормално да напълни джипа с пушкала и да тръгне да преследва избягал психопат в разгара на гръмотевична буря.

– Искам двете с Порша да отидете в хотела. Достатъчно пясък натрупахме.

Тя поклати глава.

– Настоявам.

– Не! Оуен, водата вече се вдигна с половин метър, а дори не е започнало да вали. Трябва да натрупаме още педя-две откъм кея.

– Там всичко е готово. Има достатъчно чували. Стената е висока един метър. Ако нивото се вдигне повече, и без това няма какво да направим.

– Чудесно – хладно изрече тя. – Върви, щом искаш. Прави се на герой. Аз обаче оставам. Имам още прозорци за облепяне.

– Забрави прозорците. Оранжерията е застрахована.

– Не ме интересуват парите. За Бога, тези рози са целият ми живот. Никога няма да си простя, ако пострадат.

Тя отново седна на пейката. Беше забелязала, че когато стои права до по-високия си съпруг, думите ѝ имат по-малка тежест. Седнала се чувстваше по-равноправна с него.

– Нищо няма да стане. Най-много да се счупи някой прозорец.

– Нали чу прогнозата. Очакват се ветрове със сто и двамайсет километра в час.

Оуен седна до нея, сложи ръка на бедрото ѝ и го стисна силно. С лакътя си докосваше едната ѝ гърда. Вместо да я успокои, близостта му я накара да се почувства уязвима.

– Няма да спорим – каза той с равен глас. – Не искам да се тревожа за теб. Настоявам да отидете в хотела. Когато го хванат...

– Когато ти го хванеш, искаш да кажеш.

– Когато го хванат, ще ви се обадя. Двете ще се върнете и заедно ще довършим работата.

– Оуен, той е тръгнал в съвсем друга посока. Очите му проблеснаха:

– Още ли не искаш да приемеш истината? Лиз, той е пробягал десет километра за четирийсет и пет минути. Намислил е нещо. Защо си такъв инат? Навън има убиец. Побъркан убиец! Знае името и адреса ти.

Лиз замълча и затаи дъх.

Оуен допря лице до косата ѝ и прошепна:

– Не го ли помниш? Не помниш ли процеса?

Лиз случайно вдигна очи и срещна погледа на каменния демон на стената. Думите на Хрубек прозвучаха в главата ѝ: „Лиз-бон, Лиз-бон, моя Ева, моя предателка. Моя красива Лиз-бон.“

В оранжерията проехтя бодър глас:

– Малко е късно за риболов, не мислиш ли, Оуен? – Порша стоеше на прага и оглеждаше облеклото му. – Да не би купонът тепърва да започва?

Оуен отстъпи встрани от жена си, без да сваля очи от нея.

– Ще си приготвя някои неща – заяви Лиз.

– Отиваме ли някъде? – попита сестра ѝ.

– В хотела – каза Оуен.

– Толкова скоро? Мислех, че сте го предвидили за по-късно. Когато онзи щурак дойде за купона. О, извинявайте. Това може би беше проява на лош вкус.

– Стигнал е по-далеч, отколкото очаквах. Ще отида да говоря с шерифа и да разбера какво правят, за да го заловят. Вие с Лиз отивате на хотел.

– Боже, да не е тръгнал насам?

– Не, на изток. – Лиз погледна сестра си. – Просто ще е по-добре да прекараме нощта на друго място.

– Нямам нищо против.

Порша вдигна рамене и отиде да вземе раницата си.

Лиз се изправи. Оуен стисна крака ѝ. Какво означаваше това, запита се тя? „Благодаря“? „Аз спечелих“? „Обичам те“? „Дай ми пушката, жено“?

– Няма да се бавя – увери я той. – Най-много няколко часа. Ела да заключиш след мен.

Влязоха в кухнята и той я целуна, но личеше, че умът му вече лети към полетата и пътищата, където бродеше плякмата му. Той пхна револвера в джоба си и вдигна пушката на рамо. Сетне излезе.

Лиз завъртя ключа два пъти след него, изчака го да се качи в джипа. След това се отдалечи от прозореца и заключи гаража. Черният чероки тръгна на заден ход, после спря за миг. Вътрешността на джипа бе тъмна и Лиз се запита дали Оуен ѝ маха. Тя вдигна ръка.

Колата излезе на алеята. Разбира се, Оуен имаше право. Познаваше Хрубек повече от всички останали – от полицайте, от шерифа, от лекарите. И най-лошото бе, че Лиз също го познаваше. Знаеше, че Хрубек не

е безобиден, че не се скита наоколо като замаяно животно, че е намислил нещо, колкото и безумно да беше то. Чувстваше тези неща със сърцето си.

Тя остана за миг, притиснала лицето си в стъклото. Отдръпна се и се втрени в неравното, пълно със застинали мехурчета стъкло. Даде си сметка за нещо, за което не се беше замисляла досега – стъклата бяха правени преди два века и половина. Как, запита се Лиз, бе оцеляло това крехко произведение през всичките тези бурни години? Когато отново погледна към двора, фаровете на джипа се бяха загубили. Въпреки това тя остана още дълго време загледана към мястото, където бяха изчезнали.

„Ето ме сега – замисли се удивено, – като една от първите заселнички, загледана в пустошта след съпруга си, който е тръгнал да убие един човек и така да му попречи да убие мен.“

* * *

Облакът прах, вдигнат от колите, се разсея и светлините от фаровете им изчезнаха зад едно възвишение далеч на изток. Нощта отново утихна. В небето облаци, носени от запад, закриха бледата луна, която висеше над един скален венец край пустото шосе.

Все още нищо не подсказваше, че се задава буря. Беше абсолютно тихо. И за момент този участък от шосето потъна в пълна тишина.

Сетне Майкъл Хрубек нахлупи скъпоценната си шапка и излезе на средата на шосе № 236. Прибра револвера си в раницата.

ИД...И

Тези букви бавно преминаха през съзнанието му. Знаеше, че са жизненоважни, но значението им все му се губеше. Изчезнаха и оставиха в главата му неприятна празнота.

Какво означаваха? Какво трябваше да прави с тях?

Той остана на асфалта и закричи в кръг, затърси отговора в объркания си мозък. Какво означаваше това ИД...И? Изпълнен с изгарящ страх, той осъзна, че те замъгляват мислите му. Те: войниците, които го преследваха.

Я да помислим.

ИД-И

Какво може да означава.

Хрубек отново погледна на изток, където бяха изчезнали войниците. Конспираторите! Със своите кучета на каишки, душещи и ръмжащи. Шибаняци! Един мъж в сиво и един в синьо. Един войник от

Конфедерацията. И един от Съюза, оня, който накуцваше. Него Хрубек мразеше най-много.

Този беше истински кон-спира-тор, шибан войник от Съюза.

ИД-И

ИДИ

Той си спомни как ги беше измамил и омразата му бавно започна да намалява. Беше стоял едва на десет метра от войниците с револвер в ръка, приклеknал върху една покрита с пръст площадка високо на скалите над тях. Те навлязоха сред тревите и откриха плика, който внимателно бе сложил там. Разтреперан от страх, той чу зловещите им гласове, чу кучетата, шумоленето на тревата.

Хрубек отново видя буквите, *ИДИ*. Минаха през съзнанието му и изчезнаха.

Спомни си как цветните лампи на полицейската кола започнаха да се въртят. Малко след това войниците се върнаха при колите и онзи, когото мразеше най-много, хилавият шибаняк със сините дрехи, куцият, влезе в пикапа с кучето. Потеглиха с голяма скорост на изток.

Хрубек се сви и допря страната си до влажния асфалт. Сетне се изправи.

– Лека нощ, дами...

Буквите пак се върнаха. *ИДИ*. Той присви очи и погледна на запад. Не виждаше черната ивица на пътя, а буквите; те бавно спряха да се въртят и започнаха да се подреждат. Като малки войничета.

ИД... 7... И

Главата на Хрубек се изпълни с мисли, объркани мисли. Той отново закричи.

– Ще видя сълзите в очите ви... *ИДЖ... 7... И*

Ето!

Ето! Той се затича натам. Буквите се подреждаха. *ИДЖ... 74 КИ*

Кучетата ги нямаше, а също и конспираторите. И куцият шибаняк, и доктор Ричард, болницата, санитарите... всичките му врагове бяха останали назад. Бе ги измамил.

Майкъл Хрубек и установи, че страхът му е напълно овладян и че мисията му е кристално ясна като съвършен диамант. Той спря и остави един от животинските черепи в основата на стълба, промълви кратка молитва. След това отмина зеления знак с надпис *РИДЖТЪН 74 КМ*, свърна сред храстите край пътя и забърза на запад.

Втора част „Индиан Лийп“

9.

Той погалва леко разтворените ѝ устни с една жълта роза.

Гледа я втречено в очите. Намират се на две стъпки един от друг, достатъчно близко, за да усети уханието ѝ, но не толкова, че да долови топлината от тялото ѝ в студената стая. Тя посяга към него, но той ѝ дава знак да спре. Ръцете ѝ замират във въздуха, но сетне непослушно се вдигат към раменете ѝ и смъкват презрамките на нощницата. Кремавата дреха се свлича до кръста ѝ. Той насочва поглед към гърдите ѝ, но не я докосва, и по негово настояване тя отпуска ръце.

Той вдига две листенца от червеникавокафявата роза, царицата на тъмната оранжерия. Тези са розови. Той ги задържа и ги вдига към очите ѝ, които се затварят бавно. Тя чувства как листчетата гаят клепачите ѝ и продължават надолу по страните ѝ. Той отново ги прокарва в кръг по леко разтворените ѝ устни.

Тя навлажнява устните си и му казва закачливо, че похабява едно от най-ценните ѝ цветя. Той обаче отново поклаща глава и я подканя да замълчи. Тя се навежда към него и почти успява да отърка зърното си в ръката му, но той се отдръпва и телата им отново не се докосват. Едно от листенцата погалва брадичката ѝ и се изплъзва от пръстите му, спуска се бавно върху покритата с плочи пътека в оранжерията. Той откъсва ново листенце от потрепващия храст. Очите ѝ все още са затворени, ръцете ѝ са отпуснати отстрани. Точно както настоява той.

Сега той погалва ушите ѝ толкова ефирно, че в началото тя не усеща докосването на цветето. Той погалва нежните кичури бледозлатиста коса зад ушите ѝ, а сетне раменете ѝ, заякнали от носене на кофи с пръст, като онази, в която расте розовият храст.

Сетне шията ѝ. Тя извива глава назад и ако отвори очи, ще види хиляди бледи звезди, размазани зад матовото стъкло. Той не издържа и я целува бързо, листенцата изчезват от разтворените му пръсти, той обгръща врата ѝ и я придърпва към себе си. Изпълнена със страст, тя вдишва неговия дъх. Навежда глава, за да я притисне по-силно до неговата. Той обаче е твърде бърз и ѝ се изплъзва. Отново се отдръпва, пуска

смачканите листенца и откъсва нови от бодливото стъбло.

Тя продължава да стои със затворени очи и очакването на следващото му докосване става непоносимо. Той погалва малките ѝ гърди и тя оголва зъби и издава звук, който би могъл да се приеме за изръмжаване, но е само поредното свидетелство за нетърпението ѝ. Цветето се придвижва бавно по гърдите ѝ и тя почувства и докосването на пръстите му, доста по-грубо, но не по-малко възбуждащо... Меко и грубо. Нокти, листенца. Неговата топлина, студените плочи под босите ѝ крака.

Тя чувства докосване, леко като дъха му. Изненадана е, че такъв едър мъж е способен на такава нежност. Той я целува отново и докосването на устните и пръстите му карат кръвта ѝ да закипи.

Той обаче не бърза. Натискът ту се увеличава, ту намалява. Тя отваря очи и го умолява да не спира. Той отново я кара да затвори очи и тя се подчинява, чува странен звук като от разкъсване на нещо. Следва тишина и сетне вратът и гърдите ѝ се покриват с две огромни шепи листенца, посипващи се от ръцете му и гъделичкащи краката им.

Той целува очите ѝ и тя приема това за подканяне да ги отвори. Те се втрещават един в друг и тя забелязва, че не всички листенца са паднали. Едно остава. Той го държи между тях, яркочервено овално листенце от сорта „Джон Армстронг“. Той отваря уста и го поставя върху езика си, като свещеник, раздаващ първо причастие. Тя го прегръща, плъзга ръце по гърба му. Той се навежда напред. Езиците им се докосват и той се надвесва над нея, започват да си предават листенцето един на друг, докато то се разпада и те поглъщат парченцата от него.

Лиз Ачисън остана за миг потънала в спомените си, сетне отвори очи и погледна цветята в оранжерията заслушана в приятното съскане на напоителната система.

– О, Оуен – прошепна. – Оуен...

Остави куфара си и премина през влажното, уханно помещение, излезе през една от остъклените врати на покритата с плочи тераса. Загледа се към езерото.

Черната вода се плискаше постоянно.

Разтревожена, тя забеляза, че за последните двайсет минути нивото се е покачило с още няколко пръста. Погледна наляво, към ниската част на двора – участъка зад гаража, където Оуен бе натрупал резервните чували. Там реката се вливаше в езерото и бластистият бряг беше набразден от вадички. Тя не виждаше как се държи подпорната стена, но не изгаряше от желание да слиза по тясната, хлъзгава пътека, за да провери. Оуен винаги работеше прилежно, дори педантично, и тя не се

съмняваше, че е изградил стабилна преграда. Нейните усилия обаче в средата на двора, изглежда, бяха постигнали посредствен ефект. Водата почти беше достигнала върха на чувалите, натрупани от нея, след като се бяха любили с Оуен; оставаха още петдесетина сантиметра да прелее.

Тя се приближи до езерото. Над нея не се виждаха звезди. Дори облаците не се различаваха; небето беше еднакво навсякъде, сивкавосиньо, като кожата на акула. Движеха ли се облаците, или не? Дали бяха на триста метра над земята, или на три хиляди? Не можеше да се определи.

Леко движение наблизко я стресна. Черупката на едрата водна костенурка отново проблесна в стремежа на тромавото животно да се добере до езерото. Устремено към целта си, влечугото се тътреше през камъни и корени, твърде големи за късите му крака, често се плъзгаше назад. Лиз се почуди защо е тази трескавост. Дали животното имаше някакво мрачно предчувствие за тази буря и бързаше към безопасните дълбини на езерото? Какво страшно обаче може да има за една костенурка в дъжда? Животното се прехвърли през корена на една върба и се хвърли със силен плисък във водата. Там моментално се превърна в съвършен плавателен съд, продължи известно време непосредствено под повърхността, сетне се гмурна и изчезна. Лиз изчака водата да се успокои и отново да заприлича на леко набразден черен копринен плат.

Тя тръгна обратно към къщата през широки, осеяни с дървени скари участъци разкопана пръст – нейната градина. Спря до един розов храст. Някога Лиз бе решила да боядиса косата си в бакъреночервения цвят на този сорт – аризонски едроцветен – и си беше отнесла пердаха за това, когато един ден баща ѝ откри тубичка боя за коса, скрита под дюшека ѝ.

Тя отчупи един сух бодил с нокът, сетне откъсна няколко увехнали рози. Потърка ги по бузата си.

На запад хоризонтът се озари от ярка сивкавозеленикава мълния. Докато Лиз погледне натам, тя вече бе изчезнала.

Розите паднаха от ръцете ѝ.

Тя чу скърцането на кухненската врата.

– Готова съм – извика Порша. – Взе ли си куфара?

Лиз тръгна към къщата. Погледна жълтите прозорци и каза:

– Слушай, трябва да ти кажа нещо... промених си решението.

– Какво?

Тя внесе куфара си в кухнята.

– Първо ще довърша с чувалите и с облепянето на оранжерията. Ще

отнеме не повече от час. Бих предпочела и ти да останеш, но ако решиш да си тръгнеш, ще те разбера. Ще ти извикам такси.

* * *

Миризмата на печени наденички и лук леко разконцентрира Емил, но той си знаеше работата и продължи да души земята.

Самият Трентън Хек хвърли гладен поглед към крайпътната закусвалня, но в момента наградата бе основната му мисъл и той също не обърна внимание на примамливата миризма. Продължи разговора си с пътния полицаи:

– И наистина е изглеждал решен да отиде в Бостън, а?

– Така каза шофьорът. Бръщолевел, че там била люлката на нашата държава, или нещо подобно.

Фенъл, който се навърташе наблизко, вметна:

– Изучавал е разширено история.

Хек го изгледа изненадано.

– Да. Така чух.

– Ходил е в колеж?

Тази информация накара Трентън Хек, който бе прекарал само един час в такова учебно заведение, да се почувства много неудобно.

– Само една година, преди да се чалне. Получавал е обаче и доста отлични оценки.

– Хайде бе. Отлични. Мамка му!

Хек престана да оплаква личните си неуспехи и попита пътния полицаи дали може да разговаря с шофьора.

– Ъ... Той си замина.

– Заминал? Не го ли накара да изчака?

Полицаят вдигна рамене и изгледа цивилния без никакво неудобство:

– В случая става дума за избягал луд, няма заповед за арест. Взех името и адреса му. Сметнах, че не е нужно да чака и да дава свидетелски показания или нещо подобно.

Хек измърмори към Фенъл:

– Адресът няма да ни помогне много. Тъй де, да не тръгнем да му пращаме поздравителна картичка?

– Зададох му цял куп въпроси – оправда се полицаят.

Хек свали сбруята на Емил. Полицаят изглеждаше дори по-млад от Хлапето и сигурно имаше най-ниския възможен чин. Пътната полиция разполагаше с отделен бюджет за заплати и не уволняваше почти

никого. Навремето, когато постъпваше в силите на реда, Хек можеше да влезе безпроблемно там. Но искаше да се бори с истинската престъпност.

– Как е бил облечен?

– С работен гащеризон. Работни обувки. Работна риза. Вълнено кепе.

– Носел ли е яке?

– Изглежда, не е.

– Да е пил алкохол?

– Ами, шофьорът не каза такова нещо. Всъщност не съм го питал.

Не ми се стори важно.

Хек продължи с въпросите:

– Да е носил нещо? Торба или оръжие. Тояга?

Полицаят погледна смутено бележките си, сетне Фенъл, който кимна, за да го подкани да отговори.

– Не знам.

– Да е заплашвал?

– Не. Просто говорел глупости, така каза шофьорът.

Хек изръмжа раздражено. Сетне попита:

– А, още нещо. Колко едър е точно?

– Шофьорът каза около метър и деветдесет и пет – два. Над сто и двайсет кило. Като състезател по борба тежка категория, ако се сещаш.

Имал бедра като на бик.

– Бик, значи.

Хек се загледа към тъмното небе на изток.

– Достатъчно силна ли е миризмата? – поинтересува се Фенъл.

– Не е лоша, но по-добре щеше да е, ако беше ваяло. Нищо не усилва миризмите повече от влагата.

– Синоптиците го обещават, желанието ти може скоро да се изпълни.

Хек отново погледна Емил и опресни спомените на кучето за миризмата на преследвания с гащите на Хрубек.

– Търси, търси!

Емил тръгна отстрани на пътя, Хек му отпусна каишката, докато не усети възела на шейсетия метър. Едва тогава го последва. Не бяха изминали и двеста метра обаче, когато кучето се обърна и подуши внимателно по посока на една тъмна, порутена барака сред обрасъл в бурени двор. Зловещо място с покрив, покрит с дървени плочки като змийски люспи. На прозореца имаше табела: „Ловна екипировка. Препарирани

животни. Покупко-продажба на кожи. Рибарски принадлежности.“

– Мислиш ли, че може да е там? – попита Хлапето и плахо заоглежда тъмните прозорци.

– Трудно е да се каже. Всички тези мърши объркват дори Емил.

Хек и Фенъл заведоха кучетата до един изкривен стълб на оградата и ги завързаха. Извадиха оръжията си, заредиха едновременно и сложиха предпазителите. „Не позволявай отново да ме прострелят – помисли си Хек. – О, моля те. Този път нямам застраховка.“ Този път обаче той не се страхуваше толкова от сметките за лечение, колкото от фаталния куршум.

– Трент, не е нужно да го правиш.

– Като съдя по това, което се говори за този човек, мисля, че имаш нужда от помощта на всеки.

Фенъл кимна, след това махна на Хлапето да заобиколи отзад. Дватамата с Хек се приближиха тихо към предната врата. Хек погледна Фенъл, сетне вдигна рамене и почука. Никой не отговори. Хек се наведе напред и надникна през прашното стъкло. Отскочи внезапно.

– О, Боже! – изкрещя пискливо.

Фенъл насочи пистолет към прозореца. Присви очи. Сетне се изсмя. На една педя от мръсното стъкло се издигаше силуетът на огромна мечка, препарирана в най-свирепата си поза.

– Мамка му – прошепна със страхопочитание Хек. – По дяволите, едва не намокрех гашите.

Фенъл посочи табелата, закачена на другия прозорец: „Затворено първите две седмици на ноември. На слуга.“

– Тоя обявява на всички, че отсъства. Не е ли чувал за крадци?

– Има си мечка, която да пази. – Хек огледа звяра с възхищение:

– Това е първото, което аз бих откраднал.

След това намериха вратата, разбита от Хрубек. Влязоха предпазливо, като се пазеха един друг. Откриха следи от влизането на невменяемия, но беше ясно, че той вече не е там. Прибраха оръжията си и пак излязоха, Фенъл накара Хлапето да се обади на Хавършам, за да му каже къде се намират и че Хрубек най-вероятно се е запътил към Бостън.

Тъкмо смятаха да продължат към шосето, когато Хлапето извика:

– Задръж малко, Чарли. Ела да видиш.

Хек и Фенъл наредиха на кучетата да седнат и заобиколиха зад бараката, където младежът ги чакаше с ръка на пистолета.

– Вижте тук.

Той посочи работната барака. Предпазителят изщрака.

Хек влезе внимателно. Бараката бе пълна с хиляди боклуци: маркучи, кашони, животински черепи, кокали, изпочупени мебели, ръждясали инструменти, авточасти.

– Проверете навсякъде. Там. Този енот е гризнал дървцето.

Фенъл насочи фенера си към трупа на животното.

– Мислиш ли, че той го е направил? Защо?

– По дяволите! – прошепна Хек.

Той не гледаше трупа на енота, а тясната греда на тавана, от която висяха няколко капана за животни, без зъби, но големи – с достатъчно силни пружини, за да пречупят врата на лисица, язовец или енот.

Или крака на куче.

Причината за изненадата на Хек не бяха самите капани, а незаетите пирони, където вероятно до неотдавна бяха висели други три. Точно под тях имаше няколко кървави следи.

– Кучките ти изпълняват ли команда „Стой“.

– Не и когато са на следа. А Емил?

– Той реагира бавно, ако миризмата е прясна. Ще се наложи да ги държим изкъсо. По дяволите, ако той навлезе в – висока трева, ще трябва буквално да пълзим. Ще е в Бостън, преди да стигнем границата на окръга.

Върнаха се на шосето и скъсиха ремъците на кучетата. Хек остави пикапа си при крайпътното заведение заедно с третия полицаи, който щеше да чака, в случай че Хрубек се върне. Хлапето се присъедини към Хек и Фенъл в патрулната кола с включени само аварийни светлини.

– На средата на шибания път – изсмя се нервно Фенъл. – Тоя наистина е луд, няма спор.

Хек обаче не коментира. Възбудата бе преминала. Играта загрубяваше. Преследваният явно не беше никакъв безмозъчен гигант и Трентън Хек почувства същите студени тръпки, побили го преди четири години в неоновата светлина на онова крайпътното заведение, когато една клонка, разклатена от вятъра, се беше оказала дуло на пушка и когато след проблясването и острото пробождане в крака асфалтът бе посрещнал челото му със страшна сила.

– Мислиш ли, че е взел капаните за кучетата? – промърмори Фенъл.

– Никой не би направил такова нещо. Никой не би наранил куче.

Хек се пресегна и хвана дясното ухо на кучето, на което личеше съвършено кръгла дупка 30-и калибър, Фенъл изсумтя в знак на презрение към целия човешки род, а Трентън Хек повтори настоятелно:

– Търси, Емил, търси!

* * *

В оранжерията Лиз облепяше с тиксо стъклата, чието поставяне преди двайсет и пет години още помнеше – майка ѝ бе стояла на строежа, без да сваля строгия си поглед от работниците. Мръщеше се често, защото вярваше, че хората няма да посмеят да те измамят, ако им покажеш ясно, че ги подозираш.

Лиз бавно обикаляше просторното помещение, пълно с хибридни чаени рози с всякакви цветове и по-бледи едроцветни, сред които туктам се червенееше някоя „Джон Армстронг“ или се издигаше някоя жълта „Хай нуун“, виеща се около антична пергола. Имаше и голям храст кичеста бяла „Айсберг“ и „фашън“ с цвят на корал. Хиляда цвята, десет хиляди листенца.

Лиз предпочиташе необичайни оттенъци, ярките цветове, особено при по-нежните цветя.

Сега си спомняше хилядите часове, прекарани тук – като дете заедно с майка си и по-късно, вече сама, – представяше си как подрязва, присажда и премахва слаби издънки. Ръцете ѝ, издрани и зачервени, оголват някоя спяща пъпка и отрязват парченце кора с формата на щитче, а след това го пъхат в Т-образния разрез на стъблото и го увиват стегнато с кълчища.

Докато оглеждаше няколко наскоро присадени по този начин пъпки, тя чу шум зад себе си. Обърна се – Порша ровеше в някакъв кашон на пода. Тя вече не носеше манхатънския си тоалет; явно най-после бе осъзнала, че се намира в страната на „Ел Ел Бийн“ и беше сложила предложените ѝ от сестра ѝ дънки, пуловер и работни ботуши. Лиз се радваше, че е останала, но по-младата жена не очакваше благодарности за това. Тя взе няколко рула тиксо и излезе, като преди това каза:

– Тази проклета къща имала прекалено много прозорци.

Стъпките ѝ отекнаха по стълбището – като на младо момиче, което тича да се обади по телефона.

Лиз внезапно установи, че лампите в оранжерията я дразнят; част от тях бяха включени от Оуен, когато бе търсил брезентовите чували. Сега тя намали светлината. Лиз спазваше денонощния цикъл на растенията – също както тя самата никога не навиваше будилника да звъни, ако не се налага. Вярваше, че ритъмът на телата ни е свързан с пулса на душата. Растенията не се различават от хората и затова освен силните лампи за изкуствена слънчева светлина, използвани при облачни дни, тя бе монтирала и няколко реда матови сини и зелени крушки за нощните

часове. Тази светлина позволяваше на цветята ѝ да спят – защото тя вярваше, че и растенията спят, – като в същото време ѝ помагаше да вижда в оранжерията.

Оранжерията разполагаше и със система за отопление. Рут л'Оберже беше инсталирала стари радиатори из цялото помещение, но те никога не бяха работили, както трябва. Възрастната жена явно не се интересуваше от съвременна техника и се осланяше на природата и съдбата да решават дали розите ѝ ще се развиват добре, или ще изсъхнат. Това положение не устройваше дъщерята. Все пак, размишляваше Лиз, сега живееха в компютърния век и затова тя бе монтирала управлявана от микропроцесор климатична система, която поддържаше температурата винаги над осемнайсет градуса, дори в най-студените нощи, и задвижваше вентилаторите и съгъваемите затъмнители на покрива (слънцето бе не по-малко опасно от студа).

От едната страна на помещението в сандъчета с пясък имаше отрязани клончета за вкореняване; от другата бяха посадени млади растения, подготвени да бъдат преместени на постоянни места. В тези участъци от оранжерията пръстта се затопляше от заровени в нея кабели и се напояваше с капкова инсталация. Съседният участък за саксии беше бетониран, а подът на оранжерията – покрит с чакъл, през който се виеше пътека от плочи (също поставени от Лиз на мястото на бетона). Плочите бяха синьозелени и Лиз ги бе избрала, за да ѝ напомнят за една засега неосъществена мечта – създаването на хибрид „Л'Оберже“ с цветове в същия оттенък. Това беше нейната амбиция – да създаде блестяща синьозелена роза, която да носи името ѝ.

Тази задача бе особено предизвикателство, тъй като всеки твърдеше, че това е невъзможно; колегите ѝ цветари я уверяваха, че този невероятен цвят е непостижим. Освен това тя се противопоставяше на господстващите тенденции. Селекционерите на рози се стремяха да създават сортове с по-силен аромат и устойчиви на заболявания. Цветът и формата обаче бяха най-вълнуващи за Лиз Ачисън. Тя осъзнаваше сложността на такава кръстоска. Макар да беше романтична натура, тя не се обезкуражаваше лесно. Затова прекарваше дълги часове в присаждане и опрашване на няколко сорта жълти рози и синята „Блу Муун“, сякаш постигането на мечтания цвят бе само въпрос на време.

От книгите Лиз беше научила колко велико нещо е въображението и го смяташе за най-скъпия дар от Бога, дори по-ценен от любовта. От цветята бе научила един по-важен урок – за силата на красотата: на набъбващите пъпки, разцъфващите цветове и падащите след това

повехнали разноцветни листенца.

За нея розите бяха нещо повече от живи създания; тя ги приемаше като човешки същества.

– Замислете се – обичаше да казва на учениците си, когато ги канеше в оранжерията на неофициални съботни лекции по градинарство. – Вземете историята на розите. Те са били пренесени в Европа и Америка предимно от Изтока. Културата им? Те растат в сложни общества със строга йерархия. Ами религията им? Страдали са в това отношение не по-малко от нас, хората. През ранното християнство са ги изгаряли. И какво е станало после? Папата ги е покръстил. Попитайте сега католиците какво символизира розата. Мария, разбира се. Имам предвид Майката, не куртизанката.

Любовта на Лиз към розите се бе появила още на деветгодишна възраст. Кльошава и висока тогава, тя водеше Порша в огромния двор, където властваше помощничката на майка им. Детегледачката изпращаше момичетата да търсят диви цветя, разбира се, след като ги предупреждаваше да внимават за езерото, змиите, стършелите, пчелите, запустелите кладенци, непознати мъже с бонбони и така нататък. (Всички тези условия бяха по настояване на Андрю л'Оберже: едно тантуресто, безгрижно холандско момиче не би могло да вижда толкова много заплахи в този красив свят.)

След като изрецитираше урока си и наплаваше достатъчно момичетата, Йоланда даваше задачата:

– Лийзбоун, златно цфете. Донесий ми златно цфете.

И децата тръгваха.

– Лийзбоун, сега черфено. Черфено цфете... фнимавай с онова, как се казва, кошер. Поурша, черфено...

Момичетата изтичаха в гората и се връщаха с цветята. След това двете сестри молеха дебеличкото момиче да подреже дръжките и да измие цветята и трите поднасяха произведението си на Рут л'Оберже, която кимваше в знак на одобрение и благодарност. След това подреждаше цветята в ярки букети и украсяваше с тях строгия кабинет, в който прекарваше следобедите си.

Това съчетание от естетика и щедрост очароваше Лиз и тя, твърде стеснителна, за да се похвали, чакаше с нетърпение край масата на вечеря майка ѝ да разкаже на баща ѝ за цветята – или приказливата Порша да му издаде подвизите им през деня. Андрю л'Оберже, който не понасяше религиозните условности, едва изтъпяваше отчета на жена си за поредния ден на благотворителност за „Сейнт Джон“ (това, както често

се шегуваше търговецът на алкохол, бе единственият ѝ недостатък). Въпреки това той обикновено изричаше с половин уста похвали към дъщерите си:

– О, много добре. Много хубаво си направила, Лизбоун. И ти, Порша. Нали се пазите от бодлите и осите?

Лицето му оставаше строго, но Лиз вярваше, че долавя радост в гласа му.

– Да, татко.

– И не навлизайте във високите треви. Йоланда грижи ли се за вас? Един счупен крак лесно може да развие гангрена. След това ги отрязват и... край! Пазите ли се от преподобния Далкот? Внимавайте да не ви набута в чувала, че ще ви вкара в Епископалната църква.

– Андрю!

– Пазим се, татко. Той има жълти зъби и смърди.

– Порша!

Когато беше в добро настроение, баща им речитираше стихове от Робърт Бърнс или Джон Дън:

– „О, любов моя, като червена, червена роза...“

Лиз вярваше, че букетите, които бе подарявала на майка си, са я вдъхновили да направи оранжерията и да започне да се грижи за розите.

Тя мислеше за цветята и когато баща ѝ се ядосаше и неизбежният върбов камшик заиграеше по голите ѝ задни части. Образът на оранжева роза някак си намаляваше болката.

Сега погледна през замъглените прозорци към онова дърво – черна върба, – жертвало толкова млади клонки, за да бъдат двете сестри възпитани като порядъчни млади жени. Различи само неясен силует, като в сън. Тази сянка обаче не можеше да се сравнява с бедата, надвиснала над имението тази нощ.

Лиз присви очи и погледна зад дървото. Водата бе заела някаква странна форма.

Какво беше това?

Тя излезе и отново се взря в един участък на езерото на стотина метра от къщата. Беше заел форми, които никога досега не бе виждала. Тя си даде сметка, че водата се покачва още и приближава ръба на стария бент. Бялата лодка се беше отвързала и бе отнесена до бетонната стена. Половината от каменистия плаж до бента беше залят. От трийсет години водата никога не се бе покачвала толкова... Бентът! Тази мисъл порази Лиз като плесница. Съвсем го беше забравила. Той, разбира се, се намираще в най-ниската част на имението. Ако езерото прелееше,

дворът щеше да се наводни.

Изведнъж тя си спомни малкия шлюз, който се задвижваше от голямо колело. От този отвор водата започваше да изтича в един поток, приток на река Марсен, намираща се на около два километра надолу по течението. Тя си спомни как баща ѝ бе отварял шлюза веднъж при едно внезапно пролетно топене на снеговете. Дали още стоеше и дали работеше?

Лиз се приближи към къщата и извика:

– Порша!

Един прозорец на втория етаж се отвори.

– Отивам на бента.

По-младата жена кимна и погледна небето:

– Тъкмо слушах прогнозата. Очакват най-силната буря от десет години.

Лиз за малко да се пошегува със сестра си, че е избрала най-подходящата нощ да ги посети. Порша затвори прозореца и продължи да облепва стъклата. Лиз слезе внимателно до отводнителния канал, водещ към бента, и продължи в почти пълния мрак покрай каменистото речно корито.

* * *

Двата лабрadora изведнъж заподскачаха възбудено. Следотърсачите измъкнаха едновременно оръжията си, Хек зареди своето. Сетне, също така едновременно, си отдъхнаха – един енот, затлъстял от ровене по бунцищата, притича пред тях, концентричните тъмни кръгове на опашката му изчезнаха сред тревата. Подплашеното животно накара Хек да се замисли за бащата на Джил, който бе кмет в едно провинциално градче.

Той накара Емил да седне и зачака нетърпеливо, докато Фенъл успокои кучките и опресни спомените им с гащите на Хрубек. Хек заоглежда безкрайните полета наоколо. Бяха изминали осем километра от бараката, от която Хрубек бе откраднал капаните, и кучетата продължаваха да вървят по пътя. Хек никога не беше преследвал беглец, който да се придържа толкова неотклонно към шосето. Това, което иначе би му се сторило пълна глупост, сега му изглеждаше изключително хитро: като действаше обратно на всички очаквания, Хрубек печелеше време. За миг Хек изпита смътно предчувствие, че дяволски много подценяват този човек. От това го побиха тръпки.

Кучетата на Чарли Фенъл скоро продължиха по следата и мъжете

закрачиха бързо по пустото шосе под черното като катран небе. За да разсее тревогата си, Хек се наведе към спътника си и каза:

– Знаеш ли какво предстои тази седмица?

Фенъл изръмжа неразбираемо.

– Денят на свети Хюбърт. И ние ще го празнуваме, Фенъл се изхрани и плюнката му описа голяма дъга във въздуха, сетне рече:

– Кои „ние“?

– Емил и аз. Свети Хюбърт е закрилник на ловджиите. Породата „Сейнт Хюбърт“... той я е създал...

– Кой?

– Свети Хюбърт. Нали това ти разправам. Бил е монах или нещо подобно. Отглеждал е кучета следотърсачи. – Хек кимна към Емил. – Този момък има по-благородно потекло от моето. В деня на свети Хюбърт се благославят кучетата. Ти не си ли ирландец бе, Чарли? Как може да не знаеш тези неща?

– Нашите са от Лондондери.

– Тези лабрадори. Трябва да повикаш свещеник да ти ги благослови. Как мислиш, Чарли. Какво ще кажеш за „Сейнт Мери“? Мислиш ли, че онова отче ще се съгласи? – Фенъл не отговори и Хек продължи: – Знаеш ли, че първите кучета следотърсачи са от Месопотамия?

– Къде, по дяволите, е това?

– Ирак.

– Е, това беше тъпа война – измърмори спътникът му.

– Според мен трябваше да продължим до Багдад.

– Съгласен съм.

Фенъл се засмя.

– Кое е смешното? – поинтересува се Хек.

– Ти си луд, който преследва друг луд, Трентън.

– Говори каквото щещ, аз ще си намеря свещеник и Емил ще бъде благословен.

– Ако залови този ненормалник.

– Ще го направя при всяко положение.

Шосето, по което преследваха Хрубек, преминаваше през няколко градчета и големи запустели участъци. Ако наистина бе тръгнал за Бостън, не беше избрал най-бързия път. Хек обаче трябваше да признае, че това е най-умното в случая. По това шосе надали щеше да срещне полиция, а и къщите и колите бяха нарядко.

Продължиха след кучетата, все още на къси ремъци заради капаниците, още пет километра на изток, след това Хрубек бе свърнал на север по

един черен път. На трийсетина метра встрани от шосето попаднаха на мръсно крайпътно капанче, което изглеждаше още по-западнало заради облепените с тиксо прозорци.

Фенъл изпрати Хлапето да провери отзад, а той и Хек се промъкнаха до прозорците на продълговатото ламаринено ресторантче. Надникнаха предпазливо вътре и се озоваха лице в лице с готвача, сервитьорката и двама клиенти, които, привлечени от скимтенето на кучетата, гледаха към прозореца.

Хек и Фенъл, с чувството, че изглеждат глупаво, влязоха и прибраха оръжията си.

– Я, хайка – възкликна сервитьорката, от леко наклонената чиния в ръцете ѝ върху пода покапа гъст сос.

Никой обаче не беше виждал Хрубек, въпреки че ако се доверяха на обонянieto на Емил, беглецът бе минал на метри от прозорците. Без обяснения и без да кажат „дovиждане“, мъжете с кучетата бързо си тръгнаха. Емил отново надуши следата и продължи на североизток по черния път.

На около двеста метра от ресторантчето беглецът бе навлязъл сред нивите.

– Стой – прошепна Хек.

Бяха стигнали тясна обрасла с трева пътека – място, откъдето комбайните навлизаха в полето. Утъпканата следа минаваше през тъмна горичка.

Двамата мъже скъсиха още каишките. Установиха обаче, че вече не се нуждаят от животните. Когато навлязоха на не повече от петдесет метра в горичката, чуха гласа на Хрубек.

Фенъл стисна ръката на Хек и двамата застинаха неподвижно. Хлапето се приведе. Стоновете на безумеца идваха измежду дърветата.

Хек бе толкова възбуден от откриването на Хрубек, че забрави, че е цивилен. Започна да дава на Фенъл и Хлапето знаци с ръце, каквито полицаите използват, когато се промъкват безшумно към целта си. Вдигна пръст пред устните си и посочи към източника на звука, сетне даде знак на Фенъл и Хлапето да вървят напред.

Хек се наведе над Емил и прошепна:

– Седни. Долу.

Кучето се отпусна на земята послушно, но раздражено, че за него играта вече е свършила. Хек го завърза за един храст.

– Аз иде поема нещата, ако искаш – прошепна непринудено Фенъл, но достатъчно настойчиво, за да му даде да разбере кой команда.

Разбира се, Хек нямаше нищо против да му отстъпи водаческата роля, която впрочем никога не се беше падала на него, но в никакъв случай нямаше намерение да пропуска момента на залавянето – не искаше да оставя и капка съмнение, че наградата се пада на него. Кимна на Фенъл и извади пистолета си.

Хлапето, който с блестящите си очи и големия пистолет в ръка вече изобщо не приличаше на хлапе, се запромъква към северната страна на горичката според указанията на Фенъл. Хек и Фенъл продължиха по пътя. Движеха се бавно; не можеха да използват фенерите си, а под сенките на напомнящите дрипави фустии преплетени клони в горичката беше тъмно.

Стенанията се усилиха. Смразяваха кръвта им.

Когато видя камиона – с дълго полуремарке, – Хек изпита силна тревога: може би стонове бяха на шофьора, завързан и изкормен от изверга. Може би тези хрипове идваха от дълбока рана в гърдите му. Двамата с Фенъл се спогледаха (явно и на двамата им беше хрумнало едно и също) и продължиха да се промъкват напред.

Сетне Хек видя неясния силует на Майкъл Хрубек – толкова дебел, че изглеждаше направо безформен.

Виеше като обезумяло куче пред пълна луна.

Лежеше на земята и се опитваше да се изправи. Може би бе паднал и с навехнат крак или беше блъснат от тежкия камион.

Може би бе чул кучетата и се преструваше на ранен, може би подготвяше някаква клопка на преследвачите си.

Хлапето се появи от другата страна на полянката, точно срещу Хек и Фенъл; движеше се приклепнал, Фенъл вдигна три пръста. Младият полицай отговори със същото, Фенъл махна предпазителя на пистолета и вдигна ръка над главата си. Един пръст. Два... Три... Тримата мъже изскочиха насред поляната – три пистолета, готови за стрелба, три ослепителни халогенни лъча, насочени към огромното тяло на преследвания.

10.

– Стой!

– Не мърдай!

„О, Дево Марийо! – помисли си Трентън Хек с разтреперани колелце. – Какво става тук?“

Безумецът, проснат на земята пред тримата блюстителни на реда, се

разкрещя като подплашена гарга. Изведнъж се разцепи на две, едната му половина скочи във въздуха, бяла като смъртта.

„Какво става тук?“

Хек насочи фенера си към онази половина от безумеца, която остана на земята... и сега отчаяно търсеше нещо, с което да покрие пищните си гърди.

– Мамка ви, копелета! – закрещя пискливо горната половина на преследвания. – Какво, по дяволите, си въобразявате?

Хлапетото пръв се закикоти, Фенъл също избухна в смях и ако не усещаше как наградата му се изплъзва, Хек също щеше да се присъедини към тях. Хилавият мъж, който отчаяно търсеше гащите си, дългият презерватив, полюляващ се от бързо спадналия му член... Е, това бе най-смешното нещо, което Хек виждаше от години.

– Не ме убивайте – пропищя жената.

– Мамка ви – повтори хилавият мъж.

Хек си възвърна доброто настроение и си затананика „Надсвирване с банджо“ от „Избавление“.

Фенъл заговори със строг глас:

– Искам него. Той е поквареният.

– Хайдееее, гуци, гуци, гуци! – подвикна Хек.

Жената отново запищя.

– О, мамка му...

Младият мъж трескаво почна да обува панталоните си.

– Без паника – успокои ги Фенъл и насочи фенера към значката си. – Щатска полиция.

– Никак не е смешно. Не ми пука какви сте. Тя искаше да го направим. Хвана ме на онова капанче на пътя. Идеята беше нейна.

Жената ставаше все по-спокойна, колкото повече дрехи обличаше.

– Моя ли била идеята? Благодаря, че ме представи за толкова евтина.

– Не съм искал...

– Това си е ваша работа – прекъсна ги Фенъл. – Нашата е, че през последните шестнайсет километра сте возили стопаджия, който е обявен за издирване.

Хек също си даде сметка, че сигурно точно така е станало, и се ядоса, че не се е досетил по-рано. Хрубек се беше возил на стъпенката отзад на камиона или върху ремаркетото. Ето защо миризмата бе останала толкова слаба и не излизаше извън шосето.

– Господи, онзи пич от паркинга на Уотъртаун ли? Едрият? О,

всемогъщи Боже!

– Ти ли си онзи шофьор? – изненада се Хек. – Този, когото е питал за Бостън?

– Мамка му, може още да е в ремаркетото! Хлапето обаче вече беше проверил.

– Няма го. И е заключено с катинар. Сигурно е избягал през полето, след като сте спрели.

– О, Господи! – прошепна със страхопочитание шофьорът. – Той е убиец, нали? О, Господи, Господи...

Жената пак заплака:

– Това е за последен път, кълна се. Никога повече няма да го правя.

Фенъл попита от колко време са тук.

– От петнайсет минути, предполагам.

– Да сте чули нещо между любовните си стенания?

– Нищо, нищичко – отвърна с готовност шофьорът.

– И аз не съм чула нищо – добави жената, подсмърчайки, – а и вашето... вашето поведение никак не ми харесва.

– Ммм – измуча в отговор Фенъл, сетне се обърна към мъжа, който вече закопчаваше ризата си: – Сега ви съветвам да се качите на камиона си, да откарате дамата у дома и да си хващате пътя.

– Да я карам у дома ли? Забрави.

– Задник! – тросна се тя. – Ще ме закараш.

– Мисля, че се налага да го направиш, синко – посъветва го Хек.

– Добре де. Ако не живее много далеч. Карам авточасти за Бангор и...

– Задник.

Фенъл беше проверил храстите около полуремаркетото.

– Нито следа от него – извика.

– Е, при шума, който вдигаха тия двамата, и аз щях да избягам – подсмихна се Хек. – Хайде да тръгваме. Не може да се е отдалечил на повече от километър. Сигурно...

– Ъ, Трентън, мисля, че имаме проблем – прекъсна го Хлапето.

Хек вдигна поглед – младият полицаи сочеше малка табела, която при идването си бяха подминали, без да я забележат. Беше със задната страна към Хек и Фенъл. Те я заобиколиха, за да я прочетат:

Добре дошли в Масачузетс

Хек погледна красиво изписаните зелени букви и се почуди на кого му е хрумвало да хаби такъв изящен надпис за този пращен черен път в страната на луди, тираджии женкари и разгонени келнерки. Той въздъхна и погледна Фенъл.

– Съжалявам, Трентън.

– Хайде, Чарли.

– Тук нямаме правомощия.

– Хайде бе, сигурно е на не повече от километър! Може да е на двеста метра от нас. По дяволите, може да ни наблюдава от някое дърво.

– Законът си е закон, Трентън. Трябва да предупредим масачузетската полиция.

– Аз викам просто да идем и да го хванем.

– Нямаме право да пресичаме границата на щата.

– Ще се оправдаем, че сме били увлечени в преследването.

– Няма да стане. Той не е престъпник. Адлър каза, че не е убил оня в моргата. Било е самоубийство.

– Хайде, Чарли.

– Ако не е толкова луд, колкото го изкарват, а по всичко личи, че не е, и го хванем на територията на Масачузетс, може да ни съди за незаконно нападение и отвличане. И има всички шансове да спечели.

– Не и ако си опечем добре работата.

– Искаш да кажеш – да излъжем.

Хек замълча за момент, сетне каза:

– Ние само ще го върнем. Проста работа.

– Трентън, ти фалшифицирал ли си доклад?

– Не.

– Изправяли ли са те в съда?

– Знаеш, че не са.

– Добре, ти вече не носиш значка и аз знам, че се чувстваш съвсем различно от нас, които носим, фактите обаче са, че нямаме право да пресичаме границата на щата.

Въпреки гнева си Хек разбра едно нещо – че Чарли Фенъл и Хлапето в момента просто си вършат работата. О, те бяха готови да дадат всичко от себе си в преследването на Хрубек, да се скъсат от извънредни часове и да рискуват живота си. Ала само с една цел: да си Свършат работата.

Излизането извън юрисдикцията на щата не влизаше в задълженията им.

– Съжалявам, Трентън.

– Никой ли не е уведолил масачузетската полиция? – попита Хек. – Докато пристигнат тук, ще им е нужен поне половин час. Може би и повече. Ако той се качи на друга кола, ще е офейкал много преди да се появят.

– Ами... значи това ще стане – отвърна Фенъл. – Така стоят нещата... Знаем какво означават тези пари за теб.

Хек остана с ръце на кръста, загледал в знака. Сетне бавно кимна:

– Да не говорим за това. Направи каквото сметнеш за правилно, Чарли.

– Наистина съжалявам, Трентън.

– Добре. Не ти се сърдя. – Той тръгна към Емил. – Ако ни извините сега...

– Не, Трентън – спря го тихо, но твърдо Фенъл.

Хек не му обърна внимание и продължи да върви към вързания за един храст Емил.

– Трентън...

– Какво?

Хек се обърна.

– Не мога да ти позволя да отидеш сам.

– Не се опитвай да ме спреш, Чарли. Просто не го прави.

– Сам ли ще отидеш? Ти си цивилен. Не можеш да се оправдаеш, че си бил увлечен в преследването, дори той да беше престъпник. Ако пресечеш тази граница, това става стопроцентово отвлечане. Има опасност наистина да загазиш.

– Ами ако убие още някого? Така ли ще го оставиш?

– Тук има правила и аз смятам да ги спазвам. И ще се погрижа и ти да се придържаш към тях.

– Искаш да кажеш, че ще ме спреш, така ли? – сопна се Хек. – Ще използваш ли този пистолет? Ще използваш ли този лъскав служебен Glock?

Това явно обиди Фенъл, но Хек нямаше намерение да му се извинява, той стоеше със стиснати юмруци, сякаш се готвеше за бой.

– Не върши глупости, Трентън – продължи да го увещава Фенъл. – Помисли. Да вземем за начало този доктор Адлър. Той е пълен задник. Да не мислиш, че ще ти плати и едно пени, ако заловиш това момче извън щата? Знаеш, че ще те метне при първа възможност. Ами ако някой защитник на човешките права те натопи за издевателство върху „бедния“ невменяем младеж? Трак, ще бъдеш отрязан отвсякъде.

Хек си даваше сметка, че нямаше да го боли, ако не бяха стигнали

толкова близко до залавянето – ако знаеше, че Хрубек вече е, да кажем, във Флорида или Торонто. Те обаче бяха толкова дяволски близо... Трентън Хек хвърли поглед на Фенъл и се загледа към голите поля, които изглеждаха бели, сякаш покрити със сняг или с вар. Видя му се далечният силует на приведен мъж, който бяга от тях. Той обаче присви очи и силуетът се превърна в обикновен храст; Хек си даде сметка, че само си е въобразил.

Без да продума на двамата си спътници, той смени сбруята на кучето с обичайния нашийник. Нареди: „Ела“, и се отдалечи към патрулната кола, за да изчака другите там. Емил го последва послушно.

* * *

Той остана незабелязан цяла минута, затова използва времето, за да огледа безличния кабинет – евтино бюро, трепкаща флуоресцентна лампа, килим с безвкусен зелен цвят, книги с разкъсани подвързии или изобщо без подвързии, купчини картонени папки втора употреба, сиви стени.

Оуен Ачисън веднага забеляза, че ламперията е евтина и е слагана от не особено добри работници. Килимът бе на петна, а прозорците – замазани, макар че стъклата, зад които стояха дипломите на лекаря, блестяха като диаманти.

– Извинете.

Двамата мъже се обърнаха. Онзи, който носеше униформа – той сигурно беше капитанът, Хавършам, добрият, – се завъртя. Другият – собственикът на кабинета, около петдесетгодишен мъж с руса коса – изглеждаше, сякаш е успял да отдели само два часа за толкова необходимия му сън. Въпреки това погледът му беше остър и изучаваше изпитателно новодошлия.

Оуен се представи, сетне попита:

– Вие ли сте доктор Адлър?

– Аз – отвърна директорът на болницата. – С какво мога да ви помогна?

Полицаят, по чийто поглед ставаше ясно, че името му говори нещо, огледа дрехите на Оуен.

– Живее в Риджтън. На запад от тук, на около...

– Да. Риджтън. Знаем къде е.

– Тук съм заради Майкъл Хрубек.

Адлър се разтревожи:

– Как научихте, че се е отклонил?

– Отклонил ли? – натърти Оуен.

– Ама кой всъщност сте вие?

Полицаят се намеси:

– Съпругата ви ли...

– Да.

Адлър кимна:

– Свидетелката, а? Шерифът се обади за нея преди известно време.

За някакво писмо, което Хрубек ѝ изпратил.

Лекарят присви очи, явно се чудеше какви точно главоболия ще му донесе Оуен тази нощ.

– Не сте го хванали още, нали?

– Не съвсем. Наистина няма за какво да се безпокоите.

– Нима? Онова писмо от пациента ви до жена ми беше доста обезпокояващо.

– Е, както, мисля, вече обяснихме... – лекарят се втренчи в Хавършам – ... на вашия шериф, Хрубек страда от параноидна шизофрения. Всички писания за тези хора обикновено са пълни глупости. Няма за какво да се безпо...

– Обикновено са глупости. Значи, не винаги, така ли? Разбирам. Не виждате ли поне нещо обезпокоително, при положение че той първо заплашва жена ми в съда, след няколко месеца ѝ изпраща онова писмо, а ето че сега е избягал?

– Това наистина не е ваша работа, господин Ачисън. А в момента сме малко заети...

– Безопасността на жена ми е моя работа. – Оуен погледна лявата ръка на лекаря. – Работата на един мъж е да се грижи за жена си. Вие не се ли грижите за вашата? – Забеляза със задоволство, че Адлър вече започва да изпитва антипатия към него. – Обяснете ми защо отрядът за издирване включва само четири човека.

Директорът на болницата се озъби за миг, сетне го увери:

– Мъжете, които го издирват, са опитни следотърсачи с обучени кучета. Ще свършат повече работа от дузина полицаи.

– Той е в Уотъртаун, нали?

– Бил е там. Изглежда, че се е запътил на север. Със сигурност е тръгнал на север.

Отвън се чуха удари от чук. На влизане Оуен бе видял работници да носят талашитени плоскости към няколко големи витрини, зад които явно имаше барче.

– Видели ли са го изобщо? – осведоми се той.

При тези думи антипатията на лекаря видимо прерасна в омраза. Оуен обаче беше адвокат и бе свикнал с това.

– Не бих казал – отвърна Адлър, – но за малко да го хванат.

Оуен вярваше, че най-важното качество на един мъж е поведението му. С коса или плешив, гладко избръснат или с брада, висок или нисък, когато е прав, мъжът вдъхва респект. Сега той погледна лекаря отвисоко. Адлър може наистина да смяташе Хрубек за безобиден – но, от друга страна, все пак беше тук, в неделя през нощта, изпит като самата смърт, както и офицера от щатската полиция до него.

– В Стинсън ли е избягал? – попита Оуен.

Доктор Адлър впери поглед в тавана. Кимна нервно на Хавършам, който заобиколи бюрото и посочи с капачката на химикалката си точното място на картата:

– Ето защо съпругата ви няма от какво да се тревожи. Преследването се води тук. – Той посочи близо до пресечката на шосета № 236 и 118. – Избягал е...

При тези думи лекарят впи поглед в Хавършам. Капитанът замълча за момент, сетне продължи:

– Отклонил се е тук, точно на границата на Стинсън.

– Как е стигнал до Стинсън?

Адлър побърза да се оправдае:

– Станало е леко объркване. Взели са го в транспортната кола вместо друг пациент.

Хавършам с мъка откъсна поглед от лицето на директора и добави:

– След това избягал на двама санитарии тук. В Уотъртаун, тук, помолил един тираджия да го закара до Бостън. А докато е бягал, изгубил карта на Бостън. В момента е по шосе № 118.

– Бостън ли? Каква преднина има?

– Само половин час. И нашите хора напредват бързо. До двайсет минути ще са го заловили.

– Сега, ако ни извините – вметна Адлър, – имаме малко работа.

Оуен с огромно удоволствие за пореден път изгледа лекаря, сетне се обърна към полиция:

– Надявам се, че ще бъдете така добър да държите риджтънския шериф в течение на събитията тук.

– Разбира се.

Оуен кимна на полиция и без да удостои с поглед Адлър, излезе. Вече се отдалечаваше по мрачния коридор, когато капитанът излезе от кабинета и го настигна.

– Извинявайте. Може ли един въпрос?

Полицаят не беше дребен човек, но Оуен беше доста по-висок от него, затова Хавършам подтичваше след него и не успяваше да види добре лицето му.

– Да не сте били някъде на къмпинг, когато научихте новината?

– Моля?

– Питам ви, защото сте облечен като за къмпинг. Или за лов.

– Просто облякох някакви дрехи и доход.

– Чак от Риджтън?

– Пътят е хубав. Признавам, че не спазвах много ограниченията.

– Можете да се обадите. – След като не получи отговор, капитанът добави: – Да не би случайно да сте и въоръжен?

Оуен предложи да му покаже разрешителното си.

– Не, не е необходимо. Какво работите?

– Адвокат съм.

– Адвокат, а? – Това явно хареса на Хавършам. – Какъв?

– Занимавам се главно с фирмено право.

– Този доктор има доста лошо мнение за Хрубек. Предполагам, че вие и жена ви също. Този човек може да е престъпник и невменяем, но според закона той не е звяр. Той е човешко същество и ако някой го застреля, това ще е също толкова тежко престъпление, както ако убие свещеник. Вие обаче сте адвокат и няма нужда да ви обяснявам тези неща.

– Нека ви попитам нещо, капитане. Срецали ли сте се някога с Майкъл Хрубек? Заставали ли сте лице в лице с него?

– Разбирам ви много добре, но ви гарантирам, че ако го открием някъде мъртъв, аз лично ще дойда да ви разпитам. Дори затворът да ви се размине, това ще означава край на адвокатската ви кариера.

Оуен се вгледа в спокойното лице на капитана.

– Просто ви предлагам тема за размисъл – добави накрая полицаят.

– Благодаря, капитане. Пожелавам ви лека нощ.

* * *

С периферното си зрение Майкъл Хрубек (бягащ сред високи треви) забеляза светлина от фарове по черния път, успореден на главното шосе, покрай което тичаше. Колата се движеше с неговата скорост и той предположи, че го следи. Тя изведнъж спря, зави рязко и се насочи към него.

– Конспиратори! – изграчи той.

Паниката го обгърна като рояк оси, той се препъна и се стовари

върху рамото си. В дланите му се забиха камъчета и стъкълца, потече му кръв. Той нададе кратък вик от болка, изправи се, пробяга десетината метра, които го разделяха от гората, втурна се сред ниските храсти и залегна на земята. След няколко минути зелената кола премина бавно покрай него и спря.

Вратата изтрака и отвътре слезе някакъв мъж. Конспираторът се приближи към гората и започна да обикаля. Хрубек се сви на кълбо. Затвори очи и се опита да заспи, за да стане невидим.

– Майкъл! – извика неуверено преследвачът, сякаш не беше решил дали да крещи, или да шепне. – Там ли си?

Имаше нещо познато в този глас.

– Майкъл, аз съм.

„Доктор Ричард! – даде си сметка удивеният пациент. – Доктор Ричард Колер от Марсен!“

А дали наистина беше той? Я по-внимателно. Тук ставаше нещо подозрително.

– Майкъл, искам да поговорим. Чуваш ли ме? Хрубек отвори очи и надникна между папратта. Мъжът наистина приличаше на доктор Ричард. Как го правеха тези мръсници? Хрубек нервно се размърда в храстите. Заоглежда подозрително другия мъж, хилавата фигура, тъмносиния костюм, черните обувки и чорапите „Аргайл“. Раницата му беше с цвят на засъхнала кръв. Наистина приличаше на доктор Ричард. Досуц като него! Трябваше да се признае, че конспираторът умееше да се дегизира.

Хитрец.

– Казаха ми, че си избягал. Майкъл, това ти ли си? Мисля, че те виждам.

Стъпките се приближиха. Хрубек се притисна до своята раница. Беше тежка и металните предмети вътре издрънчаха. Той застина при този звук, сетне бръкна безшумно вътре. На дъното напипа револвера.

– Майкъл, знам, че си уплашен. Искам да ти помогна.

Той се прицели в приближаващия се мрачен силует. Можеше да застреля натрапника в главата. Не. Това щеше да бъде прекалено милостиво. По-добре да се прицели в корема и нека мръсникът умре като войник на бойното поле, с разкъсани от шрапнел вътрешности.

„...защото аз обичам хубавото момче, което даде живота си за мен...“

Стъпките се приближиха. Лъчът от мъничкия фенер пълзеше по земята, освети една туфа на две стъпки от крака му, след това се отдалечи.

Хрубек вдигна револвера до лицето си. Миришеше на машинно масло и метал. Когато отново погледна към полето, му хрумна една ужасна мисъл: Ами ако не беше преследвач? Може би това наистина бе доктор Ричард. Може би и той беше конспиратор! Може би през цялото време е бил предател. От първия шибан ден на познанството им. Четири месеца на предателство!

– Търся те навсякъде. Искам да ти дам едно лекарство. От него ще се почувстваш по-добре.

„Как можеш да се почувстваш по-добре, когато ще си мъртъв? – отговори му наум Хрубек. – Как може от отровата да се почувстваш по-добре? Как може да твърдиш нещо *подобно*, шибаняк такъв?“

Конспираторът беше на три метра. Дясната ръка на Хрубек, която държеше револвера насочен право в корема на доктор Ричард предателя (или Джон Конспиратора преследвача), затрепери.

– Аз съм последният ти шанс. Някои хора искат да ти причинят страдание...

„О, това го знам. За новина ли ми го пробутваш? Дали ще ти хареса да говорят за теб в новините? Си Ен Ен ще направи истинска сензация от разпилените ти черва.“

Той вдигна ударника. Изщракването беше много тихо, но по необясними причини изпълни Хрубек със страх. Той затрепери. Револверът се изплъзна от ръката му и той остана като парализиран дълго време. Накрая пред очите му стана по-тъмно и от най-тъмните кътчета на тъмната гора и мозъкът му отказа да действа, като счупена бургия, забита в твърда дъбова дървесина.

Когато отново отвори очи и възвърна способността си да вижда, бяха минали няколко минути. Въздухът бе по-хладен, по-влажнен, по-потискащ. Конспираторът беше изчезнал, колата му – също. Хрубек напипа револвера и внимателно спусна ударника, сетне прибра оръжието в раницата. Когато се изправи, замаян и дезориентиран, и отново се затича, Хрубек се почуди дали случилото се не е било просто сън. Накрая стигна до извода, че дори да не е било реално, видението е послание от Господ – изпратено, за да му напомни, че тази нощ не бива да се доверява на никого, дори на най-близките си приятели (или на тези, които се представяха за такива).

Наричаше я Берлинската стена.

Двуметровата ограда от кедрови дъски служеше за граница на по-голямата част от петнайсетдекаровото имение „Л'Оберже“. Сега Лиз вървеше покрай нея на път за бента. Ограждането на имението бе струвало на Андрю л'Оберже осемнайсет хиляди долара (и то от 1968 година, не какви да е). Въпреки цената обаче той го бе направил. Лиз я беше нарекла на шега на известната стена в Германия (това название знаеха само тя, Порша и някои приятели, не и баща им), макар че основната загриженост на търговеца не беше Червената заплаха. Основното, от което се боеше, бе отвлечане от терористи. Беше стигнал до убеждението, че като преуспял бизнесмен, който работи с няколко европейски партньори, той е набелязан.

– Проклети баски! – имаше навика да роптае. – Проклети да са! И всичките са си наточили зъбите за мен.

Ами „Студенти за демократично общество“ и „Черните пантери“:

– Аз съм в „Кой кой е в американския бизнес“. Всеки знае за мен! Къде живея! Имената на децата ми! Те могат да научат твоето име, Лизбоун. Помниш ли какво съм ти казал за отварянето на непознати? Каж ми какво ще направиш, ако видиш някоя чернилка да се навърта пред вратата. Каж ми!

Дори наивното дете Лизбоун обаче подозираше, че оградата е твърде лесна за разбиване и представлява не толкова пречка за лошите, колкото затруднение за членовете на семейството, на които се налагаше да обикалят цял километър около нея, ако поискат да отидат в гората от другата страна на Седар Суомп Роуд. Като човек, който държи на родословието си обаче, Л'Оберже явно не целеше само да отблъсква враговете: той използваше оградата и като граница на собствената си малка държава.

– Няма да позволя децата ми да скитат като уличници.

Това са момичета, за Бога!

Лиз често бе чувала това изявление.

Сега тя не без известна ирония размишляваше; че макар германската му посестрима да е вече прах и пепел, безумното творение на Андрю л'Оберже е здраво както при самото си построяване. Прецени също така, че ако бентът прелее, водата ще потече към къщата.

Тя наближи плажа – тясна ивица сивкав пясък. Точно зад него беше

бентът, стар зид от камъни и цимент, шест метра висок и издигнат още в началото на века. Бялата лодка, която бе привлякла вниманието ѝ по-рано, се блъскаше в бетонното съоръжение. Зад бента имаше тесен преливник; обикновено сух, сега той приличаше на бързеите на Колорадо, водата се изливаше в потока, минаващ под пътя. Бентът бе собственост на Л'Оберже, макар че се контролираше от Инженерната служба. „Защо ги няма тази вечер?“ – запита се Лиз.

Тя продължи още няколко крачки, сетне спря. Чувстваше някаква тревога, не се осмеляваше да продължи, загледа бялата пяна на изтичащата през преливника вода.

Колелането ѝ нямаше нищо общо с бента или с бялата пяна. В момента мислите ѝ бяха заети единствено с онзи пикник.

Това беше преди много, много години; едно рядко събитие – семейство Л'Оберже на открито.

Юнският ден предоставяше едновременно слънце и сянка, горещина и хлад. Семейството слизаше от къщата към плажа и не беше извървяло и десет метра, когато баща ѝ започна да гълчи Порша:

– Спокойно, пази тишина!

Момиченцето беше на пет години, палаво и приказливо. Лиз беше ужасена, защото заради лудориите на Порша баща им можеше да отмени пикника. Затова изсъска на сестричката си да мирува. Порша се опита да я ритне за отмъщение и накрая въпреки строгия поглед на съпруга си майка им взе съпротивляващото се момиченце и го отнесе.

Лиз, тогава на единайсет, и баща ѝ носеха кошниците за пикник, толкова натъпкани от него, че заплашваха да откъснат ръцете ѝ. Въпреки това тя не се оплакваше – осем месеца не беше виждала баща си, който бе на поредното делово пътуване в Европа, и нищо на света не можеше да я лиши от компанията му. Той я похвали колко е силна и това я въодушеви още повече.

– Какво ще кажеш за това място? – попита баща ѝ и си отговори сам: – Да, мисля, че е добре.

На Лиз ѝ се стори, че след това пътуване той говори с лек акцент. Тя заразглежда тъмните му панталони, бялата риза, закопчана до яката, но без вратовръзка, и ниските му ботуши. Това никак не се вписваше в американската мода от шейсетте, но той не искаше да има нищо общо с „Брукс Брадърс“ и Карнаби Стрийт и оставаше верен на предпочитанията на иберийските си партньори. Едва след смъртта му Лиз и майка ѝ си позволиха да осмеят стила му като „постемигрантски“.

Храната бе приготвена от жена му под критичния му поглед и

острите му забележки. Бе разделена на порции с правилна геометрична форма и вакуумирана в опаковки като пакетите за НАСА, които го изпълваха с такова възхищение. Майката на Лиз подреди скъпоценните прибори от неръждаема стомана и бледосините порцеланови чинии.

Извади бутилка порто и всеки от семейството получи чаша. Бащата на Лиз поиска мнението на майка ѝ. Каза, че тя е непредубедена и това я прави по-ценна от цяла дузина френски дегустатори. Лиз не беше чувала от майка си нито една дума на неодобрение за вината на баща ѝ.

В деня на раждането на Лиз Андрю л'Оберже бил в Португалия и там случайно изпуснал бутилка „Тейлър, Фладгейт“ от 1879 година, защото се стреснал от пронизителния звън на телефона на партньора си – а от другата страна на линията се случила тъща му, нетърпелива да му съобщи, че е станал баща. Той се засмял при тази новина и настоял (още в същия момент) да нарекат дъщеря му Лиз на града, където унищожил бутилка с порто за седемстотин долара. Две неща в тази случка се струваха важни за Лиз. Първото бе пренебрежението, с което баща ѝ се е отнесъл към загубата.

Второто: защо не е бил до жена си в такъв момент?

Тогава, на плажа, въпреки леките възражения на майка ѝ той накара Лиз да пийне малко вино.

– Ето, Лизбоун, какво мислиш? Това е от 1953-та. Не е много скъпо, но е добро. Какво мислиш?

– Андрю, тя е на единайсет! Прекалено малка е да го оцени.

– Харесва ми, татко – отвърна Лиз, отвратена от виното.

За да е по-убедителна, добави, че има малко вкус на „Викс“.

– На сироп за кашлица? – изгърмя той. – Луда ли си?

– Малка е още – избави я от неприятностите майка ѝ и момичетата отидоха да играят, докато обядът бъде сервиран.

Докато Порша седеше сред тревата и береше цветя, Лиз забеляза в горичката извън имението едно момче на около осемнайсет и едно момиче, с няколко години по-малко. Момичето се бе облегло на едно дърво, а младежът бе поставил ръце на раменете ѝ. Той се навеждаше и я целуваше, сетне бързо се отдръпваше, а девойката сбърчваше нос с престорено отвращение. Той изведнъж посегна към гърдите ѝ. Лиз се разтревожи, защото си помисли, че някоя оса или пчела е кацнала върху момичето и младежът се опитва да я махне. Искаше ѝ се да му извика да не закача насекомото. Те жилеха само когато са раздразнени. Лиз едва не изкрещя, изненадана, че такова голямо момче не знае този прост факт от живата природа.

Разбира се, нямаше никаква пчела. Момчето разкопча блузата на момичето и бръкна вътре. То отново се намръщи и го плесна през ръката. Той издърпа неохотно пръсти, засмя се и отново целуна момичето. После пак пъкна ръка под ризата ѝ и този път тя не го спря. Езиците им се допряха и те впиха жадно устни.

Странна топлина обхвана Лиз. Тя не можеше да определи от коя част на тялото се е появила. Може би от коленете ѝ. След като си направи някои неясни изводи за двамата влюбени, Лиз вдигна ръка към блузата си, под която бе по бански костюм. Разкопча няколко копчета и пъкна пръсти под банския, като си представяше, че я ръководи младежът. Опипа и отначало не усети нищо особено. Сетне топлината сякаш премина от краката към долната част на корема ѝ.

– Лизбоун! – извика рязко баща ѝ.

Дъхът ѝ секна и тя подскочи.

– Лизбоун, какво правиш? Казах ти да не се отдалечаваш!

Той се намираще наблизко, макар че очевидно не беше видял пресъплението ѝ – ако това изобщо бе престъпление. Сърцето ѝ заби лудо, тя заплака и се свлече на колене.

– Търся кости на индианци – извика с треперещ глас.

– Ужасно – обади се майка ѝ. – Спри веднага! Ела да си измиеш ръцете.

– Трябва да имаш уважение към останките на мъртвите, млада госпожичке! Когато умреш, ще ти бъде ли приятно някой да рови твоя гроб?

Момчетата се върнаха при покривката за пикника, измиха се и седнаха на трапезата, докато баща им говореше за пастите, които астронавтите ядат по време на продължителни космически полети. После той се опита да обясни на Порша какво означава безтегловност. Лиз не беше в състояние да поеме повече от няколко хапки от каквото и да било. Когато свършиха, изтича отново в храстите под претекст, че си е изпуснала гребена. Момчето и момичето вече ги нямаше.

Сетне дойде онзи момент, от който се беше страхувала през цялото време. Баща ѝ я заведе при тъмното езеро. Свали ризата и панталоните си, отдолу носеше виненочервени бански гашета. Имаше стегнато тяло – не особено мускулесто, но с равномерно разпределени тлъстини.

Тя свали ризата и панталонките си и остана по яркочервен бански. Лиз и сега бе слаба, а като момиче беше направо кльошова, но в онзи момент глътна силно корема си – не от срам, че има шкембе, а с надеждата (напрасно), че така гърдите ѝ ще изпъкнат.

Влязоха в студеното езеро. Шампион по плуване в колежа, Андриу л'Оберже неведнъж бе казал на дъщеря си колко го тревожи страхът ѝ от водата. Никога не пропускаше възможността да я вкара в някой басейн, река или в океана.

– Наистина е опасно. Твърде лесно се дави човек. Затова трябва да се научиш да плуваш като риба.

Тя неспокойно присви колене, меката тиня галеше стъпалата ѝ. Баща ѝ държеше много на тези уроци. Когато забеляза, че тя се страхува да потопи глава, нареди ѝ да поеме въздух и натисна лицето ѝ под повърхността. Уплашена, тя подскочи. Започна да се гърчи и да плюе, а той се засмя и каза:

– Виждаш ли, не е толкова страшно. Хайде пак, за десет секунди. Аз мога да задържа главата си под водата цели две минути. Цели две минути, без да дишам!

– Не, не искам!

– Ако ми говориш така, ще се потопиш за двайсет секунди.

Тя започна да упражнява движенията с ръцете, но държеше пръстите си разперени; баща ѝ я накара да ги събере. Поддържаше я на повърхността и тя плуваше на място.

– Спокойно, момиче! Водата не хапе. Спокойно!

Тя се опита да координира движенията на ръцете и краката си. Точно когато увеличи ритъма до границата на сърдечен удар, една вълна я повдигна и я лиши от опората на бацината ѝ ръка. За момент Лиз плуваше сама. Когато вълната отмина, тя отново се допря до ръката му, но вече с долната част на корема. За няколко секунди те останаха неподвижно и подтиквана от нещо, което и сега не можеше да си обясни, Лиз събра крака и стисна ръката му на това място.

И се усмихна.

Лизбоун л'Оберже погледна баща си с лека усмивка – не на съблазън или на гордост. И в никакъв случай на удоволствие от този физически контакт. Не, усмивката просто сама се появи върху посинелите ѝ от студ устни.

И точно за този грях, размишляваше по-късно тя, бе последвало толкова тежко наказание, не за самия физически контакт. В следващия момент тя се озова на сушата, просната по корем и ръката на баща ѝ – същата ръка, която допреди малко бе докосвала най-тайнственото място на тялото ѝ – налагаше с всичка сила задните ѝ части.

– Никога не прави така! – крещеше той. – Никога! Никога!

Произнасяше тези думи при всеки удар. Боят не ѝ причиняваше чак

толкова голяма болка – бе изтръпнала от студа, – по-силно беше душевното страдание. Разбира се, заплака, сетне видя как майка ѝ понечва да ѝ се притече на помощ, но спира колебливо, и сълзите рукнаха още по-силно. Майка ѝ извърна глава и отведе сестра ѝ. Порша погледна назад само веднъж.

Оттогава бяха минали почти трийсет години, но Лиз си спомняше случилото се съвсем ясно. С изключение на нивото на водата и височината на дърветата всичко наоколо оставаше непроменено. Дори мракът сега напомняше по някакъв начин за онзи юнски ден. Защото, макар че пикникът се беше състоял на обяд, тя не помнеше никакво слънце; в съзнанието ѝ целият плаж тогава тънеше в сянка, тъмен като водата, в която я бе потопил баща ѝ.

Сега Лиз най-после успя да прогони спомена и продължи бавно по сивия пясък към бента. Езерото вече преливаше през по-ниската му част – един напукан ъгъл от страната на къщата. Част от водата изтичаше в потока, но повечето се събираше в канавката, която водеше към къщата. Лиз прескочи мокрия участък и отиде при колелото в средата на бента.

То беше желязно, три педи в диаметър, с ръчки, завити като грациозни филизи на лианата вистерия, с името на фабриката, гравирано в готически шрифт. Колелото задвижваше шлюза с размери половин на един метър, който бе затворен. Водата преливаше и над него и изтичаше в потока. Ако го отвореше, нивото на езерото трябваше да спадне с няколко педи.

Лиз хвана колелото с две ръце и се опита да го завърти. Градинарите развиват яки мускули – ако не от самите растения, то от пренасянето на десеткилограмови торби с торове – и Лиз напрегна всички сили. Колелото обаче бе ръждясало.

Тя намери един камък и го заудря; наоколо се разлетяха искри като малки падащи звезди. Отново се опита да го завърти, но пак без успех, затова продължи да удря механизма. Камъкът обаче се намокри и се изплъзна от ръката ѝ. Тя изохка от болка.

– Лиз, добре ли си?

Тя се обърна – Порша се качваше предпазливо по хлъзгавите камъни. Младата жена се приближи до шлюза.

– Старият бент. Още стои.

– Да.

Лиз притисна ударените си пръсти и се засмя:

– Пък и къде може да иде един бент? Я ми помогни малко.

Двете се опитаха заедно, но колелото не помръдна и милиметър.

Цели пет минути сестрите удряха по механизма, но без никакъв успех.

– От години не е отварян – отбеляза Порша.

Огледа шлюза и поклати глава. Сетне погледна към езерото. То се простираше като огромно поле от мътна вода под краката им.

– Помниш ли това място? – попита Лиз.

– Разбира се.

– Там възнамерявахме да потеглим с лодката. – Тя кимна към плажа.

– Да, О, тази ли е? Същата лодка?

Сестра ѝ докосна борда на плавателния съд.

– Тази ли? Разбира се, че не. Онази беше стара махагонова платноходка. Татко я продаде преди години.

– Какво бяхме решили? Да избягаме? Да отплаваме? Към Нантъкет?

– Не, за Англия, не помниш ли? Това беше, когато четяхме книги на глас. Вечер в леглото. Аз ти четях от разказите на Дикенс. И смятахме да се преселим в Мейфеър.

– Не, четеше Шерлок Холмс. Нямах нищо против него. Дикенс обаче си четеше сама. Него не можех да го изтрая.

– Права си. „Бейкър Стрийт“. Госпожа Хъдсън. Май мисълта за икономка, която да ни сервира следобедния чай, ни харесваше най-много.

– И след това да мие чиниите. Оттук можеш ли да доплаваш до Бостън?

– Оттук мога да доплавам само до другия край на езерото.

Порша се взря във водата.

– Съвсем бях забравила за този плаж. Струва ми се, че една от куклите ми се удави тук. Барби. Сега сигурно струва стотина долара. И крадахме бонбони „Ореос“, след това се криехме тук и ги ядахме. Все тук си играехме. – Тя не можа да не засегне болната тема: – До онзи пикник.

– До пикника – повтори тихо Лиз и потопа ръка в тъмната вода. – Сега за пръв път стъпвам тук.

– Оттогава? – изненада се Порша.

– Да.

– Кога е било? Преди двайсет години?

– По-скоро трийсет.

Порша поклати глава. Лодката се удари в бента и глухо изкънтя. Тя я погледа известно време, сетне отбеляза:

– Ще падне от другата страна, ако не направим нещо.

Тя издърпа лодката до плажа и я завърза за едно дръвче. Сетне се върна, изтри ръцете си и неочаквано се изсмя.

– Какво има?

– Хрумна ми, че май така и не съм те питала какво стана.

– Какво е станало ли?

– Тогава. На пикника. Никога не го бях виждала толкова разярен.

Вярно ли беше? Наистина ли никога не го бяха обсъждали? Лиз зарея поглед към острите върхове на три бора, стърчащи над останалите дървета в гората; бяха с различна височина и по необяснима причина й напомняха за Голгота.

– Не знам – отвърна. – Сигурно съм го предизвикала по някакъв начин. Не си спомням.

– Искат ми се да бях по-голяма тогава. Щях да го спра.

Лиз помълча известно време, после попита:

– Виждаш ли там?

Посочи камък с големина на грейпфрут, който стърчеше над пясъка и тинята. Водата вече почти бе стигнала до него.

– Когато той спря да ме бие, пропълзах до онзи камък. Опитах се да го вдигна. Искях да го ударя и да го блъсна в езерото.

– Ти? Момичето, което никога не се опълчваше срещу баща си?

– Спомням си, че стоях и се чудех как е в затвора; дали има отделни затвори за момчета и момичета. Не исках да лежа в една килия с момче.

– Защо?

След кратко мълчание Лиз отговори:

– Нямахте да го понеса. – Изведнъж промени темата: – Я по-добре да натрупаме още торби с пясък тук. Както изглежда, до половин час ще прелее.

* * *

Трентън Хек гледаше нощното небе през плъзгащата се врата на фургона си. Пред него върху червена пластмасова масичка стоеше чиния със салата от риба тон и ориз; пред Емил имаше купичка с „Алпо“ и спанак. Явно двамата нямаха апетит.

– О, Господи!

Хек блъсна чинията и надигна една бутилка „Будвайзер“. Пресуши я на три глътки. Даде си сметка, че бирата вече не му се услажда и е загубил апетит. Остави бутилката на масичката.

Единствената светлина във фургона идваше от лампичката над масата. Той отиде при зеленото си кресло, модел „Бест“ на „Сийрс“, от другата страна на овехтелият жълто-зелен килим и запали лампата си за четене. Дългото помещение веднага придоби по-уютен вид. Фургонът беше просторен, тристаен. Бе облицован с яркожълти алуминиеви плоскости, а прозорците бяха обковани с черни пластмасови дъсчици.

Въпреки че Хек живееше тук вече четири години и половина и бе събрал почти всички вещи, полагащи се на един разведен мъж, стаите не бяха претъпкани. Производителите на фургонали предвиждат достатъчно килери и шкафове, затова повечето от собствеността на Хек бе прибрана. Освен мебелите и лампите можеха да се видят снимки (на роднини и кучета), трофеи (посребрени мъжки фигурки с пистолети в протегнатите ръце, позлатени фигурки на кучета), покривчици, бродирани от майка му по време на химиотерапията ѝ (с банални мисли върху тях – „Домът е там, където те води любовта“), аудиокасети (Уили, Уайлън, Дуайт, Ранди, Гарт, Бони и т.н.) и две мишени с тесни концентрични кръгове.

Тъй като все още се самосъжالياваше, той прочете за пореден път предизвестие за отчуждаване. Разгърна синия лист и се изсмя горчиво. „По дяволите – помисли си, – тази банка не си поплюва.“ Търгът бе насрочен за следващата събота. До петък Хек трябваше да се е изнесъл. Следващият параграф бе не по-малко неприятен: банката възнамеряваше да го съди за разликата между полученото от продажбата на собствеността му и остатъка от дълга му.

– По дяволите! – Той удари с длан по креслото. Емил се стресна. – Проклети да са! Всичко ще ми вземат!

„Как е възможно да дължа повече от това, което съм купил със заем?“ мислеше си мрачно. Въпреки това той добре съзнаваше, че банката има пълно право да го съди за тази сума, стига да го извести навреме.

Трентън Хек знаеше колко бързо и безвъзвратно можеш да съсипе живота на един човек, ако го известиш за това в законния срок.

Е, сигурно можеше да преживее и без фургона, но по-лошо беше, че ще загуби земята – от това го болеше повече, отколкото от счупен крак. Винаги бе гледал на фургона като на временно жилище. Хек беше купил земята – наполовина борова гора, наполовина ливади – с парите, оставени му от една леля. Беше харесал имението още от пръв поглед. Гъстата, ухаеща гора плавно преминаваше в жълтеникавозелени хълмове, закръглени като формите на младо момиче. През единия край на земите му течеше буен поток, неподходящ за риболов, но чудесен да

седиш до него и да слушаш ромона на водата.

Затова го бе купил. Не се посъветва с обидчивия си баща и с темпераментната си годеница Джил. Отиде в банката, ужасен от мисълта, че ще изхарчи спестяванията си.

Излезе от кабинета на намусения адвокат като собственик на парцел без обслужващо шосе, без кладенец или отходна яма.

И без жилище.

Тъй като не можеше да си позволи къща, Хек си купи фургон. Позволи и на Джил да участва в този избор и младата сервитьорка (която никога не се оставяше да я лъжат) оглежда стени и измерва килери, разпитва търговци за различни видове отопление и изолации, преди да се спре на големия, луксозен фургон „Внимание – извънгабаритен товар“. („Задължен си ми за това, Трентън.“) Доставчиците качиха голямото ремарке на най-красивото възвишение на имението, близо до мястото, където Хек планираше да издигне къщата на мечтите си.

Надяваше се, че осъществяването на този строеж няма да е по-трудно от прокарването на стометровия път до новото му жилище – като мина с пикапа по петдесет пъти в двете посоки между фургона и шосето. Парите, които очакваше да спести обаче, така и не дойдоха и къщата остана само мечта. Накрая се стигна до момента, когато не беше в състояние да задържи и фургона. Щом получи първото предупредително известие, Хек с удивление установи, че е ипотекирал срещу заема не само фургона, а и цялата земя – цялото това райско кътче.

Същата земя, която след една седмица вече щеше да принадлежи на друго.

Хек сгъна документа и го пхна зад една бележка от ветеринарния лекар. Приближи се до големия прозорец, гледащ на запад, откъдето само след няколко часа трябваше да дойде бурята. На път за дома с камиона той бе чул няколко новини за това метеорологично явление. Една от тях гласеше, че смерч поразил парцел с фургонали в някакво градче на сто и десет километра на запад. Нямахме загинали, но много хора бяха ранени и имаше значителни щети.

Беше чул новината веднага щом включи радиото си и това му се стори лоша поличба. Запита се дали неговият фургон ще оцелее при такава стихия, после прошепна:

– О, какво значение има, по дяволите?

Взе тиксо и откъсна дълго парче. Залепи го по диагонал на прозореца. Започна да прави другия диагонал, но изведнъж спря и запрати тиксотото в другия край на стаята.

Влезе в спалнята и седна върху мекото двойно легло. Представи си как ще обясни цялата история на Джил – отчуждаването, делото, – но често се разсейваше, защото във въображението му бившата му жена бе облечена в яркорозова прозрачна нощница.

Хек продължи да разговаря мислено с нея няколко минути, сетне се почувства глупаво. Легна по гръб, загледа кълбестите облаци и започна друг мълчалив разговор – този път не с Джил, а с баща си, който в момента се намираще на километри оттук и вероятно спеше в огромната колониална къща, която притежаваше от двайсет години, без ипотеки, само негова. Трентън Хек си представяше как му казва: „Само за малко, татко. Може би месец-два. Докато стъпя отново на крака. Старата ми стая е достатъчна. Устройва ме напълно.“

О, тези думи звучаха глупаво. Като извиненията на обирджиите и крадците на коли, които бе залавял на местопрестъплението. И в отговор баща му поглежда над дългия си нос, който Трентън се радваше, че не е наследил, и казва: „Остани колкото искаш, сине“, въпреки че скритото значение на думите му е: „През цялото време си знаех, че няма да се справиш сам. Знаем го още от момента, когато се ожени за онази русокоса сексбомба, която няма нищо общо с майка ти, знаех си...“ Старецът никога не беше разказвал на сина си как след уволняването си от металургичния завод през 1959 година е стъпил на крака и е започнал търговия с автомобили, за да си осигури достоен живот въпреки всички трудности... Нямахме нужда, защото тази история се разказваше от други – десетки, стотици пъти – и когато Хек стоеше пред баща си, сякаш не спираше да звучи в ушите му.

„Времената се менят – помисли си Хек. – Аз не съм като теб, татко, толкова е просто.“

Той отпи глътка горчива бира и съжали, че Джил не е с него сега. Представи си как двамата пълнят кашони и планират бъдещото си преместване.

В далечината се чу клаксон на камион и Хек се замисли за самотния козодой от старата песен на Ханк Уилямс.

„О, хайде – помисли си, – кога ще завали?“ Той обожаваше тропането на капките по ламаринения покрив на фургона. Нищо не го приспиваше по-добре от този шум. „Като няма да получа наградата, поне да се наспя.“

Трентън Хек затвори очи и задряма; жалният стон на клаксона проехтя още веднъж в далечината.

12.

Оуен Ачисън познаваше логиката на преследваните животни и разбираше инстинктите, управляващи действията както на жертвата, така и на хищника.

Той можеше да стои неподвижно с часове, нагазил в някое леденостудено блато, толкова тихо, че някоя непредпазлива патица или гъска се подлъгваше да прелети на метри над главата му, за да падне в следващия момент мъртва, поразена от сачмите на пушката му. Умееше да се движи безшумно, почти невидим, да се промъква срещу вятъра към някой нищо неподозиращ елен и без оптически мерник да изпрати куршум право в сърцето му.

Като дете се беше научил да следва лисичите пътеки и да залага капани точно там, където минават бледорижавите животни. Умееше да надушва миризмата им и да забелязва едва различимите им следи сред тревата. Събираше мъртвите им тела и ако някоя успееше да избяга, той я преследваше с километри – не просто да си прибере капана, а да прекрати страданията на животното, за което имаше цяла церемония. Болката според философията на Оуен Ачисън бе слабост, а смъртта – сила.

Беше убивал и хора. Прицелваше се в тях спокойно с черната си М-16, празните гилзи се приземяваха със звън почти едновременно с жертвата. (За него звънът на гилзи бе най-характерният звук на войната, дори по-запомнящ се от самото тракане на автоматите.) Те се втурваха към него като деца, които си играят на война, онези мъже и жени с допотопните им пушкала, и той ги сваляше един след друг, *дзън*, дзън, дзън.

Майкъл Хрубек обаче не беше животно, управлявано от инстинкти. Не беше и войник, подтикван от жажда за кръв или любов (а може би и страх) към страната си.

Какво бе той все пак?

Оуен Ачисън просто нямаше представа.

Той шофираше по шосе № 236 край Стинсън и търсеше крайпътен магазин или бензиностанция, където има телефон. Искаше да се обади на Лиз. Тук обаче пътищата бяха пусти. Единствените светлини идваха от няколко къщи на едно възвишение в далечината. Той стигна до едно разширение. Спря джипа и посегна към задната седалка. Измъкна затвора на ловната си карабина и прибра добре смазаното парче метал. Извади от жабката дълъг черен халогенен фенер с шест батерии и покрит с

парче плат рефлектор. След като заключи вратите, отново провери дали револверът му е зареден. Продължи на зигзаг по шосето, докато не откри особени следи от гуми: тук някаква кола бе спирала, а сетне рязко бе потеглила.

Наведе се и на светлината на фенера откри къде Хрубек беше скочил от катафалката: отпъкнатата трева, преобърнатите камъчета, следите от боси крака. Оуен продължи бавно. Защо му е било на Хрубек да се търкаля в тревата? Защо бе отскубнал от нея? За да спре кръвотечението от рана? За да повърне? Дали нямаше някакви други цели? За камуфлаж?

Какво бе намислил?

На два метра от разширението се виждаха много отпечатьци, имаше и на Хрубек, но повечето принадлежаха на преследвачите и на кучетата им. Три животни, отбеляза той. Хрубек бе продължил спокойно, сетне се беше затичал на запад през тревата и храсталака досами пътя. Оуен повървя по следата стотина метра, след това забеляза, че Хрубек е изоставил пътя и се е насочил на юг към ниско възвишение, успоредно на шосето и отстоящо на двайсетина метра от него.

Оуен продължи по следата, докато тя не се загуби. Коленичи и огледа района. Зачуди се дали Хрубек е достатъчно хитър за „еленско ходене“, което се използваше от професионалните браконieri: поставяне на краката вертикално, при което не се оставят най-очевидните признаци за минаването (не отпечатьци, а преобърнати камъчета, листа и клонки). Не откри обаче стъпкани тревички – единствените следи, оставяни при „еленско ходене“. Стигна до заключението, че беглецът просто се е върнал по собствените си следи, отказал се е от пътя на юг и отново е поел покрай шосето.

На петдесет метра на изток откри, че Хрубек е повторил този ход – тръгнал е на юг, продължил е известно време и пак се е върнал назад. Значи основната му цел беше на изток, но и нещо на юг го привличаше. Оуен проследи пътя му отново до шосето. Застана на една поляна с висока трева и забеляза, че преследвачите са спрели и тук.

Изгаси фенера, извади револвера и продължи в хладния мрак, притискащ го от всички страни като снежна преспа. Спря и противно на всяка логика затвори очи.

Оуен Ачисън се опита да прогони благоразумния, четирийсет и осем годишен бял адвокат от съзнанието си. Постара се да вникне в разума на Майкъл Хрубек, един мъж, измъчван от лудостта. Няколко минути остана така, в пълен мрак.

Нищо.

Не успя да почувства нито частичка от Хрубековата лудост. Той отвори очи и стисна револвера.

Тъкмо смяташе да се връща при джипа и да продължи към паркинга при Уотъртаун, когато му хрумна нещо. Дали не смяташе Хрубек за по-луд, отколкото бе всъщност? Не беше ли възможно, макар и лишена от разум, неговата вселена да се подчинява на същата логика като душевния свят на всеки нормален човек? Адлър бе твърде необедителен с приказките си за обърквани и упоени с лекарства пациенти. „Я да помислим малко – каза си Оуен. – Да погледнем какво е направил Хрубек: измислил е план за бягство от болница за криминално проявени душевноболни, изпълнил го е успешно и е успял да се изплъзне на професионални следотърсачи.“ Той реши, че е време да започне да гледа на Хрубек малко по-сериозно.

Върна се там, където свършваха следите на беглеца, и постави крака си точно върху огромните отпечатьци от краката на лудия. Този път не затвори очи, а се вгледа право към билото на каменистото възвишение напред. Остана така известно време, сетне се приближи към основата на скалите. Потопи пръсти в калта и намаза лицето си. Извади от задния си джоб тъмносиня плетена маска и я нахлупи. Започна да се изкачва.

След пет минути откри каквото търсеше. На върха на скалите имаше утъпкана трева, счупени клонки и дълбоки следи от обувки – оставени от човек, тежащ повече от сто килограма. Бяха пресни. Откри и отпечатьци от копчета там, където преследваният беше лежал и бе гледал към шосето, може би в очакване на преследвачите и техните кучета. В калта бе оставен отпечатък от широка длан, а под него буквите: *рЕВАнш*. Хрубек беше лежал тук преди не повече от час. Беше продължил на изток, да, но само за да се сдобие с дрехи или да заблуди преследвачите си. Сетне бе продължил по друг път, набелязан в началото на бягството му.

Мръсник! Оуен слезе бавно и внимателно въпреки възбудата. Не можеше да си позволи да си счупи някой крайник точно сега. В основата на скалите отново освети земята. Откри кална локва наблизко и забележа следи от обувки съвсем като видените на върха на възвишението. Въпреки че не бяха на големи разстояния една от друга, те бяха по-дълбоки при пръстите, което показваше, че Хрубек е тичал или е вървял бързо. Следите водеха към пътя, сетне на юг през полето и накрая на запад.

Оуен продължи по тези ясни отпечатьци през тревата. Смяташе да се увери, че Хрубек наистина е тръгнал на запад, преди да се върне при джипа и да продължи да гледа за беглеца от шосето. След десетина метра взе решение и прескочи една каменна ограда, ограничаваща голямо поле.

Внезапно кракът му се закачи в скрита тел и той се стовари по очи към един стоманен капан.

Големият капан на „Отава Манюфакчъринг“ бе поставен безупречно на участък от пътя, лишен от опори, за които да се хванеш при падане, точно зад ниския зид, така че преследвачът да е стъпил само с единия крак на земята. Оуен пусна фенера и закри лице, в последния момент насочи револвера си към железното устройство и стреля четири пъти в отчаян опит да го накара да се затвори. Капанът затанцува под ударите от едрокалибрните куршуми. Разхвърчаха се камъчета, трева и горещи метални частички, Оуен се извъртя настрани и остави лявото му рамо да поеме основния удар.

Когато се стовари на земята, главата му отскочи от затворените челюсти на капана и той остана да лежи зашеметен. По челото му се стичаше кръв и той си представяше яките метални челюсти, захващащи лицето му. Скоро се извъртя в очакване Хрубек да е използвал капана така, както би постъпил той – да го замае и да даде на лудия възможност да го нападне в гръб. Оуен се огледа, приклепна зад оградата. След като никой не го нападна, извади празните гилзи и неизползаните патрони и презареди. Прибра двата патрона и отново се огледа.

Нищо. Освен свиренето на вятъра в клоните на дърветата не се чуваше друг звук. Оуен бавно се изправи. Значи капанът бе предназначен единствено за кучетата. В яростта си той грабна капана и го запокити надалеч в полето. Намери куршумите и ги зарови, опипа лицето и рамото си, за да установи пораженията. Не бе пострадал сериозно.

Гневът му бързо се уталожил и той се засмя. Капанът показваше, че Майкъл Хрубек все пак е достоен противник – безскрупулен и хитър. Оуен изпитваше най-голямо удоволствие, когато преследваше силен враг – неприятел, който да го постави на изпитание.

Побърза да отиде при джипа, запали двигателя и продължи бавно на запад, без да сваля очи от полето вляво. Така се бе съсредоточил, че с предното стъкло закачи един пътен знак. Изтракването го стресна; Оуен натисна рязко спирачка и погледна знака.

Той съобщаваше, че до дома му остават точно седемдесет и четири километра.

* * *

Майкъл Хрубек стоеше приведен в тревата, галеше работния си комбинезон и се чудеше каква е тази кола, която наблюдаваше.

Това със сигурност бе клопка. Вероятно отвсякъде го дебнеха стрелци с дългоцевни мускети. Стрелците в онези дървета го дебнеха да се приближи към спортната кола.

Той вдиша бавно и си напомни, че не бива да се издава. След знака *ИДИ* той бе тръгнал бързо на запад през треви и диви тикви, успоредно на тъмната ивица на шосе № 236. Напредваше бързо и спря само веднъж – за да заложил един от капаните зад някакъв каменен зид. Покри устройството с няколко листа и продължи.

Сега Хрубек отново се надигна и погледна колата. Около нея не видя никого. Въпреки това остана скрит сред тревата, неподвижен, насочил оръжието си към дърветата напред. Миризмата на трева събуди стари спомени. Той се опита да не им обръща внимание, но те го преследваха.

„О, какво имаш на главата, мамо? Какво си си сложила?“

Мамо...

Махни тази шапка, мамо, никак не ми харесва.“

Преди петнайсет години Майкъл Хрубек бе момче, едновременно много яко и много дебело, с тромави крака и дълъг врат. Един ден, докато си играеше във високата трева зад една стара върба, той чу:

– Майкъл! Майййй-къл!

Майка му се появи на верандата на малката им крайградска къща в Уестбъри, Пенсилвания.

– Майкъл, моля те, ела.

Носеше широкопола червена шапка и красивата ѝ коса под нея танцуваше като жълти пламъци на вятъра. Дори от това разстояние той виждаше лакираните ѝ в тъмно нокти, като пресни изгаряния от цигари. Очите ѝ бяха тъмни, засенчени от периферията на шапката и от удивителния ѝ грим. Подозираше, че го прави, за да ги скрие от него.

– Скъпи... Ела, трябваш ми.

Той се изправи и се приближи към нея.

– Много бързах и не успях да се отбия да напазарувам. Иди в магазина. Трябва да купиш някои неща.

– О, не! – възкликна отчаяно момчето.

Тя знаеше, че не иска да отиде, така поне твърдеше, но господин и госпожа Кливън или Абърнати, или Потър щели да дойдат всеки

момент, а в къщата нямало мляко и кафе. Или нещо друго.

– Не, не мога.

Напротив, напротив, можеше. Той бил нейният малък войник. Истински смелчага, нали?

– Не е така – заплака той. – Има си причина да не искам.

– И внимавай за рестото. Да не те излъжат пак.

– Няма да ми дадат да пресека улицата – възрази Майкъл. – Ще се загубя!

– Не се тревожи, миличък, ще ти обясня всичко – опита се да го успокои тя. – Ще ти напиша бележка.

– Не мога.

– Направи го заради мен. Моля те. И по-бързичко.

– Не знам!

– На дванайсет години си. Можеш – не отстъпваше тя.

– Не, не, не...

– Моля те само да отидеш до магазина и да купиш някои неща. – Устата ѝ се разкриви в усмивка. – Моето смело войниче може да направи това за милата си майчица, нали?

В следващия момент обаче Кливънови или Милфордови, или Пилчърови дойдоха и майка му не успя да му напише бележката. Уплашеният Майкъл стисна с всички сили петдоларовата банкнота и започна похода си към близкия магазин.

След един час се обади на майка му, че Майкъл е влязъл преди десет минути в магазина и е направил беля.

– Синът ви – обясни затрудненият управител – иска магазина.

– Магазина ли иска?

– Твърди, че сте му заръчали да купи магазина. Още малко и ще повикам полицията. Опипа една от касиерките ни. По... така де... гърдите. Тя е в деликатно състояние.

– О, мили Боже!

Майка му веднага изтича в магазина.

Разтрепераният от ужас Майкъл стоеше на опашката. Изправен пред невъзможността да изпълни задачата си (да купи магазина), той загуби способността да мисли разумно, хвана касиерката за дебелата ръка и с хълцане набута петдоларовата банкнота в джобчето на блузата ѝ.

– Вземете ги! – не спираше да крещи. – Вземете парите!

Майка му го изведе и когато се върнаха вкъщи, го вкара право в банята.

– Страх ме е.

– Нима? Моето малко войниче е уплашено? От какво?

– Къде бях? Не си спомням всичко.

– „Нищо“. „Не си спомням нищо“. Сваляй сега тези мръсни дрехи.

Те бяха покрити с прах и дървени стърготини – при вида на майка си с модната ѝ шапка пред автоматичната врата на магазина Майкъл се бе опитал да се скрие.

– Искам да дойдеш и да се извиниш на гостите ми за това, което направи. След това ще си легнеш и ще останеш в стаята си до утре сутринта.

– В леглото?

– В леглото – тросна се тя.

– Добре – съгласи се той. – Добре.

Това наказание ли беше, или утешение? Не можеше да разбере. Майкъл се замисли върху това за няколко минути, сетне седна върху тоалетната чиния, изправен пред поредния проблем. Майка му бе пушила мръсните му дрехи в пералнята. Нима искаше от него да се яви пред гостите гол? Той се огледа за нещо, което да облече.

След пет минути Майкъл отвори вратата на хола и се появи с пеньоара на майка си.

– Здравейте – рече на гостите. – Опитах се да купя шибания магазин. Съжалявам.

Господин Абърнати или Монро прекъсна изречението си на средата. Жена му вдигна ръка пред устата си, сякаш да се спре да не изрече нещо, за което после ще съжалява.

Майка му обаче... Тя се усмихваше! Майкъл остана удивен. Въпреки че гримираните ѝ очи оставаха хладни, тя се усмихваше.

– О, ето го нашето хубаво малко войниче – прошепна. – Не изглежда ли модерно?

– Намерих го зад вратата.

– Я виж ти.

Тя поклати глава.

Майкъл се усмихна. Модерно. Той се почувства изключително доволен от себе си и повтори извинението си през смях:

– Опитах се да купя шибания магазин!

Гостите, хванали чаши с чай вместо с кафе и лимон вместо мляко, не смееха да се погледнат. Майката на Майкъл се изправи.

– Промених си решението, Майкъл. Толкова си хубав, защо не излезеш да си поиграеш?

– Навън ли? Усмивката му се стопи.

– Хайде. Искам да излезеш навън.
– Ще се чувствам смешно с този...
– Не, Майкъл. Хайде вън.
– Ама може някой да ме види – заплака той. – Някой може Да ме види.

– Веднага! – изкрещя тя. – Изкарай шибания си задник навън!

Изведе го за ръка, направо го изхвърли от предния вход. Две съседски момичета го видяха. Отначало се подсмихнаха, но той започна да ги гледа настойчиво и да си мърмори нещо и те се смутиха и се прибраха. Майкъл се обърна към вратата на собствения си дом. Чу изщракване на резето. Погледна през мръсното стъкло и видя как майка му се извърща. Той се върна при върбата в задния двор и до края на деня остана свит в тревата, досущ като тази, в която се криеше сега. Сега, когато внимаваше за стрелци и наблюдаваше колата.

Докато слушаше шумоленето на тази трева и чувстваше гъделичкането ѝ върху кожата си, Майкъл си спомняше много подробности от онзи ден. Помнеше го толкова ясно не заради важността на онази случка за целия му живот – това беше първият му разрыв с реалността, първият признак за изкривяване на съзнанието му. Образите от онези няколко часа бяха променени от въображението му и изминалите години, погребани под други спомени, много от които бяха не по-малко натрапчиви и тъжни. Тази нощ, подтикнат от миризмата и докосването на тревата, той вероятно бе вникнал по-дълбоко в онова събитие (както съветваше доктор Ричардсън), но сега не можеше да издържа повече. Със стрелци или без, трябваше да действа. Той се изправи и тръгна към шосето.

Спортната кола очевидно се беше развалила. Гюрукът ѝ бе вдигнат, вратите и прозорците – заключени. Близко до задната броня върху асфалта стоеше червен триъгълник. Хрубек се почуди дали функцията му е да показва на стрелците мишената им. Той захвърли пластмасовия знак в храстите като летяща чиния.

– *МГ* – прочете шепнешком емблемата на предния капак. Реши, че това означава: „Мой Господ.“

Без да обръща внимание на вътрешността на колата, той отиде направо при багажника. Истински подарък! Виж само. Подарък от Моя Господ! Багажникът беше заключен, но той просто хвана велосипеда с две ръце и го издърпа. Около него се посипаха парченца метал и пластмаса от стойката. Той постави колелото върху асфалта и погали рамката и кожената седалка, скоростите и жилата на спиращките. От хладния метал му стана приятно. Наведе глава към кормилото и отърка буза в него.

Хрубек извади един маркер от джоба си и написа върху ръката си: „О, странни са делата на ГОСПОД. благодарЯ за тази кРасива радОСТ, ГОСПОДИ.“ До тези думи нарисова змия и ябълка и написа ЕВА. Близна името и отстъпи назад, загледа новопридобитото си транспортно средство със страхопочитание и благодарност.

* * *

Ричард Колер се озова в един враждебен свят.

Носеше вълнен костюм, копринена вратовръзка, червено-зелени три четвърти чорапи и една половинка обувка – какво по-ясно доказателство, че животът сред природата не е за него?

Той се наведе плахо и издърпа другата си обувка от рядката, миришеща на метан тиня, след това я избърса криво-ляво в тревата наблизко. Напъха крака си в нея и продължи пътя си на запад.

Интересно как тази гора го потискаше повече от всяко друго място – дори от мрачния тесен кабинет, където често прекарваше по петнайсет и повече часа. Пулсът му едва се напипваше, крайниците го сърбяха и той дишаше с усилие. Освен това му се причуваха шумове и се чувстваше напълно дезориентиран. Беше готов да си признае, че се е загубил. Ориентирите му – дървета, стълбове, храсти – бяха неясни и все се появяваха там, където не ги очакваше. Много често, когато тръгнеше към тях, те просто изчезваха; преди това понякога се превръщаха в зловещи силуети или лица.

Той носеше през рамо ръждивокафявата си раница със спринцовката и лекарствата, през ръката си бе праметнал черния си шлифер. Беше прекалено горещо, за да го облече, и той се чудеше защо избощо го е взел. Съобщенията за приближаващата буря навяваха мисълта, че една каска и рицарска броня ще му осигурят по-добра защита от тънкия плат.

Колер беше спрял беembeто си на шосето, на километър оттук и се движеше през гората твърде бавно. Подметките на обувките му се хлъзгаха по камъните и вече бе паднал два пъти. Втория път едва не си изкълчи китката. Острите бодли на една шипка закачиха панталоните му и той загуби цели пет минути, докато се освободи.

Все пак се смяташе за късметлия. Сестрата, която го предупреди за бягството, му бе съобщила, че младежът е избягал край Стинсън и явно е стигнал чак до Уотъртаун.

Докаато пътуваше в тази посока по шосе № 36, Колер почти бе сигурен, че е забелязал Майкъл на една поляна. Слезе от колата и претърси района. Извика няколко пъти пациента с молби да се покаже, но не

получи отговор. След това отново тръгна с колата, но не стигна много далеч. Отби в един страничен път и зачака. След десет минути му се стори, че отново вижда беглеца.

Досега не беше открил следа от Майкъл. С надеждата, че ще се натъкне случайно на него, психиатърът отново вървеше из пущинака на запад – посоката, в която явно се движеше и Майкъл.

„Къде си, Майкъл? Защо си тук тази нощ? О, аз се опитах да надникна в съзнанието ти, но то е тъмно. Тъмно като това небе.“

Той отново се препъна, този път в някаква тел, и разкъса панталона си в един остър камък, одраска бедрото си. Почуди се дали няма опасност от инфекция. Тази мисъл го обезкуражи – не заради риска от зараза, а защото му напомни колко основни лекарства е забравил да вземе. Запита се дали познанията му за човешкия мозък могат да компенсират отдавна забравените факти от физиологията и органичната химия, които някога бе учил и повтарял с такава лекота. Сетне тези мисли го напуснаха и той видя спортната кола.

В самия автомобил нямаше нищо забележително. На Колер дори за миг не му хрумна, че е възможно Майкъл да вдигне гюрука и да се опита да запали двигателя, като даде жичките на късо. Самата мисъл за шофиране бе прекалено страшна за пациента му, за да открадне кола. Не, вниманието на Колер беше привлечено от нещо друго – от малък предмет, оставен зад автомобила.

По ирония мъничкият бял череп бе с абсолютно същия цвят като колата. Колер се приближи и го вдигна, огледа внимателно деликатните кости. През едната скула минаваше тънка пукнатина. Тригеминус, спомни си неволно той латинското наименование на петата двойка черепно-мозъчни нерви.

Черепчето се задържа за момент на върха на пръста му, сетне падна с леко изтракване върху багажника на колата, изтъркаля се в прахта отстрани. Колер застина съвършено неподвижно – дулото на пистолета премина от слепоочието към ухото му и една силна ръка го стисна за рамото.

13.

Трентън Хек вдигна пистолета си към мощните облаци. Сложи предпазителя и прибра оръжието в кобура си.

Върна портфейла на хилавия мъж; лекарската карта и шофьорската

му книжка му изглеждаха съвсем наред. Нещастникът вече не изглеждаше толкова блед, както преди малко, когато Хек допря дулото до слепочието му.

Гневът му обаче не беше намалял.

Ричард Колер коленичи и разтвори раницата си, която Хек бе хвърлил в тревата, преди да го обискира.

– Извинявайте – каза Хек. – Не знаех дали не е той. Много е тъмно, а и вие бяхте клекнали.

– Ако се нахвърлите по този начин върху Майкъл Хрубек, той ще изпадне в паника – сопна се Колер. – Гарантирам ви го.

Той затършува из раницата. Скъпоценният му товар – на пръв поглед най-обикновени шишенца – изглеждаше непокътнат. Хек се запита дали пред него не стои алкохолик.

– И ще ви кажа още нещо. – Лекарят се обърна и го заглежда. – Дори да го застреляте, преди да умре, той пак ще има време да се извърти и да ви счупи врата.

Колер изпука с кокалчетата на пръстите си.

Хек се изсмя:

– С куршум в мозъка? Съмнявам се.

– Явно много неща не са ви известни за него. Лекарят затвори раницата си.

Хек не можеше да упрекне другия мъж, че е толкова ядосан, но не се чувстваше особено виновен. Излизаше, че Колер следва същия път, по който е минал Хрубек. Как можеше Хек да забележи разликата в тази тъмнина? Наистина, лекарят беше много по-дребен, но в крайна сметка всички сме заподозрени до доказване на невинността ни.

– Какъв интерес имате в тази работа? – поинтересува се Хек.

Колер огледа цивилните му дрехи:

– Вие ченге ли сте, или какво?

– Нещо като специално нает помощник на шерифа.

Въпреки че това бе лъжа, Хек имаше повече полицейски правомощия от средностатистическия гражданин. Все пак се нуждаеше от малко авторитет пред този хилав доктор, който явно щеше да създава неприятности. Хек повтори въпроса си.

– Аз съм лекарят на Майкъл.

– Странно посещение имате тази нощ. – Хек огледа костюма и половинките обувки на лекаря. – Доста добри следотърсачески способности показвате, щом сте дошли чак дотук, особено като се има предвид, че нямате куче.

– Забелязах го от пътя и тръгнах насам. Само че той избяга.

– Значи е наблизил?

– Видях го преди половин час. Не може да се е отдалечил много.

Хек кимна към Емил, който стоеше с вирната глава:

– Е, по неизвестна причина миризмата е изчезнала. Това ме тревожи, а Емил става неспокоен. Ще пообиколим да видим дали ще я надуши отново.

С последните си думи Хек искаше да намекне на лекаря, че не се нуждае от компания. Колер обаче тръгна след него и кучето, докато претърсваха пътя и полето наоколо.

Хек почувства известно изтръпване в краката си и забави ход. Все още беше топло за сезона, но през последния половин час температурата все пак бе спаднала, а и въздухът ставаше по-влажнен заради приближаващата буря. Когато Хек се умореше и не му достигаше сън, кракът го заболяваше жестоко.

– Сега, като се замисля – отбеляза той, – вие сте по-добрият следотърсач от двамата ни и без куче. Той можа доста успешно да измами цял полицейски отряд. Изпрати ни в противоположната посока.

Колер отново (за четвърти път по наблюденията на Хек) хвърли подозрителен поглед на пистолета му.

– Измамил ви, а? Как така?

Хек обясни за лъжливата следа – подхвърлената карта на Бостън.

Лекарят се намръщи:

– Вчера видях Майкъл в библиотеката на болницата. Изрязах някакъв стар вестник. Цяла сутрин чете. Интересуваше се живо от нещо.

– Така ли? – изсумтя отново Хек, за да покаже колко малко се интересува от умозаклученията на лекаря. – След това ни сви номер, за който само бях чувал. Изпикал се върху един камион.

– Какво направил?

– Да. Опикал една от гумите. Така оставил миризмата си върху нея. Камионът потеглил към Мейн и кучетата го последваха, вместо да тръгнат след нашия човек. Не са много хората, които знаят този трик, да не говорим за психопати.

– Това не е точното название, което използваме ние – поправи го хладно Колер.

– Моите извинения. – Събеседникът му се засмя кисело. – Странна работа: тъкмо заспивах (нали знаете как стават тези неща) и чух клаксон от камион. Изведнъж се досетих какво е направил. Емил е добър, но да

следва по въздуха миризмата на човек, който виси от ремаркетото на камион... Не, нещата изобщо не се връзваха. При това на толкова дълго разстояние. Върнах се на паркинга и веднага намерих следата в обратната посока. Това е номер на професионалист, а също и начинът, по който беше подхвърлил изрезката. Разбирате ли, ако я бях видял на шосето, щях да се усъмня. Този човек е умен. Мога да се обзаложа, че е бил преследван с кучета и преди.

– Не. Невъзможно. Никога не е бягал така. Никога планирано.

Хек погледна изпитателно Колер. Лекарят изглеждаше искрен.

– Аз чух друго – възрази Хек.

– От кого?

– От бившия ми шеф в щатската полиция. Дон Хавършам. Той ме повика за това издирване. Спомена нещо за седем бягства от различни болници.

Колер се засмя:

– О, да. Ако питате Майкъл какви са били, той ще ви ги опише като затвори. И че е избягал с кон, и че наоколо са хвърчали куршуми от мускети. Схващате ли какво имам предвид?

Хек не беше съвсем сигурен, че разбира.

– Куршуми от мускети, а? Сега трябва да минем през тези храсти.

Те се спуснаха по стръмната пътека към долината пред тях. Колер скоро се задъха. Когато стигнаха равно място и дишането му се нормализира, рече:

– Разбира се, че не можете да сте сигурни, че не е тръгнал към Бостън.

– Как така?

– Ами, ако е достатъчно умен – изтъкна лекарят, – за да ви излъже, че е тръгнал на изток, може би сега ви подвежда, че върви на запад. Двоен блъф.

Да. Хек не се беше замислял за това. Разбира се, защо да не може Хрубек отново да тръгне на изток? Може би наистина се беше запътил към Бостън. Той се замисли върху това за момент, сетне призна:

– Така е, но аз не мога да прерова целия Северозапад. Аз просто следвам носа на кучето си.

Каза го, макар че в момента много добре съзнаваше, че кучето му няма никаква представа къде е плячката му.

– Това е просто една тема за размисъл – каза лекарят.

Продължиха по пътеката през долината до една стара кариера. Хек

си спомни как в самотното си детство се беше интересувал от геология. Бе прекарал много часове да удра с чука в подобни кариери в търсене на кварцови кристали, слюда и гранит за колекцията си. Сега загледа високите скали, набраздени и начупени – като кости, наблюдавани с медицински уреди. Замисли се за рентгеновите снимки на счупения си крак, показващи къде куршумът е раздробил бедрената кост. Защо, замисли се сега, както се беше питал и тогава, му бе показал творението си онзи проклет доктор?

Кучето изведнъж се завъртя няколко пъти, спря и отново се завъртя.

– Надуши ли нещо? – попита шепнешком Колер.

– Не – отвърна Хек. – Когато надуши, ще разберем.

Продължиха след Емил, който започна да обикаля в основата на жълтеникавобелите скали около няколко черни локви. Излязоха от скалистото дърво и бавно се заизкачваха. Отново се озоваха при повреденото Ем Джи. Хек се намръщи:

– По дяволите, пак сме там, откъдето тръгнахме.

– Защо сте сам? – попита задъхано Колер.

– Ами, просто така.

– Има награда.

Хек се замисли, сетне попита:

– Откъде знаете?

– Не знаех, но това обяснява защо сте сам.

– Ами вие, докторе? Ако наистина сте го забелязали, защо не се обадихте на полицията?

– Той лесно се плаши. Аз мога да го върна, без никой да пострада. Той ме познава. Доверява ми се.

Емил внезапно застина и се обърна към гората. Хек веднага извади пистолета си. Храстите се размърдаха.

– Не! – извика Колер и понечи да тръгне към храстите.

Хек го хвана за ръката и прошепна:

– На ваше място щях да пазя тишина. Нека да не издаваме присъствието си.

Настъпи тишина. След няколко секунди от храстите изскочи едра сърна, сетне пак се скри. Хек прибра пистолета.

– Трябва да сте малко по-внимателен – посъветва спътника си. – Много сте импулсивен, ако ме разбирате.

Той погледна на юг по пътя, където сивата асфалтова ивица изчезваше сред хълмовете. Емил не показваше никакъв интерес към тази

посока, но Хек реши все пак да провери. Понечи отново да поднесе найлоновия плик с гащите на Хрубек към носа на кучето, но Колер го спря.

– Колко? – попита лекарят.

– Колко какво?

– Колко е наградата?

Емил усети миризливата дреха над главата си и потрепна. Хек затвори плика, за да не го дразни. Обърна се към лекарят:

– Това е лично между мен и хората, които плащат.

– Адлър ли? Хек кимна бавно.

– Е – продължи Колер, – той е колега. Работим заедно.

– Щом сте такива приятели, защо не знаете за наградата?

– Колко, господин Хек? – настоя лекарят.

– Десет бона.

– Ще ви дам дванайсет.

За миг Хек спря поглед върху неспокойния Емил. Сетне пак се обърна към Колер:

– Шегувате се.

– Не, напълно сериозен съм.

Хек се изсмя, но изведнъж си даде сметка, че стои пред човек, който е в състояние веднага да му напише чек за дванайсет хиляди долара. А вероятно и отгоре.

– Защо?

– Тринайсет.

– Не се пазаря. Какво искате да направя за толкова пари?

– Да си отидете у дома. Да забравите за Майкъл Хрубек.

Хек се огледа бавно. Далеч на запад проблесна мълния. Изглеждаше на километри от тях. Той огледа пустото шосе и черното небе. Пейзажът изглеждаше още по-обезсърчаващ при перспективата за тези лесни пари. Как можеше да открие един човек в този безкрай? Хек си помисли: „Защо Господ ни изправя пред такива изкушения, когато най-много се нуждаем от тях?“

– Какъв интерес имате вие? – попита отново.

– Просто не искам да пострада.

– Аз няма да му направя нищо лошо. Не това е целта ми.

– Бяхте готов да използвате пистолета.

– Е, ако се наложи, ще го направя. Само че няма да застрелям беззащитен човек в гърба. Не е в мой стил. Когато бях полицаи, никога не

съм действал по този начин Няма да го направя и сега.

– Майкъл не е опасен. Той не е рецидивист.

– Не ме интересува дали е опасен като женски лос, който защитава малките си, или като ексекUTOR от мафията. Аз пазя себе си и кучето си и ако това означава да застрелям някого, който ме напада с камък или желязна щанга, няма да се поколебая.

Колер се усмихна леко и Хек се почувства малко глупаво.

– Вижте, той е заложил капани за кучета. Не мога да имам добро мнение за такъв човек.

– Какво е направил? – Усмивката изчезна от лицето на лекаря.

– Заложил е капани. Капани за животни.

– Не. Майкъл не би сторил такова нещо.

– Е, говорете, каквото щете, но...

– Видяхте ли лично такъв капан?

– Знам, че е взел няколко. Още не съм попаднал на тях.

Лекарят помълча, сетне заяви:

– Мисля, че ви използват, господин Хек.

– В какъв смисъл?

Хек беше готов да чуе всякакви обиди, но гласът на психиатъра изведнъж омекна, глас на човек, който е на негова страна и иска да му помогне.

– Адлър знае, че при вида на кучето шизофреникът ще изпадне в паника. Да преследваш човек като Майкъл, е най-неправилното, което може да се направи. Да притиснеш такъв пациент по този начин? Той ще изпадне в паника. Безумна паника. Ще се наложи да го застреляте. Адлър иска всичко да се уреди колкото се може по-безболезнено за него. Четиринайсет хиляди.

Мили Боже. Хек стисна очи, сетне ги отвори точно навреме, за да види блясъка от поредната мълния. В краката му Емил пристъпяше нервно, този човешки разговор му беше дошъл до гуша.

„Взимай парите и бягай. Обади се в банката, дай им тлъстия чек.“

Четиринайсет хиляди щяха да му спечелят отсрочка от още деветдесет месеца. Може би дотогава полицията щеше да намери пари да върне на работа всички служители, съкратени през последните три години. Може би в някоя от трийсет и шестте охранителни фирми, до които Хек бе изпратил молби за работа, щеше да се отвори свободно място.

Може би Джил щеше да се върне с цял куп пари и прозрачната си нощница. Четиринайсет хиляди долара! Той въздъхна:

– Е, господине, разбирам загрижеността ви за пациента и уважавам

това. Има обаче и други хора, за които трябва да се мисли. Аз не съм бил полицай просто така. Двата с Емил имаме всички шансове да заловим този човек. Много по-големи от вашия, дори да говорите за двойни блъфирования и тем подобни.

– Ама той не е опасен. Това никой не го разбира. Вие го преследвате като животно, това го прави опасен.

Хек се засмя:

– Е, вие психиатрите разбирате от разни неща, не се съмнявам. Само че онези двамата, които едва не е убил тази нощ, вероятно няма да са съвсем съгласни с вас.

– Убил? – Очите на Колер проблеснаха, лекарят изглеждаше почти толкова разстроен, колкото когато Хек бе допрял дулото на пистолета си в главата му. – Какво говорите?

– Онези санитарни.

– Какви санитарни?

– Нападнал ги е близо до Стинсън малко след като избягал. Мислех, че знаете.

– Знаете ли имената им?

– Не, откъде ще ги знам? От болницата в Марсден са. Само това знам.

Колер се отдалечи към колата. Вдигна малкия череп. Потърка го разсеяно в ръце.

– И така – продължи Хек, – страхувам се, че трябва да отхвърля предложението ви.

Лекарят се загледа за момент в нощното небе, сетне се обърна към него:

– Направете ми само една услуга. Ако го намерите, не го заплашвайте. Не го гонете. И каквото и да правите, за Бога, не насъсквайте това псе срещу него.

– Това да не е лов на лисици.

Колер му подаде визитна картичка:

– Това е номерът на телефона в кабинета ми. Ако го откриете, обадете се. Там винаги има човек, който да ми изпрати съобщение. Ще съм ви много благодарен.

– Ако имам възможност, ще се обадя. Само това мога да обещавам.

Колер кимна и се огледа в опит да се ориентира.

– Това там шосе № 236 ли е?

– Да.

Трентън Хек се облегна на колата и с лека усмивка изпрати с поглед странния хилав мъж, мръсен като каналджия, с костюм, вратовръзка, скъпо палто и раница, скитащ се по този забутан и пуст селски път.

* * *

Роналд Адлър разглеждаше картата на окръг Марсен.

– Пресякъл границата на щата. На кого би му хрумнало? – Гласът му звучеше монотонно, безстрастно. – Масачузетската пътна полиция сигурно ще го хване до половин час. Искам план за действие при най-лошия случай.

– За наградата ли говорите? – осведоми се Питър Грима.

– Каква награда? – сонна се директорът.

– Ъмм. Какво искахте да кажете с „най-лошия случай“?

Адлър явно знаеше много добре отговора, но известно време мълча, вероятно от някакво суеверие, запазило се въпреки медицинското му образование.

– Ако убие полицай или някого друго. Това имах предвид.

– Е, това е възможно, предполагам – измънка Гримс. – Вероятно.

Адлър отново насочи вниманието си към докладите от Отделение Е.

– Всичко точно ли е?

– Напълно. Гарантирам.

– Хрубек е бил в дома за адаптация, така ли? Колер е провеждал индивидуална психоанализа, а? Тази терапия, с която постоянно досажда на хората?

„И която публикува в най-реномирани научни списания“ – помисли си Гримс, но отговори лаконично:

– Така излиза.

– Препоръките на Националния психиатричен институт. Всички ги знаем. Изискванията за индивидуална психотерапия са пациентите да са млади, интелигентни, да имат периоди на подобрене в миналото. И да са по-скоро в остра фаза на заболяването, не в хронична... О, и да имат някакви успехи в сексуалния живот. Това надали може да се каже за Майкъл Хрубек.

Асистентът едва се сдържа да не отбележи: „Освен ако не наречем изнасилването успех в сексуалния живот.“ Почуди се дали при такива думи шефът ще го уволни, или просто ще се засмее.

– Такъв картон... – Адлър прехвърли няколко страници – ... и въпреки това Колер го подлага на терапия. Ясно е, че Колер се проявява

като пълен невежа в това отношение. Я да обсъдим нещата. Онази врата отворена ли е? Моята бе. Затвори я, ако обичаш.

Гримс затвори вратата, докато директорът прехвърляше материали-те за Хрубек, където бяха отразени планове на пациента да изтръгне вътрешните органи на лекуващия лекар с голи ръце – процес, описан твърде подробно и издаващ забележителни познания по човешка анатомия.

Когато Гримс отново се отпусна в креслото си, Адлър вече бе затворил досието и се взираше в тавана. Отпусна ръце в скута си, където нагласи нещо. Накрая каза:

– Даваш ли си сметка какво е направил хер доктор Колер?

– Той...

– Знаеш ли за случая с Бъртън Скот Уебли? Бъртън Скот Уебли Трети. Или Четвърти. Не си спомням точно. Знаеш ли за него? Преподават ли ви такива феноменални случаи в... Къде беше завършил?

– Университета „Кълъмбия“, господин директор. Не съм запознат със случая, не.

– „Кълъмбия“. – Адлър провлачи думата с презрение. – Уебли Трети или Четвърти. Бил е пациент в Ню Йорк. Не знам точно къде. Може би в „Кридмур“ или в „Пилгрим“. Да не гадаем за това. Не, чакай. Бил е частен пациент. При „велики“ учени като нашия приятел Зигмунд Колер. Най-изтъкнати доктори. Доктори като за „Кълъмбия“.

– Разбирам.

– Слушай сега, Колер смята, че нашите психиатрични болници са пълни с непризнати таланти. Поети и художници. Неразбрани гении, събрали в себе си просветление и лудост, двете лица на дявола. – Адлър забеляза неразбиращия поглед на асистента си при това лирично отклонение и продължи по същество: – Уебли е бил параноиден шизофреник. С халюцинации. Моносимптомен. Двайсет и осем годишен. Звучи ли ти познато, Гримс? Халюцинациите му били свързани със семейството му. Все някой го преследвал и подобни глупости. Въобразявал си, че баща му и леля му имали кръвосмесителна връзка. Има и документиран случай на содомия. По някаква кабелна телевизия, ако се не лъжа. Веднъж нападнал леля си с вилица. След това го въдворяват принудително. Шоковата терапия с инсулин е много модерна и лекарите му го вкарват в сто и седемдесет коми.

– Мили Боже!

– Когато кръвната му захар достига опасни нива, започват с електрошок за шест месеца. С такъв голям ампераж, че след нея, както се

досещаш, той е жив труп.

– Кога било това?

– Няма значение. Малко след като го изключват от контакта, той отива на преглед при главния психиатър и получава нова диагноза. Уебли е в съвършено психическо здраве. И с изключително ясен ум. Доста изненадващо, разбира се, като се има предвид с какви адски смеси го тъпчат. Той е учтив, адекватен, готов да се подложи на нова терапия. Лекарят назначава всякакви възможни изследвания. Уебли се подлага и минава успешно всичките двайсет и пет. Чудотворно изцеление. Случаят е описан в списанието на Американското психиатрично дружество.

– Мога да се досетя какво следва.

– О, нима, Гримс! – Адлър спря развеселения си поглед върху мощника си. – Можеш ли да се досетиш, че след като е освободен, той взема такси до дома на леля си, изнасилва я и я нарязва на парчета, за да търси скрития микрофон, с чиято помощ са събрали доказателства срещу него? Можеш ли да се досетиш, че петнайсетгодишната ѝ дъщеря се прибира точно в разгара на това тършуване и той постъпва по същия начин и с нея? Да се досещаш, че единственото, което спасява осемнайсетгодишния ѝ син, е това, че Уебли заспива сред вътрешностите на момичето? Доста преbledня, Гримс... Нека ти разкажа обаче и края на историята. Това, което е наистина шокиращо: всичко е било планирано. Уебли имал коефициент на интелигентност 146. След като се откачил от лекарствата за промиване на мозъка, той се затворил в библиотеката и научил наизуст всичките двайсет и пет теста, на които трябвало да се яви, и признавам, справил се е отлично.

– Мислите ли, че Хрубек е постъпил по същия начин с Колер? Точно като Уебли?

– Да! Разбира се, че точно това имам предвид! Колер носи цялата отговорност. Пълната отговорност. Смъртта на Калахан и на всички, които ще се простят с живота тази нощ, всичко е по вина на Колер. По негова вина, *Пи-тър*.

– Да. Разбира се.

– Каж ми какво мислиш за него.

– Надут долен мръсник.

Адлър остана доволен, че още някой споделя това мнение, но в същото време си спомни колко ненавижда Гримс, че е такъв подлизурко.

– Мисля, че има и още – продължи той. – Защо е толкова заблуден? Колер не е глупав. Каквото и да говори, той не е глупав. Защо?

– Аз всъщност...

– Питър, искам да ми направиш една услуга.

– Вижте, господин директор...

– Да ми свършиш малко детективска работа. Когато наведеше глава да погледне над очилата си, иначе слабият Адлър получаваше заплашителна двойна брадичка.

Тъй като беше късно и му бе писнало от болнични интриги, Питър Гримс реши да бъде искрен:

– Вижте, мисля, че няма да ми е приятно.

– Да ти е „приятно“ ли? – избухна директорът. – Я не ми приказвай тези глупости! Искам да видя страх в очите ти, млади момко. Ти не членуваш в съюза. Ако поискам да ти откъсна топките, ще ги схрускам на момента – и много по-лесно, отколкото мога да изритам онези санитарии. Не го забравяй. Слушай сега добре. Искам да поразучиш нещата. Запиши си, ако не можеш да запомниш. Готов ли си? – осведоми се саркастично той, забравяйки за момент, че не говори на прост секретар, а на лекар.

* * *

Когато се върна заедно с кучето при спортната кола, Хек бе твърдо убеден, че Хрубек пътува на автостоп с колата на Пътна помощ, отзовава се на сигнала за повредата, или се е качил незабелязано отзад.

Май този път наистина си беше намерил транспорт, помисли си и потрепери от хладния ветреца.

„О, Боже, аз току-що се отказах от почти едногодишна заплата само за да се направя на много справедлив и загрижен за обществото. А ето какво стана. Загубих следата напълно. Какво би направила ти, Джил? Каж ми, че и ти щеше да му кажеш да си гледа работата.“

Ала не бе така, той го знаеше. На негово място Джил веднага щеше да се затвори вкъщи и да заключи чека на Колер в сейфа си. Досега вече щеше да спи сладко.

С розовата си нощница.

„О, мила...“

Емил изведнъж вдигна глава и подуши въздуха. Обърна се на север към шосе № 236 и се затича натам. Хек го последва, като отпусна каишката.

„Какво става?“

Вятърът подушна отново и Емил продължи да тича.

Хек погледна асфалта и ядосано присви очи.

– По дяволите! За това не се бях сетил. Велосипед!

Хек накара кучето да спре, огледа асфалта и откри следа от колело, водеща с леко криволичене от колата към главното шосе. Беше много широка – велосипедистът сигурно тежеше над сто и двайсет килограма.

Най-сигурното доказателство обаче бе Емил, който държеше глава-та си вирната високо. Когато кучето вдигне така нос и премине от сле-дене на миризма по земята в душене на въздуха, това е ясен признак, че преследваният се движи с велосипед или мотоциклет. Вероятно допреди вятърът да задуха от север, се бяха намирали все по посока на вятъра спрямо целта. Емил размърда уши и запристъпя нервно, готов да се втурне напред.

Хек нямаше намерение да се бави. Следенето на миризма по възду-ха е най-трудно и дори най-слабият полъх на неподходящ вятър може да го направи невъзможно.

Той прибра пистолета си и хвана здраво червената кашка на Емил.
– Търси, Емил, търси!

Кучето се затича по пътя. Отново бяха на следата.

* * *

„Какво се е променило?“

Застанала на брега на езерото недалеч от терасата, Лиз се почувства объркана. Това място изглеждаше едновременно познато и чуждо. Нак-рая тя разбра причината. Нивото на езерото се беше вдигнало толкова, че формата на бреговете се бе променила. Една красива туфа тръстики сега беше наводнена, а каменистите островчета по средата, разположени като звездите в съзвездieto Орион, вече ги нямаше – бяха напълно залети.

Тя отново се зае с работата си.

Двете жени се бяха отказали от бента, сега изграждаха нова защит-на стена по-близо до къщата, трупаха торби с пясък между канавката и ливадата. Дори водата да прелееше през бента, тази импровизирана дига щеше да ѝ попречи да достигне къщата. Освен това, размишляваше Лиз, двете нямаше да се справят с пренасянето на няколко тона пясък през бавно пълнещата се канавка.

Порша пълнеше торбите, а тя ги влачеше или ги носеше до импро-визираната барикада. От време на време поглеждаше сестра си. Пръсте-ните и кристалната огърлица вече не се виждаха и деликатните ѝ ръце и късите, съвършено оформени яркочервени нокти на Порша бяха скрити в брезентови ръкавици. Носеше спортна шапка на „Ред Сокс“ от Бостън.

Порша съсредоточено гребеше пясък с лопатата и го изсипваше в

торбите. Тъй като години наред се бе трудила в градината, Лиз смяташе, че е физически по-силната. Сега обаче виждаше, че Порша не ѝ отстъпва. Предполагаше, че това се дължи на ежедневните тренировки на сестра ѝ във фитнес залите и по тенискортовете. От време на време младата жена спираше и сваляше ръкавиците си, сетне отново се захващаше за работа. Веднъж се загледа към гората, уви един кичур коса около пръста си и лапна крайчето му. Лиз бе забелязала този навик, появил се вероятно наскоро.

Ала в крайна сметка откъде можеше да знае дали навикът е отско-ро, или не. Тя не знаеше почти нищо за живота на сестра си. Младата жена бе напуснала родния дом на осемнайсет години. Връщаше се ряд-ко, а и когато идваше, обикновено оставаше само за една нощ. Почти винаги прекарваше съботите и неделите с гаджета или с колеги. Празну-ването на Коледа в някой далечен хотел, колкото и романтично да бе, не привличаше особено Лиз. През летните ваканции от колежа Порша предпочиташе да пътува с приятелки или да си намира сезонна работа в града. Когато се отказа от следването, младата жена заряза апартамента си в Бронксвил и се премести в Манхатън. По онова време Лиз работеше в гимназията на Риджтън и живееше в малка къща под наем в Ре-динг. Надяваше се, че след напускането на „Сара Лоурънс“ сестра ѝ ще се върне в провинцията. Но Порша отхвърли предложението с усмивка, сякаш беше пълна лудост. Изтъкна, че трябвало да се премести в Ню Йорк. Време било да стане „гражданка“.

Лиз си спомни как се беше чудила какво означава този израз и защо сестра ѝ смята това за толкова належащо.

Питаше се какво ли е да си „гражданка“. Как прекарваше времето си Порша? Флиртуваше ли с шефа си? Плетеше ли интриги? Какво ве-черяше? Откъде купуваше сапуна си за пране? Смъркаше ли кокаин на събирания при приятели? Имаше ли любимо кино? На какви филми се смееше? Кой вестник четеше сутрин? Само с мъже ли спеше?

Лиз се опита да си спомни кога за последен път е имала възмож-ност да разговаря с Порша. Струваше ѝ се, че това беше непосредствено преди смъртта на майка им.

Въпреки че „да разговаря“ надали беше най-подходящата дума.

Седемдесет и четири годишната Рут л'Оберже научи за болестта миналия август и веднага се вживя в ролята на умираща – и нищо чуд-но, тя бе родена актриса. Висшето бостънско общество, от което произ-хождаше, я беше научило на стоицизъм, годините – на фатализъм, съп-ругът ѝ – да очаква винаги най-лошото. Ролята всъщност бе само

вариация на съдържаната, сериозна жена, каквато играеше от години. Жестоката болест просто беше заместила жестокия съпруг (Андрю вече бе приключил безславно жизнения си път в един клозет на „Бритиш Еър“).

Преди заболяването вдовицата Л'Оберже не можеше да си намери място. Постоянно търсеше някакво бреме. Сега отново бе в стихията си.

Когато си купуваше дрехи, тя не избираше любимите си цветове – бежово, сиво, сивкавожълто, – а предпочиташе пъстротата на цветята, които отглеждаше – червено, яркожълто, смарагдово. Носеше ярки тюрбани, не шалове или перуки, а веднъж – за най-голяма почуда на Лиз – нахълта в отделението за химиотерапия, обръщайки се към младите сестри с думите: „Здравейте, пиленца, посрещнете мамчето!“

Малко преди края настроението ѝ стана мрачно и тя се укроти – най-вече при мисълта (поне така изглеждаше) за приближаващата безславна смърт. Именно в този период тя имаше навика да описва разговорите с мъртвия си съпруг с такива подробности, че Лиз я побиваха тръпки. „Мама само си въобразява“ – опитваше се да убеди себе си и Оуен вечер на терасата.

Разбира се, че си въобразяваше.

Въпреки това разказите на майка ѝ продължаваха да смразяват кръвта ѝ.

Мислеше, че болестта на майка им може би ще сближи двете сестри. Тук обаче се лъжеше. Докато госпожа Л'Оберже бавно гаснеше, Порша прекарваше съвсем малко повече време в Риджтън от обикновено.

Лиз се ядосваше от това пренебрежение и веднъж – когато с майка си отидоха в града за среща в „Слоун Кетъринг“ – реши да се скара със сестра си. Порша обаче го предотврати. Тя подреди едно от помещенията в жилището си като болнична стая и настоя Лиз и Рут да останат при нея за няколко дни. Отмени всичките си ангажименти, взе си неплатен отпуск и дори купи готварска книга за раково болни. Лиз все още си спомняше комичния образ на младата жена, застанала разкрячена и разрошена наред кухнята, ръсейки навсякъде брашно и нарязани зеленчуци, докато търсеше готварските прибори.

Така скарването не се състоя. Въпреки това, след като Рут се прибра у дома, бремето на смъртта отново се стовари върху Лиз. Оттогава обаче бе минало много време и тя беше простила на сестра си. Лиз дори се радваше, че само тя е присъствала на последните мигове на майка им – предпочиташе да не споделя с никого тези моменти. Винаги щеше да

помни изненадващата сила, с която майка ѝ хвана ръката ѝ, преди да се пресели в отвъдното. Три последователни стискания като код от морзовата азбука.

Сега Лиз изведнъж установи, че не ѝ достига въздух, че при тези спомени е започнала да работи още по-ожесточено. Тя спря и се облегна върху торбите, натрупани вече по три една върху друга.

Затвори очи за миг и гласът на сестра ѝ я стресна.

– Е. – Порша заби лопатата в пясъка. – Мисля, че е време да попитам. Каква е истинската причина да ме повикаш?

14.

В краката на сестра си Лиз преброи седем торби, готови за натрупване върху дигата. Порша напълни още две и продължи:

– Нямахме нужда да идвам заради прехвърлянето, нали? Можех да участвам и без да напускам града. Така каза Оуен.

– Не си идвала отдавна. Пък и аз не ходя много често в града.

– Ако имаш предвид, че не се виждаме много често, е, това наистина е така. Само че ти си намислила още нещо, нали? Не само да поговориш с малката си сестра.

Лиз не отговори и изчака поредната торба да бъде напълнена с мокър пясък.

– Какво е това – продължи Порша. – Сдобряване ли?

Лиз не обърна внимание на обидно насмешливия ѝ тон.

Хвана торбата, занесе я до дигата и я тръсна отгоре.

– Какво ще кажеш да си починем пет минути? – предложи.

Порша напълни поредната торба, заби лопатата в пясъка и свали ръкавиците си, огледа едно червено петно върху показалеца си. Седна до сестра си върху ниската стеничка.

След малко Лиз добави:

– Смятам да се откажа от преподаването.

Това не изненада особено сестра ѝ:

– Никога не съм те виждала като учителка.

„А като каква точно ме е виждала?“ – запита се Лиз. Тя предполагаше, че Порша си има изградено мнение за кариерата ѝ – а и за целия ѝ живот, – но не можеше да си представи какво може да бъде то.

– Преподавателската работа е добра за мен. Доставя ми удоволствие. Мисля обаче, че е време за промяна.

– Вече си богата жена. Можеш да живееш само от рентата.

– Е, няма да напусна просто така.

– Защо? Стой си въкъщи и се грижи за градината. Гледай телевизия. Има и по-лоши начини да прекараш живота си.

– Знаеш ли разсадника на Лангдел?

– Не. – Младата жена присви очи, поклати глава. – А, чакай, онова място край шосе № 236 ли беше?

– От време на време сме ходили там. С мама. Пускаха ни да поливаме цветята в парниците. Помниш ли?

– Смътно. Имаше купища щайги с лук.

Лиз се засмя:

– Това бяха луковици на цветя.

– Да. Още ли е там?

– Продава се. Разсадникът и една фирма за озеленяване.

– Господи, гледай.

Порша се взираше към другия край на езерото. Водата бе вдигнала един малък хангар за лодки от основите му. Призрачната бяла конструкция от изгнил талашит потъна плавно.

– И без това беше за събаряне. – Лиз кимна към бараката. – Това спестява няколко долара на данъкоплатците. Та, говорех ти за разсадника... – Потърка длани. – Смятам да го купя.

Порша кимна. Отново бе увила кичур златиста коса около пръста си и смучеше крайчето му. На оскъдната светлина лицето ѝ изглеждаше мъртвешки бледо, а устните ѝ – черни. Беше ли си сложила червило, преди да дойде да пълни торби с пясък?

– Имам нужда от партньор – изрече бавно Лиз. – И предпочитам теб.

Порша се засмя. Беше красива жена и имаше способността за секунди да се превръща в най-прекрасното и сладко същество на света. Често обаче се смееше с дълбок гърлен смях, който напълно унищожаваше всякакъв чар. Правеше го в случаи като този, когато не одобряваше нещо, но оставяше другите да се досетят сами за това.

Лиз се изчерви.

– Аз не разбирам нищо от бизнес, финанси, маркетинг, такива неща. Ти си специалист.

– Аз търгувам с информационни средства, Лиз. Не съм магнат.

– Знаеш повече от мен в тази област. Винаги си говорила, че искаш да излезеш от рекламния бизнес. Миналата година смяташе да отвориш

бутик.

– Всеки в рекламния бизнес говори, че иска да напуска и да отвори бутик. Ти и аз в бизнеса...

– Сделката е добра. Лангдел почина миналата година и жена му не може да се занимава с разсадника. Продава всичко за три милиона. Само земята струва два. В момента лихвите за заеми са много изгодни. И Ейнджи е готова да финансира част от предприятието, стига при фалит да получи милион и половина.

– Решила си го сериозно, нали?

– Нуждая се от промяна, Порша. Обичам цветята и...

– Не, за теб лично не съм се съмнявала. Имах предвид, че говориш сериозно за нашето партньорство. Да работим заедно.

– Разбира се. Ти ще се занимаваш с финансовата страна, а аз – с производството. Това не ти ли се струва истински професионално?

Порша се взираше в купчината торби, които бе напълнила. Вдигна една и веднага я пусна.

– Тежки са, а? – установи задъхано. – Може би не трябва да ги пълня толкова.

– Имам много идеи. Ще разширим старата градина и ще построим специална оранжерия за рози. Можем дори да организираме лекции, прожекции, курсове по хибридиране. Как да направим първата си градина. Ти познаваш хора във филмовия бизнес. Ако работим добре, ще постигнем големи успехи.

Порша помълча, сетне отбеляза:

– Всъщност смятах да зарежа сегашния бизнес в началото на следващата година. Веднага щом получа дивидентите.

– Наистина ли? Точно – тогава смятам и аз да купя разсадника. През февруари или март.

Младата жена побърза да поясни:

– Не, мисля само да си взема една-две години почивка и през това време изобщо да не работя.

– О! – Лиз изправи една торба. – И какво ще правиш?

– Ще пътувам. Искам да се науча да карам уиндсърф. Демонът на моретата.

– Просто така... да не правиш нищо?

– Говориш като мама.

Лиз прикри гнева си:

– Не, просто съм изненадана.

– Може би ще мина през Европа. Миналия път трябваше да се

ограничавам. И, Боже мой, онези екскурзии с мама и татко... Истински ад. С хер Л'Оберже от Гестапо за екскурзовод: „Хайде, момичета, какво вършите там? Лувърът затваря след два часа. Порша, не смей да гледаш така онези момчета...“ Ами ти, ха, ти сигурно си единственото дете на света, което си е легнало, без да вечеря, защото не е искало да си тръгне от... какво беше онова място?

– Паркът със скулптурите в музея на Роден – отвърна с лек смях Лиз. – Жертва на световната култура на седемнайсет.

След кратко мълчание Порша каза:

– Не мисля, Лиз. Няма да стане.

– Само година. Опитай се. Ако не ти хареса, можеш да продадеш дела си.

– Мога и да загубя всичко, нали?

– Да, предполагам, че можеш. Аз обаче няма да те измамя.

– Какво мисли Оуен?

„А, дойдохме си на въпроса.“

– Има известни резерви.

Всъщност това едва не разруши брака им. Лиз започна да крои планове за разсадника малко преди смъртта на майка си, когато стана ясно, че двете сестри ще наследят сериозни суми. Оуен искаше да вложи парите в ценни книжа, да наеме няколко юристи и да се премести в нова кантора. Твърдеше, че така ще имат най-добра възвръщаемост на средствата.

Тя обаче беше категорична. Парите бяха нейни и разсадникът идеално я устройваше.

Ако не този на Лангдел, щеше да вземе някой друг в околността. Като практичен човек той състави цял списък с възражения.

– Ти си луда, Лиз. Разсадник. Това е сезонна работа. Зависи от времето. При озеленяването се получават много рекламации. Ще имаш проблеми с нелегалните работници... Ако искаш градина, ще разширим тази. Ще повикаме архитект, можем...

– Искам да работя, Оуен. За Бога, карам ли те да си стоиш у дома и да четеш учебници по право за удоволствие?

– С адвокатската професия човек може да се изхранва – тросна се той.

Колкото повече спореше обаче, толкова по-настойтелна ставаше тя.

– За Бога, Лиз! Така в най-добрия случай ще печелиш по няколко хиляди годишно. По-изгодно е да вложиш парите в банка.

Тя разтвори един брой на „Мъни“:

– Тук има статия за най-изгодните предприятия. Погребалните бюра са на първо място. Аз не искам погребално бюро.

– Стига си се инатила! В банката парите поне ще са на сигурно място. Всичко ли искаш да рискуваш?

– Госпожа Лангдел ми показа счетоводните си книги. От петнайсет години са все на печалба.

Той замълча заплашително. Сетне изсъска:

– Значи вече си говорила с нея, без да се посъветваш с мен?

След малко тя призна, че го е направила.

– Не помисли ли първо да го обсъдиш с мен?

– Не съм ѝ обещавала нищо.

– Още не си взела парите, а вече се чудиш как да ги пропилиеш.

– Това е мое наследство, Оуен.

Тук би трябвало да избухне семеен скандал: „Твои значи? Твои, а? Аз те подкрепих, когато учителите стачкуваха...“ „Когато загуби онзи клиент преди две години, именно учителската ми заплата ни измъкна от блатото...“ „Аз върша всичката адвокатска работа за семейството безплатно...“ „През всички онези месеци, когато не можехме да си плащаме тока, защото се записа в проклетия клуб...“

Оуен обаче не изневери на себе си. Замълча и излезе. Грабна старата си 22-калиброва пушка и отиде в гората да стреля по консервени кутии, зайци и катерички.

Лиз остана сама няколко часа. Слушаше далечните гърмежи и си припомняше студенината в очите му, преди да излезе. И в продължение на няколко часа тя не спря да се пита дали не е загубила съпруга си.

Когато се върна обаче, той бе спокоен. Последното, което каза за разсадника, беше:

– Съветвам те да не го правиш, но ако въпреки всичко си решила да продължиш, искам аз да се занимавам с цялата юридическа дейност.

Тя му благодари, но за да се уталожат гневът му, трябваше да минат няколко месеца.

Сега Лиз понечи да разкаже на сестра си за тревогите на Оуен, но Порша не се интересуваше. Тя поклати глава:

– Не.

След кратко мълчание Лиз попита:

– Защо?

– Още не съм готова да се разделя с големия град.

– Няма да се наложи. Аз ще върша ежедневната работа. Ще се виждаме по два пъти в месеца. Може ти да идваш, а може и аз да те

посещавам в града.

– Наистина имам нужда от почивка за известно време.

– Поне помисли. Моля те – възкликна задъхано Лиз в лицето на сестра си, бледо и неясно в мрака.

– Не, Лиз, съжалявам.

Ядосана и обидена, Лиз вдигна една пълна торба и я пусна в края на стеничката. Обаче не прецени разстоянието и тя цамбурна в езерото.

– Мамка му! – изруга Лиз и се опита да извади торбата, но тя беше потънала дълбоко.

Порша отново уви кичур коса около пръста си. Сестра ѝ се изправи и попита:

– Каква е истинската причина?

– Лиз.

– Как щеше да реагираш, ако ти бях казала, че искам да купя бутик на Медисън Авеню?

Порша стисна устни, но Лиз настоя:

– Какво ще кажеш, ако поискам да обикаляме заедно Европа, да се храним в луксозни ресторанти и да дегустираме вина? Как ще реагираш, ако ти кажа: „Хайде да отворим училище по уиндсърфинг“?

– Лиз, моля те.

– По дяволите! Заради „Индиан Лийп“ ли е всичко? Кажи!

Порша се обърна рязко към нея:

– О, Господи, Лиз.

Тя замълча. Повърхността на езерото внезапно се освети от чудовищна зеленикава мълния далеч над хоризонта на запад. Тя изчезна зад тъмните облаци.

– Никога не сме говорили за това – рече накрая Лиз. – От шест месеца не сме проронили една думичка. Това просто ни разделя.

– По-добре да привършваме тук. – Порша хвана лопатата. – Тази мълния показва, че бурята ще се разрази всеки миг.

– Моля те! – прошепна сестра ѝ.

Чу се тътен и двете се обърнаха, за да видят как хангарът изчезва напълно под повърхността. Порша не каза нищо и отново загреба с лопатата.

Лиз остана на брега на езерото, загледана към другия му край.

След потъването на хангара зад него сред дърветата се беше появил неясен бял силует. За момент ѝ заприлича на стара жена, накуцваща бавно към езерото. Тя примигна и излезе още малко напред. Жената куцаше така, сякаш изпитваше силна болка.

Сетне, също като хангара, това видение се спусна от брега във водата и изчезна под неподвижната, черна като оникс повърхност. Вероятно беше парче брезент, завързано за някоя летва. Нямахме никаква жена, никакъв призрак!

Всичко бе плод на въображението й.

* * *

В нощта, когато Ейбрахам Линкълн умрял след много часове мъки с ужасна рана сред мократа му от пот гъста коса, луната, показала се над облаците на Източните Съединени щати, била кървавочервена.

Това необичайно явление бе потвърдено от различни източници, между които и един фермер от Илинойс. На 15 април 1865 година този човек стоял насред току-що засятата с царевица нива; погледнал към искрящото небе, забелязал алената луна и свалил сламената си шапка в знак на уважение, защото разбрал, че на хиляди километри от него един велик живот е достигнал своя край.

Тази нощ нямаше луна. Хрубек въртеше педалите на велосипеда по шосе № 236 под облачното и неспокойно небе. Това бе тежко физическо усилие. Той обаче вече беше свикнал с велосипеда и напредваше уверено като състезател в „Обиколката на Франция“. Все пак при всяка поява на светлина пред или зад него спираше и залягаше край пътя. Оставаше скрит сред храсти или дървета, докато колата отминеше, сетне отново яхваше велосипеда и продължаваше да върти като обезумял на най-ниската скорост – не знаеше как да превключи на по-висока.

Една мигаща светлина го стресна. Той погледна от другата страна на полето и забеляза полицейска кола, която обикаляше бавно около някаква тъмна постройка, фаровете й угаснаха и колата продължи на изток. Тревогата му понамаля и той продължи да върти педалите. Замисли се за първия си сблъсък с полицията.

Тогава Майкъл Хрубек бе на двайсет години; арестуваха го за изнасилване.

Младият мъж учеше в частен колеж в щата Ню Йорк, в район, доста красив в разгара на лятото, но иначе сив и безличен като градчето и нивите, заобикалящи университетския комплекс.

Макар че беше саможив и нямаше точно определени интереси, през първия семестър Майкъл се справяше добре в учението, особено с двата курса по американска история. Между Деня на благодарността и Великден обаче ставаше неспокоен. Не бе в състояние да се съсредоточи и дори най-елементарните задачи го затрудняваха – за кое да учи по-

напред, къде да обядва, дали да си измие зъбите, преди да ходи по нужда, или след това. Прекарваше дълги часове в зяпане през прозореца на стаята си.

Тогава бе почти толкова едър, колкото и сега, с дълга къдрава коса, рунтави, сключени вежди и кръгло лице, което за всеобщо учудване изглеждаше добродушно, стига да не се засмее. Когато го правеше, изражението му ставаше злобно. Нямаше приятели.

Затова Майкъл остана изненадан, когато в една мартенска неделя чу тропане на вратата си. Не се беше къпал няколко седмици и почти месец носеше едни и същи дрехи. Никой не си спомняше, най-малкото той, кога за последно е чистил стаята си. Съквартирантът му отдавна бе избягал в апартамента на приятелката си, дезертиране, което дойде много добре на Майкъл, защото беше сигурен, че другият младеж го снима тайно, докато спи. Тази неделя той бе прекарал два часа на бюрото си да чете „Любовната песен на Дж. Алфред Пръфрок“ от Т. С. Елиът.

– Здравсти, Майк.

– Кой е?

Посетителите бяха двама студенти, третокурсници, които живееха в същото общежитие. Майкъл застана на отворената врата и ги загледа подозрително. Те се усмихнаха с престорена добронамереност и се поинтересуваха как е. Той продължи да ги гледа, без да каже нищо.

– Майки, много се преуморяваш. Ела. В читалнята има купон.

– Има и ядене, ела.

– Имам да уча! – оплака се той.

– Не, не, ела... Да се забавляваме. Много бачкаш мой човек. Долу има кльопачка.

Е, Майкъл наистина обичаше да си похапва. Хранеше се обилно по три пъти на ден, а през останалото време постоянно дъвчеше нещо. Освен това бе свикнал да изпълнява желанията на другите хора; ако не го направи, ако им откаже, започваше да се разкъсва от жестока тревога. Какво щяха да си помислят за него? Какво щяха да кажат?

– Може да дойда.

– Хей, страхотно. Идвай с нас!

Майкъл неохотно последва двамата младежи по коридора към общото помещение на общежитието, където кипеше шур купон. Когато минаваха покрай едно тъмно спално помещение, спътниците му спряха и го пуснаха да мине пред тях. Изведнъж се извъртяха и го избутаха в стаята, затръшнаха вратата и я заключиха.

Майкъл изрева от ужас, задърпа отчаяно дръжката. Препъна се,

потърси ключа на лампата, но не го откри. Изтича при прозореца, смъкна щорите и тъкмо се канеше да счупи стъклото и да изскочи на двора, когато забеляза, че не е сам. Беше виждал момичето на едно или две събирания. Беше студентка първа година – дебелана с кръгло лице и много късо подстригана къдрава коса. Имаше дебели глезени и носеше десетина гривни около китките си, напомнящи за свински джолани. Беше пияна, просната на леглото и с пола, вдигната чак до кръста. Отдолу нямаше гащи. В едната си ръка държеше чаша, в която имаше портокалов сок с водка. Очевидно бе дошла в съзнание само колкото да повърне и отново беше припаднала.

Майкъл се наведе и я заглежда. Видът на женски полови органи (първият му сблъсък с интимната анатомия на жената) и вонята на алкохол и повръщано го изпълниха с панически страх.

– Какво правиш с мен? – изкрещя той на безжизненото момиче и отново се хвърли върху вратата; ударът прокънтя в цялото общежитие. В коридора отвън отекна кикот. Майкъл се хвърли на леглото. Паниката стегна гърдите му, от всяка пора на тялото му се лееше пот. След малко съзнанието му изключи и пред очите му притъмня.

Следващото, което почувства, бе грубата хватка на двама мъже от охраната, които го вдигнаха безцеремонно на крака. Момичето, дошло вече в съзнание, дърпаше полата си надолу и пищеше. Панталоните на Майкъл бяха разкопчани и членът му висеше безпомощно, одран и разкъравен от ципа.

Майкъл не си спомняше какво е станало. Студентката твърдеше, че тъкмо си била легнала, имала грип. Когато отворила очи, заварила Майкъл върху себе си, готов да я овладее въпреки отчаяната ѝ съпротива. Извикаха полицията, известиха родителите. Майкъл прекара нощта в ареста под зорките очи на двама много неспокойни полицаи, неподготвени да пазят затворник, който не спира да ги наблюдава и да повтаря, че са „мъртви шибаняци“, ако не му донесат някакъв учебник по история от стаята му.

Доказателствата бяха противоречиви. Въпреки че във и около влагището на момичето бяха намерени следи от три различни лубриканта за презервативи, Майкъл не беше носил такова средство в момента на залавянето; в стаята също нямаше. Адвокатът на защитата твърдеше, че момичето само е извадило пениса на Майкъл от панталона му и е симулирало изнасилване, за да не признае, че е обслужвало цял куп момчета – теория, която, макар и не особено лицеприятна, можеше да се стори най-правдоподобна на съдебните заседатели.

От друга страна, имаше няколко свидетели на престъплението, включително самото момиче. Освен това Майкъл бе заплашвал или просто гледал свирепо половината от студентите в общежитията – и особено жените.

Най-тежкото доказателство обаче бе самият Майкъл Хрубек – як, намръщен младеж, два пъти по-едър от момичето, хванат (както прокурорът повтаряше с най-голямо удоволствие) със смъкнати гащи. Като капак на всичко след инцидента Майкъл стана неадекватен и сипеше наляво и надясно обидни епитети. Изправянето му на свидетелското място бе истинска катастрофа. Адвокатът успя да му издейства условна присъда, при положение че напусне учебното заведение и доброволно постъпи в една щатска болница, където да се подложи на лечение за серийни изнасилвачи.

След шест месеца той бе освободен и се върна в родната си къща.

В Уестбъри границите между разум и лудост скоро започнаха да се размиват. Един ден, есента след изнасилването, Майкъл заяви на майка си, че иска да се върне в колежа.

– Ще уча само история – добави. – Горко им, ако не ми позволят. А, и искам да стана свещеник. Няма да уча нищо друго. Никаква *ма-те-матика*, никакъв английски, никаква *ал-ге-бра*! Направо забрави! Искам да уча само история.

Майка му, удивена от искането му, се изсмя:

– Да се върнеш в колежа ли? Сериозно? Я се виж, бе! Знаеш ли какво си направил на онова момиче?

Не, Майкъл не знаеше какво е направил. Нямахме ни най-малка представа. Спомняше си само, че мръсницата беше излъгала и заради нея се наложи да се откаже от любимите си уроци по история.

– Тя е курва! Лъжкия! Защо да не мога да се върна? Не съм ли достатъчно модерен, за да ходя в колеж? А, не съм ли? Свещениците са много модерни. Някой ден ще напиша историческа книга за тях. Те често чукат малки момченца, нали знаеш?

– Марш в стаята! – изкрещя яростно майка му.

И той – двайсетгодишен мъж планина – избяга като пребито псе.

Оттогава често й натякваше:

– Моооля тееее. Искам да се върна на училищееее!

Обещавахе да учи усърдно и да стане шибан свещеник, за да е доволна. Обещавахе й да си сложи корона от бодли върху проклетата глава и да възкресява хората.

– Исус е носил трънен венец, защото е възкръснал³ – обясни й

веднъж. – Точно затова розите са бодливи.

– Ще се махна отгук, Майкъл – изкрещя тя.

– Ще *избя-гаиш* ти от мен, а? Къде ще *избя-гаиш-ти*? На урок по *матема-тика*? Ще носиш ли гащи, когато някой поп ти го *на-тика*?

Майка му излезе. Тя вече не го наричаше „мое храбро войниче“. И ноктите ѝ вече не бяха червени като огънчетата на горящи цигари, и гримът около очите ѝ беше размазан по хлътналите ѝ бузи.

„О, мамо, какво си сложила? Свали тази шапка. Свали тази корона. Всичките тези шибани бодли! Това не ми харесва, ни най-малко. Моля те! Извинявай за онова, което казах за теб и войниците. Моля те, моля те, моля те, свали я!“

Така изключително развълнуваният Майкъл Хрубек въртеше педалите с трийсет километра в час по шосе № 236, напълно погълнат от спомените – и точно заради тях не чу полицейската кола, тъмна и безшумна, промъкнала се на три метра от задния калник на велосипеда. Едва тогава светлините и сирената се включиха.

– О, Господи, Господи, Господи! – изкрещя Хрубек.

Паниката разтърси цялото му тяло.

От високоговорителя прозвуча глас с прашене като от фойерверки:

– Хей ти! Спри велосипеда и слез.

В тила на Хрубек се насочи силен прожектор.

„Ченгета! – помисли си той. – Агенти! ФБР!“ Хрубек спря и полицаите слязоха от колата си.

– Слизай, младежо.

Хрубек слезе тромаво от колелото. Полицаите се приближиха предпазливо. Единият прошепна:

– Цяла планина. Огромен е.

– Покажи ни някакъв документ.

„Шибани шибаняци конспиратори“ – помисли си Хрубек.

– Вие федерални агенти ли сте? – попита учтиво.

– Агенти ли? – подсмихна се единият. – Не, обикновена полиция.

От Гъндърсън.

– Елате насам, господине. Имате ли шофьорска книжка?

Хрубек седна с гръб към полицаите и наведе глава.

Двамата мъже се спогледаха, без да знаят как да действат. Хрубек ги обърка съвсем, като закрещя:

– Тооолкова съм изплашен! Той ми взе всичко. Удари ме по главата

3. Игра на думи: gose (англ.) – възкръсна и роза. – Б.пр.

с камък. Вижте ми ръката. – Вдигна ожулената си ръка. – Търсех помощ.

Те продължиха към него, но останаха на безопасно разстояние.

– Някой ви е нападнал? Ранен ли сте? Ако може само да покажете някакъв документ...

– Той ли е? – попита единият.

– Искаме само да видим някакъв документ. Шофьорска книжка. Каквото и да е.

– Той ми взе портфейла. Всичко взе.

– Ограбили ли са ви?

– Бяха няколко човека. Взеха ми портфейла и часовника. Часовникът – обясни тържествено Хрубек – ми е подарък от мама. Ако пазехте по-добре пътищата, можеше да предотвратите това сериозно престъпление.

– Съжалявам за това нещастие, господине. Бихте ли ни казали името и адреса си...

– Джон У. Бут, така се казвам.

– Не очаквах такова нещо – сподели единият полицаи пред другия, сякаш говореха пред бебе.

– В съобщението пишеше, че е безопасен.

– Може, ама е огромен.

Единият полицаи се приближи още. Хрубек се разтресе и заплака.

– Ще сме ти много благодарни, ако станеш, Джони, само ела в колата. Хората в болницата се тревожат за теб. Ние искаме да те върнем там. – Полицаят добави успокоително: – Не искаш ли да се прибереш къщи? Да хапнеш сладкишче с мляко? Хубав ябълков сладкиш?

Той спря зад Хрубек, насочи фенер към празните му ръце, сетне към съвършено голата му и леко синееща глава.

– Благодаря ви, господине. Всъщност, като споменахте, аз наистина искам да се върна. Онова място започва да ми липсва.

Хрубек се обърна и се усмихна любезно; протегна бавно ръка, сякаш да се ръкува с полицаия. Полицаят също се усмихна (изненадан от поведението на младежа) и стисна дебелия длан на лудия. Твърде късно си даде сметка, че истинската цел на Хрубек е да счупи китката му. Костта изпука. Полицаят изкрещя и се свлече на колена, фенерът издрънча до него. Партньорът му посегна към пистолета си, но Хрубек вече бе насочил откраднатия колт към него.

– Добър опит – обяви с широка усмивка. – Хайде, хвърли това, хвърли го!

Полицаят се подчини.

– О, Боже!

Хрубек извади оръжието на ранения му колега и го захвърли надалеч. Полицаят се превиваше на земята и стискаше китката си.

– Виж, човече – замоли другият, – с това ще си навлечеш само неприятности.

Хрубек загриза един от ноктите си, сетне погледна полицаите:

– Не можете да ме спрете. Аз мога. И ще го направя, ще го направя бързо!

Тези думи прозвучаха като безумен боен вик. Той размаха юмруци над главата си.

– Моля ти се, младежо, остави този револвер. – Гласът на ранения полицай му изневери и носът му потече. – Нищо не е станало. Никой не е пострадал.

Хрубек се обърна победоносно към него:

– О, добър опит, ченге. Само че тук грешиш. Всички са пострадали. Всички, всички, всички! И това още не е краят.

* * *

Оуен Ачисън спря джипа си до една голяма прясно изорана нива край шосе № 236 на около единайсет километра от високото скалисто възвишение, където бе лежал Хрубек. Както очакваше, откри дълбоки следи, знак, че беглецът се движи успоредно на пътя. От дълбочината им и разстоянието между тях личеше, че Хрубек или върви бързо, или тича.

Оуен спря на една и използва телефонния ѝ автомат, за да се обади в „Марсен ин“. Оттам му казаха, че госпожа Ачисън и сестра ѝ са се обадили да съобщят, че ще закъснеят. Все още не бяха отишли.

– Ще закъснеят ли? Каза ли защо?

– Не, господине, не каза. Да им предам ли нещо, ако дойдат?

Оуен се поколеба. Замисли се дали да не ѝ остави закодирано съобщение. Да ѝ съобщи, че посетителят се движи на запад и да не се обажда на никого, но... Имаше прекалено голям риск чиновникът да не го предаде правилно.

– Не, ще ги потърся вкъщи – отвърна.

Там обаче никой не вдигна телефона. Сигурно ги беше изпуснал за малко. Щеше да им се обади в хотела по-късно.

Нощта бе станала още по-тъмна, небето беше покрито с облаци, застудяваше. Той използваше фенерчето пестеливо, само когато му се

стореше, че е видял някаква следа, а дори и тогава го доближаваше до самата земя, преди да го включи. След това продължаваше, но бавно, много бавно. Всеки войник знае, че преследваният винаги има по-голямо предимство.

Оуен пада на няколко пъти, след като се спъваше или в някоя тел, или в корени. Падаше тежко и винаги се извърташе в последния момент, за да посрещне удара с рамо – никога не рискуваше да си счупи китка или пръст. Не видя повече капани. Само на едно място се отчая. Следата изчезна съвсем. Това стана сред широко поле, десетина декара трева, оградени отвсякъде с гъста гора. Оуен се намираше на около двеста метра от шосе № 236. Застана на средата на това празно място и се огледа. На юг се виждаше понижение в скалистите хълмове, предоставящо лесен достъп към по-гъсто населените части на окръга. Оттам често минаваха товарни влакове и беше възможно Хрубек да се е качил на някой. А можеше просто да е продължил към Бойлстън, където спираха и влакове, и автобуси.

Обезсърчен, Оуен тръгна безцелно през полето, като спираше от време на време да се послуша за стъпки, но чуваше само сови, далечни клаксони или зловещата тишина пред приближаваща буря. След десет минути лутане той забеляза леко проблясване през дърветата на запад. Инстинктивно се насочи натам. При кленовата горичка се приведе и така бавно се промъкна към младите дръвчета, за да надникне между листата им. Бутна с револвера си няколко покрити с роса клонки и затаи рязко дъх от студените капки, които се поръсиха по врата и лицето му.

* * *

Оуен обикаляше около старото Ем Джи и оглеждаше земята. Подритна белия животински череп. Веднага позна, че е на пор. На пътя и в отбивката имаше десетки следи от обувки и гуми. Някои напомняха тези на Хрубек, но бяха твърде замазани от дошлите след него. Имаше кучешки следи и Оуен се почуди дали преследвачите все пак не са усетили, че лудият е тръгнал на запад. Животното обаче беше само едно, не три, както в началото на хайката.

Той отново обиколи колата, после слезе в храстите наблизко. Не видя никакви следи от Хрубек. Върна се при колата. Този път забеляза багажника за колело, но веднага отхвърли вероятността Хрубек да открадне велосипед. Кой беглец, размишляваше, ще вземе да върти педалите напред главното шосе?

Да, обаче... Майкъл Хрубек беше луд със своя собствена логика.

Велосипед? Защо не? Оуен огледа пътя около колата и откри едва видими следи от гуми, не много широки – като от велосипед, каран от поедър човек. Той погледна отново колата. Багажникът беше счупен, сякаш колелото е било смъкнато със сила.

Оуен продължи по следите от гуми. На пресечката на този път с шосе № 236 колоездачът беше спрял, може би се е колебаел накъде да продължи.

Точно както очакваше, до следата от велосипедна гума стоеше ясен отпечатък от обувката на Хрубек.

Не се изненада и че колоездачът е продължил на запад.

15.

Къщата бе малко по-голяма от барака за инструменти и се намираше в дъното на черен път, криволичещ през рядката горичка. Беемвето спря на едно кално разширение сред стари авточасти, ламарини, проядени от термити дърва и варели с отрязани с горелка дъна, натрупани, сякаш някой е имал намерение да започне бизнес със скари за барбекю, но се е отказал.

Ричард Колер слезе от колата и се приближи до бараката. Разтърка зачервените си очи и потропа на вратата. Отговор не последва, макар че вътре телевизорът работеше. Той почука пак, този път по-силно.

Когато вратата се отвори, го лъхна миризма на алкохол и дим от печка на дърва.

– Здравей, Стюарт.

След дълга пауза домакинът отвърна:

– Не очаквах да ви видя. А би трябвало. Още ли не е заваляло? Очаква се страшна буря.

– Може ли да вляза за няколко минути.

– Гаджето ми го няма тази нощ. Стюарт Лоу не помръдна от вратата.

– Няма да ти отнема много време.

– Ами...

Колер влезе в малкия хол. Диванът бе покрит с две одеяла и имаше вид на болнично легло. Беше странна мебел – имаше бамбукова рамка и тапицерия на оранжеви, кафяви и жълти петна. Напомняше на Колер за Таити, където бе прекарал медения си месец. И където беше отишъл след развода си трийсет и три месеца по-късно. Онези две седмици бяха

единствената му отпуска за последните седем години.

Колер си избра едно кресло с висока облегалка и седна. Санитарят вече не носеше служебния си син гащеризон, а дънки, фланелка и бели чорапи. Ръката му бе превързана, лявото му око – насинено, а челото му бе покрито с мънички рани от убождане, оцветени с кафяво от йода. Той седна на дивана, като изгледа одеялата, сякаш се изненадваше да ги завари тук.

На телевизора Джаки Глисън крещеше пискливо и по изключително дразнеш начин на Одри Медоус. Лоу изключи звука.

– Още ли не са го хванали? – попита и погледна телефона, благодарение на който вероятно вече щеше да знае, ако беглецът беше заловен.

Колер му отговори, че не са.

Лоу кимна и се засмя разсеяно на Джаки Глисън, която в момента размахваше юмрук.

– Искам да знам няколко неща – поде непринудено лекарят.

– Нямам какво толкова да ви кажа.

– Все пак.

– Как научихте? Адлър не искаше да се разчува.

– Имам си информатори – отвърна без усмивка Колер. – Какво стана.

– Ами... видяхме го и се втурнахме след него. Беше адски тъмно. Явно познаваше терена доста добре, защото прескочи дерето, а ние паднахме вътре.

Лоу затвори уста и отново загледа екрана, където вече течеше реклама за автомобили.

– Гледайте колко бързо текат тия надписи. Кой ще ги прочете за три секунди? Това е глупаво.

Стаята не беше мизерна, а по-скоро мрачна, фототапетите на морски пейзажи не бяха лоши, но имаха доста тъмни цветове. Килимът бе сив, също и одеялата, в които Лоу се преструваше, че не е бил увит само преди минути.

– Как си?

– Нямам счупено. Боли ме, но не като Франк. Той повече пострада.

– Какво ти каза Адлър?

Лоу измънка, че говорел много, попитал го как се чувства и къде е тръгнал Хрубек според него.

– Честно казано, не беше никак доволен, че сме го изпуснали.

В основата на екрана премина съобщение, че Мористаун е бил заsegнат от торнадо, имало двама загинали. Националната

метеорологична служба предупреждаваше за опасност от смерчове и внезапни наводнения до три часа през нощта. Двата мъже проследиха мълчаливо текста и го забравиха моментално след края на бюлетина.

– Къде го забелязахте? Каза ли нещо Майкъл?

– Не си спомням. Нещо свързано с това, че ние носим дрехи, а той – не. Може и друго да е казал. Не знам. Никога не съм бил толкова уплашен.

– Франк Джемс ми разказа за лекарствата на Майкъл.

– Франк знае за това? Не съм подозирал. Чакайте, може би аз съм му споменал.

Лекарят кимна към екрана:

– Арт Керни ми е любимец.

– Забавен е. Аз харесвам Алис. Тя знае какво иска.

– Франк нямаше представа колко време не ги е взимал. Каза, че от два дни.

– Два ли? – Лоу поклати глава. – Глупости. По-скоро пет.

– Мисля, че искат да потулят работата. Санитарят започна да се отпуска:

– Така каза Адлър. Не е моя работа. Тъй де... – Той изведнъж стана нервен, заопипва неспокойно одеялото до себе си. – А аз току-що изпях всичко, нали? О, мамка му – изруга, ядосан от лекотата, с която го бяха подлъгали да се разприказва.

– Трябваше да знам, Стю. Аз го лекувам. Това е моя работа.

– И моя. А сега щя я загубя. По дяволите. Защо ме подлъгахте така?

Колер изобщо не се интересуваше за работното място на Лоу. От потвърдението на предчувствието му го полазиха тръпки. В последната сесия преди бягството Хрубек го беше гледал в очите и го бе излъгал за торазина. Беше твърдял, че си е взимал всички лекарства и тази доза му действа добре. Три хиляди милиграма! Пациентът бе спрял да ги взима и беше излъгал, и то много убедително. За разлика от психопатите шизофрениците рядко лъжат толкова умело.

– Трябва да ти е чиста съвестта, Стю. Хрубек е бомба със закъснител. Адлър не го съзнава. А дори да го знае, не го е грижа. – Колер добави: – Ти познаваш Майкъл по-добре от повечето лекари в Марсден. Трябва да ми помогнеш.

– Трябва да си запазя работата, това трябва да направя. Печеля по двайсет и една хиляди годишно, а харча по двайсет и две. Адлър ще ми разреже главата и само за това, което вече ви казах.

– Рон Адлър не е Господ.

- Нищо повече няма да ви кажа.
- Добре, Стюард, ще ми помогнеш ли, или да се обадя по телефона?
- Мамка му.

Една кутия бира излетя от голямата ръка на санитаря и се удари в сивата стена, сетне, пръскайки пяна, се изтъркала по стария килим. Изведнъж Стюарт Лоу сметна за крайно наложително да подсили огъня. Скочи и пхна три цепеници в камината, Лоу се върна на дивана и мълчаливо седя известно време. Колер сметна, че това е признак, че приема сделката, въпреки че в случая за сделка и дума не можеше да става. Накрая, като знак за поражението на Лоу, телевизорът изсрака и изгасна.

– Събирал ли е торазина, или го е хвърлял в мивката? Имаш ли представа?

- Намерихме го. Събирал го е.
- Колко?

– За пет дни – отвърна пораженчески Лоу. – По три хиляди и двеста на ден. Сега тече шестият.

– Когато го видяхте тази нощ, личеше ли какво е намислил?

– Просто стоеше в храстите и ни гледаше, сякаш се изненадва да ни види. Само че изобщо не беше изненадан.

– Какво искаш да кажеш.

– Нищо – сопна се санитарят. – Нищо не искам да кажа.

– Предай ми точно думите му. Точно.

– Франк не ви ли каза? Вече сте говорили с него.

Лоу погледна изпитателно Колер. Лекарят нямаше друг избор, освен да каже истината:

– Франк все още се възстановява от операцията. Ще излезе от упойка най-рано утре сутринта.

– Боже Господи!

– Какво точно каза Майкъл? Хайде, Стю.

– Нещо за смъртта. Трябвало да се оправи с една смърт. Не знам. Може би е имал предвид погребение или гробище. Бях доста уплашен. Опитвах се да го държа настрана от Франк.

Колер мълчеше и санитарят продължи:

– С гумените палки, дето ни ги дават.

– С палките?

– Опитях. Опитях се да го удара по главата, но той не чувства болка. Знаете как е.

– Да, това е характерно за Майкъл – съгласи се психиатърът.

Виждаше какъв долен лъжец е Лоу и му беше жал за него;

санитарят очевидно бе зарязал партньора си.

– Само това чух. После Майкъл грабна палката и се насочи към мен...

– Кажй сега какво точно ти каза Адлър. Лоу изпухтя отчаяно; накрая каза:

– Да не споменавам за лекарствата. На никого. И искаше да знае дали Майкъл е говорил за онази жена в Риджтън, дето й е изпратил някаква бележка или нещо такова.

– Каква жена.

– Някаква кучка, която свидетелствала срещу него, не знам. Адлър ме попита дали Майкъл е споменал за нея.

– А той спомена ли?

– Не.

– Каква бележка й е изпратил?

– Не знам нищо. Адлър нареди да не говоря и за това.

– Кога й я е изпратил?

– Откъде, по дяволите, да знам?

– Как се казва жената?

– Вие сте решили да ме съсипете тотално, нали? Аз ви загубих пациента и вие искате да ме униожите. Защо просто не го признаете?

– Как се казва тя, Стю?

– Лиз някоя си. Чакайте. Лиз Ачисън, струва ми се.

– Имаш ли нещо друго да ми кажеш?

– Не.

Лоу отговори прекалено бързо.

Колер продължи да го гледа изпитателно. Накрая санитарят измънка:

– А, и за жицата.

– Каква жица?

– Казах на Адлър и Гримс и те ме накараха да се закълна, че ще мълча като гроб. О, Господи... Какъв ад!

Колер остана неподвижен, без да отмества зачервените си очи от Лоу. Санитарят прошепна, сякаш Роналд Адлър също бе в стаята и подслушваше:

– Ние не паднахме сами.

– Разкажи, Стю. Разкажи.

– Можехме лесно да прескочим дерето. Само че Майкъл беше опънал някаква тел на ръба. Знаеше, че ще го преследваме.

Колер остана втрещен:

– Какво говориш?

– Какво говоря ли? – избухна Лоу. – Не слушате ли? Не слушате ли? Казвам, че пациентът ви може да не си е лапал бонбонките и да е шизофреник, но беше достатъчно хитър, за да ни подмами в онзи капан. И едва не ни пречука, по дяволите.

Санитарят включи телевизора и се сви на дивана; искаше да покаже, че няма да изрече и думичка повече.

* * *

На влизане в Гъндърсън Трентън Хек рязко натисна спирачки и извъртя кормилото, за да избегне един елен, който изскочи от храстите и спря точно пред него, вероятно от любопитство да види как ще му се отрази сблъсъкът с пикап.

Хек заобиколи в дясното платно и продължи. Караше безразсъдно и го знаеше, но беше взел всички мерки да предпази кучето, като го беше вързал на седалката до себе си с колана, който кучето веднага започна да гризе. Зад камиона се вдигна облак прах и сухи листа.

– Спри – изрева, за да надвика бръмченето на мотора, с пълното съзнание, че „Не дъвчи“, да не говорим за „Остави колана“ ще бъдат възприети от кучешкия мозък като обикновени човешки изгрухтявания, достойни за пренебрежение.

Познатата проста команда обаче не постигна никакъв ефект, затова Хек се отказа.

– Добро куче – каза след малко и посегна да почеше главата на спътника си, който се дръпна раздражено. – По дяволите! Пак го правя! – изруга Хек. Даде си сметка, че с поведението си кучето му напомня начина, по който Джил бе избегнала прегръдката му, след като му беше представила документите за развода.

„Не мисли за това момиче“ – заповяда си той.

Разбира се, това беше невъзможно.

„Грубо отношение и незаинтересованост“, бе прочел Хек на призовката. Дори не разбираше за какво са тези документи. Незаинтересованост? Отначало си помисли, че съдят Джил за бягство от мястото на пътно произшествие. Тя бе ужасен шофьор. Сетне изведнъж, сякаш в главата му избухна фейерверк, той разбра. Цял месец след това не можеше да се захване с нищо. Отделяше време само на Емил и прекарване дълги часове в спорове с Джил за раздялата им – или по-скоро с образа ѝ, защото тя вече се беше изнесла от дома им. Седнал на леглото, където бяха лудували толкова често, той се опитваше да си спомни

аргументите ѝ. Излизаше, че не е изпълнил своите задължения по някаква неясна сделка, сключена на сутринта след една особено романтична, щура нощ. Седмата им среща. Онази сутрин той я завари да рови из кухнята му за какао и прекъсна това трескаво търсене, за да измъкне предложението си. Джил изпищя радостно и в бързината Да го прегърне бутна пакет брашно на пода. Той се пръсна сред голям бял облак. Щастлива и нацупена като малко момиченце, тя изкрещя и заговори с невероятна скорост за дома, който цял живот си мечтаела да има.

Бракът им бе една малка война и Хек го призна пръв. Ако си на страната на Джил, небето се отваряше и върху теб се изливаха всички блага на земята. Ако не споделяш мнението ѝ обаче или (пази Боже!) ако ѝ се противопоставиш, ставаше страшно.

Всъщност Трентън Хек не беше сигурен, че трябва да се жени. По необясними причини изпитваше срам, че има годеница с едносрично име. Ако се ядосаше, Джил се превръщаше в малко бедствие. Сключваше вежди и гласът ѝ прегракваше като на проститутките, когато се сблъскаше с неприятни клиенти. Изпадаше в гняв, ако откажеше да ѝ купи яркозелени обувки с високи токчета или микровълнова печка с въртяща се поставка.

– Ти си лош с мен, Трентън, и това никак не ми харесва.

– Джил, слънчице, любима...

Въпреки това тя си оставаше жената, която го прегръщаше съвсем неочаквано, дори в магазина. Понякога го посрещаше с усмивка и започваше да бърбори за нещо несъществено, което превръщаше вечерта в истинска наслада. А и как да забрави нощите, когато неочаквано се мяташе върху него и той не смееше да помръдне от страх да не свърши прекалено бързо.

Постепенно лошите ѝ настроения започнаха да я обземат по-често. Парите, които ги сближаваха, намаляха, след като той не получи повишение, и ипотеката върху фургона достигна застрашителни размери. Хек все по-малко харесваше сервитьорките, колежки на Джил, и съпрузите им. В компаниите им се пиеше и мълчеше повече от нормалното за хора на трийсет години. Всичко това бяха предзнаменования за онова, което щеше да последва, и той предполагаше, че го е знаел през цялото време. Когато обаче си даде сметка, че тя наистина го съди за грубо отношение и незаинтересованост – за неговото грубо отношение и неговата незаинтересованост, – дъхът му секна.

Точно преди двайсет и два месеца, една съботна вечер в девет и четирийсет и осем Джил затръшна вратата на фургона им за последен път

и се пренесе в самостоятелно жилище в Дилън. Най-голямата обида бе, че това жилище бе също фургон.

– Защо просто не останеш с мен? – измънка той. – Мислех, че ме напускаш, защото искаш да живееш в истинска къща.

– О, Трент – изстена отчаяно тя, – нищо не разбираш! Ни-що.

– За Бога, ти се местиш във фургон!

– Трент!

– Какво друго да кажа?

И така, Джил се премести във фургон, който ѝ се струваше по-добър от Трентъновия и където (както подозираше Хек) можеше да забавлява други мъже. Били Мослър, шофьор на тир и съсед на Хек, изглеждаше доволен от тази раздяла:

– Трентън, тя не беше за теб. Не искам да казвам нищо лошо за Джил, но...

„Внимавай какво ще кажеш, задник такъв“ – помисли си Хек и хвърли заплашителен поглед на приятеля си.

– ... но тя е прекалено шура за теб. Лош избор. Не ме гледай така. Можеш да си намериш и по-добра.

– Ама аз я обичах – възкликна ядосано Хек. – О, по дяволите, започвам да се разчувствам! По дяволите!

– Не си я обичал – заяви дълбокомислено Били Мослър. – Бил си влюбен в нея. По-скоро обсебен. Схващаш ли разликата?

„Внимавай бе, задник!“ Хек се окопоти достатъчно, за да го изгледа отново заплашително.

Най-жестоката болка отмина след няколко месеца, макар че той още не можеше да го преживее. Минаваше покрай ресторанта ѝ по стотици пъти на ден и често ѝ се обаждаше по телефона, за да поговорят за малкото неща, за които все още намираха общ език. Много пъти попадаше на телефонния ѝ секретар. За какво, по дяволите, ѝ е на някаква си сервитьорка телефонен секретар, размишляваше гневно той, ако не за да приема обажданията на мъже? Той се отчая още повече, когато веднъж апаратът се включи на второто позвъняване, което означаваше, че някой се е обаждал преди него. Бившата му жена постоянно бе пред очите му. В супермаркета, на пикници, зад кормилото на непознати за него коли, в ресторанта на Джо-Джо, по паркингите на магазини за алкохол с вдигнатата пола, докато си оправя комбинезона.

Пътищата им не се засичаха често, но Трентън Хек виждаше Джил навсякъде, където погледнеше. Днес образът ѝ особено упорито отказваше да изчезне от съзнанието му.

Хек отби встрани от пътя. Емил се размърда с облекчение, когато му свали колана. След това господарят му му сложи сбруята и каишката и двамата тръгнаха по шосето.

Емил лесно надуши Хрубек и се затича напред. Тъй като вървяха по асфалт и видимостта беше добра, Хек не виждаше нужда да държи кучето изкъсо: Хрубек нямаше да заложи капан на средата на пътя. Напредваха бързо покрай изоставени бараки, ниви и бостани. Въпреки това – след като се увери, че беглецът продължава все на запад, – Хек нареди на Емил да се връща в пикапа. Продължи преследването с автомобила си, като от време на време спираше и пускаше кучето, за да се увери, че следва правилната посока. Преследването на велосипедист с толкова добре тренирано куче бе напълно възможно – особено във влажна нощ като тази, – но така Емил щеше да се измори бързо. Пък и на самия Хек нямаше да му се отрази добре да тича десетки километри след велосипедист.

Докато караше и оглеждаше пътя за светлоотражателя на велосипеда или гърба на Хрубек, Трентън Хек се замисли за срещата си с Ричард Колер. Спомни си леко намръщеното изражение на доктора, когато отказа да приеме предложението му. Това засили страха му, че може би не е постъпил правилно, че е взел обратното решение на това, което би избрал един разумен човек. Той често изпитваше трудности да определи най-доброто за себе си, онова, което всички знаеха, че е по-изгодно. Да вземе решението, за което и баща му, и Джил биха казали: „Дяволски умен избор, момче.“

Предполагаше, че в някои отношения отказът му от парите е глупава постъпка, но когато си представи как взима чека, сгъва го и се прибира вкъщи... не, не, не можеше да го направи. Можеше Господ да не го е дарил като Емил с уникално обоняние, но Трентън Хек чувстваше, че ако изобщо има някаква цел в живота си, то тя е да следва кучето си сред пущинака точно както сега. Дори да не хване Хрубек тази нощ, дори да не го зърне нито веднъж, тук той щеше да се чувства много по-добре, отколкото седнал пред телевизора с бира в ръка.

Тревогите на Хек за това, че бе отхвърлил предложението на Колер, бяха свързани с нещо съвсем различно и вероятно много по-опасно. Ако целта му наистина бе да залови Хрубек, преди да нарани някого, защо просто не се обади на Хавършам и не му каже, че преследваният е променил посоката? В момента Хек се намираще в Гъндърсън и скоро щеше да стигне Клъвъртън. И в двете градчета имаше полицейски управления и въпреки бурята все щеше да има няколко свободни човека, за да

организират хайка. Да се обади на Хавършам, бе най-правилното в случая и носеше най-малко рискове за всички.

Ако обаче полицията заловеше Хрубек, Адлър щеше да откаже да изплати десетте хиляди долара на Хек.

Затова, изпълнен с чувство за вина, той натисна педала за газта и продължи след целта си под прикритието на нощта – също както (помисли си с горчива насмешка) самия Майкъл Хрубек.

* * *

Той бе на трийсет и пет километра от Риджтън, когато му хрумна, че трябва да намери автомобил.

С кола щеше да е много по-готино отколкото с колело, много по-модерно. Хрубек бе овладял напълно въртенето на педалите и сега този начин на придвижване започваше да го дразни. Велосипедът подскачаше встрани, когато минеше през камък, а имаше и нанагорница, които го принуждаваха да пъпли по-бавно и от пешеходец. Когато минеше през дупка, тежките капани в раницата му го удряха болезнено в бъбреците. Хрубек не чувстваше толкова досада от колелото, колкото копнеж да се вози на кола. Вярваше, че е достатъчно уверен в себе си, за да шофира. Беше излъгал санитарите и ченгетата и бе заблудил всички шибания конспиратори, които го преследваха.

А сега искаше кола.

Спомняше си как бе напълнил резервоара на доктор Ан, когато тя караше него и други пациенти до книжарницата на търговския център близо до психиатричната болница в Тревър Хил. Той знаеше наизуст (и от време на време рецитираше) статистиката за загиналите при пътнотранспортни произшествия по американските шосета, затова отначало бе отказал, но в крайна сметка се съгласи да отиде. Психиатърката го помоли да седне на предната седалка. Когато спряха на бензиностанцията, тя помоли:

- Майкъл, би ли ми помогнал в зареждането?
- Неее.
- Моля те.
- За нищо на света. Не е безопасно, не е модерно.
- Хайде да го направим заедно.
- Кой знае какво ще излезе от този маркуч.
- Хайде, Майкъл. Слизай.
- Не.

Той обаче го направи – отвъртя капачката на резервоара, включи

колонката, натисна лостчето на маркуча. Доктор Ан му благодари за помощта и той, грейнал от гордост, се качи отново до нея и закопча колана си, без тя да му напомня. При следващото излизане тя му разреши да покара сивия й мерcedes из паркинга на болницата, предизвиквайки завистта на останалите пациенти и снизходителните усмивки на няколко лекари и сестри.

Да, реши сега той, стига толкова с това колело.

Той стигна подножието на дълго възвишение и спря при една тъмна бензиностанция с изцапани с кал и машинно масло прозорци. Интересът му бе привлечен от един стар жълтозелен датсън, спрян до бензиновата колонка. Хрубек слезе от велосипеда. Вратата на колата бе отключена. Той седна пред кормилото и подуши миризмата на масло и мухъл. Започна със сухи тренировки по шофиране.

Отначало беше много напрегнат, но после постепенно си спомни основните неща и се отпусна. Завъртя кормилото. Превключи на четвърта скорост. Упражни се да натиска газта и спирачката.

Погледна към таблото и видя ключа в стартера. Завъртя го. Нищо. Слезе. Предположи, че или акумулаторът е развален, или няма бензин. Отвори предния капак и установи, че колата всъщност се нуждае от двигател. Някой шибаняк го беше задигнал. Той тресна капака.

В наши дни не можеш да се довериш на никого.

Хрубек се приближи до входа на магазина и погледна вътре. Имаше автомат за безалкохолни, автомат за закуски, кутии с понички и пасти, „Туинкис“. Той обичаше „Туинкис“. Произнесе на глас израза, който бе научил от една телевизионна реклама:

– Страхотен снак.

Без да спира да повтаря тези думи, той заобиколи зад магазина.

– Бъди умен – прошепна. – Използвай задния вход. Надяваше се да намери вътре някакъв двигател. Зачуди се дали ще се справи сам с монтирането му в зелената кола. Моторът вероятно просто се включваше в някакъв контакт. (Хрубек знаеше всичко за контактите; тъй като електроуредите в родната му къща имаха вградени подслушвателни устройства и камери, Майкъл имаше навика да ги изключва всяка сутрин. Видеото у тях постоянно показваше 12.00.)

Той се приближи до задния вход на бензиностанцията и счупи с ритник стъклото на вратата. Сетне бръкна и дръпна резето. Влезе и затършува. Не откри никакви готови за монтиране двигатели и това го разочарова ужасно, въпреки че поничките от рафта до вратата значително облекчиха страданието му. Той изяде на място цял пакет, сетне прибра

друг в раницата си.

Вкус, който превъзхожда всички останали⁴ обещавахе един скъсан и избелял постер, залепен до стария автомат за пепси в предната част на магазина. Той отвори лесно вратата и извади две бутилки безалкохолно. Отдавна не беше пипал стъклен съд за течности – в психиатричните болници сервираха напитките в пластмасови чашки или изобщо не предлагаха. Той отвори капачката със зъби, седна на земята и вдигна бутилката.

След пет минути паркингът навън се освети в сребристо, сетне в бяло. Това привлече вниманието на Хрубек. Той се изправи и се приближи до мръсното стъкло, за да установи източника на светлината. На паркинга спря блестящ син джип. Вратата се отвори и шофьорката слезе. Беше красива руса жена. Тя залепи някаква обява за благотворителна църковна разпродажба за следващата вечер върху телеграфния стълб до помпата за гуми.

– Ще има ли разпродажба на лакомства *вк-усни*? – прошепна Хрубек. – Ще гали ли попът твоите срамни устни?

Той се взря в джипа. На предната седалка седеше едно момиче, вероятно дъщеря на жената. Той продължи да говори, вече към момичето:

– О, много си красива. Обичаш ли *ма-тема-тика*? Искаш ли някой да ти го на-тика? Знаеш ли, че деветдесет и девет процента от шизофрениците имат големи членове? Когато Исус бил предаден, всички членове на компанията му вдигнали врява. Също като предателката Ева. Кажй, попът ще ти натика ли своята малка змия?

Жената се върна при джипа. „О, красива е!“ , помисли си Хрубек и се зачуди коя харесва повече, майката или дъщерята. Джипът отново излезе на шосето и след малко зави по някакъв страничен път на стотина метра на запад. Изгуби се от поглед. Хрубек остана дълго при прозореца, сетне издиша в студеното стъкло отпред. В средата на голямото петно кондензирана влага нарисова ябълка с листа и дръжка и с дупка от червей в средата.

* * *

Вече метър и половина високата им „китайска“ стена се освети от нова мълния.

Уморени, жените прекъснаха работата си и се изправиха в очакване

4. Рекламен лозунг на „Пепси“ от средата на шейсетте. The Taste that Beats the Others Cold. – Б.пр.

на гръмотевицата, но тя така и не се чу.

– Трябва да я полеем с бутилка шампанско – предложи Порша.

Облегна се тежко на лопатата.

– Може да не издържи.

– Дано да е здрава.

Водата в отводнителния канал, идващ от езерото, вече бе десетина сантиметра дълбока.

– Да приключваме с облепянето на оранжерията и да се махаме отгук.

Прибраха инструментите и Лиз покри купчината пясък с голям брезент. Тя все още се чувстваше обидена от отказа на Порша, но въпреки това, докато двете се връщаха към къщата като миньори след тежък работен ден, изпита желание да прегърне по-малката си сестра. Нещо я възпря. Можеше да си представи този жест, но не вярваше, че ще постигне желанния ефект. Спомняше си ритуалните допириания на бузи с роднини, ръкостисканията, фалшивите прегръдки.

С това се ограничаваха интимностите в рода Л'Оберже.

Лиз чу изтракване недалеч от тях. Вятърът беше бутнал два алуминиеви стола при гаража. Тя каза на сестра си, че ще отиде да ги прибере, и тръгна надолу. Порша се насочи към къщата.

Лиз спря пред гаража, почувства внезапен полъх. Повърхността на езерото се набразди и брезентът, с който бе покрила пясъка, изплющя като изстрел. Сетне всичко се успокои. Този полъх на вятъра беше като студени тръпки, преминаващи през нечие тяло.

В последвалата тишина тя чу бръмчене на кола.

Гумите заскърцаха по блестящите бели камъчета, с които двамата с Оуен бяха покрили алеята в убийствена жега през лятото. Тогава тя настоя да завършат работата след мръкване. Лиз Ачисън знаеше, че посетителят тази нощ кара върху парченца първокачествен мрамор от някаква кариера в Ню Ингленд. Кой знае защо обаче, си представи, че гумите минават по натрошени кости, и това се запечата в съзнанието ѝ.

Колата се приближи бързо към борове, между които минаваше криволичещата алея. Излезе на разширението за паркиране, спря за малко, сетне продължи към нея. Заслепена от фаровете, Лиз не успя да различи каква е колата. Накрая автомобилът спря на десетина метра от нея.

Лиз остана права, със скръстени ръце, разкрячена, застинала като момиче, което се преструва на статуя. Накрая, преди смущението ѝ да прерасне в страх, тя прочисти гърло и тръгна напред в пронизващите мрака лъчи на фаровете.

16.

– Още ли не са го хванали?

Лиз махна към задната врата и Ричард Колер влезе пред нея в кухнята.

– Не, страхувам се, че не са.

Той спря при плота и остави малката си раница върху дъската за рязане. Изглеждаше доста загрижен за съдържанието ѝ. Слабото му лице бе обезпокоително бледо.

– Лиз, една кола...

Порша влезе в кухнята, спря и огледа новодошлия. Лиз ги представи един на друг.

– Порша ли? – попита Колер. – Това име не се среща много често напоследък.

Тя вдигна рамене; никоя от сестрите не спомена и дума за бремето да си дъщеря на вманиачен търговец на скъпи вина.

– Ще облепя западните прозорци в хола – заяви Порша. – Там ударът ще е най-силен.

– Права си. Съвсем ги бяхме забравили. Благодаря. Когато сестра ѝ излезе, Лиз се обърна към лекаря:

– Нямам много време. Веднага щом свършим тук, отиваме на хотел до утре сутринта. Заради Хрубек – поясни накрая.

Това беше моментът да ѝ обясни, че няма от какво да се тревожи, че беглецът е безобиден като невръстно кученце. Реши да си го спести. Вместо това каза:

– Идеята не е лоша.

От друга страна, той не изглеждаше чак толкова разтревожен, че да настоява да зарежат къщата веднага и да бягат.

– Знаят ли къде е?

– Не точно.

– Но все пак той е тръгнал в обратна посока, нали? На изток.

– Преди известно време видях един от преследвачите му. Все още се намира на изток от болницата. Изглежда, че отначало е тръгнал на-там, но след това се е насочил в обратната посока.

– На запад ли идва?

– Бих казал, че по-скоро обикаля в кръг. Той не е толкова малкоумен, колкото го смятат някои, но все пак се съмнявам, че е способен да стигне чак дотук.

– С какво точно мога да ви помогна, докторе? До двайсет минути имам намерение вече да не съм тук.

– Тревожа се за Майкъл. Искам да го намеря преди полицията. Малко хора умеят да се оправят с пациент като него. Има опасност да нарани себе си или друг човек, ако се опитат да го арестуват като обикновен престъпник.

– Е, какво мога да сторя в случая аз?

– Разбрах, че неотдавна ви е изпратил някакво писмо.

– През септември.

– Свързано ли е с... инцидента през май?

– Не изглежда свързано с нищо. Напълно несвързано е.

Колер вдигна очи и се взря в нея.

– Госпожо Ачисън, трябва да науча всичко за „Индиан Лийп“. Ще ми помогнете ли?

Върху плота до умивалника се виждаха шест големи мокри петна. Лиз взе гъбичка и ги избърса.

– Виждате ли, аз съм лекуващият психиатър на Майкъл. Честно казано обаче, нямам ни най-малка представа какво става в главата му тази нощ. Случилото се през май е много... значимо за живота му.

– Значимо? – повтори тя, сякаш възмутена от този израз.

– Нямам намерение да омаловажавам трагедията.

– Добре, какво точно мога да ви кажа аз?

– Чел съм репортажите в няколко вестника. Имам няколко документа. Болницата в Марсден обаче буквално няма нищо. Не разполагат почти с никаква информация. Нямам дори стенограмите от процеса.

Това ѝ се стори пълна бюрократична глупост и тя сподели мнението си.

– Стенограмите струват по два долара на страница – обясни той. – За тези на Майкъл трябва да дадем шест хиляди. Щатът не може да си го позволи.

– Не изглежда разумно да се харчат пари по такъв начин.

Той кимна.

– Наистина не мисля, че имаме време. – Тя посочи навън. – Със сестра ми сме резервирали стаи. И тази буря...

– Няма да ви бавя много.

Той склочи пръстите на двете си ръце и Лиз си представи как хилавият тийнейджър Ричард Колер кани някое красиво момиче на танц.

– Всъщност предпочитам да не говоря за това.

– Да, разбирам... – Колер замълча, сякаш я изучаваше. – Трябва

обаче да ме разберете и вие. Много е важно да го намеря бързо. Ако влезе в нечия къща... Ако се уплаши... Има опасност някой да пострада. Неволно.

Лиз стоеше мълчаливо и съзерцаваше червенокафявите плочки на пода.

– Точно затова толкова бързам да го намеря. За да го върна преди да е станало... нещастие. И трябва да ви кажа, че наистина има вероятност да е тръгнал насам. Много малка, но я има. Ако ми помогнете, може би ще успее да го предотврати.

След дълго мълчание Лиз попита:

– Сметана, захар?

Колер примигна.

– През последната минута погледнахте три пъти към кафеварката.

Той се засмя:

– Опитвам всичко, за да остана буден.

– Ще ви отдели двайсет минути докторе. Нито секунда повече.

– Много ви благодаря.

Тя пристъпи към шкафа.

– Надявам се да не ви притеснявам. – Той хвърли жаден поглед на кафеварката.

– Може ли един въпрос?

– Казвайте.

– Можете ли да заспите в момента?

– Моля?

– Ако си бяхте у дома, щяхте ли да сте в състояние да заспите?

– У дома ли? Да. Също и в колата си. И във вашия двор. И на пода на кухнята ви. Навсякъде.

Тя поклати глава, сякаш е чула нещо невероятно, и загледа как каната се пълни с течност. Реши и тя да си налее една чаша.

– Аз не мога да заспя преди единайсет часа утре вечер – сподели, – каквото и да се случи тази нощ.

– От безсъние ли страдате?

Тя обясни, че е пробвала какво ли не.

– Топло мляко, горещи вани, студени душеве, хипноза, самохипноза, валериан, биотокове, лекарства. Опитвала съм всичко, за което се сетите.

– Аз работя много със сънищата на хората, но никога не съм се сблъсквал със смущения в съня.

Тя наля мляко в кафето си. Колер го предпочете черно.

– Елате тук – предложи тя.

Взеха чашите си и влязоха в оранжерията, в чийто далечен край имаше малка ниша. Когато седнаха в дълбоките кресла от ковано желязо, лекарят огледа помещението и я поздрави за подредеността и чистотата. Това показваше, че психиатърът не разбира нищо и не се интересува от цвета. Той седеше със събрани крака, приведен напред, и така изглеждаше още по-дребен. Отпи голяма глътка кафе и Лиз веднага разбра, че е свикнал да се храни набързо и сам. Сетне той остави чашата и извади от джоба на самото си златна писалка.

– Значи, нямате никаква представа накъде е тръгнал тази нощ? – попита Лиз.

– Не. Той също може да не съзнава. Това е особеното при Майкъл: човек не може да приема думите му буквално. За да ги разберете, трябва да търсите в тях скрит смисъл. В онази бележка, която ви е изпратил например, има ли някои главни букви?

– Да. Това е едно от най-странните неща в писмото.

– Майкъл има навика да го прави. Той вижда връзки между предметите, които не съществуват за нас. Може ли да го погледна?

Тя намери писмото в кухнята и се върна. Колер се беше изправил и държеше малка керамична рамка със снимка.

– Сигурно е на баща ви.

– Казвали са ми, че приличам на него.

– В известна степен. Да. В очите и брадичката. Бил е, предполагам... професор?

– Нещо повече от обикновен учен.

Снимката беше правена два дни след завръщането на баща ѝ от Херес и на нея Андрю л'Оберже се качваше в някакъв кадилак отново на път за летището. Малката Лиз бе натиснала копчето на фотоапарата, застанала до надутия корем на майка си, в който сестра ѝ все още плуваше в зародишна течност, без да подозира за тъжната радзяла.

– Беше бизнесмен – добави тя, – но всъщност мечтата му бе да преподава. Често говореше за това. Сигурно щеше да стане блестящ учен.

– Вие учен ли сте?

– Учителка по английски. А вие? Както разбирам, медицината ви е генетично заложена.

– О, така е. Баща ми беше лекар. – Колер се засмя. – Разбира се, искаше да се занимавам с история на изкуството. Това беше неговата мечта. След това се съгласи да запиша медицина, но при условие, че специализирам хирургия.

– Само че това не беше за вас, така ли?

– Не. Искях да стана психиатър. Борих се със зъби и нокти. Той заплаши, че ако избира тази професия, тя ще ме съсипе, ще ме направи просяк, ще ме подлуди и ще ме убие.

– Значи и той е бил психиатър.

– Да.

– Професията уби ли го?

– Не. Пенсионер е във Флорида.

– Няма да коментирам – усмихна се Лиз. – Защо?

– Защо какво?

– Защо психиатрия?

– Искях да работя с шизофреници.

– Струва ми се, че щяхте да печелите повече, ако провеждахте сесии на богаташи. Защо специализирахте това?

Той отново се усмихна:

– Всъщност майка ми беше болна от шизофрения. Това ли е писмото?

Той взе листа с късите си и деликатни като на жена пръсти и бързо го прочете.

– Погледнете това: ... е много важно. *тУк Ме тОРмозят и за мЕН разпространяват лБжи. за Мен...* Разбирате ли какво иска да каже?

– Не.

– Вижте само главните букви. *О, УМОРЕН СЪМ.* Закодираното послание я накара да потреperi.

– В думите на Майкъл има много нива на значение. „Реванш“ съдържа думата „Ева“. – Той разгледа внимателно писмото. – „Реванш“, „Ева“, „предателства“.

Поклати глава, остави писмото и вдигна хладните си очи към нея. Тя изведнъж се почувства неловко.

– Разкажете ми сега за „Индиан Лийп“.

* * *

На североизток от Риджтън шосе № 236 се вие бавно през най-хубавите и най-грозните части на щата: живописни краварници и конюшни, сетне малки красиви горички и накрая – наредени едно до друго градчета с изоставени фабрики, собственост на банки, които не могат да ги разрушат. Точно в покрайнините на едно такова запустяло градче, Пикфорд, се простират двеста декара, покрити със скали и борова гора.

Природният парк „Индиан Лийп“ се пресича от S-образен каньон,

който започва от паркинга край шосе № 116 и стига до Роки Пойнт Бийч (Плажа под скалистия връх) – гръмко название за една неголяма сивкава канара на брега на изкуствено езеро. Щатското управление по парковете доста щедро нарича тази скала „пик“, въпреки че е плоско възвишение на не повече от двеста метра надморска височина.

Тези скали имат своите призраци. През 1758 година малка група мохикани, обградени от тази страна на планината, предпочели да скочат в пропастта, вместо да бъдат заловени от пекуотите. Жените хвърляли пищащите си деца, после ги последвали заедно с мъжете си. Лиз все още си спомняше грозната илюстрация в учебника за пети клас, изобразяваща индианка, която повече приличаше на Вероника Лейк, отколкото на принцеса на Мохиканската конфедерация, протегнала ръце към обляното си в сълзи дете. При първото си идване на това място хилавата и бледа млада Лиз едва не се разплака, докато обхождаше тези пътеки. Представяше си ужасната трагедия – цели семейства намерили смъртта си в пропастта. Дори сега, трийсет години по-късно, тя отново изпита същия ужас.

Преди шест месеца, на 1 май, семействата Ачисън и Джилеспи (познати от местния клуб) замислили да отидат на пикник в „Индиан Лийп“. С тях били Порша и една бивша ученичка на Лиз, Клер Съдърланд.

Сутринта на този ден (неделя) започнала неприятно. Точно когато Лиз и Оуен смятали да тръгват, от фирмата му се обадили, че се налага да отиде в кантората за няколко часа. Лиз била свикнала с честите му отсъствия в неделя, но се подразнила, че е зает точно този ден. Той бил работил почти всяка неделя от началото на пролетта. Двамата се скарали. Оуен надделял, но обещал да се присъедини към компанията в парка не по-късно от един и половина или два часа.

– Едва по-късно си дадох сметка какъв късмет имахме, че той постигна своето – каза тя тихо. – Ако не беше отишъл на работа... Странно нещо е съдбата.

Тя продължи да разказва. Порша, Клер и Лиз отишли с джипа на Дороти и Робърт Джилеспи – „Ланд Крузър“. Двучасовото пътуване до парка било приятно, но скоро след пристигането им Лиз се почувствала неловко, сякаш някой я наблюдавал. Докато отивала в постройката на пазача, за да се обади, ѝ се сторило, че вижда някой да я следи от храстите. Тъй като останала с впечатлението, че в лицето има нещо познато, решила, че това е Оуен, който все пак е решил да не ходи на работа. Човекът обаче се скрил и когато телефонираше в кантората на съпруга си,

той се обадил.

– Още ли не си тръгнал? – попитала разочаровано тя; вече било обяд и той не можел да стигне при тях до два.

– След петнайсет минути тръгвам – заявил. – Стигнахте ли вече?

– Току-що. В магазина за сувенири съм.

– О – засмял се Оуен, – купи ми една от онези дървени къщички. Ще я подаря на Чарли, задето ме накара да дойда днес.

Тя се подразнила, но се съгласила и затворила. Влязла в магазинчето и купила сувенира. Когато излязла и се присъединила към останалите на входа на парка, погледнала случайно назад. Сторило ѝ се, че вижда отново онзи мъж. Толкова се стреснала, че изпуснала къщичката. Навела се да я вдигне и когато се изправила, непознатият бил изчезнал.

* * *

Колер я попита за хората, с които е била на пикника.

– Робърт и Дороти ли? Бяхме се запознали в клуба преди година.

Четиримата случайно седнали на съседни маси. Сприятелили се бързо, тъй като били сред малкото семейства без деца в градчето. Тази относителна свобода им давала възможност да излизат по-често и да се опознаят.

Отначало Оуен и Лиз не били от социалния кръг на новите си приятели. Тъй като още не били получили наследството Л'Оберже, Ачисънови имали малка къща в Ханбъри, сиво индустриално градче на шестнайсет километра западно от Риджтън. Дори членството в местния клуб (за което Оуен настоявал, за да може да си намира клиенти) било твърде скъпо за тях и много често се налагало да вечерят сандвичи или супа, тъй като нямали никакви спестявания. За разлика от тях Робърт правел луди пари от търговия с хотелски комуникационни системи. Оуен, адвокат в малка фирма с бедни клиенти, успявал да скрие чувствата си зад любезни усмивки, но Лиз виждала горчивата му завист, когато приятелите им спирали пред неугледната им къща с новия тъмнозелен ягуар на Робърт или с мерцедеса на Дороти.

Различавали се и по темперамент: Робърт бил живял в Пасифик Хайтс и на Мичиган Авеню и бил прекарал няколко години в Европа. („Не, не ви будалкам! В Турет сюр Лу. Чували ли сте го? Средновековен град в планината на североизток от Ница, и какво заварвам аз на градския площад? Карнавал, на който мъжете се преобличат като жени, а жените – като мъже. Наистина! Голям майтап!“)

Той бил на четирийсет и една, но изглеждал с десет години по-млад

и човек веднага се заразявал от момчешкия му ентузиазъм. Пред Робърт винаги се разкривали перспективи за сключване на изгодни сделки. На Оуен никак не му харесвало да свири втора цигулка на някакъв красив богат сваляч, приличащ на Дж. Ф. Кенеди както по външен вид, така и по обаяние.

След смъртта на Рут обаче Ачисънови се замогнали. Това не се отразило особено на Лиз, но преобразило Оуен.

Тя обаче също изпитвала известни резерви към другото семейство. Неудобството ѝ се дължало главно на Дороти.

Дороти, с глас на гимназиална клакьорка, със съвършена фигура и дрехи, които я подчертавали, с кръгло, ориенталско лице и тъмни очи, винаги с безупречен грим.

Сега Лиз можеше честно да признае, че е изпитвала повече обида, отколкото завист. Най-много я дразнело угодничеството на Дороти. Начинът, по който тя прекъсвала на момента всяко занимание, за да изпълни някаква молба на съпруга си или задачи, които си мислела, че той би искал да бъдат изпълнени. Робърт явно се смущавал от това прекалено послушание, което винаги изглеждало режисирано, пресметнато. Лиз мълчаливо наблюдавала двамата и заключила, че той всъщност се нуждае от пълноправна партньорка, не от тази малка гейша, дори да има гърди като за конкурс по красота.

Когато обаче станало ясно, че двамата никога не са били близки приятели, резервите ѝ към другата жена изчезнали. Тя станала по-толерантна и дори започнала да търси съветите на Дороти за гримове и дрехи. Двете никога не се сприятелили особено, но все пак Лиз чувствала, че може да ѝ довери грехове, да речем... водещи до четвъртия кръг на ада.

Дороти била тази, спомни си сега Лиз, която чула, че времето следващата седмица ще е особено хубаво и предложила да отидат на пикник.

– А коя е Клер?

Осемнайсетгодишното момиче било ученичка на Лиз. То било изключително скромно.

– Тя бе наистина забележителна – обясни Лиз, – такъв тип, че човек не може да ѝ пожелае да стане прекалено хубава, защото няма да се справи с вниманието, което ще привлече.

Тя обаче била красива. Още щом я видяла, Лиз останала поразена от деликатното ѝ сърцевидно лице, от красивите ѝ очи и нежните ѝ пръсти. Учителите си създават мнение за учениците още при първата среща и тя моментално заобичала Клер. Постарала се да поддържа

връзка с момичето през цялото му обучение. Лиз рядко удостоивала определени деца с някакво особено внимание; с много малко от бившите си ученици била поддържала по-дълготрайни познанства и след края на курсовете. Обикновено се стараела да пази дистанция с пълното съзнание за влиянието си върху тези млади хора. Когато носела светли блузи, често забелязвала как момчетата губят самообладание и се втрещават в гърдите ѝ. Страните им ставали яркочервени, а членовете им (само предполагаше) – нетърпимо твърди. Скромните и невзрачните момичета я боготворели; по-красивите я мразели и ревнували (поради простата причина, че Лиз беше жена). Тя се отнасяла към чувствата им с разбиране и се опитвала да не показва симпатиите и антипатиите си.

За Клер обаче направила изключение. Майката на момичето била алкохоличка, приятелят на майка ѝ лежал в затвора за сексуално насилие над заварено дете от друг брак. Когато научила за трудната участ на Клер, Лиз започнала да я допуска малко по малко в живота си – от време на време я канела да ѝ помага в градината или за организирането на неделните събирания с приятели. Съзнавала, че тази привързаност към момичето има своя неясна, дори опасна страна: един път например, когато Клер останала след занятия да обсъдят някаква книга, Лиз забелязала сплетен кичур в косата на момичето и започнала да го разресва с четката си. Изведнъж се осъзнала: контакт между учител и ученик на затворени врати! Лиз буквално скочила от стола, направо избягала от изненаданото момиче и се зарекла да е по-сдържана.

Въпреки това през последните две години двете се били виждали доста често и когато в петък преди пикника Клер споменала, че майка ѝ ще отсъства цяла неделя, Лиз не се поколебала да я покани.

На първи май излетниците се разположили на Роки Пойнт Бийч. Порша веднага отишла да тича – импровизирано десеткилометрово трасе през криволичещия каньон. Тя била истински маратонец, обясни Лиз на Колер.

– Аз също – каза лекарят.

Лиз се засмя изненадана както винаги, че хората могат да практикуват този спорт за удоволствие.

– Останахме на плажа за известно време, Дороти, Робърт, Клер и аз. Гледахме лодките. Просто разговаряхме и пиехме безалкохолно и бира. И така около половин час, докато Дороти и Робърт не започнаха да спорят.

Дороти била забравила книгата на Лиз в джипа.

– „Хамлет“ – обясни тя.

Лиз се подготвяла за изпити и била избрала тази добре позната творба.

– Ръцете ми бяха заети с нещата за пикника и Дороти каза, че ще вземе книгата. Само че забравила.

Лиз ѝ каза да не се притеснява; и без това не ѝ се работело. Робърт обаче скочил и заявил, че ще отиде да я вземе. Сетне Дороти направила някакъв коментар, че бил готов да направи всичко за някого, стига да носи пола. Трябвало да прозвучи като шега, предполагаше Лиз, но не станало така – Дороти успяла да обиди и Лиз, и съпруга си едновременно.

– Робърт я попита какво има предвид. Дороти махна с ръка и каза: „Просто донеси проклетата книга.“ Нещо такова. След това се пошегува, че трябвало да отиде и да се върне на бегом. „Да разкараш част от тази тлъстина. Гледайте го, растат му цици.“

Лиз се почувствала неловко заради Клер. Робърт се отдалечил тишешком, а Дороти се заела отново със списанието си.

Лиз си свалила шортите и разкопчала ризата си. Отдолу била по бански. Легнала по гръб върху един напечен камък и затворила очи, като се постарала да не заспива (следобедният сън е табу за страдащите от безсъние). Клер, която се била сприятелила с Робърт, изглежда, с нетърпение очаквала неговото завръщане. След като се забавил половин час, станала и каза, че ще иде да го потърси. Лиз изпратила момичето с поглед, докато се отдалечавало към отвесните скали. Отблъскващи и очарователни едновременно, те приличали на изгладени от времето кости. Напомняли ѝ на пожълтелите черепи в кабинета по биология.

Лиз видяла за последен път Клер в началото на каньона на около петстотин метра от тях. След това момичето изчезнало.

– И изведнъж си казах – сподели Лиз пред Колер: – „Къде са всички? Какво става?“ Разтревожих се. Взех чантичката си и тръгнах към мястото, където се беше изгубила Клер.

Сетне забелязала нещо цветно напред. Сторило ѝ се, че това са жълтите панталонки на Клер. Оставила Дороти сама и тръгнала бързо през каньона. Била навлязла може би стотина метра в пролома, когато забелязала кръв.

– Кръв ли?

Точно пред една пещера. Входът ѝ бил препречен с верига, но сега стълбът на веригата бил изтръгнат и отместен. Нямала намерение да влиза. Коленичила и надникнала в прохода. Въздухът бил хладен и миришел на мокри камъни, глина и мухъл.

Тогава забелязала сянка над себе си. На брони метри зад нея се появил огромен мъж.

– Майкъл ли? – попита Колер.

Лиз кимна.

Хрубек заревал като звяр. Държал изцапан с кръв камък и крещял: „*Sic semper tyrannis!*“

Ричард Колер вдигна хилавата си ръка, за да я спре, и за пръв път си записа нещо.

* * *

– Не помислихте ли да потърсите охраната на парка? – поинтересува се Колер.

Лиз изведнъж се ядоса. Защо я питаше? Такива въпроси задават адвокатите и полицаите. „Не съм ли помислила да потърся охраната? О, за Бога, нима, ако можехме, нямаше да постъпваме винаги различно? Нямаше ли да изживеем живота си по съвършено друг начин? Нали точно затова времето не може да се върне – за да запазим здравия си разум.“

– Помислих, да. Но не знам, просто изпаднах в паника. Въмъкнах се в пещерата.

Вътре не било съвсем тъмно, тъй като от дупките в тавана прониквала светлина.

Стените били отвесни, от тавана висели сталактити. Задъхана и уплашена, Лиз се подпряла на стената, за да запази равновесие. В пещерата отекнал писък. Сякаш някой свирел на тръстикова свирка. Било ужасно! Тя погледнала в краката си и видяла още кръв.

Тогава Хрубек се въмъкнал през входа на пещерата. Лиз се втурнала навътре. Няма представа къде отива, просто бягала. Навлязла в дълга галерия. Височината ѝ била около два метра. Хрубек бил зад нея. Тя забелязала, че галерията постепенно се стеснява. Височината намаляла вече на метър и половина и се наложило да тича приведена. След това таванът се снижил на метър и скоро била принудена да пълзи.

По-нататък галерията се снижавала още, но от другата страна на една много тясна пролука изглеждала по-широка и по-светла. Да избяга оттам обаче означавало да пропълзи през пространство не по-високо от двацет и пет сантиметра. А Хрубек бил точно зад нея.

– Мисълта да остана толкова гола и беззащитна с него – бях само по бански, ме ужасяваше. Обърнах се наляво и пропълзах през една поширока пролука.

Там царяла непрогледна тъмнина, но тя почувствала студено

течение и предположила, че вътре е по-широко. Влязла пипнешком. Назад можела да види входа – бил малко по-светъл от околните стени. Бавно се затъмнил, сетне отново просветлял и тя чула леко съскане. Той бил в малкото помещение с нея. Тя легнала на земята и прехапала устни, за да не заплаче.

– Човек няма представа какво представлява звукът, докато не падне на такова място. Бях сигурна, че биенето на сърцето ми ще ме издаде. Струваше ми се, че чувам как сълзите ми падат по пода на пещерата.

През цялото време Хрубек се движел около нея. Минал на метър. Сетне спрял, подушил въздуха и промърморил: „Тук има жена. Подушвам катеричката й.“

Лиз побягнала. Не можела да издържа повече.

– Измъкнах се през пролуката и запълзах по тесния коридор, от който бях дошла. Бях решила, че съм се измъкнала, само че съм завила в грешна посока.

В определено отношение това било добре. Там светлината била по-силна, а таванът – по-висок. Тя видяла фасове и празни бирени кутии, което я навело на мисълта, че е близо до изхода. Продължила към светлината.

– Тогава почувствах хладно течение и чух ромон на вода. Затичах се натам колкото ми държаха краката. Сетне завих зад един ъгъл. И там намерих трупа. – Тя се загледа през замъглените прозорци към двора, където сега бушуваше поривист вятър. – Отначало не го познах. Имаше прекалено много кръв.

17.

Робърт Джилеспи лежал на пода на пещерата.

– Беше сгърчен като парцалена кукла и имаше голяма дупка в главата. Но беше жив.

Тя хванала ръката на Робърт и се навела над него, започнала да му повтаря да не спира да диша. Обещала му да потърси помощ. Тогава обаче чула стъпки. Хрубек стоял на три метра от тях. Хилел се цинично, мърморел нещо.

– Говореше за конспиратори – обясни Лиз на Колер.

Тя залитнала назад и паднала върху чантичката си. Вътре напипала нож. Носела го за пикника. Била го увила в салфетка и го сложила в

чантичката си, за да не се нарани някой на него, ако стои в кошницата с храната. Измъкнала го и разкъсала салфетката; ножът бил много остър – от чикагската фабрика за прибори, почти двајсет сантиметра дълъг.

Насочила го към Хрубек и го предупредила да не се приближава. Той обаче продължил да върви към нея и да повтаря:

– Sic semper tyrannnis.

Нервите ѝ не издържали. Тя захвърлила ножа и побягнала.

– Този нож ли е използвал после? – попита Колер. – Спомням си, че жертвата е била не само пребита, но и прободена с нож. И малтретирана сексуално.

След кратко мълчание Лиз отговори:

– Робърт беше тежко ранен, но вероятно щеше да оцелее. Съдебният лекар смяташе, че е било възможно да се възстанови от удара с камъка. Умрял е от прободните рани. – Тя направи кратка пауза, сетне добави: – И малтретиран. Да, Хрубек бе пробол Робърт в слабините. Многократно.

* * *

Само пет метра по-нататък Лиз намерила изход и пропъзляла през него. Свлякла се на земята и си поела дъх. Сетне побягнала към каньона. Само след десетина метра обаче я пронизала страшна болка отстрани. Хрубек бил на шест-седем метра зад нея.

– Ела тук – занареждал. – Ти си много красива жена, но какво е това на косата ти? Не ми харесва. Какво е това на главата ти?

Косата ѝ била изцапана с кръвта на Робърт. Това ядосало Хрубек. Тя предполагаше, че се тревожел за веществените доказателства. Изкрещял:

– Какво си направила с косата си? Това не е модерно. Не трябваше да го правиш!

Пристъпил към нея и тя се свлякла на колене, вмъкнала се в една дупка в скалите, петдесетина сантиметра висока. Завряла се може би два метра навътре и се свила разтреперана от студ и страх. Когато погледнала към изхода, видяла краката му. Носел обувки, големи обувки. Широки като плавници. Това я изненадало. По някаква причина очаквала да е бос, с дълги жълти нокти. Почудила се дали е убил някого, за да вземе обувките. Той клекнал и легнал по корем.

– „Добър опит“, не спираше да повтаря. „Ела тук. Ти си Ева, нали? Красавица. Трябва да обръснем тази шибана коса.“

Тя се свила назад и притиснала лице до скалата. Когато той

посегнал към нея, закрепяла и пронизителните ѝ писъци проглушили ушите ѝ. Той също закрепял, опитвайки се да я накара да млъкне. Изпъхтял и отново се опитал да я хване. С огромно усилие пъхнал ръката си в дупката. Докоснал бедрото ѝ. Лиз усетила как мазолестият му пръст се движи към коляното ѝ. Чувството било като от опарване и останало и след като Хрубек се изправил и изчезнал.

Лиз останала свита, разплакана и отчаяно се опитвала да преодолее паниката. „Къде е той?“, питала се тя. Безопасно ли било да излезе? От тръгването ѝ от плажа бил изминал половин час. Знаела, че Оуен все още не би трябвало да е дошъл, но Порша и Дороти сигурно са започнали да я търсят. Клер също би трябвало да е наблизо.

Забелязала, че по камъните навън падат дъждовни капки.

– Започнах да се измъквам. Тогава чух две неща. Едното бе гласът на Хрубек. Беше много близо и си говореше сам. Другият звук бе от гръмотевица.

Земята се разтресла. Лиз се уплашила да не би скалата над нея да се измести и да я притисне. Този страх обаче скоро се сменил с друг, основателен – да не се удави. Изведнъж сухото дърво се превърнало в буйен поток и дупката започнала да се пълни.

Лиз се придвижила по-близо до изхода. Ако Хрубек отново пъхнел ръка в дупката, щял да я хване лесно. Тя държала главата си настрани – единственият начин, по-който било възможно да се промъкне през тесния проход. Скоро по лицето ѝ потекла кална вода. Тя я изплюла и се задавила. Изтрещяла нова гръмотевица и потоци вода залели камъните. Лиз се промъкнала към изхода, но не можела да се измъкне. В борба със силното течение най-после пропъзляла достатъчно близо, за да покаже ръката си навън. Хванала се слепешката за някакъв камък и се придърпала към него.

– Тогава камъкът се помести. Не беше камък, а обувка. Отдръпнах се бързо, но една огромна ръка ме сграбчи и ме измъкна навън. – Лиз отмести очи от Колер. – Банският ми костюм се закачи в един камък и се разпори.

Тя останала полугола, ала нямала избор – не можела да стои повече в дупката. Сега си спомняше как си е мислела, че е по-добре да се удави, вместо да бъде изнасилена и убита от безумеца. Докато я извличал от дупката, тя си представила как огромните ръце на Хрубек опипват гръдите ѝ и се вмъкват между краката ѝ. Заплакала.

Тогава чула мъжки глас:

– Всичко е наред, госпожо, няма нищо страшно. Какво е станало?

Лиз се отпуснала с облекчение в ръцете на пазача на парка.

Облегнала се на скалата под поройния дъжд и му разказа за Хрубек и Робърт. Той започнал да я разпитва, но тя не можела да се концентрира. Чувала само ужасните стонове, ечащи сред скалите. Идвали сякаш изпод земята, звукът се отразявал от скалите и продължавал да се чува все по-слабо и по-слабо, невероятно слабо, едва доловимо хленчене, което не преставало.

– „Какво е това? – попитах аз. – Спрете го. О, за Бога!“ И скоро стенанията престанаха – обясни Лиз на психиатъра.

Защото, както разбрала от друг пазач на парка, подземна река наводнила пещерата, където бил трупът на Робърт – пещерата, в която Клер се била крила през цялото време. Стенанията били всъщност виковете на момичето, което се удавило в прииждащата вода.

* * *

Оуен Ачисън спря рязко джипа си, изгаси фаровете и огледа пустото шосе.

Извади револвера от джоба си, слезе и освети с фенера прашното разширение. Тук Хрубек бе оставил велосипеда си и наоколо се виждаха следи. Някои от тях бяха от обувките на лудия, но другите му бяха непознати. Ясно беше, че Хрубек е седял на земята: подметките му бяха оставили дълбоки бразди, а седалището му – широк отпечатък.

Оуен не можеше да разбере какво е ставало тук. Следата от велосипеда продължаваше на запад по шосе № 236, но въпреки това Ачисън огледа внимателно отбивката, за да получи по-ясна представа за действията на беглеца. Наблизо видя обрасъл с трева черен път, който изчезваше в гората. Натам водеха следи от гуми, някои – пресни.

Малко по-нататък сред дървета, храсти, високи треви, лиани и мъгла продължаваше друг. Там, където той се губеше в сенките на дърветата, се виждаше кола, спряна сред храстите. Оуен насочи фенера си към нея, но разстоянието бе прекалено голямо, за да я освети, виждаше се само неясният ѝ силует. Той предположи, че е изоставена, защото приличаше на двутонен модел „Детройт“, отдавна бяха престанали да произвеждат такива. Оуен не си даде труда да оглежда повече колата, върна се на шосето и потегли с джипа си бавно на запад, като на всеки сто метра спираше да се увери, че следата на велосипеда продължава.

Замисли се за най-големия си проблем тази нощ.

Тук не ставаше дума за морална дилема. О, Оуен Ачисън нямаше абсолютно никакви етични задръжки, които да му попречат да пръсне

черепа на Хрубек. Не, проблемът беше чисто практически, този, за който Хавършам му бе напомнил в коридора пред кабинета на Адлър: как ще убие Хрубек, без сам да отиде в затвора.

Ако Хрубек бе осъден за углавно престъпление, нещата щяха да са много по-лесни. Всеки имаше право да застреля бягащ убиец в гърба (Оуен присви очи и изрецитира съответния параграф от Наказателния кодекс). Хрубек обаче не беше престъпник. Въпреки че съдебните заседатели го бяха обявили за виновен за убийството на Робърт Джилеспи, присъдата бе: „Невинен поради невменяемост“.

Това означаваше, че има само два законни начина да застреля Хрубек. Първо, да бъде нападнат от него на място, откъдето не може да се измъкне: затворено помещение, тунел, мост. Второ, да хване Хрубек в собствения си дом, където съвсем оправдано можеше да го убие без никаква провокация от страна на натрапника и след това просто да отиде до близкото полицейско управление и да съобщи за инцидента. А може би дори и това нямаше да се наложи.

Трябваше да подготви някой от тези два сценария. Все още обаче нямаше представа как. Не, сега не му оставаше нищо друго, освен да продължи бавно в среднощната мъгла без никаква ясна идея – не за целта, а за средствата. Той мислеше за метода на убийството: Кой изстрел щеше да е най-ефективен? Кое оръжие да използва? Колко далеч бе в състояние да стигне човек като Хрубек, когато е ранен смъртоносно? (Вероятно твърде далеч, като бизон или мечка.) Дали Хрубек се подготвяше да посрещне преследвачите си? Щеше ли да заложи и друг капан? Или нещо по-смъртоносно? От военната си служба Оуен бе запознат с разнообразни клопки, които можеха да се направят от бензин, нафта, торове, пирони, дъски и жици.

Точно върху това размишляваше, когато стигна старата бензиностанция. Тя беше затворена и тъмна. Намали скоростта и внимателно огледа пътя. Бензиностанцията очевидно бе привлякла Хрубек: следите на велосипеда се отклоняваха към нея. Оуен спря на паркинга много бавно, за да предотврати скърцането на спирачки. Извади револвера си и слезе.

Пред постройката, близо до една от колонките забеляза полупразна кутия с понички. Изглеждаше твърде подозрително, сякаш е поставена там, за да подмами преследвачите. Затова Оуен много внимателно заобиколи от задната страна на сградата. Да, стъклото на вратата бе счупено и резето бе дръпнато. Той си пое бавно въздух, за да се успокои. Отвори бързо, за да не изскърцат пантите, влезе и веднага се отдръпна от входа.

Остана неподвижно и изчака очите му да свикнат с тъмнината. Стоеше с отворена уста – войнишки трик, за да не се издаде с някое силно вдишване, ако го изненадат. След като не чу нищо в продължение на пет минути, той се запромъква между рафтовете с авточасти и мазни картонени кутии.

Оуен обиколи задното помещение на магазина и не откри никакви следи от присъствието на Хрубек. През отворената врата и прозорците от другата страна се виждаше шосето. Някаква кола мина и всичко наоколо се окъпа в светлина. Хиляди сенки притичаха отляво надясно, сляха се и помещението отново потъна в мрак. Фаровете го бяха заслепили и той изчака, докато отново нагоди зрението си.

Откри още една празна кутия от понички, по пода бяха посипани пудра захар и канела. Той се промъкна към тесния вход за главното помещение на магазина. Спря рязко и се вслуша в далечно бръмчене. То се усили. Паркингът навън се озари от светлина, бензиновите колонки се очертаха като тъмни силуети. Един камион премина с трясък.

Оуен притвори очи.

И тогава почувства някакво движение. Отвори уплашено очи и се взря в тъмния силует, който изскочи през вратата. Преди нападателят да го сграбчи, той отскочи назад. Само че не прецени разстоянието и се препъна в една метална масичка, падна назад и изпусна револвера. Главата му се удари в стоманения ръб и той се просна зашеметен на бетона, докато сянката на нападателя изпълваше касата на вратата.

* * *

Лъскавият джип стоеше като скъпоценен камък в двора.

– Това ще ме закара до Риджтън за нула време. Няма спор, за нула време.

„О, красиви джипе, мога да седя на седалката ти, докато дъщерята на свещеника седи върху члена ми...“

От старата бензиностанция Хрубек бе продължил с велосипеда по пътя, по който беше изчезнал джипът с жената и момичето. Не видя светлини и предположи, че къщата им е на около километър от шосето. Продължи бавно отстрани на пътя, като спря на едно място, за да извади последния капан от брезентовата раница и да го заложи във високата трева. Сетне тръгна пак, с велосипеда на гръб, замислен: „Уха, какъв джип! Защо да педал-ирам с този велосипед-педал, защо да си губя времето с това педалско занимание, като мога да карам джип?“

Спря, хвана задното колело с две ръце и разкръши рамене. Завъртя

се два пъти като дискохвъргач и запрати велосипеда високо във въздуха; той падна в тревите на десетина метра встрани. Хрубек остана разочарован, че возилото не избухна, въпреки че не виждаше причина да стане така. Продължи по пътя, замислен не толкова за джипа, колкото за красивата коса на жената. Това привличаше най-много вниманието му. Тя сигурно имаше гърди, сигурно имаше катеричка, очите ѝ сигурно бяха гримирани. Ала косата ѝ бе това, което го очароваше. Напомняше му за неговата коса, преди да я остриже. Кога го беше направил? Тази нощ? Не, миналата година. И защо? Не си спомняше. Вероятно заради микрофоните.

Хрубек бе изминал осемстотин метра, преди да стигне мястото, където стоеше сега – алеята пред къщата.

– Сега умната – каза си сериозно.

С това имаше предвид: „Тук сигурно има мъж.“ Жена с такава мека коса и толкова деликатно лице не можеше да живее сама. Сигурно бе омъжена за едър мъж с хладни очи – конспиратор, като онзи куц шибаняк с кучето.

Той се приведе и се приближи, скри се в един хвойнов храст и дрените му се намокриха от росата. Огледа старата триетажна къща. От прозорците струеше златиста светлина, градинката бе засадена с индианска царевица и дебели тикви върху подпори. Самата къща беше здрава, симетрична, с гладки стени, като от детска книжка, с изсъхнал цветен венец над вратата.

Той се обърна и огледа лъскавия джип до постройката. До него имаше жълт спортен мотоциклет. Хрубек смътно си спомняше как на няколко пъти е карал мотоциклет в колежа и колко възбуждащо и едновременно с това страшно бе усещането. Мотоциклетът изглеждаше много хубав, ярък и мощен, но джипът го привличаше повече.

Хрубек се приближи до къщата и надникна през един прозорец. Допря устни до перваза и почувства горчивия вкус на боята. През дебелото стъкло се виждаше кухнята. Ето я! Жената с красивата коса. Да, наистина беше красива. По-красива, отколкото му се беше сторила на бензиностанцията. Носеше тесни дънки и бяла копринена блуза... Косата се спускаше върху раменете ѝ – буйна, мека, руса коса. Дъщерята беше по-пълничка и носеше дебел анцуг с дълги ръкави, които скриваха дланите ѝ. В стаята имаше и трета жена, мургава и мрачна. Хрубек не я хареса. Жените се скриха от погледа му за момент. Вратата на кухнята се отвори. Майката и дъщерята изнасяха някакви кашони от къщата.

– Последен курс – каза жената. – Скоро се връщаме.

– Мамо, уморена съм – проплака пискливо дъщерята.
– Това е благотворителна разпродажба за църквата. И ти доброволно предложи помощта си.

– Мамо – изхленчи отчаяно момичето.

„Не мрънкай, малка шибанячке“ – помисли си Хрубек.

Той чу подрънкване. Присви очи и се взря в тъмнината. О, не! Ключовете за джипа! Неговия джип! Те му го отнемаха. Той се изправи, готов за скок. Докато гледаше как жените товарят кашоните в колата, Хрубек се полюля напред и назад в желание да направи нещо.

– До скоро, Мати.

– Чао – отвърна мургавата жена и се върна в кухнята.

През прозореца Хрубек я видя да вдига телефона. Красивата жена и дъщеря ѝ, плачливата малка глезла, се качиха в джипа. Той не смееше да помръдне; ако се покаже от скривалището си, жената на телефона щеше да повика помощ. Двигателят забръмча.

Обзет от паника, Хрубек за малко да скочи, но се сдържа и затвори очи. Стисна ги силно; главата му започна да се пръска от болка и той възвърна самообладанието си. Сви се под един храст с листа, остри като ножове.

Джипът мина покрай него; чакълът заскърца под гумите. Когато превозното средство се отдалечи, Хрубек излезе от прикритието си и го изпрати с поглед.

Майката и дъщерята не чува гневното му съскане.

Той ядосано ритна мотоциклета. Погледа го известно време, сетне се запъти към задния вход на къщата. Надникна през прозорчето. Мургавата жена все още говореше по телефона, като жестикулираше енергично. Това наведе Хрубек на мисълта, че може би ще пищи. На печката имаше чайник, водата тъкмо завираше. Когато натискаше тихо дръжката, за да провери дали вратата е заключена, Хрубек си помисли: „Тя си прави чай, това означава, че няма намерение да си тръгва скоро и никой никъде не я чака.“

Той се поздрави за това мъдро умозаключение и продължи да действа – отвори вратата и влезе в кухнята, но едва след като жената приключи разговора си и отиде при печката в другия край на помещението, далеч от телефона.

* * *

С изтръпнало ухо от удара в крака на масичката Оуен Ачисън се отдалечи пълзешком от вратата и след като не откри револвера си, хвана

една празна бутилка, която се търкаляше наблизко. Счупи я със силен удар в пода и вдигна остроото парче като нож. Изправи се приведен и готов да посрещне врага.

Нападателят не помръдна.

Оуен изчака известно време. Накрая се изправи. Грабна револвера си от пода.

След като не долови шум от дишане или някакво друго движение, запали лампата.

В яростта си ритна вратата на стария автомат за безалкохолни.

– Мамка му!

Ключалката бе счупена – без съмнение от Хрубек – и вратата се беше отворила при разтърсването от минаващия камион. Гневът му бе толкова силен, че той едва се сдържа да не изпрати куршум в пъпа на полуголото момиче върху стария, избелял постер на вратата. Пъкна револвера в джоба си и изтича навън при джипа.

Само на стотина метра на запад отново попадна на следата, която завиваше по страничен път, водещ към частно имение. От шосето не се виждаха постройки и по площта на собствеността можеше да се съди, че собствениците на земята не са бедни. Може би отглеждаха коне. Той отново погледна пътя и забеляза, че Хрубек е излязъл встрани и се е движел през тревата. Оуен тръгна по ясната следа, оставена от лудия. Внезапно проблясване в далечината привлече вниманието му. Мълния.

За да пресече пътя на Хрубек, Оуен продължи на запад от шосето през високи, пожълтели треви, сетне зави на юг. От това място на около четиристотин метра забеляза голяма постройка. Въпреки късния час много от прозорците ѝ светеха и ѝ придаваха уютен вид.

Това впечатление обаче се разваляше от една обезпокоителна подробност – вратата на кухнята бе широко отворена и през нея върху покритата с чакъл площадка падаше жълтеникава светлина, сякаш някой е бързал да се махне от къщата.

„А може би – помисли си Оуен – е бързал да влезе. И все още е вътре.“

18.

Човек, който обича цветята и литературата, не може да се съмнява в съществуването на Господ. Урокът, на който Той ни учи обаче, вероятно не е толкова еднозначен. Наистина, ние виждаме чудеса всеки ден.

Ала, от друга страна, Господ има цяла вселена за управляване и не намира много време за пътниците на катастрофирали влакове, за блъснати от автобуси деца или за скъпи наши приятели, убити от ненормални в някой държавен парк.

– Това – обясни Лиз на доктор Колер – беше мисълта, която така и не успявах да прогоня от съзнанието си. Месеци след убийството я повтарях практически на всеки, с когото се срещнех. Сигурна съм, че са ме мислели за луда.

Колер кимна с разбиране и се усмихна:

– Изгубили сте двама приятели. Това е ужасно. Не знаех за смъртта на момичето.

Лиз дълго време мълча, накрая рече:

– Не, не беше отразено в новините около процеса. Смъртта ѝ бе сметната за нещастен случай.

– Мога ли да попитам...

Лиз го изгледа въпросително.

– Чухте ли някакви викове за помощ?

– В какъв смисъл?

– Мисля си за Клер. Преди да видите Майкъл и да се вмъкнете в пещерата, чухте ли я да вика?

Когато Лиз не отговори, Колер добави:

– Просто ми се струва, че ако Майкъл я е подгонил... имам предвид, той нали я е гонил?

Лиз не можеше да се досети за целта на въпроса му. След малко отговори:

– Не чух нищо. Никакви писъци.

– Защо изобщо е влязла в пещерата?

– Не знам.

– Странно е, не мислите ли? Не ви ли се струва, че ако Майкъл я беше подгонил, тя щеше да продължи напред в каньона? Последното място, където аз бих искал да остана насаме с такъв човек, е пещера.

Лиз продължи да упорства:

– Не мога да говоря от нейно име.

– Просто се чудя, Замислихте ли се за това по-късно? Млада жена, подгонена от огромен мъж като Майкъл. Би трябвало да вика за помощ.

– Може да е викала. Може да не съм я чула. Всъщност...

– Това е било близо до мястото, където сте я търсили, нали? – настоя Колер. – Както го описвате...

– Близо беше до мястото, където бях аз, да, но... – Лиз се почувства като на кръстосан разпит и се постара да запази спокойствие. – Не знам. Може би просто не съм чула нищо. Може да е викала, не си спомням. Възможно е, нали?

– О, със сигурност. Посттравматичен стрес. Много е възможно.

– Ами, това е в такъв случай.

Колер каза нещо, може би като извинение, но Лиз не го чу. Мислеше си за Клер. За бедната Клер. И си представи светлите ѝ очи, разпиляната по раменете ѝ коса, бледите ѝ устни, нуждаещи се от червило, което бе твърде срамежлива да използва.

Тя бе скърбила за Робърт, да, но смъртта на момичето я беше покрусила много повече. Не бе предполагала, че може да изпитва такава привързаност към една млада девойка. Лиз винаги се беше чувствала малко неловко сред деца, дори сред учениците си. Рядко размишляваше върху това и предпочиташе да мисли за бездетието си като за стечение на обстоятелствата. Всъщност тя не желаше да има деца. Не можеше да си представи семейство Ачисън на пикник, мрачния Оуен с бебе в ръцете, самата тя – да приготвя детска кашичка. Къпане. Колички. Детски консултации. Смущаващи разговори за важните неща от живота...

По отношение на Клер обаче Лиз се чувстваше различно. Сама търсеше компанията ѝ. Лиз гледаше на нея от висотата на годините си и виждаше в очите и в поведението на ученичката си едно слабо, срамежливо момиче от друго, отдавна отминало време. Дете, чийто баща бе едновременно нежен и жесток и чиято майка се престащаваше да ѝ обръща внимание само в отсъствието на мъжа си. Лиз не можеше да остане глуха за скритите молби за помощ – както когато момичето останеше след часовете с разумни, но и добре премислени въпроси за яacobинския театър или (прекалено случайно) се озоваваше на разходка пред учителката си на пустия речен бряг близо до училището.

Лиз още си представяше лицето на Клер, когато осъзна, че психиатърът ѝ е задал въпрос. Той се интересуваше от процеса.

– Процеса ли? – попита тихо тя. – Ами, отидох в съда рано...

– Сама?

– Отказах Оуен да ме придружи. Трудно е да го обясня, но исках да запазя случилото се в „Индиан Лийп“ колкото се може по-далеч от дома. Оуен прекара деня с Дороти. В крайна сметка тя бе вдовицата. Нуждаеше се от утешение повече от мен.

В съдебната зала за пръв път видяла Хрубек пет и половина седмици след убийството. Изглеждаше по-дребен, отколкото си го спомняла.

Бил блед, с болнав вид. Той се възря в нея с присвити очи и устата му се разкривила в зловеща усмивка. Когато слизала към долните скамейки, Лиз се опитала да гледа към прокурора, млада жена с буйна коса. Тя я подготвяла цяла седмица за свидетелстването. Лиз седнала зад нея, изцяло пред погледа на Хрубек. Той вдигнал стегнатите си с белезници ръце колкото можел напред, втренчил се в нея и безмълвно задвижил устни.

– Боже мой, беше страшно!

– Това е просто дискинезия – обясни Колер. – Причинява се от лекарствените средства.

– Каквото и да е, беше страшно. Когато заговори, едва не получих удар. Скочи и каза: „Конспирация!“ и „Реванш“ или нещо подобно. Не си спомням точно.

Очевидно тези избухвания не били нещо ново, защото всички, включително съдията, се направили, че не го чуват. Когато минала покрай него, той станал съвършено спокоен и я попитал непринудено дали знае къде е бил в 22.30 часа на четиринайсети април.

– Четиринайсети април ли?

– Да.

– А убийството е станало на първи май, нали?

– Да.

– Четиринайсети април говореше ли ви нещо?

Лиз поклати глава; Колер си записа нещо.

– Продължавайте.

– Хрубек каза: „Тъкмо убивах един човек...“ Не цитирам точно. Каза нещо като: „Тъкмо убивах един човек. Луната се издигна кървавочервена и в този ден аз бях жертва на конспирацията...“

– Убийството на Линкълн! – възкликна Колер и вдигна вежди.

– Моля?

– Не е ли било в средата на април?

– Мисля, че горе-долу тогава, да.

Психиатърът си записа още нещо.

Лиз забеляза на устните му усмивка, сетне продължи:

– Каза: „Вкараха ми устройства за следене и подслушване. Изтезаха ме.“ Понякога брътвежите му бяха несвързани, понякога говореше като лекар или адвокат.

Лиз била главната свидетелка на обвинението. Положила клетва, сетне седнала в голямо дървено кресло. На него имало бродирана възглавничка и тя се запитала дали не е правена от жената на посивелия,

прегърбен съдия.

– Прокурорът ме помоли да разкажа какво се е случило в онзи ден. И аз го направих.

Показанията ѝ като че продължили цяла вечност. След това научила, че било само осем минути.

Страхувала се от кръстосан разпит от страна на адвоката на защитата. Той обаче не я призовал и Лиз прекарала останалите няколко часа сред публиката.

– Бях способна да гледам единствено найлоновите пликове с камъка, изцапан с кръвта на Робърт, и ножа. Седях в дъното на залата с Тад... – Колер вдигна въпросително вежди и тя обясни: – Бивш мой ученик. От време на време ми помага в градината и оранжерията. Бях казала на всички познати да не идват, но той не ме послуша. Остана там през целия ден. Беше много внимателен. Седяхме един до друг.

Преди показанията младият човек я срещнал в коридора и ѝ дал хартиен плик. Вътре имало жълта роза. Бил махнал бодлите и отрязал дръжката, и я бил увил в мокри салфетки. Лиз се разплакала и го целунала по бузата.

– Дълъг ли беше процесът? – попита Колер.

– Не особено – обясни тя.

Адвокатът не оспорил факта, че Хрубек е убил Робърт. Изградил защитата върху невменяемостта на клиента си – Хрубек бил неспособен да разбере, че е извършил престъпление. Според правилото на Макнотън смъртта се превръщала в дело на Господ, съобщи Лиз наученото по време на делото. Адвокатът дори не извикал клиента си на свидетелското място. Представил лекарски доклади и показания, които били прочетени на глас от някакъв чиновник. Всичко било свързано с неспособността на Хрубек да разбере последствията от действията си.

През цялото време лудият седял прегърбен на мястото си, въртял кичури от косата си между дебелия си пръсти, смеел се и мърморел, изписвал лист след лист с дребни разкривени букви. Тогава тя не обърнала внимание на това, но по-късно разбрала, че той изобщо не бил толкова луд, колкото го мислела – вероятно точно по този начин се беше сдобил с името и адреса ѝ.

Хрубек бил обявен за невинен поради невменяемост. Според Раздел 403 на Закона за психичното здраве бил определен за опасно болен и трябвало да остане за неограничен срок в държавна психиатрична болница, като ежегодно се подлага на прегледи.

– И аз си тръгнах от залата. Тогава...

– Ами инцидента? – попита Колер и събра длани, сякаш ръкопляскаше на забавен каданс. – Със стола.

– Стол ли?

– Той скочил върху някакъв стол или маса.

– А, това ли?

Залата започнала да се изпразва. Изведнъж над разговорите на посетителите и журналистите се извисил гръмък глас. Майкъл Хрубек закрещял. Повалил пристава и се качил на стола си. Вдигнал ръце над главата си и белезниците му задрънчали. Закрещял. Очите му срещнали погледа на Лиз и тя застинала. Охраната успокоила Хрубек и един пристав я избутал набързо от залата.

– Какво каза?

– Казал ли?

– Когато беше върху стола. Какво крещеше?

– Мисля, че просто виеше. Като звяр.

– Според вестниците крещял: „Ти си Ева предателката.“

– Възможно е.

– Не помните ли?

– Не, не помня.

Колер поклати глава:

– Провеждах редовна терапия на Майкъл. Три пъти седмично. При един сеанс той каза: „Предателство, предателство. О, тя е осъдена на гибел. Тя седя в онзи съд и сега е осъдена на гибел. Всички тези предателства. Ева.“ Когато го попитах какво има предвид, той се смути. Сякаш бе издал някаква важна тайна. Не искаше да говори повече. Оттогава е споменавал на няколко пъти за предателство. Знаете ли какво може да има предвид?

– Не. Нямам представа. Съжалявам.

– А после?

– След делото ли? – Лиз отпи от силното кафе. – Ами, животът ми се превърна в ад.

* * *

След намаляването на журналистическия интерес и изпращането на Хрубек в Марсен Лиз продължила живота, който била водила преди трагедията. Отначално ежедневието ѝ изглеждало почти непроменено – преподаване, неделни посещения на местния клуб с Оуен, гостуване на приятели, работа в градината. Може би последна забелязала, че светът ѝ се разпада.

От време на време пропускала да се изкъпе. Забравяла имената на някои от гостите си. Случвало ѝ се да сведе поглед към пода в коридора на училището и да установи, че си е сложила различни обувки; да преподава Драйдън вместо Поуп и да пише слаби оценки на учениците си за материал, който никога не е преподавала. Понякога на уроци или в обикновен разговор се изправяла пред лица с объркани и смутени изражения и можела само да се чуди какво, за Бога, е изтърсила току-що.

– Имах чувството, че вървя на сън.

Оттеглила се в оранжерията сама с нещастieto си.

Оуен все по-трудно понасял разсеяността ѝ и двамата започнали да се карат. Той прекарвал все повече време в делови пътувания. Тя все повече се застоявала у дома, излизала само за уроците си. Безсънието ѝ понякога се влошавало: все по-често оставала будна за повече от двацет и четири часа. Допълнителни трудности ѝ създавала преждевременно овдовялата Дороти. Била мрачна и бледа и два месеца не се усмихнала нито веднъж. Въпреки това запазила самообладание и се справяла доста добре. На няколко пъти Оуен я давал за пример като човек, който преживява смело нещастieto.

– Е, аз не съм като нея, Оуен – казала му веднъж тя. – Никога не съм била, съжалявам.

Когато Дороти продала къщата си и решила да се премести в Ню Джърси, не тя, а Лиз плакала на прощалното им парти.

Животът на Лиз започнал да тече между училището и оранжерията, където подрязвала цветя и се щурала като загубено дете по плочника, често с мокро от сълзи лице.

Състоянието ѝ обаче постепенно се подобрило. За известно време взимала прозак, който карал устните и пръстите ѝ да треперят и извиквал потресаващи сцени в съня ѝ. Лекарството също така задълбочило безсънието ѝ. Тя го сменила с прамелор, който бил по-лек.

И изведнъж един ден просто престанала да взима хапчетата и влязла в нормалния си ритъм.

– Не знам какво се случи. Нито кога. Но изведнъж реших, че е време да продължа живота си. И го направих.

* * *

– Предполагам, че бълнуванията на Майкъл са свързани с американската история – обясни Колер. – Особено с Гражданската война... „Sic semper tyrannis.“ Това извикал Буут, след като застрелял Линкълн.

– „Така се пада на тираните“ – преведе Лиз, вярна на учителската

си професия. – Това е девизът на щата Вирджиния.

– Обърнете внимание и на споменаването на четиринайсети април. Тогава е било убийството.

– Какво общо има Линкълн?

Колер поклати глава:

– Майкъл отказваше да разговаря за халюцинациите си. Нямахме ми доверие.

– Дори на вас, неговия лекар?

– Най-вече на мен. Такава е природата на болестта му. Той е параноик. Постоянно ме обвиняваше, че се опитвам да изкопча информация от него и да го предам на ФБР и Тайните служби. Не мога да достигна до корените на халюцинациите му. Предполагам, че е нещо, свързано с Гражданската война, със смъртта на Линкълн, със заговорниците. Или с някакво събитие, свързано с убийството. Не знам.

– Защо са толкова важни тези халюцинации?

– Защото те са основата на болестта му. Те са неговото обяснение за това защо животът е толкова труден. Животът на шизофреника е едно вечно търсене на смисъла.

„А нима не се отнася за всички?“ – запита се Лиз.

– В момента това е много противоречива тема – обясни лекарят и добави, че той е нещо като ренегат в тази област.

Твърде скромно определение, помисли си тя.

– Шизофренията е физическо заболяване. Също както рака или апандисита. Трябва да се лекува с медикаменти. Никой не го оспорва. Аз обаче се различавам от повечето си колеги, защото мисля, че шизофрениците могат да се лекуват и с психотерапия.

– Не мога да си представя Хрубек легнал на дивана ви да обсъжда проблемите си от детството.

– Фройд също е бил на това мнение. Той твърдял, че шизофрениците не бива да се лекуват с психотерапия. Повечето психиатри са съгласни с него. Съвременното лечение е с „мозъчни бонбонки“ – така циниците сред нас наричат лекарствата. Принуждаваме ги да приемат действителността, учим ги да си поръчват ядене в ресторанта и да се перат сами, след това ги пускаме. Вярно е, че продължителните сеанси с пациенти като Майкъл не са правилни, но при някои видове психотерапия има резултати. Сериозно болни пациенти могат да се научат да мислят на изненадващо високо ниво. Повечето психиатри смятат, че шизофрениците просто бръщолевят несвързано. Аз мисля, че почти всичко, което казват, е смислено. Колкото повече се опитваме да преведем думите им на

нашия начин на мислене, толкова по-безумни ни се виждат. Ако обаче се постареем да схванем метафоричния им смисъл, тогава вратите се отварят. Да вземем Наполеон. Това е един популярен образ за шизофреник. Аз не се опитвам да убедя пациента, че не е Наполеон. Но и не го поздравявам с „Bonjour“, когато мина покрай него в коридора. Аз се опитвам да разбера защо се мисли за император на Франция. В деветдесет процента от случаите причина съществува. Щом я узная, вече мога да започна да отключвам вратите на съзнанието му. Постигал съм удивителни резултати с пациенти и някои от тях бяха много по-зле от Майкъл. – Той мрачно добави: – Тъкмо започвах да прониквам в душата му... когато се случи това.

– Представяте го като невинна овчица.

– Той наистина е невинен. Това е най-точното определение.

„О, добрият доктор, свикнал да пробутва на хората успокоителните си обяснения – помисли си гневно Лиз. – Послушните пациенти го гледат в устата и се подчиняват безпрекословно. Нещастни семейства търсят в думите му утеха, както птичките дирят семенца. Млади, плашливи стажантки и сестри го гледат в очите.“

– Как, за Бога, можете да говорите с такава симпатия за него? – попита тя. – Той е просто една маса мускули, която си прави каквото поиска. Машина за убиване.

– Изобщо не е така. Майкъл се измъчва от неспособността да осъществи това, за което мисли, че е създаден. Този конфликт се проявява под формата на лудост за нас. За него обаче халюцинациите са най-мекият начин да си обясни защо не може да бъде като останалите хора.

– Изглеждате убеден, че никой не е виновен за болестта му. – Тя махна към гъстите облаци. – Е, ураганите също не са, но ние бихме ги спрели, ако можехме. Ние трябва да спрем Хрубек. Някой трябва... да го заключи и да хвърли ключа. – Едва се съдържа да не каже „да го намери и да го застреля“. – Той е психопат!

– Не, не е. Тази диагноза е много различна от шизофренията. Психопатите се адаптират добре в обществото. Изглеждат нормални, имат работа, семейства, но нямат морал и емоции. Те са самото зло. Психопатът е готов да убие само защото сте заели мястото му на паркинга или не искате да му дадете десет долара. И изобщо няма да се замисли. Майкъл би убил само при самозащита.

– Моля ви, докторе. Нима искате да ми кажете, че Майкъл е безобиден?

– Не, разбира се, че не, но... – Колер понижи глас: – Съжалявам.

Разстрои ви.

След кратко мълчание Лиз отговори:

- Не. Ние просто виждаме нещата различно.
- Късно е. Аз използвах двайсетте си минути.

Той стана и тръгна към кухнята. Когато приближиха задния вход, лекарят каза:

– Искам да ви задам още един въпрос. Защо ви свързва с предателство? Ева предателката, реванш, завинаги. Защо?

– Ами, предполагам, защото свидетелствах срещу него.

Тя вдигна ръце, за да покаже, колко близко до ума е това заключение.

– Мислите ли, че е така?

– Предполагам.

Колер кимна и замълча. След малко ѝ зададе поредния странен въпрос:

– Край града има магазин за коли, нали? Тя помисли, че не го е чула добре:

– Магазин за коли ли? Какво имате предвид?

– Коли. Автосалон.

– Ами, да, но...

– Говоря за един голям, ярко осветен автосалон на „Форд“.

– На Клеперман, да.

– Къде точно се намира?

– На осемстотин метра от града. По шосе № 236. Точно след възвишенията на изток. Защо?

– Просто се интересувам.

Тя очакваше обяснение, но той нищо не каза. Ясно бе, че интервюто или разпитът, каквото и да беше, бе приключило. Колер ѝ благодари. Тя се радваше, че ще я остави на мира. Посещението му я беше ядосало, но в същото време и объркало. Какво толкова полезно можеше да научи от нея?

И какво премълчаваше?

Докато тя го изпращаше до колата му, и двамата вдигнаха очи към гъстите облаци. Вятърът се беше усилил и ожесточено шибаше лицето ѝ с косата ѝ.

– Докторе? – спря го тя, като хвана кокалестата му ръка. – Кажете, каква е вероятността да се е насочил насам?

Без да отмества поглед от облаци, той отвърна:

– Вероятността ли? Най-вероятно е скоро да го заловят, а дори да

не успеят, той никога не би стигнал толкова далече сам. Ако се интересувате от мнението ми обаче, мисля, че трябва да отидете на хотел.

Той я погледна, но умът му очевидно беше другаде; при уплашения му луд пациент, сред храсти и гори, загубен по пусти шосета или скрит в някоя изоставена барака. Докато го гледаше как се отдалечава с колата си, Лиз успя да се отърси от гнева и видя Колер такъв, какъвто беше: млад амбициозен лекар, упорит, отдаден на работата си и несъмнено изключително умен. Почувства обаче и нещо друго, но не успя да го определи отначало. Но когато колата му се изгуби от погледа ѝ, тя разбра. Доктор Ричард Колер, реши тя, бе страшно обезпокоен от нещо.

* * *

Линейката и полицейската кола пристигнаха едновременно, сигналните им светлини хвърляха под дърветата странни металически отблясъци. Чу се скърцане на спирачки и дворът се изпълни с униформени мъже и жени, екипировка, носилки, кутии с лампички и копчета. Медицинците се втурнаха към голямата колониална къща. Полицаяте също тичаха, като пъхаха фенерите в коланите си.

Оуен Ачисън седеше на стълбите на задния вход, чиято врата все още зееше отворена. Бе подпрял глава на дланите си. Един от санитарите го попита:

– Вие ли се обадохте? Имало ранена жена, така ли?

Оуен кимна.

– Къде е тя?

– В кухнята – отвърна той. – Но няма нужда да бързате.

– Защо?

– Нямате спешна работа. Тя вече е за моргата.

Трета част Духовете на мъртвите

19.

– Коя е тази? Само не Мери Хадън. Господи, само да не е дъщеря й!

– Не, не е тя.

– Не е ли Мери?

– Вижте я, за Бога! Не е Мери.

Никой обаче не искаше да я погледне. Предпочитаха да гледат стенния календар, счупената чаша, листчетата, закачени на кремавия хладилник с магнити във формата на плодове. Навсякъде другаде само не към ужасното същество, завързано с телефонна жица за стола от кленово дърво. Главният санитар влезе внимателно в стаята, избягвайки огромната кървава локва на пода. Наведе се и огледа сложните възли. Главата на жената беше отметната назад, на гърлото ѝ зееше дълбока рана, блузата ѝ бе разкъсана. Разкривените букви, издълбани в кожата ѝ, се открояваха ярко върху бледосинкавите ѝ гърди.

– Шибана бъркотия! – измърмори един по-млад полицай.

– Хей, я без такива приказки тук – смъмри го цивилен детектив. – Проверете къщата, всички стаи.

– Мисля, че Джо и Мери са в църквата. Благодетелната разпродажба е утре, а той е председател на търга. Чух, че щял да работи до късно. О, надявам се дъщеря им да е с тях. Човече, дано да е с тях.

– Добре, обади им се или изпрати кола. Действайте.

Един полицай влезе и погледна трупа:

– Господи, това е Мати! Мати Селуин. Тя е икономка на Хадънови. Познавам брат ѝ.

Друг нервно отбеляза:

– О, ужас. Какво е това в скута ѝ, това малко бяло нещо?... Боже мили, някакъв череп! На язовец?

– Защо тази нощ? – недоволстваше един полицай. – Бурята ще ни връхлети всеки момент. Мористаун вече е връхлетян от торнадо. Двама са загинали. Чувате ли? Човече...

Оуен стоеше на вратата. Отново погледна касапницата и поклати

глава.

– Вие ли се обадохте? – попита детективът и прокара пръсти през прошарената си коса.

Оуен кимна и избърса потта от лицето си. След като се беше обадил на 911, той бе погледнал отражението си на стъклото на прозореца и бе забелязал кал по бузите и челото си. Беше се измил преди идването на полицаите. Въпреки това, след като изтри чело сега с кърпичката си, тя се изцапа. Обясни на детектива за бягството на Хрубек, за велосипеда и как го е проследил дотук.

– Да, предупредени сме за този беглец – потвърди полицаят. – Но мислехме, че е тръгнал на изток.

– Казах им, че не е – възкликна Оуен. – Казах им, че е тръгнал на запад. Никой не ме послуша. Никой не взе нещата насериозно още от самото начало. И вижте какво стана сега...

– Чухме също така, че е безопасен – измърмори мрачно детективът, без да сваля поглед от трупа; сетне се обърна пак към Оуен: – Вие какво общо имате с това?

Той им разказа, че отишъл да види какво прави щатската полиция за залавянето на беглеца, който явно имал зъб на жена му. Докато говореше, си даде сметка, че историята му е малко съмнителна и не се изнепада, нито се обиди, когато полицаят попита:

– Може ли да видя документа ви за самоличност?

Оуен му подаде шофьорската си книжка и адвокатската си карта.

– Нали нямате нищо против, ако се обадя за потвърждение?

– Не.

Детективът вдигна телефона и се обади в управлението. След малко кимна и затвори. Приблужи се до Оуен и му върна документите.

– Въръжен ли сте?

– Да.

– Надявам се, имате разрешително, господин Ачисън.

– Да, имам. И четиригодишен боен опит.

Той каза последното, защото детективът беше приблизително на неговата възраст и спокойствието, с което приемаше тази кървава сцена, показваше само едно – участие в много ожесточени престрелки. Детективът присви очи; явно не бе склонен да показва войнишка солидарност.

Един полицаец се показва на вратата и втренчен с ужас в мъртвата жена, съобщи на детектива:

– Намерихме нещо, Боб. Следи от мотоциклет. Изглеждат пресни.

Детективът се обърна към Оуен:

– Ваш ли е?

– Не.

Полицаят продължи:

– Намерихме каската на земята. Изглежда...

Полицаят, който бе идентифицирал жертвата, се провикна от хола:

– Каската ли? На Мати е. Тя караше хонда. Струва ми се, че е жълта.

– Накъде водят следите? – поинтересува се детективът.

– Минават зад гаража по една пътека, след това по Сто и шесто. Завиват на юг.

– Сто и шесто шосе ли? – попита Оуен. – Това е пътят за Бойлстън.

– Да. С мотоциклета ще стигне там за четирийсет-петдесет минути.

– Бойлстън е най-близката гара, нали?

Детективът кимна:

– Точно така. Беше ни съобщено, че се е насочил към Масачузетс. Мислеха, че ще върви пеша, но нищо не му пречи да вземе влак. Може да е направил това отклонение за заблуда.

– Има логика.

Детективът заповяда на един униформен сержант да уведоми бойлстънската полиция за убийството и да изпрати две от колите им на юг по шосе № 106. Незабавно. Когато полицаите се заеха с трупа, със сваляне на отпечатъци и правене на снимки, Оуен излезе, обиколи двора и заоглежда следите. Огледа обширните пасбища наоколо, конюшната и няколко малки сеновала, преустроени в гаражи.

– Нещо интересно? – подвикна му детективът.

– Не.

– Вижте, господин Ачисън, ще се наложи да дадете показания. И съм сигурен, че господин Франкс, нашият прокурор, ще иска да разговаря с вас.

– Утре сутринта съм на ваше разположение.

– Аз...

– Утре сутринта – повтори спокойно Оуен.

Полицаят задържа поглед за известно време върху лицето му, сетне бръкна в портфейла си, извади визитна картичка и му я подаде:

– Обадете ми се тогава. В девет.

Оуен не отговори.

– Разбирам ви. И аз на ваше място ще искам да тръгна още сега след него. Съветвам ви обаче да стоите настрана.

Оуен само кимна и се загледа на юг, към червеникавите отблясъци

от Бойлстън. Отстъпи, за да направи място на носилката с трупа на жената. Втренчи се в тъмнозеления найлонов чувал, но всъщност пред очите му бяха кървавите букви, изрязани на гърдите ѝ:

отмъщениЕ заВинаги

* * *

Миризмата се загуби в покрайнините на Клъввъртън.

Емил отново се суетеше, тичаше на зигзаг по шосето в търсене на следа, която просто не можеше да открие. Дори Трентън Хек, който напълно се доверяваше на кучето си, губеше надежда.

Големият проблем при следотърсачите е, че човек никога не знае как ще реагира кучето. Възможно е точно когато поднасяш предмета с миризмата на преследвания, то да надуши някой елен и когато извикаш „Търси!“, да се впусне в преследване на едрото тревопасно, минало наблизко преди часове. Кучето прави точно това, което смята, че му е заповядано, и горко на собственика, ако не го поощри с полагащото му се лакомство след залавянето на преследвания. Хек си припомни всички събития от вечерта и не видя къде може да се е заблудил Емил. „Хайде, момче – помисли си. – Имам вяра в теб. Давай.“

Емил се насочи към една пълна с вода канавка, но Хек му нареди да се върне. Хрумна му, че човек, който поставя капани, може да отрови и водата, но повече се тревожеше от естествени зарази. Той позволяваше на кучето да пие вода само у дома. (Когато колегите му се присмиваха, че поял песа си само с минерална вода, той казваше: „Добре, момчета, идете в Мексико някой път и пиете от чешмата. Вижте после как ще се почувствате. За едно куче всяко място извън дома е Мексико.“) Сега той извади голям буркан от камиона и даде на Емил да се напие до насита. После продължиха отново по следата.

Далеч на запад мълния безшумно разсече небето, заръмя. Това, предположи Хек, бе скрило миризмата. По-рано дъждът щеше да е добър дошъл, но тогава Хрубек бягаше пеша. Сега лудият караше велосипед и следата му бе коренно различна. Кучетата усещат три различни вида миризми: телесна миризма във въздуха, телесна миризма по земята и миризма на следата, която е комбинация от миризмите на смачканите растения и обувките или краката на преследвания. Вторите две се засилват с повишаване на влагата. Дъжд, силна миризма във въздуха и асфалт, който изпуска различни миризми, намаляващи чувствителността на кучешкото обоняние, е най-лошата комбинация за следотърсача.

– Хайде, слез от това проклето колело – промърмори Хек. – Не можеш ли да вървиш пеша? Като нормален човек?

Емил забави ход и се огледа. Лош знак. „Взел съм те заради носа ти, момче, не заради очите ти. По дяволите, аз виждам по-добре от теб.“

Кучето бавно навлезе в полето. Въпреки силните болки в крака Хек поведе кучето на зигзаг, описвайки големи квадрати сред тревата, бавно и с включен фенер от страх, че може да има нови капани. Емил спираше за продължително време, душеше земята, сетне вдигаше глава. Правеше няколко крачки и повтаряше тези действия. Чувството на Хек, че всичко е напразно, се засилваше с всеки изминал момент.

Сетне усети силно дърпане на каишката и се изпълни с надежда. Емил обаче отново спря, бе усетил лъжлива следа, и пак задуши земята в напразно търсене сред хилядите аромати на миризмата, която можеше вече никога да не открие.

* * *

Бащата на Майкъл Хрубек бе невзрачен и мрачен човек, който се измъчваше, като гледаше как семейството му се разпада пред очите му. Вместо да избягва дома, както би постъпил друг обаче, той се връщаше всяка вечер от магазина за дрехи, където работеше като управител на отдела за официално облекло.

Бързаше да се прибере, сякаш се страхуваше, че всяка минута забавяне ще доведе ново бедствие, заплашващо да унищожи и малкото здрав разум, останал в дома му.

Вкъщи прекарваше мъчителните часове преди лягане, като се правеше, че не забелязва хаоса около себе си. За разнообразие четеше научнопопулярни книги по психология и откъси от „Църковния молитвеник“ или (когато те не му носеха достатъчно утешение) гледаше телевизия, и по-точно предавания за пътуване и развлечения.

Тогава Майкъл бе на около двацет и пет и вече не се надяваше да се върне в колежа. Прекарваше повечето време у дома с родителите си. В опитите си да направи сина си щастлив и най-вече да предпази съгражданите си от общуване с него, Хрубек старши редовно носеше книжки с комикси, игри, модели на оръжия от Гражданската война. Разбира се, синът му приемаше тези подаръци с огромно подозрение. Отнасяше ги в банята на горния етаж, потапяше ги във ваната, за да повреди всички вградени микрофони и сензори, след което ги прибираще в шкафа си.

– Майкъл, гледай, „Кандиланд“. Какво ще кажеш за една игра след

вечеря?

– „Кандиланд“ ли? „Кандиланд“? Да си чувал някой да играе „Кандиланд“? Виждал ли си дори един човек на този шибан свят, който да играе „Кандиланд“? Отивам да се изкъпя.

От своя страна Майкъл избягваше баща си, както и всеки друг човек. Редките му излизания извън къщата бяха подтикнати от „важни“ мисии. Прекара цял месец в следене на един равин, когото подозираше, че иска да го обреже и направи евреин, след това посвети три трескави седмици в наблюдение на един офицер от наборната комисия, който дори след дузина обяснения не успя да го убеди, че вече няма войска на Съюза. Отиде с влак във Филадельфия, за да следи една привлекателна чернокожа журналистка, и веднъж я спря на улицата, за да пита дали е робиня и дали обича да гледа порнографски филми. Тя издейства заповед за ограничаване на движението му в страната, която полицията приложи с готовност, но Майкъл скоро забрави за нея.

В съботните утрини баща му правеше палачинки и семейството се събираше заедно на закуска, но Майкъл говореше толкова много, че родителите му накрая преставаха да го слушат. Майка му, обикновено все още по нощница, само ровеше в чинията си. Ставаше бавно, слагаше си червило, защото така правят истинските дами след всяко хранене, и след няколко трескави минути в търсене на програмата за телевизията или на дистанционното управление се връщаше в леглото и пускаше телевизора. Баща му измиваше чиниите, след това завеждаше Майкъл при един лекар, чийто малък кабинет се намираше над една сладоледаджийница на главната улица на градчето. Единственото, което младият Хрубек помнеше за този човек, бе, че почти на всяко изречение казваше „Майкъл“.

– Майкъл, днес искам да ми разкажеш някои от най-пресните си спомени. Ще го направиш ли, Майкъл? Например Коледа с родителите ти, коледната утрин. Майкъл, първият път...

– Не знам, шибаняко. Не си спомням, шибаняко. Не знам нищо за Коледа, шибаняко, така че защо още ме питаш?

Майкъл повтаряше „шибаняк“ дори по-често, отколкото лекарят казваше „Майкъл“.

Посещенията при психиатъра приключиха, когато здравнозащителната компания на баща му отказа да финансира семейството за още посещения. Започна да прекарва все повече време в стаята си, понякога четеше учебници по история, понякога пробваше дрехите на майка си, понякога крещеше през прозореца на минувачите. Светлосиният дом

на Хрубекови вече носеше славата на прокълнатата къща сред децата от Уестбъри, Пенсилвания.

Така протичаше животът му след изгонването от колежа – седеше вкъщи, измисляше побъркани истории, потапяше играчките във ваната, ядеше полуготови храни, четеше учебници по история, гледаше телевизия.

Някъде около двайсет и петия си рожден ден през април Майкъл се оттегли в стаята си и престана да говори с когото и да било. Един месец по-късно се опита да опожари къщата, за да спре гласовете, които чуваше от стаята на майка си. На следващата събота Хрубек старши облече сина си в един твърде тесен костюм и заедно с три книги, комплект беля и четката му за зъби го заведе в една щатска психиатрична болница в Ню Йорк. Момчето бе прието в здравното заведение под ограничителен режим за седемдесет и два часа.

Бащата прегърна Майкъл и му каза, че в болницата състоянието му ще се подобри и той пак ще може да се върне вкъщи.

– Ще си помисля за това – отвърна намръщено Майкъл, без да дозира, че това са последните думи, които ще размени с баща си.

След връщането си в Уестбъри отчаяният човек продал къщата на загуба и се преместил с жена си в Средния запад, откъдето били дошли преди години.

След шест седмици финансовата служба на болницата се отказа да издирва бащата на Майкъл и младежът заживя на издръжка на държавата.

Болницата беше безлична – същинска Сахара, ако една сграда може да се оприличи на пустиня – и монотонното ежедневиe се разнообразяваше единствено от часовете за хапчета, часовете за хапване и часовете за „шокване“. Майкъл обаче бе по-скоро плашлив, отколкото агресивен и затова не се нуждаеше от електрошокови сеанси. Хапчетата го успокояваха достатъчно и той прекарваше дълги часове да седи, докато не го заболяваха задните части. Тогава ставаше и започваше да гледа през прозореца, запречен с метална мрежа, от която висяха прашни паяжини.

Веднъж седмично разговаряше с някой лекар.

– Трябва да си взимаш лекарствата... Взимаш ли ги? Добре. Виж, ние искаме да те накараме да осъзнаеш, че страховете ти са породени от болестта, че не съществуват...

Майкъл изръмжаваше недоволно и започваше да гледа подозрително психиатъра.

След шест седмици в болницата на Хрубек бе поставена диагноза

лека форма на шизофрения, неагресивен, вероятно параноичен и заедно с още осемдесет и шест пациенти беше изписан поради затваряне на едно крило от болницата вследствие на бюджетни съкращения.

Тъй като финансовата служба бе пропуснала да уведоми ръководството, че не могат да открият бащата на Майкъл, съобщението за изписване беше изпратено на фиктивен адрес във Валела, Ню Йорк. В деня на изписването един санитар остави Майкъл на стол в чакалнята и му заръча да чака родителите си да го вземат. Четири часа по-късно Майкъл каза на дежурната сестра, че иска да се сбогува с един от градинарите. Вместо на двора обаче той излезе през главния вход – и така започна дългото и мъчително пътуване, превело го през различни градове по Източното крайбрежие, през болници с добра или лоша слава, през идиличната психиатрична клиника „Тревър Хил“ и обичаната и продажна доктор Ан, през помийната яма в Купърстаун, през „Индиан Лийп“, щатската психиатрична болница на Марсен, доктор Ричард... и накрая – след толкова много километри и толкова много различни животи, до удивителното място, където се намираше в момента: зад кормилото на черен, трийсетгодишен кадилак „Купе де Вил“, носещ се с пълна скорост не към Бойлстън, а право на запад към Риджтън по шосе № 236 на повече от трийсет и четири километра от градчето. Караше и пееше:

– Кадилак, трак-трак... Трак-трак, давай пак... Войници в синьо, сиво...

Под пръстите му бялото кормило бе мокро от пот и той не спираше да си напомня кой педал е за газта и кой за спирачката. Понякога, без да иска, пресичаше осевата линия и с ужас установяваше, че е забравил в кое платно трябва да шофира. После, след като си спомнеше, забравяше накъде трябва да завърти волана, за да се върне в правилното платно, и продължаваше в английски стил, докато не се отклони бавно надясно.

Все напред и напред, с шейсет и четири километра в час при ограничение деветдесет. Той често преглъщаше тежко и изстенваше, започваше да си мърмори, най-много от всичко на света му се искаше да потъне в меката тапицерия на седалката, да закрие глава и да заспи. Само че не го правеше. Не, Майкъл седеше изпънат като войник на пост и се взираше право напред в мрака, където го чакаха въоръжените до зъби врагове.

Отмести поглед от асфалта само веднъж, за да погледне табелата с надпис РИДЖТЪН ДВАЙСЕТ И СЕДЕМ КИЛОМЕТРА, сетне отново се взря в шосето. Жадно вдиша сладката миризма на топлия въздух от парното, духащ в лицето му. Спомените му през тази ноемврийска нощ,

забеляза Майкъл, не го напускаха, колкото и далече да пътуваше. И той си спомни за един следобед преди много години, когато седеше в библиотеката на болницата и си пееше една песен, написана от самия него. Спомни си как я беше повтарял, докато библиотекарката не го помоли да млъкне, и тогава продължи да си я пее, но наум, движейки беззвучно устни.

Сега, разположил се в тази луксозна черна кола, той отново я запя с цяло гърло:

Трак-трак, хайде пак,
столицата спи.
Войничетата плачат.
Някъде жена пици.
Трак-трак, луната пак
кървава блести.
Над гроба гарги грачат,
дето трупът лежи...

Майкъл дълго се спуска с колата надолу и чувства как возилото постепенно набира скорост. Въпреки страхотното чувство от ускорението, въпреки огромната гордост от овладяването на тази машина, която само преди години би го накарала да се парализира от страх, Майкъл Хрубек неочаквано започва да плаче.

Той изпълва белите си дробове с горещ въздух, започва да хълца още по-силно, чувства влагата по бузите си. Гърлото започва да го щипе.

„Защо плача?“ – пита се той.

Няма никаква представа. Някъде дълбоко в съзнанието му обаче е скрит отговорът, че той плаче за гения, създал този изящен автомобил. Плаче за всичките тези километри, които е пропътувал тази нощ. И за неясния спомен за една жена, носеща страшно немодерна шапка върху иначе съвършената си глава.

Плаче за мъртвите и за онези, които скоро ще ги последват.

Плаче и за онова, което в момента със сигурност стои над сгъстяващите се буреносни облаци – кървавочервената луна.

„Над гроба гарги грачат, дето трупът лежи...“

20.

Когато бурята най-после се разрази, Лиз облепваше горния ред прозорци на оранжерията.

Лицето ѝ бе на сантиметри от едно стъкло, докато тя се пресягаше към друго, по-трудно за достигане. Изведнъж дъждовните капки затрополиха по прозореца. Тя се извърна и изпусна тиксото, за миг си помисли, че някой е хвърлил шепа камъчета по стъклото. Едва не падна от стълбата.

След като се опомни, слезе, взе тиксото и се взря в небето. Разтревожена, че някое стъкло може да се пръсне в лицето ѝ, ако продължи с облепването, Лиз отново се замисли дали да не тръгват вече. Северните прозорци обаче, изложени на най-силните пориви на стихията, все още не бяха готови.

Десет минути, реши тя. Щеше да се забави само десет минути.

Отново се качи на стълбата и си спомни съвета на Колер да отиде на хотел. Въпреки това не почувства особено безпокойство. Той не изглеждаше много загрижен за нея. Освен това, размишляваше Лиз, шерифът на Риджтън щеше да се обади, ако му бяха съобщили, че Хрубек е тръгнал към градчето.

Докато залепваше големи хиксове тиксо върху квадратните стъкла, погледът ѝ падна върху езерото и гората. Зад тях, едва видими в дъжда, се простираха ниви, хрусталаци и скали, изчезващи в черното небе. Това огромно пространство изглеждаше толкова безкрайно, толкова способно да задържи заразата, наречена Майкъл Хрубек, че да се мисли, че той може да дойде до Риджтън, изглеждаше невероятно. Тази необятност щеше да защити и съпруга ѝ; как бе възможно двамата мъже да се срещнат?

Къде ли беше Оуен сега?

Дълбоко в сърцето си тя вярваше, че ще се върне скоро. Може би дори преди двете с Порша да тръгнат за мотела. Щеше да се върне с празни ръце, ядосан и смутен – защото е проиграл шанса си да се прояви като войник.

И защото е пропуснал възможността да изкупи греха си.

О, Лиз разбираше това от самото начало. Знаеше, че това среднощно скитане има скрита цел. То бе част от извинението, което той смяташе, че дължи на жена си.

А може би наистина ѝ го дължеше. Защото Оуен бе прекарал по-

голямата част от изминалата година в компанията на друга жена.

Беше се запознал с нея на една юридическа конференция. Тя специализираше тръстово и имотно право, бе трийсет и седем годишна, разведена с две деца. Оуен го беше изтъкнал като доказателство за добродетелността на изневярата му: не беше хлътнал по някое младо гадже.

Тя беше завършила в Йейл с пълно отличие.

– Мислиш ли, че ме интересува колко е образована? – изкрещя Лиз, когато научи.

Когато за пръв път видя разписки от хотел в Атлантик Сити от един уикенд, в който Оуен би трябвало да е бил в Охайо, тя се почувства предадена. До този момент Лиз не си беше давала сметка, че извънбрачният секс е само част от играта. Тук се включваше и любов към другата жена и тя не можеше да определи кое я наранява повече.

Спането с кучката в „Тръмпс Палас“, лежането между високообразованите ѝ бедра, преплитането на езици, обмяната на слюнка, разголването на гърди и полови органи... това бе отвратително. Лиз обаче бе побидена от мисълта за романтичните разходки ръка за ръка покрай бушуващия океан на Джърси, за споделянето на най-съкровени мисли на някоя пейка край плажа.

Консервативният Оуен! Нейният котък Оуен.

Оуен, на когото се налагаше да тегли думите с ченгел.

В по-голямата си част, разбира се, това бяха само предположения (той знаеше урока си и не издаде нищо повече от биографичните данни за любовницата си). Самата мисъл за интимност, по-дълбока от секса обаче, ужасяваше Лиз и страхът ѝ за разговорите и сплетените пръсти на мъжа ѝ и другата жена надминаваше всякакви разумни граници. Седмици след признанието му тя имаше чувството, че ще полудее.

При спречкването им по този въпрос връзката на Оуен вече бе приключила, поне така твърдеше той. Той обгърна главата на съпругата си с ръце, започна да я гали, да подрънква обиците, които ѝ беше подарил (в разгара на изневярата си, забеляза тя и още същата нощ ги изхвърли). Другата жена го била помолила да напусне Лиз и да се ожени за нея. Оуен отказал, двамата се скарали и връзката им приключила.

След първите бурни седмици, последвали този разговор, след дългите нощи на мълчание, след редица съботни утрини с мрачно настроение и след един непоносим Ден на благодарността двамата бяха започнали да обсъждат нещата – първо плахо, след това откровено и накрая разумно. Сега Лиз съвсем бегло си спомняше разговорите им. „Ти си прекалено високателен. Ти си прекалено строга. Ти си прекалено

мълчалив. Ти си прекалено затворена. Ти не се интересуваш от това, което върша. Ти трябва да се отпуснеш сексуално. Ти се нахвърляш върху мене като изнасилван. Ти никога не си се оплаквала... Да, но ти ме плашиш и понякога не знам какво си мислиш, да, но ти си прекалено упорита, да, но...“

Местоимението „ти“ никъде не се употребява толкова често, както в обсъжданията на една изневяра.

Накрая двамата решиха да помислят за развод и за известно време се избягваха. През този период Лиз най-сетне призна пред себе си, че любовната връзка на Оуен не трябва да я изненадва. Съпругът ѝ имаше любовница адвокатка, това наистина беше шокиращо. Той не се справяше добре със силни жени. Ако можеше да му се вярва, най-добрата му връзка бе с някаква виетнамка от Сайгон по време на войната. Той тактично не се впускаше в подробности, но я описваше разпалено като изключително чувствителна и невзискателна. На Лиз не ѝ беше нужно много, за да разбере, че всъщност това означаваше, че е била послушна, че е понасяла безропотно всичко и е владеела слабо английски.

„И на това ли му се вика любов?“ – чудеше се тя, потресена, че съпругът ѝ е търсил такава жена. Все пак около тази връзка имаше нещо мрачно и неясно. Оуен не споделяше подробности и Лиз се разкъсваше от догадки. Може би той случайно е ранил жената и е останал с нея от чувство за вина, за да ѝ осигури храна и лекарства, докато оздравее. Може би баща ѝ е бил комунист и Оуен го е убил. Измъчван от вина, ѝ е предложил някакво обезщетение и без да иска, се е влюбил.

Всичко това изглеждаше твърде романтично, дори наивно за Оуен Ачисън и накрая тя отдаде тази негова ранна връзка на младежка страст, а хубавите му спомени сега на нараненото честолюбие на един застаряващ мъж. Въпреки това у нея не оставаше никакво съмнение, че една млада и покорна жена напълно отговаря на предпочитанията му. Най-големите противоречия между тях се получаваха, когато тя изразеше несъгласие с него. За това имаше стотици примери – закупуването на разсадника, желанието ѝ да бъдат нещо повече от сексуални партньори, предложенията да отидат при психолог, когато бракът им не вървеше, недоволството ѝ от честите му пътувания.

И въпреки всичко неговият стремеж да доминира в известна степен привличаше Лиз. Колкото и да я смушаваше това, тя не можеше да го отрече. Все още помнеше първата им среща. Тя бе на около трийсет и пет, възраст, на която повечето жени в Риджтън вече имат по няколко деца. Лиз присъстваше на заседание на градския съвет, където той

представляваше един строителен предприемач. Строг и непоклатим, Оуен Ачисън се изправи на подиума и издържа всички атаки на гневните граждани. Лиз остана много след като представи собственото си незначително възражение, за да гледа как той се прави на непобедим рицар. Остана очарована от ясения му глас и докато наблюдаваше здравите му пръсти, стиснали ръба на катедрата, всъщност почувства, че се възбужда.

След това „случайно“ го срещна на паркинга и му предложи да си разменят телефонните номера.

– Кой знае? Някой ден може да ми потрябва добър адвокат.

Една седмица по-късно той я покани на вечеря и тя веднага прие.

На първата им среща той се появи гладко избръснат и подстриган, със синьо сако, кафяви панталони и букет от дванайсет рози. Оуен поръча и за нея, плати дискретно цялата сметка, отваряше ѝ всяка врата, през която минаваха, и завърши вечерта с бърза целувка, след като я изпрати до тях.

Изпълняваше всичко като по книга и тя не почувства никакво влечение към него.

След това не ѝ се обади и въпреки нараненото ѝ самолюбие Лиз реши, че така е по-добре. Тя излиза с още неколцина мъже и почти забрави мълчаливия Оуен Ачисън. Една събота шест месеца по-късно двамата се срещнаха случайно в един магазин. Той твърдеше, че искал да ѝ се обади, но му се налагало да пътува много. „Защо – замисли се Лиз – всички мъже си въобразяват, че ще се почувстваш по-добре, ако ти обяснят колко са държали да ти се обадят, но не са го направили.“

Двамата с Оуен се озоваха смутени един до друг пред щанда на „Ейс Хардуеър“. Той загледа пластмасовите тръби, които тя смяташе да купи. Лиз обясни, че са за градината. Не се ли нуждае от помощ за инсталирането им? Когато тя се поколеба, Оуен я погледна в очите и каза, че не умее много неща, но в някои е доста способен. Едно от тях били водопроводите.

– Добре – съгласи се тя.

Върнаха се в малката едноетажна къща, в която тя живееше под наем. За половин час сглобиха напоителната система. След като свършиха работата, той отиде при чешмата и кимна на Лиз да го последва. Постави ръката ѝ на крана и я стисна.

– Да го направим ли? – попита, докато с една ръка завърташе кранчето, а с другата повдигаше брадичката ѝ, за да впие устни в нейните.

Останалата част от деня прекараха в месинговото легло на Лиз, без

дори да си дадат труда да се вмъкнат под евтините завивки. Мръсните им работни дрехи бяха разхвърлени из цялата стая.

След осем месеца се ожениха.

През шестте години на брака им Лиз неведнъж се беше съмнявала, че ще продължи дълго, но никога не ѝ бе хрумвало, че краят му може да бъде причинен от изневяра. Беше си представяла по-скоро, че някой от двамата просто ще си прибере нещата и ще си тръгне – може би след като в пристъп на ярост Оуен най-последно я удари, както често едва се съдържаше да не направи. Или след като тя го застави, този път без компромиси, да избира между нея и поредния уикенд в службата.

За това неговата любовна връзка я отрезви. Отначало бе готова да се разведе и да започне самостоятелен живот. Това наистина я привличаше. Лиз Ачисън обаче не беше злопамятна и след няколко седмици вече се налагаше да си напомня, че би трябвало да му е сърдита. Това правеше идеята за самостоятелен живот все по-малко привлекателна. Освен това той се разкайваше и това ѝ даваше странна власт над него – единствения случай, когато тя получи водещата роля в брака им.

Имаше и причини от чисто практическа гледна точка: Рут л'Оберже, която през цялото това време беше боледувала от рак, най-последно почина и дъщерите ѝ се оказаха наследнички на доста голямо състояние. Лиз не се интересуваеше от финанси и разчиташе на Оуен. Бизнесът и парите все пак бяха свързани повече с неговата професия и когато той се зае с управлението на имението, двамата отново се сближиха.

Животът им стана по-лесен. Лиз си купи джипа. Както се бяха договорили сестрите, Лиз и Оуен се преместиха в Риджтън в голямата къща с оранжерията на сънищата им, а Порша наследи фирмата. Оуен си накупи ризи от „Брукс Брадърс“ и скъпи ловни пушки. Отиде на подводен риболов във Флорида и на лов в Канада. И продължи да пътува по работа. Лиз обаче бе сигурна, че вече ще ѝ бъде верен. Защото, размишляваше тя, на Оуен очевидно му харесваше да бъде богат, а парите и недвижимата собственост бяха на нейно име.

За това, когато тази нощ – след като научиха за бягството на Хрубек – Оуен се изправи пред нея въоръжен с черната си пушка, зад ловната страст в очите му Лиз видя желанието му най-последно да премахне пораженията, причинени от неговата небрежност.

„Е, благословен да си, Оуен, за тази мисия – помисли си Лиз, докато облепваше последните прозорци. – Усилията ти са оценени. Но все пак побързай да се прибереш у дома.“

Вятърът се засилваше. Един порив накара дъждовните капки да затропят с такава сила от северната страна на покрива на оранжерията, че дъхът ѝ секна.

Време беше да тръгват.

– Порша! Хайде да вървим.

– Имам още два прозорца.

– Остави ги.

Младата жена се появи след минута. Лиз я огледа и с изненада установи, че в работни дрехи двете със сестра си страшно си приличат.

– Какво? – попита Порша, щом забеляза погледа ѝ.

– Нищо. Готова ли си?

Лиз ѝ подаде един жълт дъждобран и навлече своя.

Порша праметна раницата си през рамо. Лиз взе куфара си и кимна към вратата. Излязоха в дъжда, който вече валеше равномерно. Внезапен порив събори спортната шапка от главата на Порша. Тя изкрещя от изненада и се спусна да я вземе, докато сестра ѝ заключваше задния вход. След това двете отидоха на мястото за паркиране на колите по мократа алея.

Лиз се обърна и погледна към къщата. С облепените прозорци и старите, изкорубени дъски колониалната постройка имаше вид на изоставена. Тъкмо оглеждаше оранжерията, когато чу гласа на сестра си:

– Какво е това? Тя се обърна.

– Боже мой!

Пред тях се простираше кално море, повече от педя дълбоко, покриващо половината от паркинга и запълващо гаража.

Те нагазиха в студената тиня и се възряха в езерото. Поддала бе не тяхната защитна стена, а торбите при кея – за които Оуен твърдеше, че били натрупани стабилно и високо. Водата ги беше съборила и сега се изливаше в канавката зад гаража. С вълни и водовъртежи пороят нахлуваше в двора.

– Какво ще правим? – изкрещя Порша.

Въпреки бързото течение водата прииждаше съвсем безшумно.

Нямаше какво толкова да направят, реши Лиз. Водата преливаше през пет-шестметрова пробойна – прекалено широка, за да я запълнят. Освен това гаражът се намираше в ниската част на имението. Ако нивото на езерото не се вдигнеше много, къщата и паркингът щяха да са в безопасност.

– Тръгваме – заяви тя.

– Аз нямам нищо против.

Влязоха в гаража и се качиха в колата. Лиз пхна ключовете в стартера. Изчака – тревожеше се, че водата е предизвикала късо съединение на акумулатора или е повредила стартера. Погледна Порша и завъртя ключа. Двигателят равномерно забръмча. Тя внимателно изкара аутомобила на заден ход от наводнения гараж.

Почти се бяха измъкнали от тъмната локва около гаража, когато колата се разтресе, колелата се завъртяха безпомощно в чакъла и размекнатата кал под него.

Това, спомни си Лиз, бе другата ѝ тревога.

* * *

Той зави плавно по шосе № 236 на излизане от Риджтън и даде пълна газ през дъжда.

Ричард Колер се спусна през хълмовете, зави надясно и отново се насочи на изток. Чудесно. Той се иземя на глас при мисълта, че сцената е много по-впечатляваща, отколкото си я спомняше. Спря в задната част на паркинга и изключи двигателя. Отвори раницата си и извади медицинското досие на Майкъл Хрубек, което бе започнал да чете по-рано вечерта.

Тази папка бе събирана от шейсет и пет годишната доктор Ан Уайнфелд Мълър, щатен лекар в психиатричната болница „Тревър Хил“.

„Тревър Хил“ бе реномирано частно заведение в южната част на щата. Майкъл бе останал под грижите на Ан Мълър само пет месеца, но предвижданията ѝ за болестта и тенденциите му към подобрене бяха оптимистични. Жалко, замисли се Колер, че никой нямаше да научи колко ефективно е могло да се окаже лечението на Майкъл Хрубек при тази лекарка.

Също като Колер Ан Мълър сновяла между различни болници и попаднала на Майкъл в едно малко щатско заведение, където работела с шизофреници с тежка форма на болестта. Впечатлена от интелигентността и удивена от необичайните му халюцинации, тя успяла да уреди да бъде настанен безплатно в скъпата „Тревър Хил“. Болничната администрация – която предпочитала „по-перспективни“ пациенти (тоест такива, които могат да си плащат) – отначало се възпротивила, но накрая склонила главно заради престижа, способностите и упоритостта на лекарката.

Първия ден там Майкъл прекарал в усмирителна риза. След това се успокоил и омразната дреха била свалена. Колер отново зачете

бележките на Мълър от първата седмица работа с младежа:

„П-тът е враждебен и подозрителен. Страхува се да не го би-ят («Ако ме фраснеш по главата, си мъртва, шибанячке, това да ти е ясно.») Няма ясни зрителни халюцинации, само някои слухови... Понякога се налага ограничаване на движенията... Реакции – буйни и противоречиви (При вида на един учебник по американска история п-тът заплака; по-късно се засмя и попита за баба ми, каза, че била «мъртва шибанячка»)... Когнитивната функция е добра, но някои несвързани хрумвания показват хаотично мислене...“

Макар че Майкъл сигурно бе забравил повечето държавни болници, в които бе пребивавал, за „Тревър Хил“ имаше добри спомени. В държавните заведения пациентите носят мръсни дрехи, живеят в мизерни стаи и разполагат само с тъпи постели и пластелин за забавление. Много от тях носят белези от лоботомии по главите си и редовно се подлагат на електрошок или изпадат в инсулинова кома. „Тревър Хил“ обаче беше различна. Там имаше повече лекари и санитарни, библиотеката бе пълна с книги, стаите бяха слънчеви и без решетки на прозорците, дворт – добре поддържан, занималните – заредени с разнообразни играчки и игри за обучение. Електрошокът се използваше по-рядко и основната терапия оставаше лекарствената.

Въпреки това както при всички пациенти с шизофрения и при Майкъл основен проблем беше определянето на най-подходящите дози. Един млад стажант наивно го попитал какви лекарства е взимал и Хрубек отговорил като прилежен студент по медицина:

– О, литий. Хлорпромазинът и производните му са ми противопоказани. Аз съм шизофреник, няма спор, но основен симптом на болестта ми е маниакалната депресия. Може би ви е известна повече като биполарна депресия. Затова взимам най-много литий.

Впечатлението стажант предписал литий и под негово въздействие Майкъл направо побеснял. Изхвърлил телевизора на отделението през прозореца, скочил след него и почти стигнал до изхода, преди трима яки санитарни да го заловят.

След този инцидент доктор Мълър се заела лично с лечението. Предписала на Майкъл ударна доза халдол – доста повече от необходимата при обикновени обстоятелства. Той веднага се оправил. След това започнала фината нагласа, балансирането на лечебните и страничните

(като затлъстяване, пресъхване на устата, неконтролирано движение на устните, повдигане) ефекти от лекарствата. В различни периоди от време режимът му включвал торазин, стелазин, меларил, мобан, халдол и пролаксин. Трийсет милиграма от едно, сто от друго, това да се повиши на двеста, тези по-добре да не се смесват. Хиляда и осемстотин милиграма торазин, не, повече, хайде на халдол, деветдесет милиграма от него, е, това е същото като четири хиляди и петстотин торазин, твърде високо, как е дискинезията му? Добре, хайде пак на стелазин...

Мълър най-после се спряла на онова, което и Колер бе установил, че действа най-добре при Майкъл: големи дози торазин. В лечението му се включвал този медикамент, както и психотерапия с доктор Ан. Тя се срещала с него всеки вторник и петък. Особеното в тези сеанси било, че за разлика от предишните му лекари тя се вслушвала в думите му.

– Майкъл, вече два пъти споменавах, че се страхуваш от онова, което е „напред“. Близкото бъдеще ли имаш предвид?

– Никога не съм казвал такова нещо.

– Да не би да имаш предвид нещо, което е пред теб в коридора? Притеснява ли те някой?

– Никога не съм казвал такова нещо. Някой иска да ме натопи. Правителството е виновно, тези шибаняци. Не искам да го обсъждам.

– Да не би да имаш предвид предната част на нещо, например човешка глава?

– Не мога да говоря.

– Ако не е главата, може би лицето на някого? Чие?

– Не мога да говоря за тези шибани неща! Ако искате информация, ще трябва да използвате серум на истината. Обзалагам се, че вече сте го подготвили. Може би ви е по-познат под името „скополамин“.

След тези разговори той замълчавал с подигравателна усмивка.

Терапията протичала приблизително по този начин. Също като Колер Ан Мълър не се опитвала да убеди Майкъл в нереалността на халюцинациите му. Тя ги изучавала, опитвала се да намери какво се крие в главата на пациента. Той се съпротивлявал с упоритостта на заловен шпионин.

След четири месеца обаче параноичното и противоречиво поведение на Майкъл изведнъж се променило. Мълър станала подозрителна – вече знаела, че Майкъл е пресметлив и хитър. Той ставал все по-весел и общителен. Сетне тя научила от един санитар, че пациентът ѝ краде дрехи от пералнята. Предпожила, че видимото подобрене в състоянието му е с цел да отвлече вниманието ѝ от кражбата.

Преди обаче да повдигне въпроса пред него, той започнал да ѝ подарява крадените вещи. Първо, два различни чорапа. Подал ѝ ги с очарователната усмивка на влюбено момче. Тя върнала чорапите на собствениците им и предупредила Майкъл да не краде. Той заявил изключително сериозно, че „в момента не бил способен да се отдаде на такова велико дело“.

Тук били залегнали важни принципи. „Много важни“.

Очевидно било така, защото през следващата седмица тя получила пет фланелки и още чорапи.

– Подарявам ти тези дрехи – прошепнал веднъж и се отдалечил бързо, сякаш гонел влак.

Още няколко седмици ѝ правел такива подаръци. Мълър вече не била загрижена толкова за кражбите, колкото за поведението му.

Неочаквано, когато един ден си лежала в кревата, всичко ѝ се изяснило. Тя скочила потресена.

По време на един дълъг, несвързан сеанс Майкъл прошепнал:

– Причината е в това, че искам дрехите си близо до теб. Не казвай на никого. Много е рисковано. Нямах представа колко е рисковано.

Дрехите му да са близо до нея. Всъщност той искал да е близо до нея. Мълър скочила от леглото си и незабавно отишла в кабинета си, където записала дълъг доклад, започващ със следното встъпително изречение, равносилно на възглас на безумна радост:

„Голям пробив вчера. П-тът изрази желание за емоционална връзка с л-ря, придружено с материално свидетелство.“

По-нататък параноята на Майкъл продължила да отслабва. Кражбите престанали. Той станал по-общителен и весел и не се нуждаел от толкова много лекарства, както преди. Участвал с удоволствие в сеансите за групово терапия и очаквал с нетърпение излизанията, които преди го ужасявали. Започнал да върши работа в болницата, да помага в библиотеката и в парка. Мълър докладваше, че дори карал няколко пъти колата ѝ.

Колер вдигна поглед от доклада и се взря в пустия паркинг. На запад проблесна мълния. Когато зачете последния пасаж в досието, писан на ръка, но не от Ан Мълър, той си представи много добре обстоятелствата, свързани с тези думи:

„Майкъл лежи на кревата и чете учебник по история, когато в стаята му влиза един лекар. Той сядна на леглото и се усмихва на

пациента, пита го за книгата. Майкъл застава нащрек. Отново е обзет от параноя.

– Кой си ти, какво искаш?

– Аз съм доктор Клайн... Майкъл, трябва да ти съобщя, че доктор Мълър е болна.

– Болна? Доктор Ан е болна?

– За съжаление няма да може да се срещне с теб. Майкъл не знае какво да каже.

– А утре? – успява да измърмори, чудейки се какво е направил този човек с неговата лекарка и приятелка. – Ще я видя ли утре?

– Не, тя няма да се върне в болницата.

– Изоставила ли ме е?

– Всъщност, Майкъл, тя не те е изоставила. Тя изостави всички ни. Снощи почина. Знаеш ли какво значи «почина»?

– Значи, че някой шибаняк ѝ е пръснал мозъка – идва шепнешком злобният отговор. – Ти ли беше?

– Тя получи сърдечен удар.

Майкъл примигва няколко пъти, опитва се да проумее казаното. Накрая горчиво се усмихва.

– Тя ме е изоставила.

Започва да кима, сякаш облекчен от дългоочаквана лоша вест.

– Новият ти лекар е Стаили Уилямс – продължава успокоително посетителят му. – Той е прекрасен психиатър. Учил е в Харвард и е специализирал в НИДЗ. Националният институт за душевно здраве. Какво ще кажеш за тези препоръки, Майкъл? Много умен човек, ще ти хареса. Той ще...

Лекарят успява да се наведе точно навреме, за да избегне стола, който се разбива в стената зад него. Изскача в коридора. Тежката дъбова врата задържа Майкъл за десетина секунди, след това той я разбива и се втурва из болницата, за да търси своята доктор Ан. Счупва ръката на един санитар, който се опитва да го обуздае, и накрая се налага да го хванат с мрежа като звяр, метод от деветнайсети век, използван в «Тревър Хил» само веднъж.“

Една седмица по-късно, след като неговата закрилница и лекарка е вече мъртва, Майкъл Хрубек заедно с единствените му лични вещи – четка за зъби, дрехи и няколко книги по история на САЩ – е

прехвърлен в държавна психиатрична болница.

Животът му отново бил на път да се превърне в безкрайна поредица от време за хапчета, време за хапване и време за шокване. И така щяло да стане, ако след два часа престой в чакалнята на новата си болница, временно забравен, той не почувствал някакво безпокойство и не излязъл през главния вход. Махнал за сбогом на неколцина непознати пациенти и санитарии и се измъкнал от заведението, за да не се върне никога повече.

Доктор Ричард Колер забеляза, че това изчезване е било точно преди четиринайсет месеца; следващият официален документ за Майкъл Хрубек бе доклад за арест, написан на първи май от несигурната ръка на полиция, охраняващ държавния парк „Индиан Лийп“.

Психиатърът остави папката на Ан Мълър и взе тефтерчето с бележките, които бе нахвърлил в дома на Лиз Ачисън. Преди да ги прочете обаче, той се загледа в едрите капки, които барабаняха по предното му стъкло, и се запита колко още ще се наложи да чака.

21.

– Къде намери това?

„Под леглото, на едно дърво, между краката на Мона Стона...“

Питър Гримс не отговори и за негово най-голямо облекчение директорът на болницата сякаш забрави въпроса си.

– Боже мили! Той е във връзка с Психиатричното управление от месеци. Три шибани месеца! И виж всичко това. Виж!

Адлър изглеждаше по-изненадан от обема на документите, изписани от Ричард Колер, отколкото от съдържанието им.

Гримс забеляза, че шефът му докосва листовите с неохота, сякаш се опасява да не остави отпечатъци. Това вероятно бе само плод на въображението му, но младият лекар започна да се чувства изключително неловко – най-вече защото идеята му се струваше добра и той съжали, че не му е хрумнала по-рано, преди да остави доказателства за намесата си върху документите.

Адлър вдигна поглед и за да му попречи да зададе отново въпроса си, Гримс зачете от най-горния лист:

– „Уважаеми доктор Колер. По отношение на предложението ви от трийсети септември тази година имаме честта да ви уведомим, че финансовият отдел на Щатското управление за психично здраве по

принцип се съгласи да финансира вашата програма за лечение на няколко пациенти в рамките, очертани от вас в споменатия проект...“

– Проклет да е – възкликна Адлър с такава злоба, че Гримс продължи да чете, за да не му даде възможност за повече коментари.

– „Одобрихме предварителна сума от 1,7 милиона долара, която да покрие финансовите ви нужди през първата година на програмата ви. Средствата ще бъдат отпуснати на държавната система за психично здраве, за да се избегне необходимостта от публично обсъждане.“

Спря, за да вземе следващия лист, при което Адлър повтори „избегне“ с такъв глас, сякаш тази дума се беше превърнала във фиксидея. Гримс зачете последния параграф:

– „Това писмо потвърждава одобрението на проекта ви от Съвета на лекарите към Щатското управление за психично здраве след разглеждане на материалите по шестте случая, на които се основава програмата ви (Алънтън, Грош, Хрубек, Макмилан, Грийн, Ивенески). Представители на съвета ще се свържат лично с вас във връзка с насрочването на дата за презентация на вашите изследвания...“

Аدلър удари листовите, които държеше, в бюрото и Гримс реши, че макар параноята му по отношение на пръстовите отпечатащи вероятно да е пресилена, директорът би трябвало да е малко по-внимателен. Ако Колер забележи смачкани листове, може да подаде жалба с подозрение в кражба – при което на Гримс най-вероятно щеше му да се наложи да свидетелства. Преди половин час асистентът на директора бе извикал раздразнителния портиер от славянски произход, за да отключи кабинета на Колер. Гримс не се сети да го отпрати и не забеляза, че дребният, но набит мъж е застанал на самата врата и наблюдава развеселено трескавото му тършуване.

– Нашите пари. Той отнема нашите пари! И виж това. Виж, Гримс. Използва нашите пациенти, за да ни прецака! Продава ни, нас, нашите пари и нашите пациенти, за собствения си проект.

Аدلър грабна телефона.

Докато гледеше през прозореца, Гримс се замисли за действията на Колер и остана едновременно потресен и впечатлен. Колер бе използвал Майкъл Хрубек като блестящ пример как комбинацията от лекарствена и психотерапия води до драматично подобрене при пациенти с хронична шизофрения. Управлението за психично здраве се беше съгласило да отпусне сериозна сума, за да може Колер да създаде свое феодално владение – в рамките на самата Марсденска болница и до голяма степен за сметка на Адлър. Разбира се, ако Хрубек не бъде заловен, преди да е

наранил или убил някого, Лекарският съвет на управлението щеше да отхвърли плана на Колер като неизпълним и опасен.

Въпреки това проектът беше гениален, помисли си Гримс и съжали, че ще участва в провалянето на такъв талантлив човек, с когото вероятно бе по-подходящо да се сближи – ако, разбира се, професионалната кариера на Колер преживее тази нощ. А това със сигурност нямаше да се случи.

Капки дъжд поръсиха пращните стъкла. Вятърът връхлетя сградата с кански вой и някъде отдолу се чу трясък от счупен прозорец. Няколко други пациенти се присъединиха към Номер 223–81 и по коридорите отекнаха уплашени вопли. Гримс се загледа разсеяно към прозореца и се опита да не мисли за последствията върху пациентите, ако премине торнадо.

Адлър тресна слушалката и го погледна:

– Не е в дома за адаптация. Някой мръсник го е предупредил.

– Кой, Колер ли?

– Обадили са му се преди два часа. Той е там някъде. Тръгнал е да търси Хрубек.

– Сам?

– Трябва да е сам. Налага се да върне Хрубек като невинно малко, агънце. Ще твърди, че просто е отишъл при него и го е помолил да се върне къщи. И мръсникът ще го направи. След като Колер го инжектира с конска доза успокоително... Мамка му! Кражбата.

– Моля? – не разбра асистентът.

– Охраната каза, че тази нощ някой проникнал в аптеката.

– Да. Твърдят, че приличало на случайно произшествие. Ще разбера дали нещо липсва най-рано сутринта.

– О, нещо със сигурност липсва. Този мръсник е задигнал спринцовката за инжектиране на приспивателни. Ще... Боже мой, той ще накара Хрубек да се държи като невинното малко кутренце, каквото аз през цялото време се опитвам да го изкарам. Мили Боже!

Гримс отново започна да имитира задъхан шаран и запитва директора какво смята да правят.

– Искам да съм готов за пресата. Ако... – Той обмисли няколко определения, преди да се спре на най-мекото: – Ако ситуацията стане критична...

– Ако се стигне до най-лошото.

– Да, ако се стигне до най-лошото, ще се наложи веднага да уведомя обществността. Искам изявление. Напиши го...

– Изявление за пресата?

– Какво друго изявление може да има? Нахвърли някаква чернова. Подлог, казуемо. Подлог, казуемо. Нали не е твърде сложно за теб? След това двамата с теб ще го прегледаме. Трябва да гласи горе-долу следното: „без знанието на персонала“, не, нека да е „без знанието на администрацията и ръководството един лекар на частна практика даде на Хрубек привилегията да се разхожда свободно из болницата, което му позволи да избяга“. Използвай „привилегия“, нека пообъркаме тези невежи. След това кажи, че това е нарушение...

– Нарушение?

– ... на ясното нареждане, че всяко преместване на пациенти от Отделение 403 трябва да бъде одобрено от директора, преди те да бъдат подложени на групова или извънболнична терапия.

Нареждания, да, съгласи се асистентът, но всъщност такива нямаше, нали? Би трябвало да има, да, но в момента нямаше.

– Препоръката – отвърна раздражено Адлър. – Не си ли спомняш? Препоръката от 1978 година.

Гримс погледна през прозореца. Адлър имаше предвид една препоръка, изискваща директорът да бъде уведомен, преди криминално проявени пациенти да се местят в отделения със средно и ниско ниво на охрана, дори и временно – ако например душовете в Отделение Е са развалени. Въпреки че това беше правило, то се спазваше само от (Гримс си позволи тази диагноза) „най-спечените“ лекари.

– Това изглежда малко...

Сега асистентът не успя да намери подходящите думи.

– И ми донеси едно копие. Какво има?

– Аз просто... Проблемът не е просто в достъпа, нали?

– Добре, къде е проблемът? – изсумтя подигравателно Адлър и това едва не накара Гримс да го нарече надут глупак, което щеше да доведе до уволнението му.

– Колер провежда психотерапия. Това е накарало Хрубек да избяга. Това ще му изкопае гроба.

Хитра идея, замисли се Адлър. Допускането на Хрубек в района на моргата беше преди всичко грешка на санитарите. Те не бяха забелязали скритите му хапчета и се бяха отнесли небрежно с трупа на Калахан. Грехът на Колер обаче, както изтъкваше Гримс, бе значително по-сериозен. Той по някакъв начин бе събудил желанието на Хрубек да избяга. Средствата бяха много важни. Тези фантазии сигурно бяха заровени много дълбоко в съзнанието на Хрубек – или по-скоро потиснати

благодарение на лечението. Кой каквото ще да казва, но опитите при плъхове с електричество и храна са красноречив пример. Ами да, да погледнем само младия Гримс...

Все пак, размишляваше директорът на болницата, обясняването на грешките на Колер пред обикновените хора щеше да се окаже трудно – ако Хрубек намушка някой полицаи или изнасили момиче, простите хора щяха да искат прости отговори. Той благодари на Гримс за остроумната идея и добави:

– Нека все пак да спрем вниманието върху безпрепятствения достъп. Докато се разберат нещата, Колер ще бъде изкупителна жертва за всички и няма да е толкова важно какво точно е направил.

И асистентът му, доволен от похвалата, веднага кимна.

– И не изпадай в прекалени подробности. Да се съсредоточим върху фактите. Кажете, че заради програмата на Колер Хрубек е имал безпрепятствен достъп до хладилната стая, моргата и товарната рампа. Никой друг криминално проявен от Отделение 403 няма такъв достъп. Това е вярно, нали?

Да, Гримс го потвърди.

– Ако не беше включен в програмата, той никога нямаше да избяга. *Sine qua non*.

– Така ли да кажа?

– Е, не точно „*sine qua non*“, разбира се. Знаеш какво имам предвид, нали? Виждаш ли общата картина? И не споменавай името на Колер. Поне не в началото. Старай се да изглеждаш загрижен за... нали знаеш?

– Репутацията му?

– Добре. Да, за репутацията му.

* * *

Единственият работещ механик тази вечер беше в Роунвил, на около трийсет и четири километра на запад по шосе № 236. Той се подмихна и отговори, че има аварийна кола, но докато намери някого и той пристигне в Рижтън, щели да минат поне четири-пет часа.

– Вече получихме три обаждания само от тази част на окръга, а хората ми отидоха да вземат някаква катастрофирала кола от главния път в Пътнам Вали. Има ранени. Голяма бъркотия. Адска нощ. Просто адска нощ. И така, да ви запиша ли?

– Не, благодаря – отвърна Лиз и затвори.

След това се обади в риджтънското шерифство.

– Добър вечер, госпожо Ачисън – поздрави я с уважение

диспечерката.

Дъщеря ѝ беше в класа на Лиз; родителите се обръщаха към нея официално, като учениците.

– Как понасяте бурята тази нощ? Сериозна работа, а?

– Справяме се. Кажете, Пег, Стан наблизил ли е?

– Не, тук няма жива душа. Всички са навън. Дори Фред Бъртхолдър, той е пипнал грип, не го пожелавам на никого. Рок концертът не е отменен, както трябваше да направят. Можете ли да повярвате? Толкова много младежи са заседнали по пътищата. Страшна бъркотия.

– Някакви новини за Хрубек от Марсенската болница?

– Кой е този?

– Избягалият тази нощ.

– О, той ли? Стан се обади в щатската полиция точно преди да излезе. Прехвърлил се в Масачузетс.

– Хрубек? В Масачузетс?

– Да.

– Сигурна ли си?

– Проследили го до границата на щата и се наложило нашите хора да се откажат от преследването. Оставили го на масачузетската полиция. Тамошните момчета са големи специалисти в издирването на бегълци, въпреки че нямат никакво чувство за хумор. Така казва Стан.

– А те?... Намерили ли са го?

– Не знам. Бурята ще стигне до тях след около час, час и половина, така че не вярвам гоненето на психари да им е приоритет, но това е мое мнение. Може да приемат работата насериозно. Знаете ли, госпожо Ачисън, все се каня да говоря с вас за онази четворка минус, която сте писали на Ейми.

– Може ли да го оставим за следващата седмица, Пег?

– Разбира се. Просто Ърв я подготвя толкова усилено и ѝ чете постоянно. Разбира той от литература, и не каква да е. Прочете „Последния мохикан“ дори преди да го филмират.

– Може ли следващата седмица?

– Добре, добре. Лека нощ, госпожо Ачисън.

Лиз затвори и отиде при Порша, която пиеше кока-кола на малката покрита веранда пред кухнята. Те не използваша много често това помещение. Слънцето никога не го огряваше и гледката към двора и езерото бе закрита от висока хвойна.

– Красиво е – отбеляза сестра ѝ и прокара ръка по махагоновия перваз с дърворезби на цветя, гроздове и листа.

Вятърът обсипа верандата с леденостудени дъждовни капки и Порша отстъпи назад.

– Да, красив е. Ти не си го виждала преди.

Лиз беше намерила перваза в една къща, определена за разрушаване, и веднага реши, че трябва да го има. Без да се замисля, пхна няколко банкноти в ръцете на началника на бригадата по събарянето. Сделката явно го устройваше, защото той веднага обърна гръб, докато тя отнасяше красивата дърворезба към колата си. След това похарчи още две хиляди долара, за да я монтира на перваза.

Приятелите ѝ се чудеха защо такава красива творба трябва да стои на такова тъмно място. Дърворезбата обаче имаше една редовна посетителка, която да ѝ се възхищава: когато безсънието ѝ се задълбочеше, Лиз прекарваше много нощи тук, на един шезлонг.

Верандата беше отворена от три страни. Ако имаше ветрец, той галеше одеялата, с които се завиваше тя; ако валеше, ромонът на капките я хипнотизираше. Дори когато Оуен отсъстваше, тя често идваше тук. Предполагаше, че е рисковано да остава сама и беззащитна през нощта. Все пак да излъжеш безсънието е трудна игра и страдащите от него не могат да си позволят лукса да мислят и за безопасността си.

– Чух – каза Порша. – Няма да дойдат да ни изтеглят.

– Не.

– Можем ли да отидем пеша?

– На три километра оттук? В този дъжд и тази буря? – Лиз се засмя.
– По-скоро не.

– Ами Хрубек?

– Предполагат, че е в Масачузетс.

– Защо тогава просто не останем тук? Да си запалим камината и да си разказваме приказки за духове.

Да бяха тръгнали само двайсет минути по-рано... Лиз си помисли за Колер. Ако не им беше досаждал, досега да са в хотела. Мисълта, че Майкъл Хрубек може да е изпратил свой агент, за да я забави, я смрази.

– Е? Оставаме ли? – попита Порша.

Над главите им вятърът засъска в короните на дърветата – като шума, който издават електрическите влакове – звук от движение. Дъждът обливаше разкаляната земя.

– Не – заяви накрая Лиз, – тръгваме. Да вземем лопати и да освободим колата.

* * *

Животните са по-лесни за преследване на дълги разстояния от хората поради три причини: ядат, когато огладнеят; не съдържат физиологичните си нужди; имат ограничени възможности за придвижване.

Останалите преследвачи, размишляваше Трентън Хек, можеха да гледат на Хрубек като на звяр, но засега той се държеше като дяволски хитро човешко същество.

Хек беше отчаян. Проливният дъжд бе заличил напълно всички мизми във въздуха и той не виждаше никакви следи от Хрубек. Емил се беше щурал по шосето и околните ливади цял час, без да открие нищо.

Сега обаче, малко преди Клъвъртън установи, че лудият най-после е допуснал грешка. Нуждата му от храна бе надделяла над желанието да бяга. Отначало не обърна особено внимание на кутията от понички, захвърлена край бензиностанцията. Сетне обаче забеляза, че не е празна. Това му подсказа, че тя не би трябвало да е лежала там повече от половин час. Никой уважаващ себе си енот, размишляваше той, нямаше да остави това лакомство неизядено толкова дълго време.

Когато Хек и Емил се приближиха до кутията, кучето изведнъж застана нащрек. Хек знаеше, че това няма нищо общо с влечението му към сладко и мазно, затова внимателно огледа земята. Следите на Хрубек се виждаха ясно в прахта около колонките. Добре! Сърцето на Хек заби радостно. На запад от бензиностанцията той намери следи от гуми в калта отстрани на шосето. По неизвестна причина Хрубек се беше придържал към банкета и в дъжда следата му се следваше лесно. Хек и Емил се върнаха в пикапа и потеглиха на запад. Следата продължаваше само стотина метра, сетне преминаваше рязко от другата страна на шосето, насочваше се право към един черен път, водещ към някакво частно имение.

Хек спря камиона и сложи сбруята на Емил, отново го хвана на къс повод, защото се страхуваше от капани. Кучето веднага надуши миризмата и двамата навлязоха в храстите. Песът беше на върха на щастието – мокър от лекия ръмеж, дишаше жадно хладния въздух в компанията на любимия си господар, използвайки простия си животински ум и силното си тяло за това, за което го е създал Господ.

Докато тичаха напред, Хек си спомни едно друго куче, което обичаше полето, Сали – предшественичката на Емил.

Сал беше по-умна от Емил, по-бърза и по-подвижна. Последните две качества обаче я бяха провалили – тя разви типичната болест на едрите кучета, дисплазия на таза. Той я пенсионира рано и изхарчи оскъдните си (и на Джил) спестявания за операция. Тя се оказа неуспешна и

за него бе голямо мъчение да наблюдава как Сал гледа жално полята, сред които толкова обичаше да тича. Тя често правеше жалки опити да избяга и Хек трябваше да прибира съпротивляващото се животно. Болестта и болките се усилваха.

При последното им посещение при ветеринаря Хек взе спринцовка от лекаря и инжектира смъртоносното лекарство. О, трудно беше и той плака, но Трентън Хек не можеше да позволи един непознат да убие неговото куче.

Когато се върна у дома, Джил го попита твърде нахално:

– И за мен ли така ще плачеш?

От това го заболя, но той все пак я увери, че ще плаче. Отговорът му обаче малко закъсня и Джил се нацупи. Тази вечер тя излезе с приятелките си и той остана вкъщи да скърби сам, както всъщност предпочиташе. В седем часа на следващата сутрин, само три часа след като Джил се беше прибрала, Хек етапа и отиде в развъдника, за да си вземе ново кученце.

При избирането на Емил от коша с пет омърлушени, невъобразимо сладки кутрета Хек бе използвал един стар трик. До клетката, в която си играеха кученцата, беше оставена тънка талашитена преграда. В нея имаше дупка. Той се бе скрил зад талашита и беше наблюдавал кутренцата. Без да подозират за присъствието му, те се търкаляха, душеха, опитваха се да се изправят на крака. След няколко минути едно от тях вдигна глава, в очите му заблестя любопитство. Кученцето се огледа и запристъпя към дупката, от която гледаше Хек. Подуши непознатата миризма за две минути, сетне се върна отегчено при братчетата и сестричетата си.

На следващия ден Хек направи същото и отново тромавото кутре, спъващо се в големите си уши, отиде да изследва новата миризма, докато останалите спяха или си играеха, без да подозират за присъствието на натрапника. Когато на следващата седмица кученцето премина за трети път изпита, Трентън Хек излезе иззад прикритието си, грабна го и подписа доста тлъст чек на собственика на развъдника.

Когато Емил навърши дванайсет месеца, обучението започна. Хек използваше само поощрителни методи – награди, без наказания. През първите шест месеца панталоните му воняха на мърша от мазните лакомства. Сетне смени наградите от храна с похвали. За него обучението бе хиляди пъти по-трудно, отколкото за кучето, на което се налагаше само да научи кои команди да изпълнява и кои думи означават, че трябва да използва носа си за това, за което и без това бе създаден.

От друга страна, Хек трябваше да внимава обучението да не дотяга на кучето. Умните животни лесно се отегчават. Основна задача на дрьсора бе да разбира кога питомникът му е разтревожен, полово възбуден или ядосан, за да спре навреме. Трябваше да избира миризливи предмети, чието откриване да представлява някаква трудност, но да не е невъзможно (парчетата кожа бяха прекалено лесни; химикалките „Бик“ и любовните романчета на Джил – неоткриваеми).

Хек, който по това време работеше на пълен работен ден и трябваше да отделя доста от свободното си време на жена си, трябваше да става в четири сутринта, за да започне тренировките – това не бе лесно за него. Емил обаче се събуждаше веднага и започваше да маха радостно с опашка, защото знаеше, че отива да лудее в полето. О, Трентън Хек работеше усилено. Знаеше стария девиз на следотърсача: „Ако не се грижиш за кучето добре, това е твоя грешка. Ако кучето ти не надушва добре, това също е твоя грешка.“

Емил обаче надушваше добре. Имаше забележителен нос – рядък случай на куче, според оценката на ветеринаря, с два или три милиона пъти по-силно обоняние от човешкото. Учеше толкова бързо, че Хек, за когото нито бракът, нито службата вървяха добре, често го гледаше и се самосъжаляваше, че няма ум и амбиция, с които да се мери с кучето си.

След шест месеца обучение Емил можеше да посрами немските овчарки, използвани по онова време в полицията. На две години той получи официално свидетелство за куче-следотърсач, а след месец Хек го заведе в Онтарио, където му присъдиха награда за най-добро куче-следотърсач при проследяване на непозната миризма, оставена преди пет часа. Сложните завой и кръстосвания на следата не го объркаха. След това състезание Емил започна да участва в отряда на Хавършам, към който бе прикрепен Хек, макар че щатът нямаше бюджет за издръжка на кучета. Управлението обаче кандидатства за членство в Националната полицейска асоциация за кучета-следотърсачи, Която преди две години присъди на Емил наградата „Клеопатра“ за откриването на едно загубено момче. То беше паднало в река Марсден и било отнесено от силното й течение, след което се скитало в горите. Следата през вода, тресавища, ниви и гора бе отпреди сто петдесет и осем часа – следотърсачески рекорд за щата.

Хек четеше много за кучета-следотърсачи и вярваше, че Емил е потомък (духовен, тъй като нямаше кръвно родство) на най-великото куче на всички времена, Ник Картър, собственост на капитан Волни Мъликин от Кентъки в началото на века, с чиято помощ шестстотин и

петдесет престъпници били заловени и получили присъдите си.

Самият Емил също бе изпратил доста хора зад решетките. Работата му се състоеше до голяма степен в проследяване на извършителите от местопрестъплението или свързване на оръжия или откраднати вещи със заподозрените. Емил бе законно признат „свидетел“, макар че се налагаше да бъде представян от официалния си говорител, някой си Трентън Хек. Основното, за което го използваша обаче, беше откриване на бегълци като Майкъл Хрубек.

Тази вечер Хек очакваше да открие психопата и си мислеше за заслужената награда, докато си проправяше път през шубраците. По тази причина той забеляза капана едва когато Емил стъпи в него.

– Не! – изкрещя и дръпна силно каишката, изкарвайки кучето от равновесие. – О, не!

Емил обаче падна настрани в големия капан и изскимтя от болка.

– О, Господи, Емил...

Хек коленичи до кучето, като се чудеше къде да намери дежурна ветеринарна клиника. С ужас си даде сметка, че няма нито канап, нито превръзки за спиране на кръвотечението от прерязана вена или артерия. Когато посягаше към кучето си обаче, полицейският инстинкт му подсказа, че капанът може би е само за отвличане на вниманието.

„Той ме дебне, това е номер!“

Хек изтри очите си, вдигна пистолета и се извъртя, чудейки се откъде ще го нападне психопатът. Застина за миг неподвижно, поколеба се и след като не чу никакъв звук, отново се обърна към Емил. Налагаше се да рискува, ако иска да помогне на кучето си. Той прибра пистолета и посегна към Емил, ръцете му затрепериха и сърцето му едва сега заби по-учестено от страха. Кучето обаче неочаквано се изтръска и се изправи невредимо.

Какво беше станало? Хек погледна удивено животното, което бе паднало право върху капана пред очите му.

Сетне разбра – челюстите бяха затворени, преди Емил да стъпи върху механизма.

– О, Господи! – Той прегърна кучето и го притисна силно към себе си. – Господи!

Емил се отдръпна и тръсна глава.

Хек клекна и огледа капана. Беше същият като онези в магазина на шосе № 118. Очевидно беше заложен от Хрубек. Защо обаче бе затворен? Имаше две възможности. Първо, някакво дребно животно, по-ниско от челюстите, да е скочило върху пластинката и да е избягало. Второ,

някой да е минал, да е видял капана и да е хвърлил по него камък, за да го затвори. Това, реши Хек, бе по-вероятно – защото до капана имаше следи от обувки. Едните бяха на Хрубек. Тук обаче бе минал и някой друг. Той се вгледа в следите и сърцето му се сви.

– О, мамка му! – прошепна гневно.

Тези следи му бяха познати. Беше виждал тези отпечатьци – от скъпи туристически обувки на „Ел Ел Бийн“ – недалеч от възвишението, където двамата с Емил бяха попаднали на следите на Хрубек, водещи на запад.

Значи имаше конкуренция.

Кой беше този? Може би някой цивилен полицаи. Или по-вероятно – и по-обезпокояващо – някой ловец на глави, подмамен от наградата като Хек. Той се замисли за Адлър. Дали не беше изпратил някой санитар да върне пациента? Дали директорът на болницата не играеше двойна игра? И залогът да са парите на Хек?

Той се изправи, стисна пистолета и огледа внимателно отпечатьците на двамата мъже. Хрубек бе продължил на юг покрай пътеката. Другият преследвач беше дошъл от тази посока и бе продължил назад към шосе № 236. Беше минал след Хрубек – някои от отпечатьците му покриваха тези на лудия – и бе тичал, сякаш е знаел накъде се е насочил преследваният. Хек последва отпечатьците от „Ел Ел Бийн“ и откри, че другият преследвач е спрял, за да огледа следите от гуми на някаква голяма кола. След това беше изтичал до едно разширение на шосе № 236, където се бе качил на друг автомобил и беше потеглил на запад, оставяйки дълбоки следи от гуми в чакъла.

Това подсказа на Хек, че Майкъл Хрубек вероятно се е сдобил с кола и вероятно е бил на брони минути преднина пред преследвача си.

Хек огледа черното небе и видя далечна, безшумна светкавица. Обърса лицето си от дъждовната вода. Замисли се за секунда, сетне реши, че няма друг избор. Дори Емил не можеше да подуши човек, движещ се с кола. Не му оставаше друго, освен да даде пълна газ на запад и да разчита на късмета, за да срещне някакви признаци за местоположението на преследвания.

– Няма да ти слагам колана, Емил – каза той, докато водеше кучето към пикапа, – но трябва да седиш мирно. Ще се повозим малко по-бързо от обикновеното.

Кучето се настани върху изпънатия крак на Хек и когато пикапът потегли със силно бръмчене на запад, затвори провисналите си клепащи и задряма.

22.

На единайсет километра от Клъвъртън Оуен забеляза кола, спряна край шосето до няколко вечнозелени дървета.

О, хитрецът!

Той мина покрай кадилака, сетне рязко забави и спря джипа сред хвойната и канадските ели.

Беше рискувал и бе спечелил.

„Време беше – помисли си. – Късметът най-последно трябва да ми се усмихне.“

Докато обикаляше мястото на престъплението в Клъвъртън, забеляза, че в две от бараките около къщата има стари автомобили. Той се вмъкна вътре и погледна под сините покривала; откри стар понтиак „Чийф“ от петдесетте, хъдсън и пурпурночервен стюдебейкър. В една от бараките имаше празно място и покривалото на колата бе оставено на пода. Отначало той беше склонен да отхвърли възможността Хрубек да открадне такава набиваща се на очи кола. Спомни си обаче велосипеда и реши да се довери на предчувствието си. След кратък оглед забеляза пресни следи от тежка кола, водещи по пътя от къщата към шосе № 236. Без да предупреди клъвъртънските полицаи, той напусна имението и потегли с пълна скорост не към Бойлстън, а след старата кола.

Сега Оуен слезе от джипа и се приближи до кадилака. Силният дъжд и вятърът заглушаваха стъпките му. Той спря и се взря в тъмното. На трийсетина метра от него стоеше едър мъж, който уринираше в храстите. Голата глава на мъжа бе вдигната към небето; той гледаше дъжда и като че си пееше или тананикаше тихо.

Оуен прилекна и извади револвера. Замисли се какво да прави. Когато реши, че Хрубек е тръгнал към дома му в Риджтън, планираше просто да се прибере преди него и ако лудият нахълта, да го застреля. Можеше да пъкне нож или щанга в ръката на мъртвия – за улеснение на прокурора. Сега обаче Хрубек имаше кола и на Оуен му хрумна, че може би изобщо не се е запътил към Риджтън. Може би щеше да завие на юг и да се насочи към Бойлстън. Или просто да продължи по шосе № 236 към Ню Йорк или някъде другаде на запад.

Освен това сега преследваният беше пред него, беззащитен, нищо неподозиращ, сам – възможност, която можеше да не му се удаде вече, независимо накъде е тръгнал Хрубек.

И той взе решение: по-добре да застреля беглеца сега.

Ала какво да прави с кадилака? Можеше да остави джипа си тук, да пхне трупа в багажника на старата кола и да я закара в Риджтън. Там щеше да пхне трупа в къщата и...

Не, в никакъв случай. 357-калибровите куршуми с кух връх щяха да причинят много поражения. Щеше да има много. Някой криминалист със сигурност щеше да направи оглед на багажника.

След кратко колебание Оуен реши просто да остави колата тук. Хрубек беше луд. Нищо чудно да се уплаши от шофирането, да я изостави и да продължи пеша за Риджтън. Също така му хрумна, че може би не трябва да убива Хрубек сега – имаше възможност патологът да установи, че смъртта е настъпила час или повече преди времето, посочено от Оуен.

Той реши за момента просто да обезвреди Хрубек, да го рани в ръката или в крака, да го напъха в джипа и да го закара в Риджтън.

И полицията щеше да го намери там, в кухнята на Ачисънови. Оуен щеше да ги чака в хола, да се взира объркано през прозореца, потресен от трагедията – след като е дал два предупредителни изстрела и накрая третия, смъртоносен, когато Хрубек не се е подчинил на заповедта му да се предаде.

Ами кръвта в джипа? Е, това беше рисковано. Щеше да остави колата зад гаража. Нямаше причина следователите да я търсят, да не говорим да извършат оглед.

Обмисли плана си в подробности и реши, че си струва независимо от рисковете, които поемаше.

Той вдигна револвера и се промъкна по-близо до огромния Хрубек, който вече бе задоволил нуждата си и сега гледаше облачното небе, слушаше остроото съскане на вятъра във върховете на дърветата и оставяше дъжда да облива лицето му.

Оуен не успя да направи и пет крачки към жертвата си, когато чу изщракване на пушка и видя някакъв полицай да насочва оръжието към гърдите му.

– На земята, не мърдай! – извика младият мъж с треперещ глас.

– Какво правиш? – възкликна Оуен.

– Не мърдай! Хвърли оръжието! Хвърли оръжието!

Хрубек побягна с всички сили към кадилака.

– Няма да повтарям! – Гласът на полицаия звучеше пискливо от страх.

– Шибан идиот! – изкрещя гневно Оуен и пристъпи към ченгето.

Полицаят вдигна пушката си по-високо. Адвокатът спря и пусна

револвера на земята:

– Добре, добре.

Ревът от мотора на кадилака отекна сред дърветата. Колата прелетя с пълна скорост покрай тях, полицаят я изглежда удивено. Оуен с лекота измести дулото на пушката му и заби юмрук в дясното му слепоочие. Младият мъж се строполи на земята, а Оуен се нахвърли върху него и започна да го удря в изблик на необуздан гняв. Задъхан, накрая успя да се овладее и погледна разкървавеното лице на лежащия в безсъзнание полицаей.

– Мамка му! – изсъска.

Внезапно на няколко метра зад него нещо изпука. Прозвуча като изстрел. Оуен приклегна и грабна револвера си от земята. Ослуша се, но не чу нищо друго освен вятъра и ромона на дъжда. В далечината небето се раздра от огромна мълния.

Оуен се наведе, отново над полицаей и закопча ръцете му със собствените му белезници. След това свали колана му и стегна с него краката му. Погледа го за известно време с отвращение, като се чудеше дали полицаей е видял добре лицето му. Вероятно не беше. Беше прекалено тъмно; самият той не беше различил лицето на младия мъж. Полицаей най-вероятно щеше да си помисли, че го е нападнал Хрубек.

Оуен изтича при джипа си. Затвори очи и удари с юмрук по капака.

– Не! – изкрещя към дъждовното, ветровито небе. – Не!

Лявата му предна гума бе спукана.

Наведе се и забеляза, че дупката вероятно е от куршум среден калибър. 38-ми или 9-милиметров. Докато трескаво вадеше крика и резервната гума, той си даде сметка, че не е предвиждал такова развитие на нещата – Хрубек да окаже съпротива с огнестрелно оръжие.

* * *

Двете бяха застанали една до друга и с дългите лопати ровеха като ловци на стриди в чакъла под кафявата вода. Ръцете вече ги боляха от пълненето и мъкненето на торбите с пясък по-рано вечерта, а успяваха да изравят съвсем малко бели камъчета, които натрупваха за сцепление под гумите на колата.

Бяха мокри от дъжда. Вдигаха лопата след лопата и слушаха с леко облекчение тихото бръмчене на двигателя. От радиото се чуваше класическа музика, прекъсвана от време на време от новинарски емисии, които нямаха нищо общо с действителността. Един говорител обяви (замаян от звученето на собствения си глас), че бурята ще достигне района

след час-два.

– Боже мили – възкликна Порша, – тоя няма ли прозорец?

Иначе работеха мълчаливо.

„Това е лудост – помисли си Лиз. – Пълна лудост.“

Въпреки това да стои до прасците в дълбоката вода до сестра си и да размахва лопатата, ѝ се струваше съвсем естествено. В тази част на имението навремето бе имало голяма градина – преди баща ѝ да реши да строи гаража, земята тук се обработваше. В продължение на няколко години сестрите Л'Оберже бяха отглеждали зеленчуци на това място. Лиз допускаше, че може би са стояли точно тук и са плевили или са разбивали твърдата черна пръст с мотики. Спомняше си как беше прикрепяла опаковките от семената на пръчки и ги бе забивала на местата, където са посадени съответните растения.

– Това ще покаже на растенията какви трябва да изглеждат, за да знаят как да растат – бе обяснила на Порша и четиригодишното момиченце веднага прие думите ѝ за чиста монета.

След години се смееха на това и табелките на растенията се превърнаха в често използвана шега между тях.

Зачуди се дали и сестра ѝ си спомня градината. Може би това щеше да я убеди, че двете ще могат да се сработят.

– Да се опитаме – извика и кимна към колата.

Порша се качи и натисна внимателно педала за газта, а Лиз започна да бута. Колата се помести няколко сантиметра, но почти веднага отново потъна в калта. Порша поклати глава и слезе.

– Чувствам го, ще стане – заяви. – Още съвсем мъничко.

Продължиха да копаят под дъжда.

Лиз погледна сестра си. Замисли се за това, как Порша се е преместила в свирепия град, как се е научила да говори грубо, да гледа хората заплашително или с презрение, да носи луксозни костюмчета, минижуп и обици на носа, как бързо се е превърнала в типична гражданка.

И все пак... Лиз не беше много сигурна...

Тази нощ Порша като че ли влезе в стихията си едва след като сваля лъскавите дрехи и странните бижута и навлече широките дънки и пуловера с висока яка.

Ами гаджетата ѝ?... Стю, Ранди, Лий и стотици други. Въпреки всичките ѝ приказки за самостоятелност Порша често изглеждаше просто като отражение на мъжа, с когото ходеше в момента – това бе точно онази старомодна, нездравословна връзка, която тя толкова ожесточено отричаше. Всъщност никога не беше харесвала особено тези красиви

като от каталог момчета. Когато я изоставеха – както винаги ставаше, – скърбеше за кратко, сетне тръгваше на лов за поредния жребец.

И така Лизбоун Ачисън се зачуди коя всъщност е сестра ѝ. Дали наистина беше онази непозната жена, която изглеждаше.

Не знаеше, но реши да разбере. Ако не чрез идеята за разсадника, то под някакъв друг претекст. Защото неотдавна ѝ беше хрумнало нещо – всъщност доста наскоро след случката в „Индиан Лийп“. Мисъл, която не можеше да пропъди: че единственият начин да се освободят от тъмното наследство на Л'Оберже (ако изобщо бе възможно) бе да поговорят като истински сестри.

Като жена с жена.

Не можеше да каже защо иска това помиряване с миналото. Чувстваше обаче, че трябва да го направи. Както ѝ бе казал един ученик, след като го хвана да преписва:

– Е, трябва да се опита.

Те нахвърляха още чакъл под дъжда, образуващ плътна пелена на светлината на фаровете. Сетне водещият по радиото обяви, че след новините следва „Музика на водата“ от Хендел. Той очевидно не си даваше сметка колко уместен е този избор; двете сестри се спогледаха и избухнаха в смях, след това отново се заеха с работата си.

* * *

Кадилакът се носеше по мокрия асфалт на шосето. Осемте цилиндъра равномерно бръмчаха.

Майкъл Хрубек все още бе възбуден от сблъсъка с конспираторите преди двайсет минути. Ама че шибаняци! Беше избягал, но ръцете му трепереха и сърцето блъскаше в гърдите му. Нишката на мисълта му се губеше и от време на време той забравяше кой е и какво прави. Ехото от изстрела и чувството от подскачащия револвер в ръката му го бяха обсебили.

– Кадилак – запя силно той, – трак-трак, sic semper tyranaK... Доктор Ан, върни се пак.

След смъртта на доктор Ан Мълър Майкъл започна да скита. От време на време отсядаше в някоя държавна болница, но най-често живееше на улицата, прехранваше се със сандвичи с кашкавал от социалните служби или от контейнерите зад ресторантите. Раздираше се от тревога и параноя, макар че второто оказва положително влияние върху него: тъй като се страхуваше от наркотиците, той не се зарази от СПИН, хепатит или друга подобна болест.

След няколко месеца в североизточните щати се премести на юг към Вашингтон с намерението да се извини за миналите си престъпления на Андрю Джонсън, Юлиъс С. Грант или настоящия президент, за виси кого ще срещне най-напред. Успя да стигне до вратата на Белия дом и почука на прозореца на охраната.

– Много е важно да поговорим за този атентат, пазачо. Жизнено-важно е!

Специалните служби моментално го прибраха.

– Това беше глупаво – рече си той мрачно, докато чакаше в стаята за разпити в Министерството на държавния резерв. – Не трябваше да го правя.

Никой обаче не го изтезава, както бе очаквал. Просто му зададоха множество, както се изрази той, „размътващи мозъка въпроси“ и след два часа го освободиха. По време на разпита той разбра, че агентите някак си са вградили устройство за следене в тялото му, затова скочи в езерцето при паметника на Вашингтон, за да повреди батериите. След това гмуркане се почувства по-добре и се премести в националното гробище в Арлингтън, където живя в продължение на месец.

Накрая столицата му омръзна и той тръгна пак на север да търси баща си. След един месец безцелно шуране реши, че е намерил родната си къща и стария си квартал във Филадельфия. Влезе през незаклучената входна врата, за да види дали вътре има някой. Вътре наистина имаше някой, но не баща му, а жената на един детектив от полицията.

И щрак, пак го прибраха.

След като го освободиха на следващия ден, той отиде пеша чак до Гетисбърг, легна наред бойното поле и зарева от срам от ролята си за погубването на най-велия президент на Съединените щати за всички времена.

Прибраха го, щрак.

Фили, Нюарк, Принстън, Ню Йорк, Уайт Плейнс, Бриджпорт, Хартфорт.

Това беше животът на Майкъл: от болницата на улицата и обратно. Спеше в кашони, къпеше се в реките, ако изобщо се къпеше, и се скиташе безцелно. Всеки ден му носеше незабравими изживявания. Виждаше световната истина с удивителна яснота. Истината беше навсякъде! Сурова и болезнена. В червените коли, профучаващи по улицата, в движението на шлепове по реките, в косата на някое хлапе, в симетрично наредени часовници на витрината на някой бижутериен магазин. Той размишляваше върху всяко от тези прозрения и се чудеше дали някое от

тях няма най-после да намали бремето на страха.

Дали не му говореше нещо? Дали не му предлагаше утеха?

При скитанията си Майкъл срещаше различни хора и някои дори разговаряха с него. Ако беше чист и носеше дрехи, наскоро получени от някой свещеник или социален работник, някой можеше да седне до него на пейката, докато четеше книга. Ако те видят с издание на „Пенгуин“ в ръцете, хората са склонни да не обърнат внимание на измачканото ти облекло и наболата ти брада. Като бизнесмен в някой хубав неделен следобед Майкъл кръстосваше крака, показвайки голите си глезени над кафявите обувки. Усмивваше се, кимаше и без да засяга теми като убийства, изнасилвания и Тайните служби, разговаряше за онова, което виждаше пред себе си: врабчета, къпещи се в прахта, дървета, деца, ритаци топка. Бе разговарял с мъже, които нищо чудно да бяха директори на огромни корпорации.

Скитническият му живот приключи през януари, когато го арестуваха за разбиването на магазин в малко градче около Риджтън. Той бе счупил витрината и бе разкъсал на парчета един манекен на жена. Един съдебен психолог го прегледа и убеден, че вандалската му постъпка има сексуални подбуди, го обяви за опасно луд. След като се представи като Майкъл У. Буут, той бе интерниран принудително в психиатричната болница в Купърстаун.

Там още преди прегледа за поставяне на първоначална диагноза той беше настанен в „тежкото“ отделение.

Той бе затворен в една студена и тъмна стая и остана там в усмирителна риза цели три часа, преди вратата да се отвори и вътре да влезе някакъв мъж. Той беше по-едър и от самия Хрубек.

– Кой си ти? – сопна му се Майкъл. – Джон Уилкс Санитаря, а? За правителството ли работиш? Аз бях във Вашингтон, столицата на тази велика страна. За кого, по дяволите, се...

– Млък – изкрещя Джон Санитаря и го удари с все сила в стената, сетне го стовари на пода. – Не пиши, не крещи, не отговаряй. Само млъчи, мамка ти, и си почивай.

Майкъл, мамка му, млъчеше, но не си почиваше. В Купърстаун никой не си почиваше. Там пациентите просто се предаваха на болестта си. Майкъл прекарваше много време седнал сам, загледан през прозореца, потропваше нервно с крака и си мърмореше само една-единствена песен – „Олд фолкс ат хоум“ („Старците у дома“). Психиатърът, който прекарваше средно около седем минути на седмица с него, така и не се заинтересува от текста на тази творба, но ако ѝ беше обърнал внимание,

щеше да забележи, че песента на стария Стивън Фостър съдържа следната строфа: „О, черно, как страда сърцето ми“, което Майкъл отправяше не към някой чернокож роб, а към мрака, към нощта. Нощта му носеше надежда за сън и само когато спеше, той постигаше покой на това ужасно място.

Купърстаун – където сестрите бяха затворили две пациентки в една стая само с една намазана с олио бутилка от кока-кола и бяха наблюдавали през вратата.

Купърстаун – където Джон Санитаря превиваше Майкъл върху ларинената мивка и го изнасилваше отзад, където болката преминаваше от задника чак до главата му и студените метални ключове на якия мъж се удряха в ритъм с движенията му в бедрото на Хрубек.

Купърстаун – където Майкъл избяга от реалността и започна да върва, че живее във времето на Гражданската война. През този месец в „тежкото“ отделение Майкъл имаше достъп само до една книга. Беше посветена на прераждането и след като я прочете десетина пъти, разбра, че наистина е възможно той да е Джон Уилкс Буут. Той носеше душата на Буут! Духът бе излетял от старото, ранено тяло и се беше скитал сто години. Беше се извисил над главата на Майкълловата майка точно когато бебето бе излязло от утробата ѝ, оставяйки белези по корема ѝ, за които тя казваше, че е виновен той.

Да, в него живееше душата на господин Джон Уилкс Буут, посредствен актьор, но дяволски способен убиец.

Един ден през март Джон Санитаря хвана Майкъл за ръката и го набута в стаята на Сузи. Заклучи вратата и насочи видеокамера през прозорчето.

Майкъл и двайсет и четири годишната пациентка, чието красиво лице носеше само едно несъвършенство – мъничък изпъкнал белег в средата на челото ѝ, останаха сами. Сузи изглежда внимателно Майкъл с хлътналите си очи. Тя се досещаше какво се очаква от нея. Забеляза, че Майкъл е мъж, и моментално вдигна полата над дебелиите си бедра. Сваля гащите си и застана на четири крака.

С пълното съзнание, че Джон Санитаря е от другата страна на вратата, Майкъл също разбра какво трябва да прави. Сваля гащи и застана на четири крака. И остана със заголен задник, когато един лекар случайно мина по коридора и Джон Санитаря избяга. Психиатърът погледна през прозорчето и отвори вратата. Поинтересува се какво правят пациентите.

Майкъл отвърна:

– Чакаме Джон Санитаря. Аз съм готов за него, тя също. Няма спор. Като всички медицински работници Джон Санитаря има много голям член.

– О, мили Боже!

След внимателно разследване петима санитарни, две сестри и двама лекари бяха уволнени. Майкъл така и не разбра какво се е случило с Джон Санитаря, защото като един от най-тежко малтретираните пациенти веднага бе преместен от „тежкото“ отделение. „За стабилизиране на състоянието – гласеше докладът. – Прогноза за подобрене: сравнително добра.“ Всъщност Майкъл бе далеч по-сериозно болен отколкото в деня на постъпването си, но администрацията искаше да го скрие от любопитните репортери и щатските здравни инспектори, които моментално нападнаха болницата, за да разследват така наречените от пресата „извращения в лудницата“.

Скоро бяха направени промени, репортерите отидоха да търсят други сензации и Купърстаун остана встрани от вниманието на обществеността – също като Майкъл, почти забравен в коридорите на болницата.

Един месец след скандала той все още беше в Купърстаун. Една събота се почувства необичайно възбуден. Вечерта тревогата му се засили и той започна да си представя как стените го притискат. Задъхваше се. Заподозря, че зад това стоят Тайните служби; агентите често го обстрелваха с лъчи, които наелектризираха нервите му.

Майкъл не подозираше, че безпокойството му е причинено не от федералните служби, а от нещо много по-прозаично – грешка в предписването на лекарствата. От четири дни пропускаха да му дават халдол.

Накрая, в пристъп на отчаяние, той реши да намери единствения човек, който можеше да му помогне. Сега си спомняше, че беше обявил доктор Ан за конспираторка и дори се бе изказвал, че се радва, че е пукнала. Сега реши, че единственият начин да намери покой, е, като се разкае за тези жестоки думи и ѝ се извини. Прекара нощта в обмисляне на план за бягство от Купърстаун, смяташе да използва огън и дегизировка. Сложната схема се оказа излишна, защото в неделя сутринта той просто си сложи дънки и фланелка с къс ръкав и излезе през главния вход на болницата покрай охраната, на която не ѝ бе известно, че пациент от „тежкото“ отделение е пребивавал в „лекото“.

Майкъл нямаше точна представа къде може да намери доктор Ан. Знаеше обаче, че „Тревър Хил“ е в южната част на щата, и точно натам

се затича в онази пролетна утрин. Скоро се загуби в сложната плетеница от селски пътища и колкото по-малка представя имаше къде се намира, толкова по-голяма ставаше тревогата му. Студени тръпки полазваха по кожата му като пчели. Понякога се втурваше презглава, сякаш страхът бе живо същество, което го преследваше. Друг път се криеше в храстите, докато не почувстваше, че невидимите му преследвачи са отминали. Веднъж събра кураж и се качи в ремаркетото на един камион, вози се около час скрит под брезентовото покривало, докато шофьорът не спря при едно крайпътно заведение. Щом забеляза още четири камиона на паркинга, Майкъл се уплаши от това много, ама много фатално число, скочи от возилото и побягна по близкия черен път.

Около обяд се озова наред голям паркинг. Спря, пое си въздух и се запъти към редица дървета. Повръщаше му се от тревога. Пробяга през паркинга и се скри в храстите непосредствено зад голяма дървена табела. Погледна думите, гравирани на нея сякаш от огромна ютия:

Добре дошли в национален парк „Индиан Лийп“

Сега, докато караше черния кадилак нагоре към едно възвишение по шосе № 236, Майкъл Хрубек си мислеше за онзи ден преди шест месеца. Видя пред себе си дълга права отсечка, която водеше към ярко осветено петно, вероятно Риджтън. По предното стъкло и покрива на колата изведнъж затрополиха дъждовни капки и той потръпна.

– Предателство – промърмори. Сетне изрева: – Ева предател ката! Шибаняци!

Изведнъж пулсът му скочи на 175 и по тялото му изби пот. Зъбите му затракаха като копитата на галопиращи коне по бетон. Разумът му блокира. Той забрави ИДИ, забрави Лиз-бон, забрави Ева, конспираторите и доктор Ан, и доктор Ричард... Забрави всичко от ледената хватка на страха.

Ръцете му затрепериха върху кормилото. Той погледна предния капак на кадилака потресен – сякаш изведнъж се беше събудил и бе установил, че язди разярен бик.

„Ще се справя с това – помисли си. – Господи, помогни ми да се преборя с това!“ Наведе глава и прехапа бузата си отвътре. Усети вкус на кръв. „Ще се справя!“

И за много кратко време той наистина се справи.

Стисна здраво бялото като слонова кост кормило и успя да върне колата в правилното платно.

За този кратък момент Майкъл Хрубек не беше скованият малоумник, гостоприемник на душата на убиец от далечното минало. Вече не се ръководеше от непоносимо чувство за вина. Ейбрахам Линкълн бе просто една велика личност от историята, чието лице красеше медните пенита, а Майкъл беше обикновен едър, як млад мъж с обещаващо бъдеще, който караше лъскава кола по провинциален път, уплашен до смърт, но владееш себе си.

И тогава тази илюзия изчезна.

Той не можеше да се бори повече. Изгуби всякакво чувство за управление и натисна силно с тежкия си крак десния педал, за да спре завъртането. Закри очи с ръце, изкрещя за помощ и опря с всички сили крака в пода; колата се заби в една ниска хвойна и започна да се премята...

23.

„Това е неизбежно...“

Оуен Ачисън си спомняше взводния си командир, с размътен поглед и замаян от местния „смехотворен прах“, но със спокоен глас като на университетски професор.

– Това е неизбежно, трябва да излезете и да го посрещнете...

Оуен и другите трима морски пехотинци често се споглеждаха при тези празни приказки. Въпреки това те подготвяха снаряжението си, намазваха лицата си с черна боя и се вмъкваха сред джунглата да режат гърлата на дребни войничета или да избиват политици с пистолети със заглушители или с торбички пластичен експлозив.

Сега Оуен си мислеше за онези дни – застанал на върха на възвишението и загледан в стария кадилак с вдлъбнат покрив, напукани прозорци и една-единствена лампичка в купето, оцеляла от катастрофата. Той отвори барабана на револвера си. Служеше си с такива оръжия отдавна и винаги държеше камерата под ударника празна. Сега пъкна шестия патрон и затвори барабана. Заслиза към колата. Склонът беше стръмен и се налагаше да се подпира с ръка, за да не се подхлъзне.

Изпита удивителна възбуда и си рече, че това не би трябвало да му доставя такова голямо удоволствие. Нетърпението му понамаля, след като си спомни, че Хрубек е въоръжен, и видя, че няма начин да се приближи незабелязано до колата. Тя се беше забила в един хвойнов храсталак и се бе изтъркаляла в средата на една поляна.

Дъждът не беше силен и вятърът бе отслабнал: нямаше какво да заглуши шума от стъпките му. И Хрубек – ако предположим, че нараняванията му не бяха твърде тежки – щеше да има достатъчно време да заеме отбранителна позиция. Оуен обмисли тактиката си, сетне реши да не си дава труд да се промъква. Стисна силно револвера, пое си дълбоко въздух и се затича към колата готов да се прицели и да стреля в движение. Докато се придвижваше през тревата, почувства нужда да закрещи и ако не се беше съдържал, от гърлото му щеше да се надигне бойният вик на морската пехота.

Той изтича при колата и се плъзна по тревата при задната броня като бегач, който спира след финала. Листата, вдигнати от течението, се спуснаха около него и той трескаво се огледа. Задното стъкло не бе напукано като останалите, но въпреки това беше трудно да се установи дали Хрубек все още е вътре. Оуен се приведе, за да използва за прикритие багажника, и огледа зад колата.

Нищо.

Премести се към задната врата...

Отдолу...

Оуен изпъшка и се просна по корем, насочи револвера под колата. Една счупена тръба висеше като ръка и го стресна, но Хрубек го нямаше. Адвокатът се изправи и си пое дълбоко въздух няколко пъти, сетне прехвърли револвера в лявата си ръка и рязко отвори дясната задна врата на кадилака.

В кадилака нямаше и следа от Майкъл Хрубек освен миризмата на животински мускус и пот и парченцата от счупени животински черепи – като оня, който лудият бе оставил в къщата на жената в Клъвъртън. Ключовете бяха на стартера.

Оуен се изправи и се огледа. По мокрите листа не бяха останали следи и наблизко не се виждаше кръв. Оуен заобиколи зад кадилака и загледа обширната гора, мокра, сива и тъмна. Сърнето му се сви. Знаеше колко трудно се проследява човек по мокри листа и през тъмна гора. А и след такава катастрофа Хрубек най-вероятно бе замаян, дезориентиран и можеше да тръгне безцелно в която и да е посока. Можеше...

Багажника!

Оуен вдигна револвера и се завъртя, насочи го към металния капак – идеалното скривалище. Багажникът се затваряше с ключалка, но тъй като колата бе стар модел, тя не беше автоматична. Оуен се приближи. Докосна студения хромиран механизъм и го натисна. Ключалката се отвори. Оуен вдигна капака и отскочи.

В просторния багажник на кадилака имаше достатъчно място за едър мъж като Хрубек, но той не беше вътре.

Оуен се обърна към гората и изтича приведен към най-близката пролука между дървета и храсти. Студеният мрак го погълна. Той освети земята с фенерчето си. За десет минути намери две следи от обувките на Хрубек. Те водеха навътре в гората. Оуен надуши миризма на борова смола и влага. Психопатът можеше да е навлязъл между вечнозелените дървета, в боровите иглички следите му щяха да личат ясно. Адвокатът бе извървял само трийсетина стъпки, когато чу изпращяване – вероятно клонка, счупена от невнимателен човек.

Той насочи револвера в посоката, откъдето беше дошъл звукът.

Оуен заприсъпя безшумно. Приклезна с насочен напред револвер и стъпи сред ухаещите иглички.

Някакъв хилав мъж с шапка на „Ню Йорк Мете“ седеше върху паднало дърво и разтриваше изпънатия си крак, сякаш си почиваше след лека съботна разходка в гората.

– Май го изпуснахме – рече той на Оуен. – Значи, ти си другият самотен ловец. Мисля, че трябва да обсъдим някои неща.

* * *

Жената бе на трийсет и шест години и беше живяла в тази къщурка цял живот. През последните шест години след смъртта на майка си беше сама. Не беше виждала баща си от деня, в който старецът направи дете на другата си дъщеря и бе арестуван. Една седмица след делото се беше изнесла и сестра ѝ.

Животът на жената се състоеше в опаковане на електронни схеми, вършещи неща, които нямаше желание да разбере, обяд с един или двама колеги, шиене и – за развлечение – ходене на църква, четене на вестник в единствения ѝ почивен ден и гледане на телевизия в останалите шест.

В къщата царяха ред и спокойствие. Беше построена на поляна сред една от най-старите гори на северозападните щати. Двама декара трева имаха почти съвършено кръгла форма и се загрозяваха само от ръждясалия каркас на стар пикап и хладилник без врата, които баща ѝ бе подготвил да закара на бунисето в онази съботна сутрин, когато беше предпочел вместо това да посети стаята на дъщеря си. Руса, слаба и крехка, жената имаше пълно лице и хубава фигура, но въпреки това в редките случаи, когато ходеше с малкото си приятелки на каменистия плаж в „Индиан Лийп“ или край реката на водопадите Кламат, носеше

цял бански костюм, купен с поръчка по пощата, за да не се налага да го пробва в магазина. Понякога излизаше с мъже – главно познати от църквата, – но рядко прекарваше приятно тези нощи и наскоро бе започнала да мисли за себе си като за стара мома.

Тази вечер тъкмо беше приготвила вечерята си от желе от мандарини и чаша топло мляко, когато чу шум в двора. Показа се на прозореца и след като не видя нищо друго освен танцуващи с вятъра листа и дъжд, се върна на масата.

Седна, каза си молитвата и постла салфетка на скута си, след това вдигна лъжица с желе към устата си и разлисти програмата на телевизията.

Блъскането на вратата разтреса цялата къща. Лъжицата изтрополи на масата и парчето желе падна в скута на жената. Тя се изправи рязко и изкрещя:

– Кой е там?

– Ранен съм. Катастрофирах. Помогнете ми. Гласът беше мъжки.

Тя се подвоуми, отиде при входната врата, поколеба се, сетне отвори, доколкото ѝ позволяваше веригата. Едрият мъж се бе превил и стискахе ръката си. Приличаше на работник.

– Кой сте вие?

– Карах си колата и тя започна да се търкаля. О, ранен съм. Моля ви, пуснете ме да вляза.

„В никакъв случай.“

– Ще се обадя на „Бърза помощ“, чакайте там.

Жената затвори вратата, дръпна резето и отиде при масичката със старомодния телефон. Вдигна слушалката. Натисна копчето няколко пъти и след като не чу никакъв сигнал, възкликна:

– О, Боже!

Тогава си даде сметка, че шумът, който бе чула отначало, е дошъл от мястото, където влизаше телефонният кабел. Успя да отдели съвсем малко време на тази мисъл, защото на Майкъл Хрубек му беше омръзнало да чака на дъжда и разби вратата с ритник. Огромен и мокър, той нахълта в хола и рече:

– Добър опит. Само че телефонът не работи. Ако беше попитала, щях да ти кажа.

* * *

Застанал под дебелите борове, предоставящи минимална защита от дъжда, Оуен попита Трентън Хек как е намерил кадилака.

– Следвах го до Клъвъртън. После попаднах на следите от вашата кола. Видях, че сте се насочили на запад. След това видях джипа и предположих, че е ваш. Кучето ми надуши Хрубек при самия кадилак.

– Детективът има ли някакви новини?

– Какви новини?

– Не си спомням името му. – Оуен потупа джоба с визитната картичка, която бе получил от полиция. – Детективът в Клъвъртън. От мястото на убийството.

– Какво?

– Не знаехте ли? Не спряхте ли в къщата?

– Не видях никаква къща. Тръгнах на запад веднага щом забелязах следите ви.

Оуен разказа на потресения Трентън Хек за жестоката касапница в Клъвъртън. Сетне спомена за старите коли в хангара.

– Реших, че с мотоциклета иска само да ни заблуди. Изминал е няколко километра на юг, след това е вкарал возилото в някое блато. После е взел кадилака и е дошъл тук. Този човек е дяволски хитър.

– Какъв интерес имате вие в тази работа? – попита Хек.

Оуен се наведе и стегна връзките на обувките си, които макар и кални и издрани, изглеждаха точно толкова скъпи, колкото си ги беше представял Хек. Високият мъж се изправи и отвърна:

– Той уби един приятел в „Индиан Лийп“ и жена ми стана свидетел на престъплението.

Хек кимна и си каза, че това ще промени нещата.

– Вижте какво, нека да си взема кучето. Щом му кажа, стои мирно, но не му е много приятно.

Той навлезе сред дърветата, като се ориентираше по храстите и маркировъчните стълбове.

– Тихо стъпвате – отбеляза Оуен. – Ловец ли сте?

– Може да се каже – подсмихна се Хек.

Намериха кучето и то се успокои веднага щом видя господаря си.

– Чиста порода ли е? – осведоми се Оуен.

– Едуард Монтегю от Лонгстрийт Трети. Най-чистата възможна.

– Ама че име.

– Такова беше в началото, но то, разбира се, не върши работа. Не и тук. Затова го наричам Емил. Ако се съеши с чистокръвна кучка, ще се наложи да му пиша пълното име в документите, но засега това е тайна между нас.

На връщане към полянката Оуен попита:

– А как ще го следите, ако е на колело?

– О, това е фасулска работа за Емил. Дявол да го вземе, той е намирал следа при една педя сняг във виелица. Значи, мислите, че целта му е жена ви, така ли?

– Всъщност не съм сигурен. Прекалено опасно е обаче да го оставям в ръцете на ченгетата, които нямат представа с какво си имат работа.

Това подразни Хек и той отбеляза:

– Със случая се занимава щатската полиция.

– Е, доста грешки допуснаха. – Адвокатът погледна пистолета на спътника си. – Споменахте за награда. Професионален следотърсач ли сте?

– Припечелвам с помощта на кучето си.

– Колко е наградата?

Лицето на Хек пламна, той се загледа към гората и призна:

– Десет хиляди долара.

Изговори тези думи отчетливо, за да подсказе на Оуен, че макар и наемник, не се продава евтино.

– Ами, нека хванем този психар и да ви спечелим някоя и друга пачка. Какво ще кажете?

– Става.

Хек даде на Емил да си припомни миризмата на Хрубек и двамата мъже и кучето навлязоха в гората. При тази влага следата се намираще лесно. Възбудата на кучето от тайнствената горска атмосфера толкова късно през нощта ги караше да вървят напред почти като хипнотизирани. С гръм и трясък си проправяха път през храсталаците. Хрубек можеше да ги чуе от сто метра, но нямаше как да го предотвратят. Трябваше да избират между тишината и скоростта, а и двамата предпочитаха второто.

* * *

Майкъл я наблюдаваше внимателно, раздразнен, че плаче. Това го изпълваше със страшно безпокойство. Русата жена не говореше. Носът, брадичката и скулите ѝ бяха зачервени от плача. Тя трепереше и разкъсваше една хартиена салфетка, докато Майкъл крачеше наоколо.

– Трябваше да прекъсна телефона ти. Стига си плакала. Сигурно и без това го подслушвах.

– Какво – изхленчи тя – ще правиш с мен?

Той влезе в хола; с огромните си кални обувки стъпваше тежко

върху дъските.

– Имаш хубава къща. Стига си плакала! Харесвам очите ти. Не си ги загрозила с грим. Как се сдоби с нея? Къщата имам предвид.

Тя погледна малката шапка на главата му.

– Какво ще... – започна, но тон повтори въпроса си и тя заекна: – Мама почина и ми я остави. Имам и сестра. Половината е нейна. – Сетне, сякаш той възнамеряваше да ѝ я открадне, добави: – Наша си е.

Майкъл хвана шапката си за периферията и я вдигна, поднесе я с елегантен жест към жената. Потърка гладката си глава с ръка. На ярката светлина остатъците от синьото мастило все още се виждаха. Той забележа, че жената се е втреничила в шапката, и отново си я сложи. Усмихна се:

– Модерна е, нали?

– Моля?

Той се намръщи:

– Шапката ми. Модерна е. Нали?

– Да – възкликна тя. – Много. Страшно.

– Колата ми се търкаляше и търкаляше, и търкаляше. Тя беше хубава кола, докато бе още жива.

Той се приближи и заоглежда тялото ѝ. Замисли се колко е странно, че макар да е жена, тя не го плаши. Може би, защото бе толкова крехка. Можеше да я вдигне с една ръка и да прекърши врата ѝ като на енота. Каква е тази миризма? А, на жена. Миризмата на жена. Това върна един тревожен спомен. Той почувства тъмнина около себе си, потиснатост, страх. Скали и вода. Лоши хора. Какво беше това? Тревогата му се засили. Той установи също така, че е нетърпимо възбуден. Седна, за да не го забележи и жената.

Вятърът разтърси прозорците и дъждът забарабани по-силно. Като гърмежите на мускети, помисли си Майкъл. Оловни куршуми, разбиващи стотици глави... Той запуши уши, за да не чува този ужасен шум. След известно време забележа, че тя го наблюдава учудено.

– По петите ми са – обясни.

– Престъпник ли си? – прошепна тя. – От затвора в Хамлин ли си избягал?

– Добър опит. Не очаквай да изкопчиш каквото и да било от мен. И без това знаеш твърде много.

Той се наведе и докосна нежната ѝ коса; жената потрепери.

– Хубаво – промълви той. – И не носиш шапка. Добре... Добре.

– Не ме наранявай, моля те. Ще ти дам пари. Каквото...

– Дай ми едно пени.

– Имам спестявания. Около три хиляди, но са в банката. Можем да отидем утре в девет. Можеш...

Майкъл изрева:

– Дай ми едно пени!

Тя бръкна трескаво в чантичката си. Той надникна над рамото ѝ:

– Да нямаш скрит микрофон, а? Или някаква аларма?

Тя го изгледа озадачено, сетне прошепна:

– Не. Нали искаше да ти дам едно пени.

Майкъл измънка:

– Е, малко предпазливост не вреди.

Той протегна големите си ръце и жената пусна монетата в дланта му. Той я вдигна над главата ѝ.

– Коя седембуквена дума е написана върху едноцентровите монети?

– Не знам.

– Досети се – подкани я. Тя нервно закръши ръце:

– E pluribus unum. Господ е нашият водач. Не. Съединени щати. О, Господи, не се сещам!

Сетне замърмори някаква молитва.

– Думата зад седембуквения Ейбрахам Линкълн – разясни ѝ Майкъл, без да поглежда монетата. – Думата е гравивирана точно зад него, седем букви, като дуло на пистолет, насочено към главата му.

Тя затвори очи и прошепна:

– Не знам.

– „Свобода“ – обясни ѝ Майкъл и хвърли монетата на земята. – Гладен съм като вълк. Какво има за ядене?

Тя спря да плаче.

– Гладен ли си? – Огледа кухнята. – Имам малко печено месо, постна яхния... Хапни, каквото искаш.

Той отиде при масата, седна и разгърна една хартиена салфетка. Тя покри малка част от големия му skut.

– Може ли да стана? – попита жената.

– Ами, как ще ми сервираш, ако не станеш?

Тя отиде бързо в кухнята и се зае с приготвянето на яденето, а Майкъл запя:

– „Защото любя младото момиче, което ми донесе...“

Той млъкна, взе ножа си и отрязва парче месо. Постави го заедно с една лъжица желе в розовата чинийка и го побутна към жената.

Тя погледна храната, след това се обърна въпросително към него.

– Искам да изядеш това! – нареди той.

– Аз вече... О, да не би да мислиш, че е отровно?

– Аз не мисля, че е отровно. Аз не мисля, че навън има хайка. Аз не мисля, че си агент на Пинкертън. Малко предпазливост в повече не вреди. Хайде. Стига си се лигавила.

Тя започна да се храни. Сетне се усмихна. Той я погледа известно време, после остави вилицата си.

– Имаш ли мляко?

– Мляко ли? Само обезмаслено. Става ли?

– Искам мляко! – изръмжа той и тя скочи да му го донесе.

Когато жената се върна, той вече ядеше. Майкъл изпи цяла чаша, за да преглътне огромна хапка.

– Работех в един краварник – заяви.

– О, добре. – Тя кимна учтиво. – Сигурно е било много интересно.

– Много интересно, да. Доктор Ричард ми уреди работата.

– Кой е той?

– Той беше мой баща.

– Баща ти е лекар?

– Е – сонна се той, – нямах предвид такъв баща.

– Не, разбира се, че не – побърза да се съгласи тя, когато видя мрачното му изражение.

Той престана да се храни. Тя му каза, че харесва шапката му. Той я докосна и се усмихна:

– И на мен ми харесва. Аз имам коса, но я остригах.

– Защо?

– Не мога да ти кажа.

– Не, не ми казвай нищо, щом не искаш.

– Ако не искам, няма. Не е нужно да ми даваш разрешение за нещо.

– Не съм ти давала никакво разрешение. Не исках да прозвучи така.

Просто можеш да си правиш, каквото пожелаеш.

– Сякаш не го знам.

Майкъл изпразни чинията си.

– Искаш ли да хапнеш още?

– Мляко, искам още мляко.

Тя стана да го обслужи и той добави:

– Моля.

Когато взе чашата от ръката ѝ, Майкъл си придаде вид на герой от рекламен клип и заяви:

– Манджа трепач.

Тя се засмя и той се усмихна. Докато Майкъл пресушаваше чашата, жената попита:

– Какво правиш?

– Пия мляко – обясни раздражено.

– Не, интересувам се какво правиш навън посред нощ. Задава се истински ураган, какъвто не сме виждали от памтивека.

– Какво е „памтивека“? – попита той и подозрително присви очи.

Тя го погледна разсеяно:

– Ами сега си давам сметка, че и аз не знам точно. Означава много отдавна минало време.

– Значи, такъв е изразът, а? Значи е нещо като клише?

– Предполагам.

Той сведе поглед с празни и замъглени очи като чашата в ръцете му.

– Знаеше ли, че „невен“ е пет шести от „гневен“?

– Не, не знаех, но наистина е така. Как ти хрумна?

– Просто така.

Настъпи тягостно мълчание. Най-накрая жената реши да го наруши:

– Какво правеше в този криварник?

Ерекцията на Майкъл не искаше да спада. Членът му го болеше и това започваше да го ядосва. Той бръкна в джоба си и го стисна, сетне стана и се приближи до прозореца.

– Къде е най-близката гара?

– Ами, в Бойлстън, предполагам. На шейсет-седемдесет километра на юг.

– Как се стига дотам?

– Трябва да продължиш на запад по шосе № 315. То ще те заведе право там. Когато влезе в града, пътят става Хюбърт Стрийт и минава точно пред гарата.

– За нула време, а?

– За нула време – съгласи се жената. – Какво ще правиш там?

– Нали ти казах – тросна се той. – Не мога да ти кажа!

Тя отпусна ръце в скута си.

Майкъл започна да рови в раницата си.

– Съжалявам, много съжалявам – рече на жената.

След това обаче повтори тези думи с такава дълбока тъга, че стана ясно, че не се извинява просто за държанието си, а за нещо друго – за нещо, което възнамеряваше да направи, нещо, по-сериозно от лошите

маниери. Той седна до нея, притисна бедрото си силно в нейното, постави в скута ѝ бял череп от дребно животно и без да обръща внимание на писъка ѝ, започна да гали косата ѝ.

* * *

Под невероятно бързите облаци и бурното небе като специални ефекти от научнофантастичен филм Порша л'Оберже вдъхна миризмата на гнили листа и застояла вода от езерото. На няколко стъпки от нея сестра ѝ вдигна лопатата и тръсна нова купчинка чакъл под предните гуми на заседналата кола.

Младата жена сви пръсти. Боляха я и тя предположи, че от мокрите ръкавици вече са ѝ излезли мехури. Мускулите ѝ сякаш горяха. Главата я болеше от силния дъжд.

Тревожеше я обаче и още нещо, една неясна мисъл – нещо, което нямаше нищо общо с бурята. Отначало тя се почуди дали не е свързано с беглеца. Обаче не можеше да допусне, че човек като Хрубек може да стигне от психиатричната болница чак до Риджтън, още по-малко в такава нощ.

Не, измъчваше я някакъв неясен спомен. Беше свързан като че ли с тази част на двора. Тя си представяше... какво? Растения? Дали тук бе имало някаква градина? А, да. Точно тук беше. Старата зеленчукова градина.

И тогава тя си спомни Том Уилър.

На колко години бяха тогава? На дванайсет или тринайсет. Един есенен следобед – може би през ноември като сега – хилавото червеноскосо момче се беше появило в двора. Порша бе излязла и двамата бяха седнали на стълбите пред задния вход. Тя успяваше едновременно да говори с него и да се прави, че не му обръща внимание. Накрая той предложи да отидат в гората.

– Защо? – попита тя.

– Не знам – отвърна момчето. – Ей така. Да се поразходим.

Той кимна смутено към гората. Тя му каза, че не иска, но в следващия момент се вмъкна в къщата и се върна с едно одеяло.

Той тръгна към гората.

– Не – спря го Порша. – Оттук.

И го поведе през зеленчуковата градина. Там разпъна одеялото на такова място, че да се вижда от къщата, свали обувките си и се излегна. Ама някой можело да ги види, възрази той. Някой можеше да ги гледа дори в момента! Тя отпусна ръка върху гърдите си и той престана да се

притеснява от любопитни зрители. Порша се изтегна по гръб сред нападнатите от голи охлюви тикви. Томи се настани до нея и покри горещите ѝ устни със своите; наложи ѝ се дълго време да диша през носа. Сега си спомни същата миризма на влага и на късна есен. Лениви мухи кацаха по тях и ги хапеха. Накрая тя позволи на бледата му, покрита с лунички ръка да проникне под бариерата на ластика. Той погледна къщата, сетне бръкна с треперещ пръст между краката ѝ. Тя изпита остра болка и по бедрото ѝ (както и от предната страна на неговите панталони) се появи мокро петно.

Останаха легнали непохватно няколко минути, сетне той изведнъж прошепна:

– Там май има някой.

Каза го обаче явно само за да се измъкне, скочи и бързо изчезна. Порша остана загледана в бързо преминаващите облаци в небето и се замисли за тайнствата на телата. Дълго време се опитваше да си внуши, че трябва да се чувства зле за това, че е избягал.

Сега си даде сметка, че тревогата ѝ не е породена от този спомен за Томи Уилър. Причината бе „Индиан Лийп“.

Нямаше намерение да ходи на пикника със сестра си и зет си. Не обичаше излетите, нито природните забележителности – особено онзи парк, където учителките ѝ я бяха водили насила на скучни уроци на открито, а по-късно неведнъж бе наблюдавала върховете на дърветата легнала под някое гадже или приятел на гадже, или дори непознат.

Не, бе взела това решение съвсем случайно. Тихата лудост на самотния живот в Манхатън ѝ беше дотегнала: Сандвичите с пуешко и зелена салата за вечеря. Видеокасетите под наем. Измъчените предложения по барове и на частни събирания, поднесени така, сякаш мъжете не знаеха, че е чувала тези думи хиляди пъти. Безсмислените разговори със стройни дългокоси приятелки, които са готови да те зарежат в момента, в който застанеш на пътя им към по-добра кариера или някой лесен мъж.

И така, на първи май тя неохотно взе соленки, пушена съомга, топено сирене, списания, бикини и плажен чадър и тръгна. Издържа общуването с нелюбезния чиновник във фирмата за коли под наем, издържа натовареното движение, издържа компанията на бедната срамежлива Клер. Подложи се на стреса от пътуването в провинцията. Все пак имаше едно нещо в пътуването, което не се налагаше да изтърпява. Робърт Джилеспи, поне така ѝ се стори в началото, не беше нищо особено. Докато се взеше на задната седалка в джипа му на път за „Индиан Лийп“,

тя прецени качествата му и сметна повечето от тях за отблъскващи: не особено привлекателен, доста пълен, прекалено изтупан, прекалено надут, прекалено бързив, женен за една кръгла нула.

Порша стигна до извода, че няма логическа причина да го намира неустоим. И въпреки това той беше неустоим. Докато Лиз дремеше на задната седалка до нея, а Дороти нанасяше на ноктите си лъскав червен лак, Робърт разпитваше Порша. Къде живеела, харесвал ли ѝ градът, знаела ли този или онзи ресторант, харесвала ли работата си? Това си беше свалка. И все пак... Очите му играеха възбудено през цялото време. Сега Порша си спомни как си беше помислила: „О, хитър подход. Съблазни ума ми и тялото ми само ще го последва.“

Когато стигнаха паркинга, Порша л'Оберже бе негова.

Докато вървяха по пътеката от паркинга към мястото за пикник, той погледна маратонките ѝ и попита – едновременно предизвикателно и небрежно – дали е съгласна да потичат заедно.

– Може би – отговори тя.

Той прие това за утвърдителен отговор.

– Нека да тръгна преди теб – прошепна ѝ. – Ще се срещнем при старата пещера. Изчакай десет минути, след това ме последвай.

– Може би.

Когато стигнаха до плажа, тя съзнаваше каква власт има над него. Направи няколко бързи упражнения за загрявка и веднага започна да тича, без да го удостои с внимание. Стигна до тесния пролом, за който ѝ бе споменал. До пещерата имаше борове, а под тях – привлекателно гнезденце от зелени и червеникави иглички. Порша седна на един камък и се зачуди дали Робърт ще я последва. Може би щеше да си отмъсти за безразличието ѝ, като остане с жена си и Лиз. Ако го направеше, щеше да ѝ се издигне в очите. Порша л'Оберже обаче не изпитваше особено желание или нужда да уважава мъжете, особено такива като Робърт Джилеспи, и реши, че предпочита той да се покаже колкото се може по-скоро. Ако не го направеше, щеше да му почерни деня. Тя огледа малката поляна, потънала в сянката на отвесните бели скали. Небето се беше покрило с облаци. Тук не бе романтично като някой плаж в Корасао или Насау. От друга страна, тук по земята не бяха захвърлени използвани презервативи.

Тя се смъкна от камъка върху леглото от иглички, скрити от пътеката от високи храсти и млади фиданки. Мина половин час, после четирийсет минути и накрая Робърт дотича. Беше задъхан и спечели много допълнителни точки, като не упрекна Порша, че е пренебрегнала

инструкциите му. Втренчи се в гърдите ѝ, все още трудно си поемаше въздух.

Тя се засмя:

– Какво има?

– Жена ми каза, че са ми пораснали цици.

Порша смъкна фланелката и сутиена си:

– Да ги сравним.

Те легнаха под боровете. Робърт я целуна силно и започна да гали зърната ѝ с опакото на дланта си. Стисна ръцете ѝ и ги постави върху гърдите ѝ. Езикът му запълзя към пъпа ѝ, сетне се плъзна по бедрата ѝ. Спря на коляното ѝ и започна да я гъделичка предизвикателно. Порша не издържа, стисна главата му и я издърпа уверено между краката си. Вдигна бедра и отпусна глава на земята, в косите ѝ се заплетоха борови иглички. Притвори очи, загледа се в преминаващите бързо над тях облаци и затаи дъх. Той се отпусна върху нея, впи устни в нейните. Тъкмо бе сключила крака около кръста му и членът му проникваше дълбоко в нея, когато близо до главите им изпраща съчка.

Клер се показа между дърветата на два метра от тях и застина изумена. Закри потресено устата си с ръка.

– О, мили Боже! – възкликна Порша.

– Клер, скъпа... – започна Робърт и застана на колене.

Занемяла, Клер се вираше в слабините му. Порша си спомни как бе помислила: „Мили Боже, тя е на осемнайсет. Не е възможно да вижда гол мъж за пръв път.“

Робърт бързо се опомни и се заоглежда трескаво за някаква дреха. Клер продължаваше да го наблюдава, а Порша гледаше нея. Присъствието на трети човек я възбуждаше още повече. Робърт грабна ризата си и я уви около кръста си със смутена усмивка. Порша не помръдна. Изведнъж Клер изхлипа и се извърта, побягна по пътеката покрай пещерата.

– О, мамка му – промърмори Робърт.

– Не се притеснявай.

– Какво?

– О, не го приемай толкова навътре. Всяко момиче трябва да изживее този момент. Ще поговоря с нея.

– Тя е просто дете.

– Забрави за нея – каза небрежно Порша; сетне прошепна: – Ела насам.

– Тя ще...

– Няма да каже на никого. Ммм, какво е това? Ти все още не си

изгубил интерес към мен. Мога да позная.

– Господи, ами ако каже на Лиз?

– Хайде де – подкани го тя нетърпеливо. – Не се отказвай сега. Изчукай ме!

– Мисля, че трябва да се връщаме.

Порша се надигна, коленичи, издърпа ризата му и пое члена му в уста.

– Не – прошепна Робърт.

Той стоеше с отметната назад глава, със затворени очи, трепереше неконтролируемо; изведнъж дъхът му секна – Лиз излезе на поляната.

Клер сигурно се беше сблъскала с нея и тя или бе научила от момичето, или се беше досетила сама какво става. Лиз се изправи над полуголата двойка и изкрещя:

– Порша! Как можа?

На лицето ѝ, също както и на това на Робърт се четеше ужас. Младата жена се изправи и изтри лице със сутиена си. Обърна се към сестра си и забеляза как вратът на Лиз става невероятно червен, как сухожилията ѝ се напрягат и устата ѝ затреперва. Робърт нахлузи шортите си и се заоглежда за ризата си. Бе загубил ума и дума, но Порша не смяташе да се държи като виновна ученичка.

– Как можа? – повтори Лиз и стисна ръката ѝ, но тя рязко се отдръпна.

Без да сваля поглед от гневните очи на сестра си, започна да се облича, сетне мълчаливо остави Робърт и Лиз на поляната.

Порша се върна на плажа, където Дороти започваше да събира нещата: беше захладняло и очевидно се канеше да вали. Тя погледна Порша и като че предусети нещо, но нищо не каза. Вятърът се усили и двете жени бързо събраха кошниците и одеялата и ги занесоха в колата. Върнаха се на плажа за останалите от компанията. Тогава заваля пороен дъжд.

След броени мигове откъм паркинга се чу вой на сирени от колите на полицията и на „Бърза помощ“. Порша посрещна сестра си при пресечката на две наводнени дерета със зачервени очи, изкаляна и разрошена, с вид на обезумяла; двама души от охраната на парка я придържаха.

Порша пристъпи към нея:

– Лиз! Какво...

Плесницата бе странно тиха, но достатъчно силна, за да накара Порша да опре коляно в земята. Тя изпищя от болка и изненада. Двете жени останаха неподвижни, втренчени една в друга в продължение на

един безкраен миг; ръката на Лиз беше застинала във въздуха. Удивен, един от мъжете помогна на Порша да се изправи и ѝ обясни за нещастieto.

– О, не! – възкликна тя.

– О, не! – имитира я с презрение Лиз. Сетне бутна мъжа от охраната, долепи уста до ухото на Порша и прошепна със злоба: – Ти уби момичето, шибана курво.

Порша се изправи срещу сестра си. Очите ѝ заблестяха хладно като мокрите скали наоколо.

– Сбогом, Лиз.

И това наистина бе сбогуване. Извън няколкото кратки, съдържани телефонни разговора тези думи бяха буквално последните обменени реплики между двете сестри до тази вечер.

„Индиан Лийп“. Това бе първото, минало през ума на Порша, когато Лиз я покани на гости за тази нощ. Точно тази мисъл я караше да отхвърли идеята за разсадника, а също за връщане в Риджтън, което (въпреки че никога не би го признала пред Лиз) бе обмисляла неведнъж през последните години.

„Индиан Лийп“...

„О, Лиз – мислеше си Порша, – не разбираш ли? Това разделя сестрите Л'Оберже и винаги ще стои между тях. Не трагедията, не смъртта, не жестоките думи и мълчанието след това, а миналото, което ни доведе под онези борове, миналото, което ще продължава да ни води на такива ужасни места през целия ни живот.“

Миналото с духовете на всички мъртъвци.

Сега Порша погледна сестра си, която остави лопатата и се запъти към предната врата на колата.

Погледите им се срещнаха.

Лиз се намръщи, разтревожена от изражението на сестра си.

– Какво има? – попита.

В този момент от радиатора на колата се чу тихо съскане. Двигателят се задави няколко пъти и от вентилатора изскочиха пръски вода. С потреперване моторът замря, единствените звуци в нощта останаха воят на вятъра, трополенето на дъжда и възторжената музика на някой гениален бароков композитор.

24.

– Ами, не отидох да извикам помощ, защото най-близките съседни са на около километър и ако сте слушали радиото, трябва да знаете каква буря ни очаква. Не ви ли звучи логично?

Тези думи излизаха от устата на дребната руса жена като куршуми от картеница. Тя вече не плачеше, но наливаше бренди от една прашна бутилка, сякаш беше вода.

– Пък и той ми каза да не го правя – допълни тя. – Ако бяхте на мое място, и вие щяхте да постъпите така. О, Господи. Все си повтарях: „Какъв късмет, какъв късмет, днес взех участие.“

Оуен Ачисън се върна от страничния двор в мъничкия хол на къщата, където Хек правеше компания на дребната женица.

– Какъв късмет – повтори тя и изгълта една чашка бренди; след това отново заплака.

– Издърпал е само една жичка – обяви Оуен и вдигна слушалката. – Вече работи.

– Взе ми колата. Бежово комби „Субару“. От осемдесет и девета. Извинява ми се десетина минути. „Съжалявам, съжалявам, съжалявам...“ Пфу! – Сълзите й спряха. – Затова го нарекох странен. Е, сигурно можете да си представите. Помоли ме за ключовете и аз, разбира се, му ги дадох. След това излезе и едва се свря зад кормилото. Изобщо не успя да улучи алеята, но все пак намери пътя. Май тази кола трябва вече да я отпиша.

Оуен се намръщи:

– Ако бяхме тръгнали натам, щяхме да го пресрещнем.

Хек отново погледна мъничкия череп върху салфетката, с която жената му го беше подала, тъй като не искаше да докосва самата кост.

– Е – добави жената, – можете да го намерите на шосе № 315.

– Как така?

– Тръгна към Бойлстън. По Триста и петнайсетото.

– Той ли го каза?

– Попита ме за най-близката гара. Казах му, че е Бойлстън. Попита ме как да стигне дотам. След това ми поиска петдесет долара за билет. Дадох му. И малко отгоре.

Хек спря поглед на телефона. Не можеха вече да го държат в тайна. Хрубек бе убил една жена и бе малтретирал друга. Той пое въздух през кривите си зъби. Основната мисъл, която го занимаваше сега, бе, че ако

се беше обадил на Хавършам от самото начало (както всъщност възнамеряваше да направи), Хрубек вероятно щеше да бъде заловен, преди да проникне в къщата в Клъвъртън. Всички служители на реда, включително и Хек, са допускали доста грешки, причинили страдание на други хора – и мисълта за тях често смущава съня им, а понякога и по-лошо. Маркар че в момента не изпитваше угризения, той предполагаше, че тази мъртва жена ще бъде най-тежкия подобен случай за него, и можеше само да гадае какви терзания ще му причини.

Сега обаче искаше само едно – този човек да бъде заловен, – затова грабна слушалката, без да се замисля. Обади се в местното шерифство и съобщи за откраднатото субару и посоката, накъдето вероятно се е запътил Хрубек. Обърна се към жената:

– Шерифът предлага да изпрати някого, който да ви закара при роднина или приятел. Ако искате.

– Да, кажете му, че искам.

Хек предаде тези думи на шерифа. Когато затвори, Оуен позвъни в „Марсден ин“. Остана изненадан, че Лиз и Порша все още не са отишли там. Намръщи се и телефонира въщи. Лиз вдигна при третото извънпяване.

– Лиз, какво правиш още там?

– Оуен? Къде си?

– Във Фредерикс. Опитах се да ти се обадя и по-рано. Мислех, че сте тръгнали. Какво правите още там? Трябваше да сте в мотела още преди час.

В този миг той чу Лиз да се провиква:

– Оуен е.

Какво ставаше? По телефона се чу гръмотевица. Лиз отново се обади и обясни, че двете с Порша са останали да трупат торби с пясък.

– Бентът преливаше, можеше да наводни къщата.

– Добре ли сте?

– Добре сме. Обаче колата се повреди. Дъждът е много силен. Не можем да излезем от къщи. Няма кой да ни изтегли. Какво правиш във Фредерикс?

– Преследвах Хрубек на запад.

– На запад! Значи наистина е тръгнал насам.

– Лиз, трябва да ти кажа нещо... Той отново уби човек.

– Не!

– Една жена в Клъвъртън.

– Насам ли идва?

– Не, изглежда, че не. Тръгнал е към Бойлстън. Предполагам, че иска да се измъкне от щата с влак.

– Какво ще правим?

Той замълча, сетне отвърна:

– Няма да го преследвам повече, Лиз. Връщам се у дома.

Тя шумно въздъхна:

– Благодаря ти, скъпи.

– Запази си благодарностите за по-късно и заключи всички врати.

След петнайсет минути съм там... Лиз?

– Да?

– Скоро ще съм при теб.

Хек и Оуен се сбогуваха с жената и излязоха на дъжда, брулени от ужасния вятър. Тръгнаха по алеята от къщата към черния път, водещ към главното шосе.

Адвокатът погледна Хек, който стъпваше мрачно край него.

– За наградата ли мислиш?

– Не мога да отрека. В Бойлстън вероятно ще го пипнат. Трябваше обаче да ги предупредя. Не мога да рискувам още някой да пострада.

Оуен се замисли, сетне каза:

– Тези пари все пак ти се полагат.

– Е, в болницата ще са на друго мнение, гарантирам ти.

– Виж какво, Хек, можеш да побързаш към Бойлстън и ако го хванеш навреме, чудесно. Ако не, ще съдим болницата и аз лично ще се заема с това.

– Адвокат ли си?

Оуен кимна:

– И няма да ти взема нито цент.

– Сериозно?

– Сто процента.

Хек се смути от щедростта на Оуен и стисна сърдечно ръката му. Двамата продължиха мълчаливо към полето с катастрофирания кадилак.

– Добре, с Емил ще се насочим на юг. Трябва да търсим бежово субару, нали? Да се надяваме, че не е по-добър с управлението на японските коли, отколкото с произведените в Детройт. Добре, хайде. – След малко добави: – Виж, какво ще кажеш, след като това свърши, пак да се видим? Да отидем за риба например.

– Това е страхотна идея. А сега наслука.

Хек и Емил, единият с куцане, другият с весело подскачане, се

запътиха към очукания шевролет пикап на петдесетина метра по пътя. Качиха се. Хек запали тракация двигател и бързо се отправи към шосе № 315.

* * *

Знакът се въртеше бавно на фона на бурното нощно небе.

Доктор Ричард Колер погледна към проблясъците на запад и се засмя на метафората, която му бе хрумнала.

Нали точно това бе използвал лекарят на Мери Шели, за да даде живот на творението си? Мълния.

Психиатърът не помнеше много ясно първата си среща с пациента, който щеше да влезе в ролята на негов Франкенщайн. Преди четири месеца, две седмици след процеса за „Индиан Лийи“ и изпращането на Майкъл в Марсден, Колер – обзет от силен професионален интерес – бе влязъл бавно в строго охраняваното Отделение Е и беше огледал огромния, прегърбен Майкъл Хрубек, който го наблюдаваше изпод рунтавите си вежди.

– Как си, Майкъл? – поинтересува се лекарят.

– Те *слушат*. Понякога трябва да държиш ума си напълно празен. Правил ли си го някога? Знаеш ли колко е трудно? Това е основата на трансценденталната медитация. Може да ти е известна и като ТМ. Изпразни ума си напълно, докторе. Опитай се.

– Не вярвам, че ще ми се удаде.

– Когато те халосам с този стол, умът ти ще стане напълно празен. Лошото е, че тогава ще си мъртъв, шибаняк такъв.

Майкъл замълча и не пророни нито дума в продължение на няколко дни. Марсден беше държавна болница, като Купърстаун, и имаше само няколко мрачни занимални. Колер обаче бе осигурил специални помещения за участниците в програмата си. Не беше голям лукс. Стаите бяха тесни и студени, а стените – боядисани в изнервя-що мътнозелено. Пациентите в дома за адаптация обаче (наречен така, защото крайната цел на Колер бе постепенното им връщане към нормалния живот) поне бяха отделени от по-сериозно болните и това им даваше чувство за човешко достойнство. Те разполагаха и с играчки, книги и пособия за рисуване – дори с опасните и забранени моливи. Художествените им умения се насърчаваха и всички стени на отделението бяха изрисувани и изписани със съчинени от пациентите стихове.

През август Ричард Колер започна да настоява за прехвърлянето на

Майкъл в дома за адаптация. Беше избрал младежа, защото той бе умен, показваше желание да подобри състоянието си и беше убил човек. Връщането на пациент като Майкъл Хрубек към нормалния живот (никой не се занимаваше с такива като него) щеше да доведе до истинското признаване на Колеровата психотерапия. По-важно от финансирането обаче, по-важно от професионалния престиж бе това, че Колер щеше да помогне на човек, изпитваш такива ужасни страдания. Майкъл не беше като другите шизофреници, чието състояние е повече или по-малко ясно. Не, Майкъл бе най-онеправданата жертва на тази болест: той беше достатъчно нормален, за да си представи как би изглеждал нормалният живот и се измъчваше от невъзможността да бъде такъв, какъвто искаше да бъде. Точно такъв пациент бе най-подходящ за експеримента на Колер.

Не можеше да се каже, че Майкъл се радваше на включването си в програмата:

– Няма начин, шибаняк такъв!

Обзет от параноя и изпълнен с подозрения, той отказваше да има нещо общо с дома за адаптация, с Колер или с когото и да било друго в Марсден. Седеше в ъгъла на стаята си, мърмореше си и гледаше подозрително както лекарите, така и другите пациенти. Колер обаче настояваше. Просто не оставяше младежа на мира. През първия месец (виждаха се през ден) спореха ожесточено. Майкъл говореше несвързано и крещеше, убеден, че Колер е конспиратор като всички останали. Лекарят отвръщаше с въпроси за фантазиите на пациента, опитваше се да разчупи леда.

Накрая, принуден от агресивността на Колер и високите дози лекарства, Майкъл неохотно се съгласи да се включи в програмата. Постепенно се запозна с другите пациенти, първо поотделно, след това в група. За да накара младежа да говори за миналото и халюцинациите си, Колер му носеше исторически книги от библиотеката на болницата във Фремингтън, защото в Марсден нямаше библиотека. При индивидуалните им сеанси лекарят не преставаше да провокира Майкъл, да го подтиква към общуване с другите пациенти, да го разпитва за виденията и сънищата му.

– Майкъл, коя е Ева?

– О, да, бе. Да ти кажа, как ли не? Забрави.

– Какво имаш предвид, като казваш: „Искам да изпреваря сините униформи“?

– Време е за лягане. Гаси лампите. Лека нощ, докторе.

И така нататък.

Един студен, влажен ден преди шест седмици Майкъл тренираше в гимнастическия салон на Марсденската болница под сърдитите погледи на охраната. Той погледна през телената ограда към голото разкаляно поле. Както повечето шизофреници Майкъл беше неспособен да изразява емоциите си. Този ден обаче той се разчувства от тъжния пейзаж и заплака.

– Стана ми жал за бедните мокри кравички – сподели пред Колер. – Очите им бяха счупени. Господ трябва да направи нещо за тях. Тежко им е.

– Очите им били счупени? Какво имаш предвид?

– Бедните кравички. Те никога няма да живеят като преди. За добро или за лошо. Толкова е очевидно. Очите им са счупени. Не разбираш ли?

Лекарят изведнъж получи прозрение.

– Искаш да кажеш – прошепна, като с мъка съдържаше възбудата си, – че ледът е счупен⁵.

С тези закодирани послания – както онова, че искал да бъде близо до доктор Ан Мълър – Майкъл се опитваше да изразява най-съкровениите си чувства. В този случай искаше да каже, че нещо в живота му коренно се е променило. Той вдигна рамене и заплака пред лекаря си – не от страх, а от мъка.

– Толкова ми е жал за тях. – Майкъл постепенно се успокои. – Явно е много трудно да си фермер. Но може би този живот ще ми допадне.

– Искаш ли да работиш в стопанството? – попита Колер с разтуптяно сърце.

– В стопанството ли?

– По работната програма. Тук, в болницата.

– Да не си луд? – изкрещя Майкъл. – Ще ме ритнат в челото и ще умра. Не бъди такъв глупак, бе, шибаняк!

Нужни бяха две седмици на постоянен натиск, докато Майкъл най-после склони да се включи в програмата – всъщност доста повече от времето, необходимо на Колер, за да уреди документите по прехвърлянето. Майкъл бе напълно неуязвим в Марсден, защото беше пациент по член 403. Обаче в държавната бюрокрация има твърде много вратички. Тъй като в обемната документация на Колер ставаше дума за „Пациент 458-94“, не за „Майкъл Хрубек“ и защото санитарите на претъпканото

5. Игра на думи: eyes – очи и ice – лед, се произнасят по еднакъв начин (англ.) – Б.пр.

Отделение Е с удоволствие бяха готови да се отърват от пациента, предложението лесно бе прието, подписано и подпечатано. Хрубек започна работа в болничното стопанство. Продукцията се използваше за храна за лечебното заведение, а малки количества излишни продукти бяха предназначени за местния пазар. Отначало Майкъл подозираше надзирателите си. Въпреки това нито веднъж не получи пристъп на панически страх. Явяваше се навреме на работа и обикновено си тръгваше последен. Накрая свикна със задълженията си – ринеше тор, забиваше колове с тежък чук, караше бидоните с млякото. Държеше се като съвсем нормален ратай във ферма. Само веднъж реши да използва бялата блажна боя за оградата за заличаване на неприятни или обезпокоителни според него петна по козината на херефордските говеда.

Когато обаче му казаха да не боядисва кравите, той с наведена от срам глава обеща никога вече да не го прави.

Майкъл Хрубек, който никога в живота си не беше печелил собствени пари, внезапно започна да взима по 3,80 долара на час. Вечеряше в стола с приятели, след това измиваше чиниите, пишеше дълга поема за битката при Бъл Рън и стана неразривна част от психотерапевтичната програма на Колер, да не споменаваме ролята му при предложението за финансиране от Щатското управление за психично здраве.

А сега, мислеше си със съжаление Колер, той бе един опасен пресъпник, избягал на свобода.

„О, къде си, Майкъл, със счупените очи?“

Лекарят бе твърдо убеден в едно – Майкъл щеше да дойде в Риджтън. Посещението при Лиз Ачисън му беше помогнало в две насоки. Отчасти с разкритията по отношение на Майкълвите халюцинации. Но също и заради наученото за самата нея. Тя го беше излъгала, в това нямаше съмнение. Той се опитваше да проумее къде точно версията ѝ за случката в „Индиан Лийп“ се разминава с истината. Тя обаче, изглежда, бе свикнала да живее с неприятни тайни, с неизразени емоции, със скрити страсти, затова той не успя да определи къде е лъжата. Все пак чувстваше, че това, което беше скрила от него, е достатъчно важно – най-вероятно достатъчно, за да изкара Майкъл от изпълнения му с видения, но безопасен живот и да го подтикне към това ужасяващо скитане в нощта.

О, да, той със сигурност щеше да дойде в Риджтън.

И тук, скрит в проливния дъжд, го чакаше Ричард Колер, човек, готов да подкупва ловци на глави с хиляди долари, които трудно можеше да си позволи, да се скита из дивата пустош, да проследи и да срещне неспокойния си и опасен пациент съвсем сам и да го накара да се върне

в болницата – заради Майкъл и заради хиляди други пациенти, които се надяваше да лекува до края на живота си.

Лекарят огледа широкия паркинг и се загърна с черния си шлифер, опитвайки се да се защити от дъжда и силния вятър. Отвори раницата си и извади дебелата метална спринцовка, сетне я напълни със солидна доза приспивателно. Облегна се назад с лице, обляно от дъжда, и отново загледа постоянно движещия се знак.

25.

– Я виж!

Майкъл взе поредния завой и избухна във внезапен смях. Спокойно си спомни кой педал е за спирачката и го натисна плавно, за да намали до шестнайсет километра в час.

– Гледай!

Той се наведе напред, като почти опря чело в предното стъкло, и се вгледа в дъждовното небе и капките, отразяващи милиони червени, бели и сини светлини.

– О, Господи, какво може да означава това?

Кожата му бе настръхнала от възбуда, по лицето му се разля широка усмивка. Майкъл отби встрани и спря субаруто. Слези и сякаш в транс тръгна през паркинга, тътрейки тежките си обувки по асфалта. Спря пред светилището и застана със смирено събрани отпред ръце, загледан в небето. Бръкна в раницата си и установи, че има още два черепа. Избра този, който беше напукан на няколко места, и го остави в основата на знака.

– Здравей, Майкъл – чу се наблизо.

Младежът изобщо не се изненада:

– Здравей, доктор Ричард.

Хилавият мъж седеше на предния капак на една бяла кола, паркирана редом с още петдесетина. „Я, колко е дребен и мокър“ – помисли си Майкъл и отново си спомни за енота, който бе убил преди няколко часа. Такива дребни същества бяха и двамата.

Доктор Ричард се смъкна от форда. Майкъл го погледна, но очите му бяха привлечени от въртящия се над главите им ярък знак.

Болният не обърна внимание на средния надпис на табелката, забеляза само, че думата „Меркюри“ е изписана с кървавочервено. След това погледна двете думи в синьо, цвета на Съюза: отгоре – „Форд“.

Отдолу: „Линкълн“.

– Там го уби, нали, Майкъл? В театъра?

„Това е чудо. О, Господи, в безкрайния Ти блясък...“

– Форд... Линкълн... Театърът „Форд“... Да, точно така. Няма грешка. Промъкнах се в президентската ложа в десет и половина на четиринайсети април в лето Господне хиляда осемстотин шейсет и пето. Разпети петък. Промъкнах се зад него и изпратих куршума в черепа му. Президентът не умря веднага, издържа до другия ден. Из-дъррррр-жа.

– И ти изкрещя: „Sic semper tyrannis“.

– Оттогава ме преследват.

Майкъл погледна лекаря. Не, този не беше самозванец. Този бе истинският доктор Ричард. „Изглеждаш уморен, докторе – помисли си. – Аз съм буден, а ти спиш. Какво ще кажеш за това?“ Отново погледна знака.

– Искам да ти помогна.

Майкъл се подсмихна.

– Искам да се върнеш с мен в болницата.

– Това са глупости, доктор Ричард. Аз току-що идвам оттам. Защо ми е да се връщам?

– Защото там ще си в безопасност. Тук има хора, които те търсят и искат да те наранят.

Майкъл се сопна:

– Нали и аз това ти повтарям от месеци.

– Така е, казваше ми го – засмя се лекарят.

Майкъл извади револвера от джоба си. Доктор Ричард го погледна за миг, но погледът му бързо се върна върху пациента.

– Майкъл, аз направих много за теб. Осигурих ти работа в стопанството. Ти я харесваш, нали? Обичаш да работиш при кравичките, нали?

Револверът беше топъл. Усещането бе приятно. Беше, замисли се той, страшно модерен.

– Чудех се... няма ли да е странно, ако се окаже... че това е същият револвер.

– С който си застрелял Линкълн ли?

– Същият. Това би имало особено значение. Би било много логично. Обичаш ли да лочиш кръв, доктор Ричард? Кога, мислиш, че душата се повлича към рая? Вярваш ли, че се *задъррррр-жат* известно време на земята?

„Защо се приближава? – почуди се Майкъл. – Когато е по-близо, може по-лесно да чете мислите ми.“

– Не знам.

Майкъл вдигна револвера към лицето си и го помириша.

– Как ще обясниш обаче, че той стоеше там и ме чакаше? Този револвер. Той беше там в магазина. В магазина с главите.

Хрубек потрепери.

– Какви глави?

– Всички тези малки главички. Бели и гладки. Красиви бели главички.

– Черепите ли?

Доктор Ричард кимна към стълба с табелката. Майкъл примигна, но нищо не каза.

– Значи, ти застреля Линкълн, нали, Майкъл?

– Разбира се. Имах желание и възможност.

– Защо не си ми разказвал за това по време на сеансите? Стомахът на болния се сви от неконтролируема тревога.

– Бях...

– Защо?

Вратът му пламна. Между две учестени поемания на въздух Майкъл отговори:

– Беше толкова ужасно. Извърших нещо толкова ужасно. Ужасно! Той беше такъв велик човек. И виж какво сторих аз! Беше... Боли! Не питай повече за това.

– Кое – попита тихо доктор Ричард, – кое беше толкова ужасно? Кое беше прекалено ужасно, за да ми кажеш?

– Много неща. Прекалено много, за да се задълбаваме.

– Разкажи ми едно.

– Не.

– Просто избери едно нещо и ми разкажи, Майкъл.

– Не.

– Моля те. Веднага. Бързо.

– Не!

Какво беше намислил този шибаняк?

– Да, Майкъл. Разкажи ми. – Изведнъж очите на дребния лекар пламнаха. Той заповяда: – Веднага! Разказвай!

– Луната – измънка Майкъл. – Тя...

– Какво луната?

– Беше кървавочервена. Луната е кървав чаршаф. Ева е увита с чаршафа.

– Коя е Ева, Майкъл?

– Добър опит, шибаняк. Не очаквай да ти кажа нищо повече.

Майкъл преглътна тежко и се огледа тревожно.

– Откъде е дошла кръвта?

– От луната. Ха-ха, майтап, бе.

– Откъде, Майкъл? Откъде е дошла кръвта? Откъде?!

– От... главата – прошепна той.

– От чия глава, Майкъл? – попита доктор Ричард, сетне изкрещя: –
Каж ми! От чия глава?

Майкъл понечи да заговори, сетне се усмихна мрачно и изръмжа:

– Не се опитвай да ме измамиш, шибаняк. От неговата глава. Неговата, неговата, неговата глава. Главата на Ейбрахам Линкълн. Главата на шестнайсетия президент на Съединените щати. Главата на дървосекача от Илинойс. Него имам предвид. Аз пръснах главата на този шибаняк.

– Това ли имаш предвид, когато казваш „напред“, Майкъл? Имаш предвид някого, който е ранен отпред, в лицето. Кого? Кой друг е ранен освен Линкълн?

Майкъл примигна, обхвана го паника.

– Стюард, за него си мислиш! За държавния секретар. Само че него го наръгаха с нож! Ако искаш да ме излъжеш, придържай се към фактите. Между другото, и на него не му беше много приятно.

– Да, но и някой друг е бил застрелян, нали?

– Не!

– Помисли, Майкъл! Помисли. Можеш да ми кажеш.

– Не! – Майкъл притисна ушите си с ръце. – Не, не, не!

– Откъде дойде всичката тази кръв? Навсякъде кръв! – прошепна доктор Ричард и се наведе напред. – Толкова много кръв. Достатъчно, за да закрие луната. Цели потоци кръв.

Достатъчно кръв, за да напои цял чаршаф...

– Беше толкова много – изплака Майкъл.

– Кой друг, Майкъл? Кой друг беше застрелян? Моля те, кажи ми.

– Ако ти кажа, ти ще телеграфираш на ЦРУ и Тайните служби!

– Това ще остане само между нас, Майкъл. Никой жив човек няма да научи.

– Значи ще кажеш на някой мъртъв човек, така ли? – изрева пациентът и вдигна лице към изливания се от небето дъжд. – Точно те са най-опасните! Мъртвите души! Там е истинската заплаха!

– Кой, Майкъл? Каж ми.

– Аз...

„О, какво имаш на главата? Какво носиш?

Татко ще се върне скоро. Татко ще я накара да я свали.

Красивата ѝ глава, похабена. Не, не!“

– Майкъл, говори! Защо плачеш? – Доктор Ричард го хвана за ръката. – За какво мислиш?

Той мисли: „Влязох в къщата. Бях в задния двор и върших много важни неща. Влязох в къщата и тя беше там, очите ѝ не бяха гримирани и ноктите ѝ не горяха. Беше в спалнята със същата нощница, която носеше от дни. Много модерна. Най-подходящата дреха, когато искаш да купиш цял магазин. Най-подходящата дреха, когато държиш револвер, същия револвер. Джон Уилкс Буут ѝ го е дал.“

– Майкъл! Какво има? Погледни ме! За какво си мислиш?

Той си мисли: „Буут ѝ е бил любовник и сигурно ѝ е дал револвера, за да се защитава от продажните войници на Съюза. Но тя ме продаде. Тя ме предаде!“

– Предателство ли каза? Чух те. Ти шепнеш. Какво казваш, Майкъл?

„Тя държеше револвера. Лежеше по нощница. Стана, приближи се до вратата и каза... Каза... Каза: «О, пак си ти.»“

Майкъл чу думите ѝ сега, както ги беше чувал милиони пъти преди – изречени не с изненада, не с презрение, не с молба, а с безкрайно разочарование.

Той си мисли: „И сетне тя целуна златната си коса с устните на револвера, и кръвта оплиска луната и покри главата ѝ с червена блестяща шапка. Покри чаршафите.“

„Пак си ти... Пак си ти...“

Майкъл бе стоял на вратата на спалнята ѝ и пред очите му русата ѝ коса се покри от алената шапка. Сетне се наведе и плахо докосна треперещата ѝ ръка, първия физически контакт между син и майка от години. Очите ѝ потъмняха като при лунно затъмнение, пръстите ѝ потрепнаха и замряха, след това бавно загубиха и малкото топлина, която имаха, макар че Майкъл ги пусна много, много преди плътта ѝ да изстине.

– Тази красива глава...

– Чия, Майкъл?

Изведнъж спомените изчезнаха. Сълзите му пресъхнаха и той се втренчи в доктор Ричард, който се намираще само на крачка от него.

– Чия? – попита отчаяно лекарят.

– Добър опит – рече подигравателно Майкъл. – Но не мисля, че ще ти кажа.

Доктор Ричард затвори за миг очи. Стисна устни и въздъхна:

– Добре, Майкъл. Добре. Какво ще кажеш да отидем заедно в болницата? Аз съм с беемвето. Нали сме говорили да ти дам да покараш някой път. Ти каза, че ще ти хареса. Каза, че беемвето е адски шибана кола.

– Шибана нацистка кола – поправи го той.

– Да тръгваме, хайде.

– Само че аз не мога, доктор Ричард. Трябва да се отбия при Лизбон. О, онова там беше много лошо. Трябва да отделия една вечер на него.

– Защо, Майкъл? Защо?

– Тя е Ева предателката – отговори му, сякаш беше очевидно.

Лицето на доктор Ричард бавно се отпусна. Той отмести поглед и остана така известно време. Сетне лицето му грейна – всяка частичка от лицето му с изключение на очите, забеляза Майкъл.

– Ти също имаш кола. Впечатлен съм, Майкъл.

– Не е като кадилака.

– Виж там – рече непринудено лекарят. – Виж онези коли. Всичките са линкълни. Цяла редица линкълни.

– Много интересно, доктор Ричард – съгласи се той, но не погледна колите, а се взря изпитателно в лицето му. – Само че още по-интересно е защо през цялото време си криеш ръката зад гърба, шибаняк такъв!

– Господи, не!

Лявото рамо на лекаря се удари в яките гърди на пациента, докато Майкъл измъкваше без особено усилие спринцовката от тънките му пръсти.

– Какво имаме тук? О, колко е лъскава, о, колкото е хубава. Подарък, а? О, аз знам всичко за теб! Дошъл си да ме заловиш сам и да ме предадеш на конспираторите. За да не научи никой за мен, за да не научи никой за малката тайна на доктор Ричард, която е избягала. Мълчи, докато не си измислиш правдоподобно оправдание. Ясно? Искаш да ме върнеш, а после да ме пхнеш в чувал с краката напред, нали, шибаняк?

– Не! Не прави това! Майкъл се наведе напред.

– О, пак ти... – прошепна и вдигна дългата остра игла пред очите на лекаря.

Приблужи я на сантиметри от кожата на дребосъка, чиито мускули се съпротивляваха безрезултатно срещу огромната сила на Хрубек.

– Моля те, не!

Иглата се насочи право в гърдите на лекаря.

– Не!

Тогава, с умение, усвоено от многогодишни внимателни наблюдения, Майкъл заби иглата дълбоко в тялото на лекаря и инжектира лекарството.

От устата на доктор Ричард се изтръгна жален вопъл, израз на дълбоко разочарование – стон, който може би издава човек, когато си даде сметка, че последната гледка в живота му е предателското лице на някого, когото, макар и по особен начин, е обичал.

* * *

– Къде е? – попита Порша.

– Във Фредерикс. Само на четиринайсет-петнайсет километра от тук. Пътищата обаче са ужасни.

Бяха се преоблекли и си подаваха един сешоар. Лиз стоеше до кухненския прозорец и през дъжда забеляза светло петно, отразяващо се в езерото. Това бе домът на най-близките им съседни – мъж и жена, с които не бяха особено близки. Бяха млади, женени едва от шест месеца. Жената сякаш бе родена за домакиня и на няколко пъти бе говорила на Лиз с голям ентузиазъм за домашната си работа. Бе задавала много въпроси и я беше наблюдавала с присвити очи и облегла лакти на една пластмасова полица, докато Лиз ѝ даваше различни съвети за семейния живот. „За Бога – мислеше си Лиз, – откъде да знам дали можеш да правиш секс с мъжа си, ако е болен от грип? Сякаш за всичко трябва да има правила.“

– Всичко ли си си взела? – попита Порша.

– Всичко ли? Нощница, четка за зъби, бельо. Ще отсъствам не повече от шест часа. Господи, как си мечтая за гореща вана. Полицията може да го залови още преди Оуен да си дойде. Искаш ли да пийнеш нещо? Бренди?

– Има вкус на сапун.

– Това е запазена марка. „Гран Марни“?

– То повече ми подхожда.

Лиз напълни две чаши и се приближи до вратата към оранжерията.

– Добра стена сме изградили. Още държи.

Вятърът отново разтърси прозорците. Воят му проникна през отворените отдушници, достатъчно силен, за да заглуши думите им. Голите дървета се приведоха и по повърхността на езерото се появи бяла пяна. Лиз отбеляза, че никога не е виждала езерото толкова бурно. Мълния разцепи небето на запад и последвалият гръм сякаш разклати земята под

краката им.

– Да отидем в хола – предложи Порша.

Лиз с готовност се съгласи.

Седнаха и известно време мълчаха. Лиз избягваше погледа на сестра си, спря очи на снимките на масата. Бяха от детството им: Порша, изтупана и привлекателна. Лиз, ученолюбива и наблюдателна и... е, пълничка. Андрию, с аристократичните си мустаци и бялата си риза. И грациозната им майка с гордо вдигната брадичка, с властен поглед, всяващ респект у всички освен у съпруга ѝ, в чието присъствие бе кротка като овчица.

– Порша – изрече бавно Лиз, без да отмества поглед от снимките, – искам да поговорим за нещо.

Сестра ѝ я погледна:

– За разсадника ли?

– Не. За „Индиан Лийп“. За случилото се там. За това между нас. Не за убийството. Знам, че не искаш да говориш за това, но поне ме изслушай.

Порша нищо не каза. Облиза сладкия ликьор от ръба на чашата си и зачака. Лиз въздъхна:

– След онзи ден не исках никога повече да те виждам.

– Можеш да се досетиш, че и аз се чувствах така. Тъй като ние всъщност не сме се виждали оттогава.

– Чувствах се толкова виновна.

– Не искам да ми се извиняваш.

– Плесницата и всичко, което ти наговорих... Не бях на себе си. Никога не съм се чувствала така. Никога. Аз бях такава, каквато съм се молила никога да не бъда.

– Имаш добър учител. – Сестра ѝ посочи снимката на баща им. – Имах чувството, че той се е вселил в теб.

Лиз не се усмихна. Търсеше знак, че Порша ѝ е простила, но тя просто седеше с чашата си и гледаше отегчено към оранжерията. Вятърът продължаваше да вие зловещо.

Лиз продължи разсеяно:

– На следващия ден отидох в „Даяри Куин“. Помниш ли ги?

– Все още ли ги има? Не съм влизала вътре от години.

– Не, спомни си. Те нямат вътре.

– Да. Спомням си.

Лиз си ги представи като малки момиченца с холандската им бавачка Йоланда – как си купуват сладоледи пред малкото гише и сядат на

лепката пейка в парка. През деня около тях бръмчаха пчели, а нощем дебели пеперуди и бръмбари умираха бързо, привлечени от хипнотизиращото пурпурно сияние на електрическата мухоловка.

– Взимахме си със сироп от вишни – спомни си по-малката сестра.

– И сладоледът все се топеше и потичаше по фунийката. Беше като на състезание – да го оближеш, преди да е покапал по ръцете ти.

– Да, спомням си.

Замълчаха; воят на вятъра стана още по-пронизителен. Лиз отиде в оранжерията и затвори отдушника. Звукът намаля, но не изчезна напълно.

Когато се върна, тя каза:

– Не съм ти споменавала, Порша, но миналата пролет имах любовна авантюра и искам да ти разкажа.

* * *

Той летеше със сто и дванайсет километра в час, стрелката на скоростомера преминаваше червената черта, моторът стенеше измъчено. Оуен Ачисън мина покрай „Савмор“, сега затворен, с облепени с тиксо стъкла, сякаш очакваха не обикновена есенна буря, а истински ураган. Профуча покрай строителен обект; след него се показва автосалонът на „Форд“ с бавно въртящата се синьо-червена табелка.

Там шосе № 236 започва да криволичи сред хълмовете, ограждащи Риджтън – възвишенията са част от същата геоложка формация, която на два часа път оттук образува високите отвесни скали в долината на „Индиан Лийп“, лобното място на Робърт Джилеспи.

Оуен забави, за да вземе тези завои, и отново увеличи скоростта, мина, без да спира, на червения светофар при пресечката с шосе № 116. Тук пътят се изкачваше по билото на едно възвишение и той забеляза водата на десет метра под неговото ниво, вдясно. Над тъмната река се издигаха дългите черни крака на стария железопътен мост по линията Бостън – Хартфорд – Ню Йорк. Оуен забави на единствения голям завой по пътя си, сетне вдигна крак от спирачката и отново даде газ по дългата права отсечка към центъра на Риджтън.

Бежовото субару се показа от храстите, където е чакало скрито. Оуен обаче забеляза, че задните колела на колата се въртят бясно, хвърлят кал и вода зад себе си. В мига преди глухия удар той имаше чувството, че може да избегне сблъсъка, толкова близо минаха една до друга двете коли, без да се докоснат. В следващия момент колата се заби точно в средата на джипа и при рязкото разтърсване вратът на Оуен се изви

болезнено. Пред очите му заиграха жълти светлини от болка.

Субаруто рязко спря на ръба на скалата, а джипът се плъзна настрани. Задържа се в нестабилно равновесие сякаш цяла вечност и това даде предостатъчно време на Ачисън да види лицето на Майкъл Хрубек само на два метра от себе си. Той се хилеше като обезумял, удряше по кормилото, крещеше. Оуен се вгледа в него, но така и не разбра какво иска да му каже лудият, защото джипът се наклони и започна да се търкаля към дерето.

Четвърта част Цветовете на греха

26.

Порша се изсмя, сетне попита удивена:

– Ти? Любовна афера?

По-възрастната сестра наблюдаваше струйките вода, стичащи се по стъклата на прозорците.

– Аз. Не би ти хрумнало, нали?

„Ето – помисли си Лиз. – Направих го. За пръв път признавам през някого. Бурята е в разгара си, но все още не ме е поразила мълния.“

– Не си споменавала – отбеляза развеселена Порша. – Не бих могла да се досетя.

– Страхувах се, че Оуен ще разбере. Нали го познаваш? Знаеш какви го прихващат понякога.

– Откъде накъде ще казвам на Оуен?

– Не съм се опасявала, че ще му кажеш. Просто си мислех, че колкото повече хора знаят, толкова по-голяма вероятност има да се разчуе. – Тя замълча, сетне продължи: – Е, има и още нещо... Срамувах се. Страхувах се какво ще си помислиш.

– Аз? Защо, за Бога?

– Това не е нещо, с което човек може да се гордее.

– Просто се чукахте или беше влюбена?

Лиз се обиди, но въпросът на сестра ѝ, изглежда, беше породен само от любопитство.

– Не, не, не. Не беше само физическо привличане. Ние бяхме влюбени. Наистина не знам защо не съм ти казала по-рано. Трябваше. Прекалено много тайни има между нас. – Тя погледна сестра си. – Оуен също имаше любовница.

Младата жена кимна с разбиране. Лиз се ужаси, че е възможно Порша вече да е научила. Ала не, тя просто определяше Оуен като мъж, склонен да изневерява.

Това също обиди Лиз.

– Е, само веднъж – добави като оправдание.

– Честно казано, Лиз, изненадана съм, че си чакала толкова дълго,

преди да си намериш някого.

– Как можеш да говориш така? – възмути се тя. – Аз не съм такава...

Гласът ѝ заглъхна.

– Не си като мен, така ли?

– Имах предвид, че не съм си търсила любовник. Двамата с Оуен се опитвахме да преодолеем онази история. Той се беше отказал от връзката си и ние полагахме съзнателни усилия...

– Съзнателни усилия.

Стори ѝ се, че долавя ирония в думите на сестра си. Въпреки това продължи:

– ... полагахме усилия да спасим брака си. И тогава аз просто... хлътнах.

Беше започнала любовната си връзка в доста неподходящо време, в разгара на тежките събития от миналата зима: любовната афера на Оуен, бавната смърт на майка им, все по-малкото удовлетворение, което получаваше от професията си, прехвърлянето на имението... „Най-лошото възможно време – помисли си тя, сетне си рече: – Ако изобщо може да има подходящо време за катастрофа.“

Нейната любовна връзка, за разлика от безоблачната холивудска версия на Оуен, както си представяше неговата, я беше измъчвала. Много по-лесно щеше да бъде, ако нагонът можеше да се отдели от чувствата. Това, разбира се, не ѝ се удаде и тя се влюби. Отначало съзнаваше, че любовта ѝ е подтикната главно от желание за отмъщение. Чувствата ѝ бяха красиви, да, но основното бе, че искаше да отмъсти на Оуен. Освен това, както установи по-късно, просто не можеше да се владее. Хлътна до уши.

– Приключила ли е вече? – попита Порша.

– Да, приключи.

– Е, какво толкова тогава?

– О, нещата са много по-сложни. Аз още не съм ти разказала всичко.

Лиз отвори уста да заговори и за един ужасен миг ѝ се стори, че ще признае всичко. Наистина имаше чувството, че всички мръсни тайни ще се излеят като поток от устата ѝ.

И вероятно така щеше да стане, ако не беше пристигнала колата.

Порша обърна гръб на сестра си и погледна към прозореца.

– Оуен!

Лиз погледна към прозореца едновременно радостна от

пристигането на съпруга си и разочарована от прекъсването на разговора със сестра ѝ.

Двете влязоха в кухнята и се взряха през стичащите се по стъклото струйки.

– Не, май не е той – каза Порша.

Светлината от фаровете допълзя бавно по алеята. Лиз се взря в оранжевите отблясъци на рефлекторите от двете страни на пътя. Порша имаше право. Макар че колата не се различаваше добре сред дърветата и храстите, тя виждаше ясно, че е светла на цвят; джипът на Оуен беше черен като дулото на револвер.

Отвори вратата на кухнята и напрегнато се вгледа в заслепяващия дъжд. Колата беше полицейска. От нея слезе млад мъж. Хвърли поглед на колата на Лиз, затънала до половината във вода, и се втурна към кухнята, бършейки малко женствено дъждовните капки от лицето си. Изражението на пълното му лице беше на човек, изпратен на неочаквана и нежелана мисия.

– Лиз. – Той свали шапката си. – Съжалявам, че трябва да ти го кажа, но намерихме джипа на Оуен на дъното на едно дърво.

– О, Господи!

Тя вдигна ръце и притисна очите си.

– Някой го е блъснал, най-вероятно онзи Хрубек. Психарят. Изблъскал го е от пътя. Прилича на засада.

– Не! Хрубек е тръгнал за Бойлстън. Грешиш!

– Е, ако е тръгнал за Бойлстън, не е с колата, която е откраднал. Защото тя се намира на местопроизшествието със смачкана предница.

Лиз се обърна, без да се замисля към чантичката си върху кухненския плот.

– Сериозно ли е ранен? Трябва да го видя.

– Не знаем. Не можем да го открием. Нито Хрубек.

– Къде е станало? – поинтересува се Порша.

– Близо до стария железопътен мост. Недалеч от центъра.

– Кой център? – сопна се Лиз.

Полицаят стисна устни. Явно очакваше жената да изпадне в истерия. Сетне отговори:

– Ами, центърът на Риджтън.

На не повече от пет километра от мястото, където се намираха сега.

Джипът не бил пострадал особено, обясни полицаят.

– Предполагаме, че Хрубек е побягнал и Оуен се е втурнал да го преследва.

– Или Оуен бяга и Хрубек го преследва.

– Помислихме и за това. Шерифът и Том Скалн ги търсят. Всички телефони в тази част на града са повредени. Стан ме накара да дойда и да ти съобщя. Смятаме, че трябва да напуснеш къщата, докато го открият. Както изглежда обаче, колата ти е повредена.

Лиз не отговори. Порша обясни, че не са успели да намерят кой да ги изтегли.

– В случая ми се струва, че едно обикновено теглене няма да е достатъчно – отбеляза полицаят и кимна към колата. – Както и да е, аз ще ви откарам. Само си вземете пешата и да тръгваме.

– Оуен... – Лиз се загледа към гората.

– Налага се да се изнесете – настоя полицаят.

– Никъде няма да ходя, докато не откриете съпруга ми. Може би беше твърде категорична, защото полицаят предпазливо добави:

– Разбирам те... Само че не виждам с какво ще помогнеш, ако стоиш тук. А ще...

– Никъде няма да ходя – настоя тя. – Ясно ли е?

Той погледна Порша, но тя мълчеше. Накрая полицаят рече:

– Както искаш, Лиз. Твоя работа. Станли обаче нареди да се уверя, че си добре. Ще му се обадя и ще му кажа, че не искаш да се местиш.

Той изчака още малко, сякаш смяташе, че я е уплашил и че тя ще склони. След като Лиз му обърна гръб, излезе на дъжда, качи се в колата си и взе радиостанцията.

– Лиз – възрази Порша, – няма какво да направим тук.

– Иди при него, ако искаш. Или го помоли да те закара до хотела. Съжалявам, но няма да ходя никъде.

Порша погледна навън, към превиващите се под напора на вятъра дървета.

– Не, ще остана.

– Иди да затвориш прозорците. И провери вратите.

Преди да тръгне, Оуен бе залостил предната врата. Сега, докато слагаше и веригата, Лиз си помисли колко смешни изглеждаха тези метални пластинки в сравнение с оковите, които Хрубек беше носил в съда. След това тя заключи и сложи веригата на вратата към малкия килер до кухнята. Почуди се дали Оуен се е сетил за вратичката на помещението за инструменти, единствения изход от оранжерията към двора. Тръгна натам, но спря на средата на пътя. Забеляза голям розов храст – хибрид „Крайслер импириал“, оформен като малко дърво. Миналата година, седмица след като ѝ призна за изневяратата си, Оуен ѝ подари това

растение. То бе единственото, купено от него, без да вземе под внимание нейното мнение. Беше се появил с големия, отрупан с алени цветове храст. Тогава на Лиз направо ѝ идваше да изхвърли подаръка. Обаче реши да не го прави. Растението дължеше живота си на един цитат от „Хамлет“:

... и във цвета на грешките ми дни
преряза моя стрък и ме изпрати
без изповед, причастие и прошка,
незаплатил по сметките си долу,
да бъде съден горе, както бях си,
със всичките си земни грехове!⁶

Съвпадението бе прекалено голямо, за да го отмине с лека ръка – такава комбинация от литература, градинарство и драматизъм от реалния живот. И така, какво трябваше да направи Лиз, за да се съдържи и да не го унищожи? Тя засади проклетия храст. Чудеше се дали ще оцелее. Разбира се, растението се оказа едно от най-издръжливите в градината ѝ.

Тя пристъпи напред и обхвана един цвят с длани. Ръцете ѝ толкова бяха загубели от градинарската работа, че тя вече не чувстваше нежни цветове. Отново погали розата и продължи към вратата. Беше направила само няколко крачки, когато забеляза някакво неясно движение навън.

Приблужи се предпазливо до замъгления прозорец и с ужас забеляза неясен силует на висок мъж, застанал до къщата. Стоеше с ръце на кръста и както изглеждаше, се опитваше да открие предния вход. Не беше младият полицаи. Може би, помисли си Лиз, той имаше партньор, макар че този човек не изглеждаше да носи униформа.

Той забеляза страничната вратичка, водеща към килера за инструменти, и без да обръща внимание на пороя, се приближи до нея. Почука учтиво, като младеж, който кани момиче на първа среща. Лиз се приближи внимателно до вратата и погледна през завесата. Макар и непознат, той имаше такова невинно, приятно лице и бе толкова мокър, че тя го пусна да влезе.

– Добър вечер. Вие сигурно сте госпожа Ачисън. – Той избърса ръката си в пан талона. – Извинявайте, че ви безпокоя. Казвам се...

6. Превод Валери Петров. Народна просвета, 1973. – Б.пр.

Не успя обаче да се доизкаже, защото едно огромно куче нахълта неканено в оранжерията и започна да тръска козината си, засипвайки ги с милиони капчици вода.

* * *

Оуен Ачисън, озовал се в плиткия поток, бавно дойде на себе си. Седна, като се молеше да не припадне отново.

Когато джипът му престана да се преобръща, той не изчака Хрубек да дотича до дъното на дерето. Опипа лявото си рамо и установи, че ставата е разместена. След това провери дали револверът и патроните му са в джобовете и захвърли затвора на ловната си пушка надалеч в тъмния поток; от това леко физическо усилие изпита невероятно силна болка в ръката.

Сетне се изправи несигурно и тромаво побягна покрай потока, опитвайки се да се отдалечи колкото се може повече от катастрофиращия джип.

На двеста метра навътре в гората, обграждаща Риджтън, той спря и се просна по гръб върху един плосък камък, обрасъл с мек мъх. Стисна между зъбите си пръчка и хвана лявата си ръка с дясната. С мъчителна съсредоточеност си наложи да се отпусне и много бавно започна да намества ставата. Беше затворил очи, дишаше учестено, стиснал със зъби пръчката. Изведнъж с леко изпукване раменната става се намести. Той тихо извика от неописуемата болка, повърна, сетне загуби съзнание и се свлече в потока.

Сега Оуен отвори очи, изпълзя на брега и легна на една страна.

Остана така пет минути, докато се съвземе, сетне се изправи. Свали колана си и пристегна лявата ръка към тялото си. Тази временна превръзка засили болката. Той вдигна глава и видиша дълбоко. Дъждът не спираше, вятърът шибаше лицето му. Той изви глава назад и отново пое глътка влажен въздух. След малко тръгна бавно на север, заобикаляйки Риджтъп. Не искаше Хрубек да го открие, но и не желаше да бъде забелязан от някого друго – особено от шерифа или някой от помощниците му. С големи усилия стигна до пресечката на Норт Стрийт и Седар Суомп Роуд. Намери телефонен автомат и вдигна слушалката. Липсата на сигнал не го изненада.

Единственият начин да се стигне до къщата им бе на север по Седар Суомп Роуд. Възможно бе да се дойде и от другата страна, но само след като се заобиколят сто хектара гора и едно съседно градче. Хрубек го беше блъснал толкова силно, че субаруто със сигурност бе

неизползваемо; психопатът също би трябвало да се движи пеша. Ако целта му беше имението на Ачисън, налагаше се да мине по този път.

Въпреки забавянето си Оуен не вярваше Хрубек да го е изпреварил. Тъй като не беше запознат с района, преди всичко щеше да се наложи да намери картата. След това да се ориентира и да намери улиците, много от които не бяха добре означени.

Оуен излезе предпазливо на кръстовището – като войник от авангарден отряд, преценяващ подходящи места за засади и отбранителни позиции. Забеляза канавка с ръждясала тръба един метър в диаметър. Добро скривалище, помисли си. Представи си как Хрубек минава по средата на шосето, а той, Оуен, излиза безшумно и се приближава зад него с револвер в ръка.

Дъждът бе хладен и ухаеше на късна есен. Оуен вдиша влажния въздух и се потопи в леденостудената вода на канавката, като внимаваше да не удари ранената си ръка. Вече се бе съвзел и можеше да издържи и най-жестоката болка. Докато се наместваше, реши да си припомни най-подходящите места да застреляш човек: гърди, корем, глава, гърди, корем, глава... Продължи да си повтаря тази зловеща мантра, а дъждът се усилваше.

* * *

Лиз Ачисън покани новодошлия в кухнята и му подаде кърпа. С тази спортна шапка и дългата си къдрава коса той страшно ѝ напомняше за шофьора на багера, който миналата година бе изкопал трапа за новата им помийна яма. Гостът държеше единия си крак непохватно изпънат и тя се запита дали не е ранен. Изглеждаше зле, сякаш наскоро бе претърпял инцидент.

– Живее в Хамънд Крийк. На изток отгук.

Трентън Хек говореше така, сякаш никоой никога не е чувал за Хамънд Крийк – близко градче, което Лиз всъщност не познаваше добре.

Тя му представи Порша, която изгледа госта с пренебрежение. Хек се усмихна невинно и зачака обяснение за това странно име.

– Като автомобилната марка – отбеляза със смях.

Младата жена му подаде ръката си мълчаливо и с напълно сериозно изражение.

Младият полицай беше в колата си и се опитваше да научи нещо повече за хода на издирването.

– Господин Хек... – започна Лиз.

– Трентън. Или просто Трент – прекъсна я той, сетне се засмя: –

Господин Хек, уха.

– Искате ли нещо за пиене?

Той отказа да вземе бира, но изпи кутия кока-кола, сетне се облегна на кухненския плот и надникна през прозореца. Лиз се почуди дали не е полицай под прикритие. Не, обясни той, бил само консултант. Когато й разказа как Хрубек е подвел преследвачите си и се е върнал по собствените си следи, тя поклати глава с разбиране:

– Той не е глупав.

– Не.

– Мислех, че е просто луд – намеси се Порша, докато чешеше кучето по главата.

– Да, луд е. Но в същото време е страшно умен. Лиз се поинтересува как така е решил да дойде.

– Запознах се със съпруга ви във Фредерикс. Попаднахме на една жена. Хрубек й казал, че отива в Бойлстъп. Затова аз се запътих натам, а съпругът ви реши да се прибере тук. Полицията ми каза, че Хрубек го изблъскал от пътя.

– Не знаем къде е. Не знаем за никого от двамата къде е. Защо размислихте и дойдохте тук?

Просто предчувствие, обясни Хек. Бил изминал половината път за Бойлстън, когато решил, че Хрубек отново ги подвежда.

– Нали се сещате, прекалено уверено се движеше на запад. Дори беше заложил капани за Емил.

– Не!

– И още как. Досега се беше проявявал като изключително хитър човек, нямаше логика изведнъж да започне да действа глупаво.

– Защо просто не се обадохте на полицията?

Хек изведнъж се смути: на Лиз дори й се стори, че се изчервява. Без да откъсва очи от прозореца, той разказа за наградата, за преждевременното си уволнение след почти десет години служба, за ипотеката на фургона.

След това я попита за Оуен.

– Шерифът и един негов помощник го издирват.

– Сигурен съм, че не му се е случило нищо лошо. Създава впечатление на човек, който умее да се справя в такива ситуации. Мога да се обзаложа, че е бил на фронта.

– Два пъти – потвърди тя.

Без да се смуцава от двете сестри, Хек коленичи и започна да бърше кучето с една хартиена салфетка. Повтори същия ритуал, за да

изсуши пистолета си. Докато го наблюдаваше, Лиз си даде сметка, че Трентън Хек е едновременно по-непретенциозен и по-далновиден човек от нея и реши да го приеме по-сериозно.

Полицаят се върна и избърса водата от лицето си.

– Станли е уведомил щатската полиция за джипа на Оуен. Предали са информацията на онзи, който се занимава с операцията, Хавършам...

– Да, той ръководи издирването. Бившият ми шеф – намеси се Трентън Хек.

Новината явно не му хареса много, може би защото усещаше как наградата му се изплъзва. Той добави:

– Вероятно ще изпрати тактически отряд...

– Какво е това? – попита полицаят.

– Не знаеше ли? Отряд със специално предназначение.

– Стига, бе.

Полицаят изглеждаше впечатлен. Хек продължи:

– До четирийсет минути ще са тук. Може би малко повече.

– Защо не ги изпратят е хеликоптер?

– Хеликоптер ли? – изсумтя презрително Хек.

Лиз погледна през прозореца точно когато поредната мълния прорязваше небето. Гърмът разтресе цялото ѝ тяло. Полицаят я питаше нещо, но тя не чу нито дума от това, което казваше той, и изскочи от стаята тичешком. Порша я последва.

– Лиз, добре ли си? Какво има?

Тя обаче вече тичаше по стълбите, вземайки по три стъпала наведнъж.

В спалнята намери малкия 22-калибров пистолет „Колт Удсман“, който Оуен държеше винаги до леглото. Беше настоявал да я научи да стреля и веднъж я бе накарал да се упражнява по една хартиена мишена, закачена на купчина дърва зад гаража. Тя беше склопила, но ръката ѝ потрепваше при всеки несигурен изстрел. Оттогава бяха минали може би три или четири година, не бе докосвала оръжието.

Сега вдигна пистолета и установи, че за разлика от розовите цветове загрубелите ѝ пръсти много добре чувстват металната, гравирана ръкохватка на дългото оръжие.

Тя прибра пистолета в джоба си. Приблужи се бавно до прозореца. Безкрайният мрак навън – лишен от всякакъв ориентир – я хипнотизираше и привличаше. Тя се приближи до прозореца като сомнамбул, копнееше да види нещо зад тези синкавозелени стъкла – клонка, бухал, облак, позеленелия ветропоказател с формата на пегас върху покрива на

гаража, каквото и да било, което да направи тази тъмнина по-малко безбрежна и вечна. Наводненият двор се озари от мълния. Лиз си спомни как бе помахала на съпруга си. Осъзна, че този жест може да е бил последният израз на общуване между тях и още по-лошо – той изобщо да не го е забелязал.

Взря се в нощта. „Къде си, Оуен? Къде?“ Знаеше, че е близо. Защото вече си беше дала сметка, че ранен или не, той е тръгнал към къщата, за да изпревари Хрубек и да изпълни онова, което е намислил – да го убие и да го изкара като самозащита. Можеше сега да са на не повече от два километра от нея или на петдесет метра. Беше само въпрос на време.

Нова мълния проряза небето. Лиз се стресна и отстъпи назад. Бурята настъпи с нова сила като висока стотици метри вълна. Вятърът зашиба още по-яростно езерото, чиято повърхност светеше по странен начин, сякаш дъждовните капки изпускаха искри в момента на сблъсъка си с черната му вода.

Страховит тътен отекна в къщата и завърши с пронизително изплющяване като от камшик. Лиз побърза да слезе. Смъкна дъждобрана си от една закачалка и заяви:

– Отивам да намеря съпруга си.

27.

На 15 април 1865 година доктор Самюел А. Мъд превързал крака на Джон Уилкс Буут и настанил ранения на една койка в малкото помещение, служещо за лазарет към домашния му лекарски кабинет.

Доктор Мъд нямал никаква представа кой е пациентът му и какво е сторил в нощта, преди лекарят да реши да не ходи в града да докладва за огнестрелната рана на властите, защото жена му се страхувала да остане сама с непознатия мъж и го помолила да остане. Мъд бил арестуван по обвинение за съучастничество в убийството на Линкълн и едва се разминал с бесилката. В крайна сметка го освободили, но животът му бил съсипан.

Майкъл Хрубек размишляваше за съдбата на Мъд и си мислеше: „И пак за всичко е виновна жена. Както винаги.“

Замисли се също, че в момента самият той се нуждае от лекар. Едната китка не му даваше мира – беше я ударил с кормилото, когато блъскаше джипа на конспиратора. Не болеше нетърпимо, но предмишницата му се бе подула. От пръстите до лакътя не чувстваше нищо,

сякаш ръката му беше от дърво.

Докато вървеше в дъжда обаче, го обхвана прекалено силна тревога, за да мисли за раните си.

Защото Майкъл Хрубек се намираще в Оз.

Градът Риджтън беше вълшебен за него. Той бе краят на скитането му. Това беше Обетованата земя и Майкъл гледаше с уважение всяка туфа пожълтяла трева, всеки мокър автомат за отчитане на време при паркиране и всяка пощенска кутия. Бурята бе прекъснала тока в по-голямата част от града и единствените светлини идваха от захранваните с батерии табелки на аварийните изходи. Червените правоъгълничета придаваха още по-голяма мистичност на мястото.

Застанал в една телефонна кабина, Майкъл разлисти влажния указател и намери онова, което търсеше. Отправи благодарствена молитва към небето, сетне се обърна към картата пред указателя и намери Седар Суомп Роуд.

Той отново излезе на дъжда и тръгна бързо на север. Мина покрай няколко тъмни магазина: за алкохол, за играчки, пицария, клуб на „Християнска наука“. Чакай. Учен Свети Боже, благослови душите ни? Исус Христос физик. Исус Христос химик. Той се изсмя на тази мисъл и продължи, като от време на време хвърляше поглед на призрачните си отражения във витрините. Някои от тях бяха защитени с пластмасови щори. Други бяха боядисани в черно и без съмнение се използваша за следене. (Майкъл знаеше всичко за огледалните стъкла, които могат да се закупят за 49,95 долара от „Рединг Саянс Съплай“, безплатна доставка.)

– Добър вечер, дами... – запя той, докато шляпаше през локвите. – Добър вечер, дами...

Улицата свърши на Т-образно кръстовище. Майкъл спря и паниката изведнъж започна да го обзема.

„О, Господи, накъде? Надясно или наляво? Единият път е Седар Суомп Роуд, ама другият не е. Накъде? Наляво или надясно?“

– Накъде? – изрева той.

Разбираше, че ако тръгне в едната посока, ще стигне до Седар Суомп Роуд № 43, а ако тръгне в другата – не. Погледна знака и примигна. В този момент здравият му разум блокира като прегрял двигател. Той просто престана да функционира.

Изпита страх, толкова силен, че дори го виждаше: черни, жълти и оранжеви искри прехвърчаха през улиците, отскачаха от витрините и тротоарите. Тон захленчи уплашено и устата му затрепери. Падна на

колене, обграден от зловещи гласове – гласовете на стария Ейб, на умиращи войници, на конспираторите...

– Доктор Ан – изстена той, – защо ме изостави? Доктор Ли! Толкова ме е страх. Не знам какво да правя! Какво да правя?

Майкъл прегърна пътния знак, сякаш това бе единственият му източник на кръв и кислород, заплака от страх и посегна към джоба си за револвера. Той трябваше да се самоубие. Няма друг избор. Паниката е прекалено голяма. Непоносимият ужас го обгръща. Един куршум в главата, като стария Ейб, и всичко ще свърши. Той вече не се интересува от задачата си, от предателството, от Ева, от Лиз-бон, от отмъщението. Той трябваше да сложи край на този ужасен страх. Револверът е тук, той чувства тежестта му, но ръката му трепери прекалено силно, за да я пхне в джоба си.

Накрая разкъса плата и стисна твърдата ръкохватка на оръжието.

– Вече... не... *ИЗДЪРЖАМ! О, МИЛОСТ!* Той вдигна револвера.

Ярка светлина озари затворените му очи и пред тях затанцуваха кървави сенки.

Някакъв глас му заговори с думи, които не можеше да разбере. Той отпусна пръсти. Вдигна рязко глава и осъзна, че някой му говори, не доктор Ан, нито покойният президент на Съединените щати, нито конспираторите, нито доктор Мъд.

Гласът бе на някакъв хилав мъж около петдесетте, показал глава през прозореца на колата си на по-малко от метър от Майкъл. Явно не беше забелязал револвера и Майкъл бързо прибра оръжието в джоба си.

– Добре ли си, бе, човек?

– Аз...

– Ударил ли си се?

– Колата ми – запелтечи Майкъл. – Колата...

Сбръчканият хилав мъж караше очукан стар джип с избеляло брезентово покривало и пластмасови пластини вместо стъкла.

– Катастрофирал ли си? И не си намерил работещ телефон. Да, да. Повечето са повредени. Заради бурята. Сериозно ли си ранен?

Майкъл си пое няколко пъти дълбоко въздух. Паниката му намаля.

– Не е сериозно, но колата ми е много зле. И без това не беше хубава. Не като стария кадилак.

– Е, хайде, ще те закарам до болницата. Трябва да те види лекар.

– Не, не, добре съм. Само съм се пообъркал. Знаете ли къде е „Седар Суомп“? Улица „Седар Суомп“.

– Разбира се. Там ли живееш?

– Тръгнал съм при едни познати, които живеят там. Закъснявам.
Ще се тревожат за мен.

– Е, аз ще те закарам.

– Сериозно?

– Тази китка обаче трябва да се види от лекар.

– Не, просто ме закарайте при приятелите ми. Един от тях е лекар.

Доктор Мъд, познавате ли го?

– Не.

– Много способен специалист.

– Е, това е добре. Защото китката ти почти със сигурност е счупена.

– Ако ме закарате, ще съм ви приятел до края на дните ви – заяви Майкъл и се изправи бавно.

Шофьорът се подвоуми за момент, сетне каза:

– Добре... Хайде, скачай. Само внимавай с вратата. Да не си фраснеш главата.

* * *

– Оуен е тръгнал насам – обясни Лиз. – Сигурна съм. И мисля, че Хрубек го преследва.

– Защо не отиде просто в някой участък? – попита полицаят.

– Тревожи се за нас, сигурна съм.

Лиз не спомена нищо за истинската причина Оуен да не иска да отиде в полицията.

– Не знам. Тъй де, Стан ми каза...

– Виж, няма какво толкова да говорим – отсече тя. – Излизам и това е.

Полицаят се опита да възрази:

– Ама, Лиз...

Порша завърши мисълта му:

– Лиз, нито не можеш да направиш.

Хек свали смачканата си шапка и се почеса по главата. Когато отново сложи шапката, кичур къдрава коса бе паднал над дясното му око.

Той погледна изпитателно Лиз:

– Вие сте свидетелствали на процеса срещу него, нали?

– Бях основният свидетел на обвинението.

Хек кимна, после каза:

– Аз съм арестувал не един престъпник и съм свидетелствал срещу много от тях. Никой не е тръгнал да ми отмъщава.

Лиз го погледна в очите и заключи:

– Значи сте имали късмет.

– Така е. Само че е доста рядко някой избягал затворник да тръгне да отмъщава. Обикновено гледат да напуснат колкото се може по-скоро щата.

Той явно искаше да изкопчи някакво обяснение, но тя отбеляза:

– Е, Майкъл Хрубек явно не е обикновен престъпник.

– За това съм съгласен – призна Хек.

Лиз свали яркия дъждобран от куката и се обърна към сестра си:

– Ти остани тук. Ако Оуен се върне преди мен, натисни клаксона.

Порша кимна.

– Ъmmm, госпожо... Лиз се обърна към Хек.

– С това ще сте доста, така де, лесно забележима, не мислите ли?

– Защо?

– Ами, с това жълто.

– О, не се бях замислила.

Той взе дъждобрана ѝ и го върна на закачалката.

Тя посегна към тъмното си яке, но Хек задържа ръката ѝ.

– Слушайте какво ще ви кажа. Да не си пречим сами. Знам как се чувствате, вече съм преживявал такова нещо. На мен ми плащат, за да ловя хора. Нека аз да отида. Не, изчакайте да довърша. Ще изляза и ще потърся съпруга ви, и ако е някъде наблизко, има голяма вероятност да го открия. Много по-голяма, отколкото ако го търсите вие. И задачата ми ще е много по-лесна, ако не се мотаете наоколо да ме разсейвате.

Гласът му звучеше напрегнато, сякаш очакваше тя да възрази.

Лиз предположи, че основният му мотив е наградата. Въпреки това казаното от него бе вярно. А и дори случайно да открие съпруга си, тя не беше сигурна дали ще е достатъчно убедителна, за да го накара да се откаже от преследването на Хрубек и да се върне у дома. Той не я бе послушал преди; защо да се вслуша в думите ѝ сега?

– Добре, Трентън – съгласи се тя.

– Ето какво мисля, че трябва да направим. Аз ще отида в гората около предната порта. Той, разбира се, може да прескочи оградата, но аз ще рискувам. Не може да преплува езерото. Това е сигурно.

Хек погледна полицаия:

– Предлагам ти да останеш близо до къщата. Като втора линия на защита. Някъде тук.

Интересът на полицаия отново бе възбуден. Той беше изпълнил задачата си и нищо не можеше да каже на тази груба жена. Сега обаче имаше съюзник и в крайна сметка може би щеше да получи част от

славата.

– Ще вкарам колата в онези храсти – предложи ентузиазирано той.
– Как ви се струва? Оттам ще имам видимост към целия двор, без никой да може да ме забележи.

Хек одобри идеята и се обърна към Лиз:

– Знам, че съпругът ви е ловец. Така, може би няма да се чувствате много комфортно, но дали нямате някакво оръжие, за да се отбранявате?

С извратено удоволствие Лиз извади пистолета от джоба си. Вдигна го с дулото надолу, с показалец далеч от спусъка – точно както я беше учил Оуеп. Порша беше потресена. Полицаят занемя. Трентън Хек обаче кимна доволен, че още една точка от плана му е изпълнена.

– Ще оставя Емил тук. Бурята е твърде силна дори за него. Дръжете го при себе си. Той не е куче пазач, но е едър и ще вдигне голям шум, ако се появи неканен гост.

– Нямам нищо по-тъмно, което да ви стане – отбеляза Лиз и кимна към дъждобраните.

– Няма значение. Водата не ме плаши. Ще взема обаче един найлонов плик за пистолета си. Стар германски модел е и лесно ръждясва.

Той пхна оръжието си в плика, завърза краищата, после го сложи в кобура си. Погледна навън и изпъна крак за малко, присви очи. Лиз предполагаше, че каквото и да му има на бедрото, скитането в дъжда няма да подобри положението му. Болката, изглежда, беше силна.

Полицаят излезе при колата си, но преди това извади пистолета си и стисна, и отпусна няколко пъти пръсти около ръкохватката като актьор в слаб каубойски филм.

Лиз чу бръмченето на двигателя му. Той премести колата на заден ход в храстите между гаража и къщата. Ако запалеше фаровете, можеше да освети целия двор.

Трентън се обърна към Лиз и тихо заговори:

– Сигурен съм, че знаете как да ползвате оръжието, но не вярвам да сте попадали в подобна ситуация. – Той не изчака за потвърждение и продължи: – Сега искам да загасите всички лампи. Седнете някъде далеч от прозорци. Аз ще държа къщата под око, доколкото мога. Ако имате нужда от мен, светнете някоя лампа и веднага ще дотичам.

Сетне той изчезна в дъжда. Лиз затвори вратата след него.

– За Бога, Лиз! – прошепна Порша, но досега тя бе имала толкова много поводи да се удивлява, че сестра ѝ не разбра какво имаше предвид.

* * *

Мисълта за жена му отдавна се беше изпарила от ума на доктор Роналд Адлър. Вкусът на устните ѝ, извивките на бедрата ѝ, докосването на кожата ѝ, миризмата на косата ѝ – спомени, които толкова бяха занимавали съзнанието му в началото на вечерта, се бяха изпарили напълно.

Защото капитан Хавършам се беше обадил да му съобщи новините.

– Клъвъртън – изръмжа по телефона полицаят. – Хрубек току-що уби една жена. Това вече не може да остане в тайна, докторе.

– О, Господи!

Адлър затвори очи и сърцето му се сви при мисълта, че Хрубек е извършил убийство с единствената цел да го продаде. Слушалката в ръката му затрепери, докато полицаят със зле прикривана ярост обясняваше как Хрубек убил жената и я нарязал, как сетне откраднал мотоциклет и избягал към Бойлстън.

– Мотоциклет. Нарязал ли я?

– Издълбал букви в гърдите ѝ. И двама полицаи от Гъндърсън са изчезнали. Патрулирали са по шосе № 236 и са подали сигнал, че са го видели. Това е последното, което са чули за тях. Сигурни сме, че ги е убил и е хвърлил труповете им някъде. Безобиден, а? Мили Боже, човече! Какво си мислеше? След половин час съм в кабинета ти.

Връзката прекъсна.

Сега Адлър се връщаше към кабинета си от кафенето на болницата, където бе провел неприятния разговор с Хавършам. Беше седял там като втрещен цели трийсет минути. Все още обаче не се бе съвзел достатъчно.

Сам в тъмния коридор, той спря и се замисли за тази чудна физиологична реакция, караща космите на врата му да настръхнат, очите му да сълзят, а слабините му да се свиват обезпокоително. И макар че си мислеше за блуждаещия нерв, отделянето на адреналин и функцията на синапсите, най-ясна в съзнанието му бе мисълта за страха, който изпитваше.

Коридорът бе дълъг четирийсет метра. Имаше двама врати и всичките освен последната (неговата) бяха затворени и тъмни. Всяка втора крушка на тавана бе отвъртяна за икономии, а и от тези, които бяха останали, повечето бяха изгорели. От коридора в различни посоки тръгваха други три. Те също бяха тъмни като отворени гробове.

Адлър погледна към дъното на мрачния коридор и се замисли: „Защо не вървя?“

Той вече бе отминал асансьора и знаеше, че Хавършам го чака в кабинета му. Въпреки това лекарят бе скован от страх. Ръцете му бяха от малели, краката – също. Присви очи и отмести поглед от едно не особено забавно привидение – огромна бледа фигура, която наднича от близкия коридор, след което отново се отдръпва назад в скривалището си.

Призрачният вой на пациента бе заглушен от свиренето на вятъра. Той сякаш отекна в гърдите на Адлър, който си помисли: „Добре. Стига толкова. Моля те, Боже!“

Адлър направи пет крачки. Отново спря, като се престори, че прелиства папката, която носеше.

Точно в този момент му хрумна, че Майкъл Хрубек се е върнал да го убие.

Липсата на логика в това предположение не намали засилващата се паника. Асансьорът заскърца и тръгна надолу, а Адлър се стресна. Някъде някакъв пациент издаде гърлен стон на безкрайна, неизразима мъка. При този звук лекарят неохотно тръгна.

Не, не – Майкъл Хрубек нямаше причини да го убива. Майкъл Хрубек дори не го познаваше лично. Майкъл Хрубек не би могъл да се върне в болницата за толкова кратко време, дори да му се искаше да изкорми директора й.

Доктор Роналд Адлър, ветеранът на държавната система за психично здраве, доктор Роналд Адлър, завършилият с посредствен успех едно провинциално медицинско училище, предполага, че е в сравнителна безопасност.

Мъжът обаче, чиято глава по-рано същата вечер беше между бедрата на жена му, мъжът, който създава конфликти между колегите си доста по-добре, отколкото да лекува психично болни, мъжът, който сега пристъпва плахо по мрачния каменен коридор – този мъж застива обхванат от панически страх при шума от собствените си стъпки.

„Моля те, Господи, не ме погубвай!“

Кабинетът му сега изглежда на километри далече и той се вижда в светлото трапецовидно петно пред отворената му врата. Продължи, мина покрай един от страничните коридори и издаде кратък, нервен смях, породен от неспособността си да се обърне и да погледне в тъмния коридор. Ако го направеше, щеше да види ясения образ на Майкъл Хрубек, който бърка в собствената му уста. Директорът не може да прогони от мислите си досието на Хрубек, прочетено по-рано тази вечер. Спомня си особено ясно размишленията на пациента по отношение намирането и изтръгването на нечий далак.

„Стига толкова. Моля те, Боже!“

Адлър мина покрай страничния коридор необезпокояван, но го обхвана нов страх – че ще изгуби контрол върху пикочния си мехур. Испита непредизвикан с нищо гняв срещу жена си – задето бе стискала члена му по-рано тази вечер и така неволно бе предизвикала у него този страх, че ще се изпусне. Налагаше се да се облекчи. Само че тоалетните бяха далеч по коридора, който сега приближаваше. В това време на нощта те са тъмни. Той се замисли дали не е по-добре да се облекчи до стената.

„Не искам да умирам.“

Той чу стъпки.

„Не, да? Чии са?“

На духовете на една жена и двама полицаи.

„Какъв беше този звук?“

Ха, от собствените му крака. А може би не. Той си представи тоалетната. Зави към нея и тръгна по мрачния коридор. В този миг му хрумна една мисъл: че бягството на Майкъл Хрубек е отмъщение за всичко, което е съгрешил в лекарската си практика. За пищовите, които е използвал на изпитите си по химия, за недобросъвестно попълнените картони, за неправилно предписаните медикаменти, за аневризмите, за които е пропуснал да се осведоми, преди да назначи лечение с големи дози нардил. Бягството на лудия бе все едно да изтеглиш въдицата си от мътните води на някое езеро и на куката ти да виси полуразложена, надута мъртва риба – улов, който съжеляваш, че си изтеглил, подарък, който ти се иска никога да не си получавал.

* * *

– Слушай сега, кучи сине – изръмжа Хавършам, след като затвори телефона.

Слушателите му – директорът на болницата и гледащият безучастно Питър Гримс – го съзерцаваха неадекватно. Дъждът трополеше тежко по прозорците на кабинета. Вятърът виеше.

– Току-що получих ново известие – продължи полицаят. – Този път от Риджтън. Един джип е бил блъснат странично и бил съборен в крайпътна пропаст. И двамата шофьори са изчезнали в гората. Джипът е на името на Оуен Ачисън.

– Оуен...

– Съпругът на жената, която е свидетелствала срещу Хрубек. Онзи, който идва тук предишния път.

Значи може би четири жертви.

– Знаят ли със сигурност, че Хрубек го е извършил?

– Така мислят. Не знаят със сигурност. Затова имаме нужда от теб.

– О, Господи – промълви Адлър; сложи ръце върху очите си и ги натисна, докато не чу леко изпукване под клепачите си. – Четири жертви.

– От теб зависи, докторе. Трябва да решим къде да съсредоточим усилията си.

„Какви ги говори? Усилия?“

– Стига с тези приказки за кротки невинни овчици. Искам ясни отговори. Имаме две възможности – Бойлстън и гарата или Риджтън и жената, която е свидетелствала срещу него. Накъде се е насочил?

Адлър продължи да го гледа безизразно.

– Мисля, че иска да знае къде да изпрати хората си – обясни деликатно Гримс.

– Това е проблемът. Има две възможности. Никой не знае нищо със сигурност.

Адлър премести поглед от асистента си към високия, приличащ на каубой полицаи и се замисли: „Недоспиване, това ми е проблемът.“

– Е, риджтънският шериф може да изпрати хората си там, нали?

– Може. Само дето има само четирима души. Изпратили са човек при жената, така че тя е в безопасност. Ние обаче трябва да знаем къде да се съсредоточим. Трябва да пипнем това момче! Имам четирима полицаи от тактическия отряд, готови за действие. Останалите мъже ще са на разположение до час. Къде да изпратя микробуса? Ти определяш.

– Аз ли? Аз не знам нищо – изпелтечи Адлър. – Имам нужда от повече информация. Имам предвид сигурни ли сте, че Хрубек е блъснал Ачисън? Откъде е взел кола? Дали някой го е видял да кара мотоциклет? Не можем да решим нищо, преди да си изясним тези неща. А...

– Имаш всичката необходима информация – измърмори Хавършам и спря хладния си поглед върху лекаря. – Този младеж е бил под грижите ти четири месеца. Това, което знаеш за него, е достатъчно.

– Питайте Дик Колер. Той лекуваше Хрубек.

– Имахме такова намерение, но не отговаря на пейджъра си и не можем да го открием.

Адлър вдигна умолително поглед, сякаш да попита: „Защо аз?“ Наведе се напред и събра длани. Захапа разсеяно зачервения си показалец.

Бойлстън...

Пръстът на лекаря излезе от устата му и се насочи към същата карта, по която малко по-рано бе планирал залавянето на Майкъл Хрубек и

провала на Ричард Колер.

Риджтън...

Изведнъж лицето му пламна и вече нищо на този луд свят не му се струваше толкова важно, колкото залавянето на избягалия пациент. Да го заловят жив, ако е възможно, но ако не – да го сложат вкочанен, посинял и безжизнен върху някоя маса в моргата, с етикет около месестия палец на крака му, готов за заравяне.

„О, нека тази нощ да свърши по-скоро – замоли се той. – Да се върна у дома и да се отпусна между топлите гърди на жена си, да заспя под дебелите завивки, нека тази нощ да свърши без повече жертви.“

Адлър отвори досието на Хрубек и трескаво го запрелиства. Листовете се разпиляха по бюрото и той зачете.

„Хрубек – размишляваше Адлър – проявява класически параноидно-шизофренични симптоми: липса на логично мислене, неясни идеи, случайни асоциации, говор и повишена физическа активност, характерни за маниакални състояния, притъпени и неадекватни емоции...“

– Не, не, не! – прошепна неочаквано той и другите двама мъже го погледнаха стреснато.

„Какво – замисли се гневно той – означават тези думи? Какво прави Хрубек? Какво го подтиква да действа така? Кой е Майкъл Хрубек?“

Адлър се завъртя със стола си и се втренчи в прозореца:

Първо: Хрубек страда от слухови халюцинации и говорът му е типичната за шизофрениците „салата от думи“. Може да е казал на шофьора „Бостън“, а да е имал предвид „Бойлстън“.

Второ: Отмъщението, вероятната причина да отиде в Риджтън, е обичаен елемент от халюцинациите на параноидните шизофреници.

Трето: Нормално е един шизофреник да избере по-заобиколен път за Бойлстън, например през Клъвъртън.

Четвърто: През Бойлстън минава влак. Железопътният транспорт е свързан с много по-малко стрес от въздушния и следователно е предпочитан от ненормалните.

Пето: Въпреки че известно време не е взимал торазин, той кара кола. Следователно като по чудо Хрубек е овладял страха си и може да предприеме по-дръзкото и сложно пътуване на юг до Бойлстън вместо по-простото до Риджтън.

Шесто: С всичките си трикове тази вечер, с фалшивите следи и хитрите си ходове Хрубек показва удивителни когнитивни способности. Съвсем спокойно може да се направи, че отива в Риджтън, а през цялото

време да се стреми към Бойлстън.

Седмо: Обаче може да е толкова хитър, че да блъфира двойно – да подведе преследвачите, че Риджтън е фалшива следа, а всъщност през цялото време това да е целта му.

Осмо: Способен е на немотивирано убийство.

Девето: Някои от халюцинациите му може би са свързани с американската история, с политиката и правителствените служби. На няколко пъти по време на лечението си той споменава Вашингтон – място, където може да се стигне с влак.

Десето: Той мрази жените и е осъждан за изнасилване. Заплашвал е госпожа Ачисън преди няколко месеца.

Единайсето: Страхува се от пряка конфронтация.

Дванайсетото: Тайно е изливал лекарствата си в очакване на тази вечер, което означава способност за предварително планиране.

Тринайсето... Четринайсето... Петнайсето...

Стотици факти преминаваха през трескаво работещия ум на лекаря. Предписания за халдол и стелазин, бележки от разговори с пациента, от сеансите на адаптационната терапия, записи от несвързаните му бълнувания, доклади от психофармаколози и социални работници... Адлър се обърна отново към документите. Погледна една страница със записи, но вместо букви видя лицето на Майкъл Хрубек – очи, неизразяващи нито възбуда, нито апатия, нито привързаност, нито омраза, нито вяра, нито съмнение.

Адлър поседя неподвижно известно време. Изведнъж вдигна очи към прорязаното от бръчки, изтощено лице на щатския полицаи и каза онова, в което искрено вярваше:

– Хрубек е тръгнал към гарата. Възнамерява да отиде във Вашингтон. Изпратете хората си в Бойлстън.

* * *

Двете сестри се заеха със задачите си – да проверят цялата къща, да загасят лампите. Вървяха мълчаливо, стряскаха се от всеки шум и всяка сянка. Накрая къщата остана осветена само от няколко сини лампи на оранжерията, които Лиз бе оставила за малко комфорт; предполагаше, че отвън няма да ги забележат. По стените и подовете трептяха сенки. Двете сестри се върнаха в кухнята и седнаха една до друга на пейка с лице към подредените като войници борове и брези в двора.

Поседяха мълчаливо пет минути; единствените звуци бяха трополето на дъжда по оранжерията, воят на вятъра и скърцането на старата

къща. Накрая Лиз не издържа:

– Порша, бях започнала да ти казвам нещо.

– Какво да ми казваш?

– За любовната ми връзка – прошепна тя, сякаш Оуен беше в стаята.

– Не знам дали времето е подходящо... Лиз докосна коляното на сестра си.

– Това стои между нас прекалено дълго време. Не мога да издържам повече.

– Какво стои между нас? Лиз, времето наистина не е подходящо. За Бога!

– Трябва да ти го кажа.

– По-късно.

– Не, сега! Веднага! Ако не го направя, може никога вече да не се престраша.

– И защо е толкова важно?

– Защото трябва да разбереш защо ти наговорих онези ужасни неща. И искам и ти да ми кажеш нещо. Погледни ме. Погледни!

– Добре, каза ми, че си ходила с някакъв мъж. И какво? Какво общо има това с „Индиан Лийп“?

– О, Порша.

Лиз сигурно бе вдишала изведнъж прекалено дълбоко, гърдите я заболяха и тя се преви, за да намали страданието. Когато болката отмина, тя отново вдигна очи към сестра си. Тъкмо се канеше да продължи, когато отвън се чу далечен тътен. Порша изведнъж присви очи:

– О, не.

– Да – потвърди Лиз. – Да. Любовникът ми бе Робърт Джилеспи.

28.

– Значи, познаваш Ачисънови?

Шофьорът на джипа имаше тясно лице и сиви бръчки. Той превключи на по-ниска предавка и продължи с бавна скорост нагоре по хълма на север от центъра на Риджтън, ауспухът запука, колата заскърца сякаш в предсмъртна агония. Мъжата до него наблюдаваше скоростния лост с повече интерес, отколкото на шофьора му се струваше обичайно.

– От години ги познавам – отвърна той. – От много години.

– Познавам Оуен – каза шофьорът. – Разговаряли сме няколко пъти.

Срещали сме се случайно в железарията „Ейс Хардуеър“. За адвокат е голям симпатяга.

– От сто години, предполагам.

– Моля?

– Особено Лиз-бон.

– Не си спомням да произнася името си така. Но предполагам, че ти ги познаваш по-добре. – Джимът заподскача по един неравен участък на пътя. – Имаш късмет, че минах. Тази нощ никой не си показва носа навън заради бурята. Метеоролозите със смешните им прически и имена предвещаваха едва ли не ураган, а то се оказа обикновен дъжд.

Едрият мъж не коментира.

Джимът мина през кръстовището на Седар Суомп Роуд и Норт Стрийт и за миг на шофьора му се стори, че вижда как някой се обръща изненадан от колата и се скрива зад едно малко възвишение близо до канавката. В същия момент небето се раздра от мълния и наоколо затанцуваха сенки. Наблизо падна някакъв клон. Шофьорът отдаде видението си на странната игра на светлини, мъгла и дъжд. Даде газ и продължи по криволичещия и неравен Седар Суомп Роуд.

– Голям срам за тази част на окръга. Кога ще дойдат да оправят пътя? Да сложат малко асфалт. Шосето е само кал и клони.

– Кал и клони – повтори едрият мъж. – Кал и клони.

„Тук май загазих“ – помисли си шофьорът.

– Какво стана с колата ти?

– Кал и клони може би, ти май знаеш много неща за тях.

След като младежът не добави нищо повече, шофьорът измънка:

– Ммм?

– Тя се хлъзна под мен по хлъзгавия път. Извъртя се и се прекатури. И се търкаля, и търкаля, и търкаля.

– Ами полицаите?

– Те са заети. Двама. Двама млади мъже. Много ми беше жал за тях. Горките момчета. Но нямах избор.

„Никога вече – помисли си шофьорът. – Никога вече, в дъжд или в суша, със счупена китка или не.“

Едрият мъж се вгледа в дърветата около пътя, сетне страшно съсредоточено отключи и заключи вратата си шест пъти.

– Бил ли си в армията? – попита. Какъв бе правилният отговор?

– Да, изкарах известно време там. Бях разпределен...

– Военно разузнаване?

– Не. Бях РВ. Мъжгата се намръщи:

– Какво е това?

– Редови войник. Кашик. Пехотинец.

– РВ. – Да.

– Ре Ве, Ре Ве. Реве. Чудя се дали знаеш къде е бил застрелян Ейбрахам Линкълн.

– Мммм?

– В главата. Или в театъра. И двата отговора са правилни.

– Това го знаех, да.

„О, братко, какво си докарах на главата?“

– Бурята все пак е сериозна. Връщам си думите. Добре, че си взех джипа с двойна предавка.

– Двойна предавка. Да. Какво всъщност е това? Какво е двойна предавка?

– Не знаеш ли? – Шофьорът се изсмя. – Всички знаят какво е двойна предавка.

Мъжagата се обърна и го изгледа злобно. Шофьорът потърка брадясалата си буза с ръка и добави:

– Ти май се шегуваш.

– Добър опит – сонна се мъжagата. Наведе се над скоростния лост и доближи лице до това на шофьора. – Ако обаче някой е бил дълго време в друга страна, много вероятно да не знае какво е двойна предавка, нали?

– Е, ако погледнем от тази страна, възможно е.

– Ами ако дойде някой например от 1865 година, а? И ти искаш да ми кажеш, че не е възможно да не знае какво е двойна предавка?

– Възможно е – повтори отчаяно шофьорът. – Знаеш ли, мисля, че все пак ще трябва да минем през болницата. Да ти погледнат ръката.

Едрият мъж изтри лице с дебелия си пръст, жълт като зъбите му, сетне извади от джоба си един синкавочерен револвер. Вдигна го пред лицето си, подуши го, после лизна цевта.

– А – промълви шофьорът и започна да се моли мислено.

– Закарай ме при Ачисънови – изрева мъжagата. – Закарай ме там и използвай и двете си проклети предавки!

* * *

Няколко километра по-нататък шофьорът спря джипа; ръцете му трепереха.

„Никога няма да си простя, че съм причинил това на Ачисън – помисли си, – но само така мога да се измъкна.“

– Тази алея води към дома им.
– Добър опит, но не виждам табелката.
– Ето я. Там! Под онази роза на пощенската кутия. Виждаш ли името? Ще ме убиеш ли?

– Слизай от колата, искам да направя така, че да не може да върви повече.

– Джипа ли?

– Да. Искам да направя така, че да не може да върви.

– Добре, ще ти помогна. Хайде и двамата да слезем. Само, моля те, не ме наранявай.

– Мислил ли си някога да отидеш във Вашингтон?

– За столицата ли говориш?

– Разбира се, че за столицата! На кой му пука за Сиатъл?

– Не, не! Никога. Кълна се.

– Добре. Покажи ми сега как да осакатя този джип.

– Трябва да вземеш капачката на разпределителя и да я хвърлиш.

Така колата няма да може да запали.

– Направи го.

Шофьорът вдигна капака и извади капачката. Захвърли я в гората. Изглеждаше напълно отчаян. Дъждът бе сплъстил косата му и се стичаше по дълбоките му бръчки. Мъжаката се обърна към него:

– Така, за толкова глупав ли ме мислиш? Опитваш обратен психологически похват. Казваш, че не искаш да ходиш във Вашингтон с надеждата, че ще те накарам да отидеш точно там, нали? Така ли е?

Шофьорът изхлипа:

– Да, точно така, господине.

– Добре, сега искам да тичаш. Ще тичаш чак до Вашингтон, столицата на САЩ, и ще им кажеш, че отмъщението е тук.

– В гърба ли ще ме застреляш?

– Искам да им предадеш това.

– Ще ме...

– *ТИЧАЙ!*

Шофьорът побягна, без да се обръща, убеден, че ще е мъртъв, преди да измине и три метра. След това – преди да измине шест метра. После – преди да измине десет. Продължи да тича през дъжда в очакване на смъртта. Така и не се обърна и затова не видя как едрият мъж, вдигнал револвера си високо като детектив на Пинкертън от деветнайсети век, тръгва бавно по покритата с чакъл и кал алея.

* * *

Лиз се вгледа в лицето на сестра си. Дори в тъмното ясно виждаше сребристи отражения в очите ѝ. Въпреки това бе готова да запали всички лампи в къщата с риск да привлече стотина Майкъл Хрубековци само за да види изражението на сестра си в този момент, да види дали думите ѝ са лъжи или самата истина.

– Каж ми честно, Порша, знаеше ли за Робърт и мен? Преди да... се любиш с него.

„И в двата случая губя“ – помисли си. Или любовникът ѝ я беше предал, или и любовникът, и сестра ѝ. Въпреки това тя трябваше да знае отговора.

– О, Лиз, разбира се, че не. Не бих ти причинила такова нещо. Не знаеше ли?

– Не! Откъде да знам? Ти си ми сестра, но... Не, не бях сигурна. – Лиз обърса сълзите си и сведе поглед. – Помислих си, че може да ти е казал и ти, е, просто да си решила да го направиш въпреки това.

– Не, разбира се, че не ми е казал.

Сърцето на Лиз не беше туптяло толкова силно от случката в пещерата в „Индиан Лийп“, когато бягаше от обезумелия си преследвач.

– Не знаех, просто не можех да бъда сигурна.

– Повярвай ми, Лиз. Помисли. Откъде накъде ще ми казва Робърт за това? Той искаше да ме изуча. Нямаше защо да рискува да развали всичко, като признае, че е любовник на сестра ми.

– Когато ви видях там... – Лиз затвори очи и разтърка слепоочията си. – И тази вечер, когато флиртуваше с Оуен...

– Лиз.

– Не флиртуваше ли?

Порша стисна устни. Накрая призна:

– Флиртувам, вярно е. Но това не означава, че искам да спя с някого. Ако Робърт ми беше казал за вас, щях да му откажа. Мъжете често ме заглеждат. Аз имам власт върху тях. Понякога си мисля, че това е единственото ми качество.

– О, Порша. Разбира се, че бях разярена на Робърт. Не на теб. Исках да ударя него. Исках да го убия... – Гласът ѝ заглъхна. – Чувствах се предадена. Клер загина заради него. След като ви видях, толкова се разстрои, че избяга в пещерата и се е загубила там.

– Половината мъже, с които спя, са като Робърт. Можеш да ги познаеш от километър. Лиз, той изобщо не беше за теб.

– Не! Не е това, което си мислиш. Това не беше просто една прищявка. Ние бяхме равни, Робърт и аз. Дороти го дразнеше. Те се мразеха. През цялото време се караха. А Оуен? Той не ме обича по същия начин. Не. Чувствам го. Дори с Робърт аз страдах от липсата на Оуеновата любов. В нощта преди пикника, онази съботна нощ... Оуен беше останал до късно в Хартфорд. И Робърт дойде.

– Лиз...

– Остави ме да довърша. Оуен се обади и каза, че няма да се прибере преди два или три. С Робърт се любихме в оранжерията. Стояхме там с часове. Той късаше листенца от цветята и ме галеше с тях... – Лиз затвори очи и отново наведе глава към коленете си. – И след това ми направи предложение.

– Предложение? – Порша избухна в смях. – Предложил ти е да се ожениш?

– Двамата с Дороти не се разбираха от дълго време. Тя му изневеряваше от няколко години. Той искаше да се ожени за мен.

– И ти отказа, така ли?

– Да – прошепна Лиз, – отказах.

Порша поклати глава:

– Затова ти е бил сърдит. И когато аз обърнах големите си кафяви очи към него в джипа, той веднага налага въдицата. О, сестро, а може би аз се хванах в капана му, а?

– Не исках да приключваме с него. Просто не можех да изоставя Оуен. Не бях готова. Той се беше отказал от онази жена заради мен. Трябваше да положя усилия да закрепим брака си.

– Грешка, Лиз. Грешка. Защо не се възползва? Господи, това може би е бил единственият ти шанс да се отървеш от последния от фамилията.

Лиз поклати объркано глава:

– От теб ли?

– Не, не! От Оуен. Отдавна трябваше да го направиш.

– Как така последен от фамилията?

Порша се изсмя:

– Оуен не ти ли напомня малко за татко?

– О, не бъди глупава. И дума не може да става за сравнение. Виж например какво прави тази вечер. – Тя махна към прозореца. – Скита се навън заради мен.

– Оуен е деспотичен човек, Лиз. Също като татко.

– Не! Той е добър човек. Надежден. И наистина ме обича. По свой

начин.

– Е, татко ни осигуряваше покрив над главите. Това ли наричаш любов? – Порша започваше да се ядосва. – Нима твърдиш, че те обича човек, който казва: „Тази седмица не си почистила много добре“ или „Как смееш да носиш такова изрязано деколте“? А след това вдига полата ти и ти нашарва задника. Върбата все още е в двора, както виждам. Ако аз се бях преместила тук, това щеше да е първото нещо, което щях да премахна. Щях да насека това проклето дърво на тресчици. Кажми ми, Лиз, как обясняваше белезите в часа по физическо? Сигурно си се преобличала със задник към шкафчето си. Аз лично разправях, че съм имала по-възрастен любовник, който обичал да ме връзва и да ме бичува. О. не гледай толкова потресено. И ти ми говориш за любов... Любов ли? Мили Боже, ако бяхме израсли в такава изпълнена с обич среда, защо си се забутала в този забравен от Бога и хората край и защо аз съм най-лесната жена на Източна седемдесет и втора улица?

Лиз закри лицето си с ръце и заплака.

– Лиз, извинявай – добави сестра ѝ, сетне се засмя. – Виж какво ми причинява това място. Кара ме да полудявам. Навява ми повече спомени, отколкото мога да понеса. Знаех си, че не биваше да идвам на пикника. Не биваше да идвам и сега.

Лиз докосна коляното на сестра си, забеляза, че тя отново носи безвкусните си сребърни халки и че напръсканият с черни петънца кристал като с огромни зърна сол отново виси на врата ѝ. След няколко секунди Порша постави ръка върху загубелите пръсти на сестра си, но не ги хвана и скоро се отдръпна.

Лиз хвана ръката ѝ и се загледа през прозореца, по който се стичаха струйки вода. Накрая се изправи.

– Трябва да направя нещо. Връщам се след минутка.

– Да направиш ли?

– Връщам се веднага.

– Навън ли излизаш? – Гласът на Порша прозвуча уплашено.

– Катинарът на мазето. Трябва да го проверя.

– Не, Лиз. Недей. Сигурна съм, че Оуен го е проверил.

– Не мисля.

Порша поклати глава. Лиз извади пистолета и непохватно издърпа затвора, за да зареди.

– Лиз...

– Какво?

– Нищо. Аз... Нищо.

Лиз предпазливо насочи дулото към пода и облече якето си. Спря при задния вход и погледна назад. Старата къща е тъмна, тази триетажна постройка, пълна с цветя, книги и духовете на толкова много мъртви. Лиз се замисли колко е странно, че толкова рядко си даваме сметка, че сме смъртни – когато се сетим за лакирани нокти, за тържествена музика или за близостта на спящи тела, – но не и в жестоки, изпълнени с опасности моменти като този. Тя свали предпазителя на пистолета и спокойно излезе в наводнения двор.

* * *

Оуен Ачисън, мокър до кости, раздиран от болка, скочи зад калния насип до канавката и се сви като уплашено дете, когато небето над него блесна ослепително.

„След всичко това – помисли си – остава само да ме удари гръм.“

Той огледа Седар Суомп Роуд, по който само преди пет минути сред облак водни капки бе изчезнал джипът. Това беше Уил Макафри. Старият негодник сигурно бе работил извънредно в мелницата и сега се прибираше.

Оуен се отпусна отново в мръсната, разпенена вода. Това неудобство не го притесняваше. По време на лов той издържаше пиявици, комари и температури над четирийсет и под нула градуса. Днес носеше само револвера си и двайсет патрона; в други случаи му се бе налагало да мъкне не само оръжието си, а и четирийсеткилограмова раница и неведнъж тялото на ранен другар.

Тези трудности беше готов да понесе. Доста по-обезпокоителен беше въпросът – къде, по-дяволите, се губеше преследваният?

Оуен се огледа за десети път. Да, предполагаше, че Хрубек може да не върви по пътя и да стигне къщата през гората. Само че за това щеше да му е нужен компас и няколко часа, а също да преплува езерото или да обикаля по брега, който бе гъсто обрасъл и на практика непроходим. Освен това Хрубек явно предпочиташе шосетата – сякаш с болния си мозък вярваше, че хората могат да бъдат достигнати само по асфалт или бетон.

Шосета, замисли се Оуен. Коли... Джипът...

Макафри всъщност не живееше на север от града. Къщата му се намираше на запад. Ако се прибира у дома, не би трябвало да минава по Седар Суомп Роуд. Единствената причина, поради която някой, който не живее в този район, би дошъл тук, бе, ако отива в търговския център на Чилтън. А по това време на нощта там нямаше отворени магазини.

Оуен се вгледа в тъмния, мокър път за миг, сетне се измъкна от канавката и започна мъчителния си спринт към съпругата и дома си.

29.

Трентън Хек изкачи бавно ниското скалисто възвишение, разделящо имението на Ачисън на две.

Скалите бяха мокри, но не хлъзгавостта им представляваше основната трудност при преодоляването на този шест-седемметров откос; непокорният крак на Хек му създаваше доста повече проблеми. Изтощен, той излезе на скалистото плато и се просна на земята. Нормализира дишането си, докато масажираше бедрото си и оглеждаше алеята и гората отдолу. Не видя нищо освен хипнотизиращото трептене на листата под дъждовните капки. След като си почина малко, той се изправи и тръгна приведен по ръба на възвишението успоредно на беззъбната ивица на пътя. Движеше се бавно от къщата към Седар Суомп Роуд – нетърпелив да засече Хрубек, но също така и Оуен, когото вече чувстваше много близък. И който вероятно бе ранен и беззащитен.

Докато се движеше към шосето, той се замисли за Лиз Ачисън. Не спираше да си блъска главата над въпроса, който му бе хрумнал по време на трескавото шофиране, след като се беше отказал да ходи в Бойлсътън. Той доуцука до един висок дъб и огледа мокрия пейзаж. Отново се запита какво точно караше Майкъл Хрубек да я търси.

Разбира се, този човек може би беше побъркан. Един Господ знаеше, доста хора май мислеха така. Доколкото обаче разбираше Хек, на Хрубек му беше нужен дяволски сериозен мотив, за да предприеме такова пътуване – което явно го ужасяваше. Това бе все едно Хек да се изправи и да върви открито към някого, който държи насочен към него пистолет.

Защо му трябваше на този човек да си създава такова главоболие?

Свидетелските показания на Лиз? Не, сигурно имаше нещо повече. Както ѝ бе казал Хек, престъпниците рядко влошават положението си, като отмъщават на свидетели.

Единствените случаи...

Е, обикновено единствените такива случаи бяха при лъжливи показания. Защо обаче би направила такова нещо тя?

Тези размишления бяха прекъснати от нещо, което Хек забеляза в далечината: голям четириъгълник от слаба синя светлина. Беше по

посока на къщата. Той се приближи още малко и присви очи. Светлините на оранжерията. Тя сигурно бе забравила да ги изгаси. Светлината, замисли се той, излишно привличаше вниманието, но нямаше какво да се направи.

Гората се озари от нова мълния и гръмотевицата разтърси Хек. Светкавицата го разтревожи – не защото можеше да го удари ток, а защото намаляваше способността му да вижда в тъмното. Освен това блясъкът го правеше ясна мишена.

Отново отекна гръм.

А дали беше гръм? Звукът приличаше повече на изпукване, отколкото на тътен. Стори му се, че е дошъл откъм гаража на Ачисън. Разтревожен, той отново погледна къщата за знак от страна на Лиз, но постройката оставаше тъмна.

Хек стисна нервно пистолета през найлоновия плик и продължи към Седар Суомп Роуд, без да спира да оглежда гъстата гора наоколо – с мекия ѝ килим от мокри листа. Между дърветата виждаше десетки сенки, напомнящи мъжа, когото търсеше. Той скоро забрави гръмотевицата, прозвучала като изстрел, и изпадна в отчаяние. Задачата да намери Оуен или Хрубек изведнъж му се стори безнадеждна.

– О, мамка му – промърмори Хек.

Ето, беше отказал да вземе подкупа на Колер, бе спомогнал за убийството на една жена и сега си представяше как Адлър казва: „О, не, съжалявам, господин Хек. Хрубек беше заловен от специалния отряд.“

„Ето все пак сто долара за безпокойството.“

– Мамка му.

Пет минути по-късно той бе потънал във въображаем разговор с Джил за проблемите си, когато забеляза някакъв проблясък откъм къщата. Пристъпи бързо напред, като си помисли, че това е знак от Лиз. Сетне обаче спря и се взря с присвити очи в дъжда, забеляза колко невероятно добре се отразява светлината от гладко избръсната глава.

Майкъл Хрубек бе на не повече от петнайсет метра от него.

Лудият не подозираше за присъствието на Хек и се криеше в едни храсти пред гаража.

Господи, какво чудовище, помисли си Хек и лицето му пламна при вида на плячката. Той насочи пистолета си, без да го вади от плика, в гърба на лудия. Свали предпазителя и тръгна колкото можеше по-безшумно към огромния мъж. Когато беше на десетина метра от него, Хек си пое дълбоко въздух и извика:

– Хрубек!

Едрият мъж скочи и издаде уплашен, жален вик. Взря се в дъжда към Хек.

– Легни на земята. Хайде. Въръжен съм.

„Добре – помисли си Хек, – ще побегне. Да го застрелям ли или не? Решавай сега. Иначе ще се наложи да го гониш.“

Очите на Хрубек заиграха, той показа езика си и облиза устни. Приличаше на уплашена мечка, готвеща се да нападне.

Хек реши: „Стреляй. Уцели го в крака.“

Хрубек побягна.

Хек стреля два пъти. Куршумите вдигнаха няколко листа зад бягачия мъж, който се отдалечаваше с бясна скорост, като се привеждаше, за да избягва дърветата, и прескачаше храсти, падаше, буксуваше по мокрите листа, сетне пак скачаше и побягваше. И крещеше от ужас. Хек се втурна след него. Въпреки че беше почти два пъти по-тежък от преследвача си, Хрубек съумяваше да запази дистанцията, но скоро Хек започна да го настига.

Изведнъж обаче той изкрещя от изгаряща болка. Целият му крак от прасеца до бедрото се вдърви. Хек падна настрана с изпънат крак, мускулите му бяха станали твърди като дърво. Той се сгърчи, отчаяно се опита да намери позиция, при която да намали болката. Тя бавно отслабна и той остана да лежи изтощен и задъхан. Когато седна и се изправи. Хрубек го нямаше.

Хек стана на крака, затаи дъх. Вдигна пистолета си и забърза по ниското възвишение към мястото, където бе изчезнал Хрубек. Огледа се и видя къщата на стотина метра от себе си. В дъжда виждаше стотици дървета и хиляди сенки, всяка от които можеше да е беглецът.

Когато тръгна към къщата, толкова бързо, колкото му позволяваше болният крак, Хек чу изстрел на не повече от три метра зад себе си. В същото време почувства, по-скоро с изненада, отколкото болезнено, как куршумът се забива в гърба му.

– Ох.

Той направи още няколко крачки, като се чудеше защо никой не го е предупредил, че Хрубек може да е въръжен. Изпусна пистолета си и погледна дупката в работната си риза, от която бе излязло горещото парче метал.

– О, не. Мамка му!

Пред очите му се появи неясният образ на бившата му жена Джил, облечена с безупречно изгладена униформа на сервитьорка. Сетне, както и в реалния му живот, тя изчезна, сякаш имаше по-важни неща за

правене, и той се свлече на колене, падна по очи и започна да се търкаля надолу по склона, покрит с мокри листа.

* * *

– Лиз! – извика Порша, когато сестра ѝ се върна в кухнята и остави якето си на закачалката, като изтръскваше водата от косата си.

Тя погледна Порша, сетне заключи вратата и се загледа към замъгления от силния дъжд двор.

– Този шум – промълви Порша.

– Какъв шум?

– Не чу ли? – По-младата сестра закричи напред-назад и закърши ръце. – Стори ми се... искам да кажа, че не звучеше като гръм. По-скоро като изстрели. Уплаших се... ти къде беше?

– Забавих се, докато си намеря път през калта в мазето. Все пак вратата се оказа заключена. Само си загубих времето.

– Може би трябва да кажем на полиция – предложи Порша; отново проблесна мълния и тя подскочи от последвалия гръм. – Мамка му, мразя това.

Полицейската кола беше на петнайсетина метра. Лиз се показва на вратата и помаха, но никой не ѝ отговори.

– Не може да ни види – предположи Порша. – Хайде да идем и да му кажем. В този дъжд може да не е чул нищо. Добре, не ме гледай така. Уплашена съм? Какво очакваш. Страшно съм уплашена.

Лиз се замисли, сетне кимна. Отново си сложи якето и една черна шапка за дъжд, която бе на Оуен – по-скоро за прикритие, отколкото да запази мократа си коса. Порша си сложи спортната си шапка и един тъмносин шлифер – безполезен срещу дъжда, но не толкова ярък като дъждобрана. Лиз отвори вратата. Порша излезе, следвана от по-голямата си сестра, която стискаше пистолета в джоба си. Те се приведоха под дъжда и вятъра и се насочиха към колата. На половината път шапката на Лиз отлетя към бурното езеро.

Точно оттам се появи и мъжът – от езерото. Той сграбчи Лиз и двамата паднаха в естествената тор около една от розите ѝ. Въздухът на Лиз излезе и тя се преви в опит да си поеме дъх, неспособна да извика за помощ.

Порша се обърна и видя нападателя. Изпищя и се втурна към полицейската кола, докато Лиз се опитваше да го ритне. Успя само да се плъзне в една кална леа и да се задържи седнала върху бодлив неразкъфнал храст от сорта „Просперо“. Остана неподвижно там, докато

мъжът пълзеше към нея със забито в калта лице и мърмореше зловещо. Тя разкъса джоба си и измъкна пистолета. Допря дулото до главата на Трентън Хек точно когато той я поглеждаше и промълвяваше:

– Помощ.

– О, мили Боже!

– Аз... Помощ.

– Порша! – изкрещя Лиз и отново прибра пистолета. – Трентън е. Ранен е. Извикай полица. Кажи му.

Младата жена стоеше при вратата на патрулната кола.

– Трентън е – извика отново Лиз. – Кажи на полица!

Порша обаче не помръдваше. Отстъпи от колата и запищя. Лиз издърпа якето си от бодлите на розовия храст и изпълзя встрани от Хек. Приблужи се предпазливо до сестра си. От предната седалка на полицейската кола се вдигаше дим. Порша закри лицето си с ръце, отпусна се на колене и повърна.

Когато полицаят е бил застрелян – право в лицето, – запалената му цигара бе паднала в скута му и бе започнала да прогаря униформата му.

– О, не – плачеше Порша, – не, не, не...

Лиз избута сестра си встрани, загреба шепа кал и я хвърли върху въгленчетата. На нея също ѝ се доповръща от миризмата на обгорял плат, косми и кожа.

– Радиостанцията! – изкрещя Порша.

Изправи се, избърса уста и повтори още два пъти думата, преди Лиз да разбере. От контролното табло обаче висеше само къса черна жица; радиостанцията беше отскубната. Лиз отново се наведе над полица, макар че нямаше какво да направи за него. Вече бе вкочанен и изстинал. Тя отстъпи и погледна колата си. Водата беше достигнала до прозорците ѝ и бе наводнила купето, бе заляла и клетъчния телефон.

Двете жени се приближиха с препъване до Трентън Хек. Успяха да го изправят на крака и го помъкнаха към вратата на кухнята. Дъждът шибаше лицата им, притискаше ги като дузина мокри одеяла. На половината на пътя към къщата силен порив на вятъра ги удари откъм гърба и Порша падна в една кална леха, като повлече припадналия Хек със себе си. Докато го замъкнат през наводнения двор до кухнята, минаха няколко дълги, мъчителни минути. Порша се свлече на прага на отворената врата.

– Не, не спирай. Да го вкараме.

– Изтощена съм.

– Хайде, ти си бегачката в семейството. Наследила си всичкия инат на рода ни.

– Боже мой.

Жените довякоха Хек в кухнята и го сложиха на дивана.

Емил се присъедини към тях, но очевидно той нямаше шесто чувство за нещастия. Подуши крака на господаря си, сетне се върна в ъгъла, където му бяха наредили да лежи, легна и затвори очи. Порша заключи вратата и светна една малка лампа в хола. Лиз разкопча ризата на Хек.

– О, мили Боже... огнестрелна рана. – Гласът на Порша звучеше пискливо от шока. – Донеси нещо! Де да знам. Кърпа.

Лиз отиде в кухнята. Докато наgrabваше няколко салфетки, чу някакъв звук отвън – отначало слаб, сетне по-силен, докато накрая не започна да съперничи на воя на вятъра. Това смрази кръвта ѝ, защото звукът напомняше последните стонове на Клер, идващи изпод земята от пещерата на „Индиан Лийп“. Замайна от този ужасен спомен и сегашния си страх, тя пристъпи към вратата и надникна навън. Не видя нищо освен дъжд и поклащащи се от вятъра клони и едва след няколко секунди си даде сметка, че звукът всъщност е нечовешкият вой на Майкъл Хрубек, идващ едновременно от нищото и отвсякъде:

– Лиз-бон, Лиз-бон, Лиз-бон...

30.

Трентън Хек ту изпаднаше в безсъзнание, ту идваше на себе си. Лиз се опита да напипа пулса му, но не успя, макар че когато допря ухо до гърдите му, сърнето му биеше равномерно.

– Чуваш ли ме? – изкрещя тя.

Той промърмори нещо неразбираемо. Почти не реагира, когато Лиз притисна салфетките върху черната дупка в корема му, въпреки че трябваше да изпитва раздираща болка.

Порша седеше в ъгъла на хола обгърнала коленете си с ръце и с наведена глава. Лиз се изправи и мина покрай нея, за да отиде в тъмната кухня. Погледна към двора и не видя нито следа от Хрубек, който междувременно бе престанал да я вика. Въпреки това зловещият му глас, повтарящ името ѝ, продължаваше да звучи в главата ѝ. Тя се почувства омърсена. „О, моля те – помисли си отчаяно. – Остави ме на мира. Моля те.“

Остана при прозореца няколко безкрайни минути. Сетне се обърна

към сестра си:

– Порша.

Младата жена вдигна поглед и започна да клати глава:

– Не.

– Облечи това.

Лиз ѝ подаде якето си.

– О, Лиз, не.

– Ще отидеш за помощ.

– Не мога.

– Можеш.

– Не мога да изляза там.

– Знаеш къде е шерифството. Намира се...

– Колата е заседнала.

– Ще вземеш тази на полия.

Порша застина.

– Не. Той е вътре.

– Ще отидеш.

– Няма да отида. Не. Не ме моли.

– Като излезеш от имението, завиваш наляво. След два километра и половина по Седар Суомп Роуд излизаш на Норт Стрийт. Отново завиваш наляво и продължаваш около десет километра. Шерифството е от дясната страна на пътя. Седар Суомп Роуд сигурно ще е наводнен, поне частично. Затова ще се наложи да караш бавно, докато стигнеш града.

– Не!

Лицето на Порша се обля в сълзи.

С побелели от студа и влагата и покрити с червени петна от кръвта на Хек пръсти Лиз стисна рамото на сестра си.

– Ще те заведа до колата и ти ще отидеш в шерифството.

Порша погледна алените петна по пуловера си. Гласът ѝ прозвуча хрипливо:

– Ти ме изцапа...

– Порша.

– ... с кръвта му! Не!

Лиз измъкна пистолета от джоба си и го насочи към удивеното лице на Порша:

– Стига приказки. Качваш се в колата и заминаваш! Хайде!

Тя хвана сестра си за яката и я извлече на дъжда.

* * *

Прегърнати през раменете, двете се насочиха с препъване към колата. Земята беше толкова кална, че докато стигнат, им бяха нужни пет минути. Калната вода около гаража вече приближаваше алеята, беше дълбока около метър. Скоро щеше да залее и колата на полица.

Веднъж двете загубиха равновесие и паднаха в калта. Кракът на Лиз заседна в лепкавата тиня и на Порша ѝ се наложи да я дърпа с две ръце, за да я измъкне. Те продължиха стъпка по стъпка през мътната вода към колата.

Още двайсет крачки.

– Не мога да гледам – прошепна Порша.

Лиз я остави в началото на алеята и се приближи сама до полицейската кола. Дъждът бе все така силен, но някъде от небето като че идваше светлина, макар че до разсъмване оставаше много време. Може би, замисли се Лиз, просто очите ѝ бяха свикнали с мрака. Всичките ѝ сетива се бяха изострили като на животно. Тя бе свикнала с понижаващата се температура, с миризмите на дъжд, дим и тор, с хлъзгавата кал и гнилите листа. Беше готова да нападне всеки, който я приближи.

Посегна към дръжката на вратата и погледна сестра си. „Какво е това?“ – запита се, докато се взираше над рамото ѝ. На десетина метра от тях сякаш се издигаше тъмен облак, постепенно ставаше по-черен от всичко наоколо. Започна да се приближава несигурно към тях.

И накрая тя го различи ясно. Майкъл Хрубек вървеше към тях с едната ръка, протегнатата напред, другата висеше като счупена. В ранената ръка държеше револвер, който изглеждаше като играчка в огромната му длан.

Гледаше право към Порша.

– Лиз-бон... Лиз-бон...

Младата жена се завъртя и изпищя, падна по гръб в калта.

Лиз застина. „О, Господи! Той я мисли за мен!“

Хрубек посегна към Порша:

– Ева...

Лиз вдигна пистолета с две ръце и натисна спусъка, веднъж, два пъти, може би и повече. Стискаше го толкова силно, че едва не си счупи пръста. Куршумите изчезнаха в мрака, като пропуснаха Хрубек на сантиметри.

Той изрева, покри ушите си с ръце и избяга в храстите. Лиз изтича при сестра си и я завлече до колата.

Порша бе вцепенена от страх, главата ѝ висеше безпомощно. Лиз насочи пистолета срещу нея. Порша го взе и се втренчи в черното дуло, докато Лиз дърпаше едрия полицай за раменете. С огромно усилие тя го измъкна от колата и го хвърли безцеремонно в калта, сетне се пхна вътре и запали двигателя. Взе пистолета си от Порша, която започна да отстъпва. Лиз стисна здраво сестра си за ръката и я блъсна на предната седалка. Порша седна в кървавата локва и потрепери, сякаш червената течност бе опарила бедрата ѝ. Започна да хлипа, да се дави. Лиз затръшна вратата.

– Тръгвай.

– Аз... Помести... Помести краката му! – изпищя истерично Порша и размаха ръце към полицая, чиито колене бяха точно пред задните гуми.

– Тръгвай! – изкрещя Лиз.

Пресегна се през прозореца, включи фаровете и премести скоростния лост на първа. Колата тръгна рязко и страничното огледало удари Лиз. Тя се хлъзна в мокрите листа и падна в калта. Колата бавно прегazi краката на полицая и излезе на алеята. Порша даде газ. Колата потегли с бясна скорост сред дъжд от кал и парченца чакъл. Сетне изчезна, пръскайки мътна вода от двете страни на алеята.

Лиз се изправи, за миг остана като заслепена – задните гуми на колата я бяха изпръскали с кал. Вдигна глава, за да може дъждът да измие лицето и очите ѝ. Когато възвърна способността си да вижда, забеляза, че Майкъл Хрубек отново върви към нея, внимателно стъпваше във водата, беше прекосил вече половината двор.

* * *

Лиз опипа джоба си. Пистолета го нямаше. Беше се измъкнал от разкъсания ѝ джоб при падането. Тя се отпусна на колене и заопипва лепкавата кал наоколо, но не успя да го открие.

– Къде? – изкрещя. – Къде е?

Хрубек беше само на десет метра от нея, напредваше бавно през дълбоката до кръста вода около гаража. Накрая тя не издържа, втурна се към къщата и затръшна вратата след себе си.

Заклучи два пъти и взе дълъг нож от дъската за рязане. Обърна се към вратата.

Той обаче не се появи.

Лиз се приближи предпазливо до прозореца и огледа внимателно двора. Не го виждаше никъде. Отстъпи от стъклото, уплашена, че той

може внезапно да се появи.

Къде беше? Къде?

Отсъствието му бе почти толкова страшно, колкото да го гледа как се приближава към нея.

Побърза да се върне в хола и коленичи до Трентън Хек. Той беше в безсъзнание, но дишаше равномерно. Лиз се изправи и огледа стаята, погледът ѝ премина по семейните снимки, колекцията от порцеланови птички, статуетките на Дон Кихот, донесени от баща ѝ от Испания, меките мебели, кичозните картини.

Отвън се чу трясък. Хрубек обикаляше къщата. Една сянка падна върху прозореца на хола, сетне изчезна. След малко силуетът се появи зад друго перде и отново изчезна. Една минута на непоносима тишина. Изведнъж предната врата се разтресе от силен ритник. Лиз подскочи. Нов ритник отекна в дървото. Една дъска се счупи с трясък. Той ритна отново, но дървото издържа. Лиз забеляза огромния силует на Хрубек през тесния прозорец до вратата.

Тя продължи да върти бавно глава, следвайки обиколката му около къщата. Чу го как отваря вратата на мазето, след това как я затръшва.

Тишина.

Някой задумка с юмрук по прозореца на стаята за гости. Стъклото се счупи, но тя не чу нищо друго и предположи, че е прекалено високо за Хрубек и той не може да се прехвърли през него.

Отново настана тишина.

Сетне той зарева и задумка по стената, започна да изтръгва кедрови летви от облицовката.

Докато оглеждаше стаята, Лиз спря поглед върху вратата на мазето. „Господи – помисли си – пушките на Оуен!“ Колекцията му бе на долния етаж. Можеше да вземе една от пушките.

Когато пристъпваше към вратата обаче, чу трясък отвън. Сетне още – ожесточени удари, които сякаш разтърсваха цялата къща. Захвърчаха трески. И с кански рев Хрубек разби външния вход на мазето. Катинарът на вратата го беше спрял точно за трийсет секунди. Краката му затропаха по бетонния под. След секунди стълбите заскърцаха, стълбите към коридора, в който стоеше тя.

„Мили Боже...“

Вратата към мазето бе залостена с резе, но то беше твърде слабо. Лиз се огледа за нещо, с което да барикадира вратата. Точно когато дръжката се размърда, тя грабна един масивен дъбов стол, завлече го в коридора и подпря вратата с него.

Дръжката се завъртя рязко. Лиз се отдръпна, почуди се дали Хрубек ще разбие вратата. Той обаче не го направи. След като си поигра около минута с дръжката – едва ли не смирено, – той заслиза отново по стълбите. Отново настана тишина, сетне отдолу отекна луд смях. Хрубек заговори нещо неразбираемо за нея. Пет минути след това замлъкна съвсем. Още ли беше тук? Дали не бе намислил да подпали къщата? Какво правеше?

Отдолу не се чу никакъв друг звук. Отвън идваше само неспирният ромон на дъжда. Майкъл Хрубек отново бе изчезнал. С нож в едната ръка и хванала с другата нашияника на кучето, Лиз Ачисън отиде в оранжерията, свря се в един ъгъл и зачака.

* * *

Дъждовните капки тропаха като камъчета по покрива на оранжерията. Порша бе тръгнала преди двацет минути. До шерифството имаше само шестнайсетина километра, но пътят можеше да е станал напълно непроходим. Можеше да ѝ е нужен цял час, за да стигне. Постепенно, след като Хрубек продължаваше да не се обажда, Лиз започна да се успокоява. Дори си позволи да си помисли, че има възможност да е избягал. Обхвана я еуфория и тя се замисли, че точно това е чувството за безопасност: да вярваш, че си на сигурно място въпреки очевидната заплаха, от която си защитен единствено от един тънък слой стъкло.

Замисли се за Оуен. Не искаше да си мисли най-лошото. Не, не. Той беше добре. При този порой сигурно се бе скрил в някой гараж или къща, за да изчака бурята да по-утихне. Тя погледна черното небе над главата си и промълви кратка молитва да се съмне по-скоро – точно обратното на молбите ѝ, когато, легнала в кревата си, се опитваше да заспи.

Молба за светлина, за утро, за ослепителни червени, сини и бели светлини върху покривите на приближаващи коли.

Усети аромата на една роза. Само още двацет минути. Или деветнайсет. Или петнайсет. Дотогава сигурно щеше да дойде някой. А може би Майкъл Хрубек се беше загубил в гората. Може би бе паднал и си беше счупил крака.

Лиз почеса кучето между ушите.

– Всичко ще се оправи, всичко ще се оправи – увери го и то вдигна глава към нея.

Лиз постави ръка върху гърба му. Бедното животинче. То бе толкова разтревожено, колкото и тя – ушите му потрепваха и всяко мускулче

на шията му беше напрегнато. Лиз се отдръпна малко и се вгледа в него. Беше вирнало нос и сега започна да разширява и свива ноздрите си. Тя се усмихна:

– Харесва ли ти миризмата на рози? Харесва ли ти?

Кучето се изправи. Мускулите на гърба му се напрегнаха.

Изръмжа заплашително.

– О, Господи! – проплака Лиз. – Не!

Кучето започна да души въздуха изпънало крака, клатейки глава. Заобикаля бързо напред-назад по плочника. Лиз скочи на крака, стисна ножа и се огледа. През замъглените стъкла на оранжерията не се виждаше нищо. Къде беше той?

Къде?

– Стига – изкрещя тя на кучето, но то продължи да обикаля и да души. С всеки изминал момент ставаше все по-нервно.

Дланите на Лиз изведнъж се изпотиха, тя ги изтри и отново стисна ножа.

– Стига! Той си отиде! Вече го няма. Стига си скимтял! Тя започна да се върти в кръг, да търси врага, когото само кучето можеше да усети. Скимтенето му премина във вой, зловец като на призрак и кънтящ в затвореното помещение.

– О, моля те! Млъкни!

И то млъкна.

Кучето се завъртя мълчаливо и се втурна право към вратичката на помещението с инструменти – тази, която Лиз си спомни, че се канеше да провери, когато бе пристигнал Хек.

Вратата, за която беше забравила напълно.

Вратата се отвори рязко и удари кучето, повали го полузашеметено на земята. Майкъл Хрубек влезе в оранжерията. Застана мокър и кален на бетона наред помещението. Започна да върти глава, да оглежда гипсовите орнаменти, цветята – всички детайли, – сякаш бе дошъл просто да разгледа градината ѝ. Калният револвер беше в ръката му. Видя Лиз и произнесе изненадано името ѝ, на устните му се разля усмивка – не на насмешка, нито на триумф, нито дори на безумно веселие, а напомняща най-много изражението на мъртвец.

31.

Той изглеждаше много по-едър, отколкото си го спомняше.

На делото ѝ се бе сторил дребен, едно изтъкано от зло кълбо. Сега сякаш изпълваше цялата оранжерия, заплашваше да разбие стените, покрития с чакъл под, острия покрив. Хрубек избърса очите си от водата.

– Лиз-бон. Помниш ли ме?

– Моля те... – прошепна тя.

Обхвана я панически страх и гърлото ѝ се сви.

– Аз пътувах много, Лиз-бон. Излъгах ги всички. Пратих ги за зелен хайвер. Няма грешка.

Тя отстъпи няколко крачки.

– Ти им каза, че съм убил онзи човек. *Р-О-Б-Ъ-Р-Т*. Едно име с шест букви. И излъга...

– Не ме наранявай. Моля те.

Кучето изръмжа заплашително, беше се изправило зад Майкъл. То оголи блестящите си жълти зъби. Майкъл го погледна и посегна към него, сякаш беше плюшена играчка. Кучето избегна ръката му и заби зъби в подутата лява ръка на Майкъл. Лиз очакваше той да изкрещи от болка, но огромният мъж сякаш изобщо не почувства ухапването. Вдигна кучето, както висеше от ръката му, и го занесе при един голям долап. Издърпа олигавените челюсти от ръката си, хвърли животното в шкафа и затръшна вратата.

Без да обръща внимание на острия като бръснач нож в ръката ѝ, Хрубек се обърна към Лиз. „Защо да си давам труда? – помисли си тя. – Той не чувства болка, огромен е, има револвер...“ Въпреки това стисна Още по-силно ножа и го насочи право в сърнето му.

– Лиз-бон. Ти беше в съда. Ти си част от заговора.

– Трябваше да дойда в съда. Нямах друг избор. Човек е длъжен да свидетелства в такива случаи. Разбираш това, нали? Не съм искала да ти навреда.

– Да ми навредиш ли? – възкликна отчаяно той. – Да ми навредиш? Вредата е навсякъде около теб! Как може да не я забелязваш? Шибанияците са навсякъде!

Опитвайки се да изрази съчувствие, тя отбеляза:

– Сигурно си уморен.

Без да ѝ обръща внимание, той продължи:

– Трябва, да ти кажа нещо. Преди да стигнем до основното.

„Да стигнем до основното.“

Студени вълни преминаха от врата към бедрата ѝ.

– Слушай сега внимателно. Не мога да говоря високо, защото

помещението сигурно се наблюдава. Това може би ти е известно като „следене“, при което те гледат иззад воали, маски или екрани. Слушаш ли? Добре.

Той започна да обяснява трескаво и в същото време обстойно:

– Правосъдието заличава предателството. Аз убих човек. Признавам. Не беше много модерно, а сега разбирам, че е било и глупаво. – Той присви очи, сякаш се мъчеше да си спомни някакъв текст. – Вярно, че не беше обикновено убийство, но това не ме оправдава. Това не оправдава никого. Никого!

Той се намръщи и погледна няколко думи, изписани с червено мастило на ръката му. Бяха избледнели като стари татуировки.

Сетне продължи монолога си на тема предателство и отмъщение, като крачеше из оранжерията и от време на време заставаше с гръб към Лиз. В един момент тя за малко да се хвърли върху него и да забие ножа в гърба му, но той бързо се обърна, сякаш предусетил мислите ѝ, и продължи да говори.

В бледата синьо-зелена светлина оранжерията изглеждаше отделена от време и пространство. Лиз се сети за една книга, която бе чела преди години, може би първият ѝ роман. „Двайсет хиляди левги под водата“. Струваше ѝ се, че се намират не в оранжерия, а в някаква примитивна подводница и тя е невинен китоловец, слушащ безумните брътвежи на побъркания капитан сред морските дълбини.

Майкъл говори за крави, за „Християнска наука“, за жени, които крият лицата си зад старомодни шапки. Оплака се от загубата на любимата си черна кола. На няколко пъти спомена някаква доктор Ан и (намръщен) някакъв доктор Ричард. Дали това не беше Колер, запита се Лиз.

Внезапно той се извъртя към нея:

– Аз ти писах, а ти така и не ми отговори.

– Не си беше написал адреса. И не го беше подписал. Откъде да разбера кой го изпраща?

– Добър опит – сопна се той. – Само че ти си знаела кой го изпраща.

Погледът му беше толкова пронизителен, че тя веднага призна:

– Да, знаех. Съжалявам.

– Те са ти попречили да ми отговориш, нали?

– Ами...

– Спрели са те. *Кон-спира-торите*.

Тя кимна и той продължи да говори. Явно си мислеше, че името и съдържа шест букви, и това страшно му харесваше. Лиз изпита ужас, че

може да намери някое писмо или разписка, да види, че буквите всъщност са с една повече, и да я убие за измамата.

– Време е вече – обяви тържествено той и Лиз отново потрепери.

Майкъл свали раницата си и я остави до себе си. Сетне разкопча гащеризона си и го смъкна върху яките си бедра. Цепката на гащите му се разтвори и Лиз с ужас забеляза тъмния му, дебел, полувъзбуден penis.

„О, Господи...“

Тя стисна ножа и зачака Хрубек да остави револвера, за да хване члена си. Бе готова да се нахвърли върху него в момента, в който го направи.

Майкъл обаче не остави револвера. Бръкна с лявата си ръка, ранената, дълбоко в гащите си, сякаш така се възбуждаше повече. След малко обаче, когато той издърпа пръстите си, Лиз забеляза, че държи малко найлоново пликче. Беше вързано грижливо с връвчица и Хрубек присви очи като улисано в игра хлапе, докато я развързваше със здравата си ръка. Спря само за да облече отново гащеризона си, и малко смутено закопча презрамките.

Извади от пликчето парче вестник. То беше мокро. Хрубек го разстла и постави с благоговение върху него един череп, който бе измъкнал от раницата си. След като Лиз не направи никакъв опит да докосне тези предмети, той се усмихна с разбиране и ги остави върху масата до нея. Побутна листчето към нея и се отдръпна като ловджийско куче, което току-що е оставило някой прострелян бекас в краката на господаря си.

Държеше ръцете си отпуснати, револверът бе насочен надолу. Лиз обмисли как да го нападне. Щеше да се промъкне по-близо и да замахне към очите му. Каква ужасна мисъл! Налагаше се обаче да действа. Сега беше моментът. Тя стисна ножа и хвърли поглед към изрезката. Беше част от статия в един местен вестник с материали по делото; полето бе изписано с дребния му почерк. Откъслечни думи, рисунки, звезди, стрелки – хубава картинка, приличаща на президентския печат. Силуетът на Ейбрахам Линкълн. Американски знамена. И всичко това около една много добре позната снимка: собствения ѝ зърнест черно-бял образ, заснет след произнасянето на присъдата, докато тя бе слизала по стълбите на съда към колата си.

Сега от Майкъл я дяляха не повече от два метра. Тя пристъпи към него, вдигна изрезката, наведе глава към нея и се престори, че чете. Всъщност не отместваше поглед от револвера му. Усети отвратителната воня на лудия, долови задъханото му дишане.

– На този свят има прекалено много предателство – прошепна той.

Тя стисна ножа. „Очите му! Цели се в очите. Сега. Сега! Лявото, сетне дясното. После се свий под масата. Хайде! Не се колебай.“ Тя пренесе тежестта си напред, готова за скок.

– Толкова много предателство – повтори той и пръски слюнка покапаха по лицето ѝ.

Тя не се отдръпна. Той погледна револвера и го прехвърли в здравата си ръка. Лиз стисна ножа. В момента не бе в състояние да се моли, но беше обзета от различни мисли: за баща ѝ, за майка ѝ. „О, моля те. Боже, дано Оуен да е жив. Бракът ни може да не беше съвършен, но поне понякога имаше любов. И Порша, обичам те – въпреки че може никога да не станем толкова близки, колкото съм се надявала.“

– Добре – рече Майкъл Хрубек.

Завъртя револвера и ѝ го подаде с ръкохватката напред.

– Добре – повтори тихо.

Тя се страхуваше да отмести очи от оръжието за повече от секунда, но в този кратък миг забеляза, че но страните му се стичат сълзи.

– Направи го сега – каза той сподавено. – Направи го бързо.

Лиз не помръдна.

– Тук – настоя той и пхна револвера в ръката ѝ.

Тя изтърва листчето и то се спусна като есенно листо на пода. Майкъл коленичи пред нея и наведе глава като примитивен символ на покорство. Посочи тила си и каза:

– Тук. Направи го тук.

„Това е номер! – помисли си тя. – Няма начин.“

– Бързо.

Тя остави ножа на масата.

– Майкъл...

Малкото му име прозвуча нелепо от устата ѝ. Сякаш между зъбите ѝ имаше пясък.

– Майкъл, какво искаш?

– Ще платя за предателството с живота си. Направи го, направи го бързо.

– Не си ли дошъл да ме убиеш? – прошепна тя.

– Не, не бих те убил, както не бих наранил онова кученце – засмя се той и кимна към шкафа.

Лиз заговори:

– Ама нали си залагал капани за кучета!

Устата му се изкриви:

– Слагах капани, за да забавя конспираторпте. Само че не ги

залагах. Бяха затворени. Никога не бих наранил куче. Кучетата са божии създания и са съвсем невинни.

Това я потресе. Значи, идването му тук бе за нищо? Човек, който убива хора, а се прекланя пред кучета. Майкъл Хрубек бе изминал толкова път само за да изиграе някаква зловеща сценка.

– Виж – продължи той, – това, което се говори за Ева, не е вярно. Тя е била жертва. Също като мен. Жертва на дявола в нейния случай. Жертва на конспираторите от правителството в моя. Как можеш да обвиняваш някого, който е бил предаден? Не можеш! Не е честно! Ева е била съдена, аз също. Не сме ли толкова еднакви, аз и ти? Не е ли удивително, Лиз-бон?

Той се изсмя.

– Майкъл – рече тя с треперещ глас, – би ли направил нещо за мен?

Той вдигна очи, тъжни като тези на кучето.

– Ще те помоля да се качиш горе с мен.

– Не, не, не... Не можем да чакаме. Трябва да го направиш. Трябва! Точно затова съм дошъл. – Той заплака. – Беше толкова ужасно и трудно. Изминах толкова път... Моля те, искам да заспя. – Кимна към револвера. – Толкова съм уморен.

– Направи ми тази услуга. Само за малко.

– Не, не... Те са около нас. Не разбираш колко е опасно. Толкова съм уморен да стоя буден.

– Направи го за мен – помоли го тя.

– Не мисля, че ще мога.

– Там ще си в безопасност. Ще се погрижа да не ти се случи нищо лошо.

Очите им се срещнаха и останаха така известно време. Какво вижда Майкъл в нейните, Лиз не можеше дори да гадае.

– Бедната Ева – рече бавно той; сетне кимна. – Ще се кача там заради теб. – Погледна револвера. – След това ще го направиш, и то бързо.

– Да, ако все още го искаш.

– Ще се кача на горния етаж заради теб, Лиз-бон.

– Последвай ме, Майкъл. Насам.

Тя не искаше да му обръща гръб, но въпреки това чувстваше, че между тях съществува някакво доверие – в пристъп на лудост може би, но все пак реално. Не искаше да рискува да го нарушава. Тя тръгна напред, без резки движения, без да говори. Качи се по тясното стълбище и го поведе към една от резервните спални. Тъй като Оуен пазеше там

поверителни документи, вратата се заключваше с масивен механизъм. Лиз накара Майкъл да седне в едно люлеещо се кресло, принадлежало на госпожа Л'Оберже; всъщност майката на Лиз бе починала именно в него, след като беше стиснала настоятелно ръката на дъщеря си три пъти. Той се приближи до стола и седна. Лиз му каза предпазливо:

– Сега ще заключа вратата, Майкъл. Скоро се връщам. Защо не затвориш очи и не си починеш?

Той не отговори, но огледа одобрително стола и се залюля. Сетне затвори очи, както му бе предложила тя, и отпусна глава върху тъмнозелената тапицерия. Столът престана да се клати. Лиз затвори тихо вратата, заключи и се върна в оранжерията. Остана права в средата на помещението за известно време, изпълнена с противоречиви чувства.

Хрумна ѝ един друг стих от Шекспир:

„Няма по-свиреп звяр,
но все пак милост той познава.“

– О, Господи! – прошепна. – Мили Боже...

Свлече се на колене и захлипа.

* * *

Десет минути по-късно Лиз бършеше челото на Трентън Хек. Той блънуваше и тя нямаше никаква представа дали мокренето на лицето ще му се отрази добре. Лиз притисна гъбичката към челото му и попи нежно и предпазливо потта. Тъкмо ставаше да вземе още вода, когато чу някакъв шум откъм вратата. Отиде в кухнята, като се чудеше защо не е чула пристигането на шерифа. Обаче не беше полицията. Лиз изкрещя от радост и се втурна към вратата, за да пусне Оуен. Изпит и изкалян, той влезе; олюляваше се, едната му ръка бе стегната с колана му.

– Ранен си! – възкликна тя.

Двамата се прегърнаха, сетне той се обърна, като затаи дъх от болка, и огледа двора като войник. Измъкна револвера от джоба си и рече:

– Добре съм. Само съм си изкълчил рамото. Господи, Лиз, полицаят. Мъртъв е!

– Знам. Знам... Ужасно е! Майкъл го застреля.

Той се подпря на касата на вратата и се взря в мрака.

– Тичах през целия път от Норт Стрийт. Той се промъкна покрай мен.

– Горе е.

– Трябва да стоим далеч от прозорците... Какво?

– Гор е – повтори тя и започна да гали лицето на съпруга си.

Оуен се втренчи в жена си:

– Хрубек ли?

Тя извади револвера на Майкъл и му го подаде. Оуен премести поглед от измъченото лице на Лиз към оръжието.

– Неговият ли е?... Какво става тук?

Той се изсмя кратко, сетне усмивката му се стопи, докато тя разказваше какво е станало.

– Не е ли искал да те убие? Ама защо тогава дойде тук?

Тя се притисна отново до гърдите на Оуен, като внимаваше за рамото му, и отговори:

– Съвсем се е побъркал. Май искаше да се жертва за мен. Всъщност не знам. Не съм сигурна, че и на него му е ясно.

– Къде е Порша?

– Отиде да вика помощ. Вече трябваше да е дошла. Предполагам, че колата ѝ е заседнала.

– В северната част на града пътищата са почти непроходими. Може да ѝ се наложи да върви пеша.

Лиз му разказа за Трентън Хек.

– Да, камионът му е отвън. Когато се видяхме за последен път, беше тръгнал за Бойлстън.

– Жалко, че не е отишъл. Не съм сигурна дали ще оцелее. Ще го погледнеш ли?

Оуен прегледа припадналия мъж с очите на познавач. От военната си служба бе научил много за раните.

– В шок е. Нуждае се от кръвопреливане. Нищо не мога да направя за него. – Оуен се огледа. – Къде е той? Хрубек.

– Заклучих го в малката стаичка горе.

– И той просто влезе там?

– Като кученце... О!

Тя закри устата си с ръка. Бързо отиде в оранжерията и освободи кучето на Трентън Хек от шкафа. То не изглеждаше доволно от престоя си там, но иначе бе невредимо.

Лиз отново прегърна Оуен, след това се наведе и вдигна изрезката от вестник. Зачете: *ПРЕДАТЕЛЯТ СЕ представя за трошача на глави. ДА се принесе съМаз готов в жертва на БЕДНАта ЕВА.*

Тя изпуктя отвратена от зловещите слова на лудия.

– Оуен, виж това.

Тя вдигна очи и видя, че съпругът и оглежда револвера на Майкъл. Той отвори пълнителя и започна да брои патроните. Сетне направи нещо, чийто смисъл тя не можа да разбере. Надяна си кожени ръкавици и избърса оръжието с меко парцалче.

– Оуен, какво правиш?... Скъпи?

Той не отговори, а продължи съсредоточено работата си.

Едва тогава Лиз си даде сметка, че той все още има намерение да застреля Майкъл.

– Не, не можеш да го направиш! О, не...

Оуен не вдигаше поглед от револвера. Завъртя бавно барабана, вероятно, за да намести някой патрон пред ударника. Оръжието се затвори със силно изщракване.

– Той нямаше намерение да ме нарани – започна да го умолява Лиз. – Беше дошъл да ме защити. Той е откачен, Оуен. Напълно побъркан. Не можеш да го убиеш!

Оуен остана съвсем неподвижно за няколко секунди, потънал в размисли.

– Не го прави! Няма да ти позволя. Оуен?... О, Боже!

Ярка бяла искра избухна в ръката му и всички прозорци на оранжерията се разклатиха. Лиз вдигна ръка пред лицето си в безумен опит да отклони куршума, който пропусна на милиметри бузата ѝ и лизна един кичур от разрошената ѝ коса.

32.

Тя падна на пода, събори една саксия с малък жълт розов храст и остана да лежи на плочите; ушите ѝ бучаха. Усети миризмата на опърлената си коса.

– Полудя ли? – изкрещя. – Оуен, това съм аз! Аз!

Когато той вдигна отново оръжието, нещо кафяво изскочи от страни и кучето заби зъби в ранената ръка на Оуен, както бе направило по-рано с Майкъл. Съпругът ѝ обаче не беше загубил чувствителността си към болка. Той изкрещя, револверът падна от ръката му и издрънча на пода зад него.

Оуен започна да ритя ожесточено кучето и да го удря с юмрука на здравата си ръка. То изскимтя от болка и избяга през страничната врата на оранжерията; Оуен побърза да я затвори.

Лиз се хвърли към револвера, но Оуен ѝ препречи пътя, стисна я за

китката и я блъсна на земята. Тя се изтърколи по чакъла, раздра лакътя и бузата си. Остана за момент така, задъхана, шокирана, неспособна да плаче и да говори. Когато се изправи, съпругът ѝ се насочи бавно към револвера.

„Съпругът ми – помисли си тя. – Собственият ми съпруг! Мъжът, до когото съм лежала през повечето нощи през последните шест години, мъжът, когото щях да даря с деца при по-различни обстоятелства, мъжът, с когото съм споделила толкова много тайни... Много тайни, да. Но не всички.“

Докато бягаше през хола, сетне по стълбите към мазето, тя го мерна за миг, изправен с револвер в ръка, втрещен в нея – неговата жертва – с пронизващи и безжалостни очи.

Погледът му беше леден и Лиз бе готова да заложил всичките си пари, че лудостта в очите на Майкъл Хрубек е по-човешка от този хищнически блясък.

Бедната Ева.

* * *

Никаква светлина. Никаква. Пукнатините в стената са достатъчно големи, за да пропускат въздух и достатъчно широки, за да пропускат мътна дъждовна вода, която тук пада не от небето, а от подгизналата земя и каменните основи на постройката. Ако беше два часа по-късно, напуканата стена може би щеше да пропуска бледата светлина на зората. Сега обаче тук бе съвършен мрак.

Нещо шумолеше при вратата.

Той идваше. Лиз наведе глава към свитите си колене. Раната на бузата ѝ я щипеше, а също и ожулването на лакътя. Тя се сви, сякаш да се смали, и раздражни рани, за които не бе подозирала: на бедрото и на глезена.

Той ритна с все сила масивната врата.

Тя проплака безмълвно при трясъка, почувства го, сякаш са я ударили в гърдите. Стори ѝ се, че той я запраща към каменната стена, и си представи сблъсъка. Отвън, в коридора Оуен не продума. Дали ритникът бе израз на ярост, или опит да я достигне? Вратата бе заключена, но той може би не знаеше, че може да се заключва отвътре. Може би си мислеше, че стаята е празна, може би щеше да я отmine. Ще избяга с черния си джип, ще отиде в Канада или Мексико...

Ала не, той не избяга – въпреки че май реши, че тя не е в това килерче, и продължи да обикаля из мазето, да проверява другите

помещения. Звукът от стъпките му заглъхна.

Тя остана така десет минути, ядосана, че е предпочела да се скрие, вместо да избяга от къщата. На половината път към задната врата на мазето – онази, която беше разбил Майкъл – тя си бе помислила: „Не, той ще ме чака в двора. По-бърз е от мен. Ще ме застреля в гърба...“ След това се беше обърнала и бе изтичала в тази стара стаичка в дъното на мазето, бе затворила тихо вратата и я беше заключила с единствения ключ от нея, за който знаеше. Ключ, който не бе докосвала от двайсет и пет години.

„Защо, Оуен? Защо правиш това?“ Той сякаш бе прихванал вируса на лудостта от Майкъл.

Нов трясък, този път отсреща; той ритна друга врата.

Тя отново чу стъпките му.

Стаичката бе с размери не повече от метър на два и таванът бе само на височината на гърдите. Това ѝ напомни на пещерата в „Индиан Лийп“, за онази черна дупка, в която Майкъл ѝ бе прошепнал, че я надушва. Лиз си спомни как като малка се бе крила в същото тъмно помещение, тогава пълно с въглища, докато Андрю Л'Оберже чупеше клони от върбата. След това тя чуваше и неговите стъпки, докато той търсеше дъщеря си. Като малка Лиз бе прочела „Ани Франк: Дневникът на едно момиче“ десетина пъти и макар че разбираше колко безсмислено е да се крие, пак го правеше.

Баща ѝ все я намираше.

Биеше я два пъти по-жестоко, ако бе опитала да избяга.

Въпреки това тя бе направила това скривалище като истинска крепост – беше събрала запаси от бисквити и вода, бе прибрала тук един нож и бе хвърлила всички месингови ключове в езерото, всички без един, който криеше в един процеп над вратата.

Мишките обаче бяха изяли бисквитите, водата се беше изпарила, а детето на един братовчед бе намерило ножа и си го беше взело вкъщи.

От ключа пък нямаше никаква полза, защото, когато баща ѝ наредеше да отвори вратата, тя винаги се подчиняваше.

Нещо метално издрънча на пода. Оуен изпъшка и се наведе, за да вземе лоста. Лиз тихо заплака, наведе глава. Видя в ръцете си изрезката от вестник – злокобния подарък на Майкъл, по-зловещ и от черепа. Когато мъжът ѝ започна да удря, тя стисна отчаяно листа. Чу как той сумти от физическо усилие, сетне замлъкна, докато пъхаше лоста под вратата. Тя запраща. Дървото започна да поддава. Стаята, в която се криеше Лиз обаче, засега оставаше невредима. Оуен разби съседното

котелно помещение. Разбира се... Котелното имаше прозорче на височината на главата. Логично бе да е избрала стая с втори изход. Само че не – умната Лиз, Лиз учителката, Лиз, която е наследила аналитичния ум на баща си, предвидливо бе избрала помещение, от което няма измъкване.

Още едно изпращяване, и още. Още десет. Дъските скърцаха, пироните се измъкваха. Последва силен трясък. Стъпките му се отдалечиха. Той сигурно бе погледнал вътре, видял е, че я няма и че прозорецът все още е покрит с прахен шперплат.

Настъпи тишина. Лиз установи, че отново вижда. През цепнатина на стената към котелното помещение проникваше тънък лъч светлина. Очите ѝ свикнаха и тя погледна през дупката, но не видя нищо. Не чу стъпките на съпруга си и остана сама в тази стаичка с духа на баща си, няколко килограма стари въглища и изрезката, върху която сега виждаше причината за приближаващата си смърт.

* * *

ПРЕДАТЕЛЯТ сЕ представя за трошача на глави. ДА се принеса сЪМ аз готов в жертва на БЕДНАТА ЕВА.

Буквите бяха размазани и листът се разпаднаше. Тя обаче успя да прочете голяма част от написаното с почерка на Майкъл.

...на глави. ДА се принеса сЪМ аз готов...

А... ДА... М

АДАМ

Тези думи бяха заградени и свързани със снимката към статията с помощта на линии, напомнящи струйки кръв. Лицето, към което бяха насочени обаче, не бе Лиз. Те стигаха до левия край на фотографията и се свързваха около човека, който държеше вратата на колата отворена.

ПРЕДАТЕЛЯТ сЕ представя за трошача на глави. ДА се принеса сЪМ аз готов...

Червените линии заграждаха Оуен.

ПРЕДАТЕЛЯТ Е АДАМ.

Това ли бе целта на Майкълското посещение? Нима бе дошъл като ангел-хранител, а не отмъстител? Тя разгъна листа. Той носеше печат: „Марсденска психиатрична болница – библиотека“.

„Мисли...“

Майкъл е видял статията в болницата, може би дълго след процеса. Може би през септември – малко преди да ѝ изпрати писмото си. Тя се опита да си спомни думите му... Ева, предателство. Може би той нямаше предвид, че е предателка, а че е предадена.

Може би...

Да, да! Майкълвата роля в „Индиан Лийп“ не бе на убиец, а на свидетел.

– Лиз – каза спокойно Оуен. – Знам, че си някъде там. Няма смисъл да се криеш.

Тя сгъна изрезката и я остави на пода. Може би полицията ще я намери и ще ѝ обърне внимание при разследването. Може би собственикът на тази къща след петдесет години ще я забележи и ще се зачуди за значението ѝ и за хората, изобразени на нея, преди да я хвърли или да я даде на дъщеря си за албума ѝ. Най-вероятно Оуен ще претърси къщата внимателно и ще се отърве от това веществено доказателство, както и от всички останали.

Все пак той е педантичен във всичко, което върши.

Молитвите за по-бързо разсъмване бяха излишни. Бурята бе във вихъра си и небето навън бе тъмно като дупката, в която се криеше тя. Никъде не се виждаха разноцветни мигащи светлини. Зловещото начинание на Оуен щеше да му отнеме секунди: един куршум в главата ѝ с револвера на Майкъл, после куршум в главата на лудия със своето оръжие... Полицията ще заvari Оуен облян в сълзи на пода, прегърнал тялото на Лиз, разгневен на хората на реда, че не са му обърнали внимание, когато ги е молил да защитят жена му.

Тя чу стъпки по неравния коридор отвън.

И тогава, също както когато се беше крила от баща си, Лиз се изправи, послушно отключи и отвори вратата.

– Ето ме – каза тихо също както и тогава.

Оуен бе на три метра от нея и стискаше металния лост. Изглеждаше леко изненадан, че тя се появи от тази посока, и в същото време разочарован, че бе позволил на врага си да остане зад гърба му. Тя тихо добави:

– Да бъде, както искаш, Оуен. Само че не тук. Нека да е в оранжерията.

И преди той да проговори, му обърна гръб и тръгна нагоре по стълбите.

33.

– Мислел си, че никога няма да разбере – прошепна тя. Лиз отстъпи към розовия храст и усети как бодлите се забиват в бедрото ѝ. Болката бе слаба и тя почти не чу трополенето на дъждовните капки по стъкления покрив над тях.

– Колко жалки бяхте, Лиз. Колко жалки. Да се криете по хотели. Да се разхождате по плажа... – Той поклати глава. – Не се прави на толкова потресена. Разбира се, че знаех. Почти от самото начало.

Гърлото ѝ се сви от страх и тя затвори за миг очи.

– Затова ли правиш това? Защото аз съм обичала друг? Мили Боже, ами ти...

– Курва! – Той се наведе и я удари в лицето; тя падна. – Моята жена. Моята жена!

– Ти също имаше любовница!

– Това дава ли ти право да мърсуваш? Не съм чувал да има такъв закон.

Мълниите вече проблесваха на изток. Бурята отминаваше.

– Аз бях влюбена в него – проплака Лиз. – Не съм го предвиждала. Нали говорехме за развод.

– О, разбира се – изсъска той, – това вече е извинение.

– Робърт ме обичаше. Ти не.

– Робърт бе готов да легне с всичко, което носи пола.

– Не!

– Изчукал е половината жени в Риджтън. Вероятно и някои мъже...

– Това е лъжа! Аз го обичах. Няма да позволя...

При тези протести обаче ѝ хрумна нещо друго. Замисли се за онези месеци. Замисли се за сдобряването си с Оуен след неговата изневяра – горе-долу по същото време, когато се разбра, че госпожа Л'Оберже е неизлечимо болна. Замисли се за противопоставянето му срещу купуването на разсадника. Сълзите ѝ секнаха и тя го погледна хладно.

– Има нещо друго, нали? Това не е само заради връзката ми с Робърт.

Имението, разбира се. Нейните милиони.

– Вие с Робърт планирахте да се ожените. Ти мислеше да се разведем с мен. Искаше да ме лишиш от всичко.

– Говориш за тези пари, сякаш си ги спечелил ти. Те са на баща ми. И аз винаги съм била много щедра. Аз... Чакай. Откъде знаеш, че с

Робърт сме говорили за женитба.

– Ние знаехме.

Изведнъж с болка, много по-силна от тази, която изпита от плесницата му преди малко, Лиз разбра: „Ние знаехме“.

– Дороти?

Оуен изобщо не бе ходил с никаква адвокатка. Любовницата му е била Дороти. Послушната Дороти. През цялото време са били планирали убийството на Лиз. Заради безумната гордост на Оуен и заради парите ѝ. Очарователният, безгрижен Робърт вероятно бе оставил някакви свидетелства за връзката им някъде в дома си, а може би просто не беше спрял да говори, когато е трябвало.

– Кой мислиш, че ме извика в деня на пикника в кантората? Не беше секретарката ми. О, Лиз, толкова си сляпа.

– Значи, все пак си бил в парка. Стори ми се, че те видях.

– Отбих се в кантората и накарах да ми препращат разговорите в колата. Бях на паркинга петнайсет минути преди вас. Последвах ви на плажа.

И е чакал.

Дороти бе забравила книгата на Лиз нарочно, с предположението, че тя ще се върне сама при джипа. Оуен е щял да я издებне там.

Само че Робърт бе предложил да донесе книгата с намерение да настигне Порша. Сигурно беше минал покрай Оуен, който го е нападнал при входа на пещерата. Тежко ранен, Робърт бе побягнал навътре и Оуен го е последвал. Клер сигурно е чула виковете на Робърт и също е влязла.

И Оуен бе намерил ножа, изпуснат от Лиз при тялото на Робърт.

– Обезобразяването! Защо, мръсник!

– Като заслужено наказание за престъплението му.

– Майкъл изобщо не е наранил Робърт.

– Да го нарани ли? Мръсникът дори се опита да го спаси! Крещеше: „Ще почистя кръвта от главата ти, не се тревожи, не се тревожи.“ Такива глупости.

– И ти чакаше точно това... – Лиз се засмя и се огледа в мрака. – Изобщо не си излязъл да го убиеш. Искал си да го доведеш тук! Възнамерявал си да... да го оставиш да довърши започнатото тази вечер!

– Отначало си мислех, че точно затова е избягал – за да те убие. След това го проследих до Клъвъртън. Той...

– Онази жена... О, Оуен...

– Не, той не ѝ беше сторил нищо. Просто я беше завързал, за да не

може да се обади по телефона. Намерих я в кухнята. Той ѝ разправял, че отивал в Риджтън, за да спаси любимата си Лиз-бон от нейния Адам.

– Ти ли го направи? Ти ли я уби?

– Не съм го предвиждал. Не смятах да става така! Наредих го, сякаш той го е извършил. Бутнах мотоциклета ѝ в реката. Ченгетата си мислеха, че е отишъл в Бойлстън, но аз знаех, че е тръгнал насам.

Разбира се. През цялото време е знаел, че Майкъл има мотив да дойде в Риджтън – при жената, която е лъжесвидетелствала срещу него в съда.

– И ти си прострелял Трентън. И си убил полицая!

Зловещо спокойствие обхвана Оуен.

– Нещата излязоха от контрол. Планът ми беше толкова прост, а излезе от контрол.

– Оуен, моля те, чуй ме.

Гласът ѝ прозвуча по същия отчаян, но успокоителен начин, както когато се обръщаше към Майкъл Хрубек преди половин час.

– Ако искаш пари, за Бога, ще ги получиш.

Тя обаче погледна лицето му и разбра, че няма смисъл. Замисли се за разговора си с Ричард Колер. Майкъл можеше да е луд, но изкривеният му свят поне се подчиняваше на чувството за справедливост.

Съпругът ѝ бе психопатът – той не познаваше милост.

Лиз си даде сметка, че сигурно е започнал да планира смъртта ѝ от самото начало на вечерта, още когато е чул за бягството на Майкъл. Настояванията шерифът да изпрати охрана и за преместването им на хотел – всичко това беше с цел да си осигури алиби. Да, след убийството на Майкъл сигурно е щял да се обади на Лиз в мотела и да ѝ каже, че може да се прибере. „Няма вече опасност, любов моя.“ Само че той щеше да я чака. Нея и...

– О, Господи! – прошепна тя.

Порша.

Даде си сметка, че сигурно е възнамерявал да убие и нея.

– Не! – Писъкът ѝ отекна в оранжерията. – Не!

И тя извърши онова, заради което бе напуснала скривалището си в мазето, онова, на което до този момент не беше вярвала, че е способна – обърна се, хвана кухненския нож от масата зад себе си и замахна.

Целеше се във врата, но вместо това улучи бузата му. Главата му отскочи. Револверът изхвърча от ръката му. Той стреснато примигна.

Веднага потече кръв, потоци кръв обляха главата му като ален

воал.

За миг те останаха неподвижни, втренчени един в друг. Никоой не си пое въздух.

Сетне с боен вик на войник Оуен се хвърли върху нея. Тя падна, изпусна ножа, вдигна ръце пред лицето си, за да се защити от свирепите му удари. Той я удари с юмрук и я зашемети. Пред очите ѝ причерня за миг. Тя заби юмрук в лявото му рамо. Той изрева като ранен звяр, отдръпна се и стисна болното си рамо.

Бързо се съвзе и поднови нападението си, злобата му бе по-голяма от нейната. Тя не можеше да се сравни по сила и тегло с него въпреки раната му и удареното му рамо. Скоро я повали по гръб и камъчетата от пода се забиваха във врата ѝ. Стисна я за гърлото. Светлината в оранжерията, бледата синьо-зелена светлина стана още по-бледа и белите ѝ дробове жадуваха за кислород, който не можеха да поемат. Тя замахна към покритото му с кръв лице. Ръцете ѝ се вдигнаха безпомощно във въздуха и отново се отпуснаха. Черна пелена се спусна пред очите ѝ. Тя се опита да му каже нещо, думи, които той не можеше да чуе, а тя – да разбере.

В последния ѝ съзнателен миг пред очите ѝ се появи малка сянка – някоя част от мозъкът ѝ умира, помисли си тя. Сянката се увеличи от малко петно във всеобгръщащ мрак, който увисна във въздуха като буреносен облак. В следващия момент стъкленият покрив точно над тях се пръсна и парченца дърво и стъкло обгърнаха приближаващата се сянка като мехурчета, съпътстващи гмуркаш се водолаз под водата.

Огромното тяло се приземи настрани, наполовина върху Оуен, наполовина върху високия оформен като малко дърво храст от сорта „Импириъл“; бодлите издълбаха няколко успоредни драскотини подобни на струни на арфа по бузата и ръката на Майкъл. Той хълцаше от страх след седемметровото падане – ужас, който и за нормален човек би бил непреодолим, а за него сигурно преминаваше всички граници на човешки разум.

Един дълъг стъклен кинжал одраска бузата на Лиз. Тя се изтъркули настрани от борещите се мъже и се сви, като закри раната си с трепереща ръка.

През зеещата дупка в покрива се спуснаха лека мъгла и няколко листа. Крушките започнаха да се пръскат от студа и влагата и оранжерията изведнъж потънаха в синкав мрак. Сетне във въздуха прокънтя невяротен звук, който Лиз отначало помисли за тътен от възобновяващата се буря. Ала не, даде си сметка тя, това бе човешки рев, изпълнен с

лудост – дали с тази на Майкъл или на Оуен, или на самата нея обаче, Лиз Ачисън никога нямаше да разбере.

* * *

Помощниците на шерифа, бдителни и сериозни, се разпръснаха из двора и започнаха внимателно да оглеждат.

Хората от „Бърза помощ“ се заеха най-напред с бледия Трентън Хек, измериха жизнените му показатели и установиха, че не е загубил прекалено много кръв. Сетне същите медици зашиха и превързаха порязания врат на Лиз, зловеща, но лека рана, белегът от която, както предполагаше тя, щеше да остане до края на дните ѝ.

И накрая Порша се хвърли в ръцете на Лиз. Когато прегръщаше сестра си, Лиз усети миризмата на шампоан и пот. Една от сребърните ѝ обици погали устните ѝ. Останаха притиснати цяла минута и когато Лиз се отдръпна, по-малката ѝ сестра плачеше.

Пристигна и покрита с кал кола на щатската полиция, от радиостанцията ѝ гърмяха доклади, свързани с разчистването след преминалата буря. От автомобила слезе висок, сивокос мъж. Лиз си помисли, че прилича на каубой.

– Госпожа Ачисън? – извика той.

Тя му махна и той тръгна към нея, но се спря, за да огледа с лека изненада, сетне със загриженост Трентън Хек, проснат в една носилка. Следотърсачът бе дошъл в съзнание. Двамата си размениха по няколко думи, преди санитарите да закарат хилавия си пациент в линейката.

Дон Хавършам се приближи до Лиз и попита дали е в състояние да отговори на няколко въпроса.

– Предполагам.

Докато разговаряха, от едната линейка излезе някакъв лекар, превърза порязаната ръка на Лиз и отново се оттегли с думите:

– Само драскотина. Промийте я.

– Не трябва ли да се зашие?

– Не. Цицината на главата ви ще спадне за ден-два. Не се тревожете.

Лиз и без това не знаеше, че има цицина; увери го, че няма да се тревожи.

Обърна се отново към Хавършам и разговаря с него почти половин час.

– О, чуйте – помоли тя, след като разказа за случилото се, – можете ли да се свържете с доктор Колер в Марсенската болница?

– Колер ли? – присви очи Хавършам. – Той е изчезнал. Опитваме се да го намерим.

– Хей, да не би да става дума за Ричард Колер? – попита риджтънският шериф, който ги беше подслушал.

– Същият.

– Е, намерихме такъв човек преди час. Пиян. При салона на „Форд“.

– Пиян?

– Спеше върху капака на един линкълн континентал. На всичкото отгоре беше завит с дъждобран и имаше череп от някаква малка гадинка, язовец или скункс, върху гърдите. Не, не се майтапя. Ако това не е странно, не знам кое ще е.

– Пиян? – повтори Лиз.

– Ще се оправи. Доста е отпаднал, затова го задържахме в участъка. Има късмет, че беше върху колата, а не я караше. Щеше да се сбогува с книжката си.

Това не изглеждаше в стила на Колер, но тази вечер Лиз не се изненадваше от нищо.

Тя въведе Хавършам и още един полицай в къщата и извика Майкъл навън.

Тримата заедно го придружиха до линейката.

– Изглежда, че има счупена ръка и глезен – отбеляза изненадано един лекар. – Бих добавил и едно-две пукнати ребра. Само че май не чувства нищо.

Полицайте гледаха пациента със страхопочитание, сякаш беше някакъв митичен потомък на Джек Изкормвача и Лизи Бордън⁷. След като Лиз му обеща тържествено, че няма да го отровят, Майкъл склони да му бъде направена инжекция и да превържат раните му, но преди това накара един санитар да си капне антисептик върху ръката, за да докаже, че не е киселина. След това седна в линейката със събрани ръце и сведени очи и се остави да го откарат, без да се сбогува с никого. Когато затваряха вратите, на Лиз ѝ се стори, че си тананика.

След това Оуен, пребит, но в съзнание, също бе откаран.

Също и безжизненото тяло на злощастния млад полицай, чиято кръв бе изтекла до последната капка в патрулната му кола и върху една лека с цинии.

7. Американка, обвинена през 1890 г. в убийството на баща си и машехата си с брадва, но след това оправдана. – Б.пр.

Линейките отпътуваха, след тях и полицейските коли и Лиз и Порша влязоха в кухнята. Лиз погледна сестра си за миг. Може би, замисли се тя, от шок, а може би от зловредно любопитство Порша внезапно започна да ѝ задава въпроси. Въпреки че я гледаше право в очите, Лиз не чу нито един от тях.

И не помоли Порша да ги повтори. Вместо това се усмихна тайнствено, стисна ръката на сестра си и излезе; запъти се сама в синята зора към езерото. Кучето я настигна и заприпка до нея. Когато спряха в края на терасата, близо до торбите, натрупани от двете сестри, то легна в калта. Лиз седна върху дигата и се загледа в металносините води на езерото.

Студеният фронт вече се беше установил над Риджтън и по дърветата започваше да се образува ледена коричка. Милиони отронени листа покриваха земята като люспите на огромно животно. По-късно, ако денят беше слънчев, щяха да заблестят в прекрасни цветове. Лиз загледа счупените клони, разбитите стъкла и откъртените летви от стените на къщата. Природната стихия бе оставила следите си. Ала освен наводнената кола щетите от нея бяха малки. Такива бяха тукашните бури: не причиняваха много вреди, само прекъсваха уличното осветление, обруляха листата на дърветата, наводняваха дворове и караха добрите граждани да почувстват временно неудобство. Оранжерията например бе видяла няколко свирепи бури и никога досега не беше претърпявала поражения – и дори сега за това се бе наложило един огромен побъркан мъж да се стовари върху покрива ѝ.

Лиз остана така десетина минути. Трепереше, дъхът ѝ излизаше като облачета пара. Сетне тя се изправи. Кучето – също и я погледна в очакване; така, помисли си тя, я подканяше да му даде нещо за ядене. Лиз го почеса по главата и тръгна към къщата през мократа трева. То я последва.

Послеслов

Листенцата на кичестия сорт са подредени по сложен начин.

Това е розата на двайсети век и в момента Лиз Ачисън подрязваше точно една такава; невероятно бялата „Айсберг“ беше буен храст и надвисваше от всички страни около входа на оранжерията. Посетителите често се възхищаваха на цветовете ѝ и тя бе сигурна, че ако представи розата на конкурс, ще получи поне синя лента.

Този ден, докато подрязваше издънките, тя носеше тъмнозелена рокля с цвета на гушер в полунощ. Дрехата бе в подходящ мрачен оттенък, но не беше черна – отиваше в съда, не на погребение.

Макар че в резултат на процеса щеше да остане нещо като вдовица, Лиз не скърбеше.

Въпреки препоръките на адвоката си Оуен бе отхвърлил предложението за споразумение – дори след като До-роти се съгласи да свидетелства срещу него в замяна на отпадане на обвиненията за съучастничество в убийство. Оуен смяташе, че ще се измъкне поради невменяемост. Един експерт, психиатър, зае свидетелското място и надълго и нашироко описа Оуен като социопат. Тази диагноза обаче очевидно не оказа същото влияние върху съдебните заседатели както свидетелствата за болестта на Майкъл. След продължителен процес Оуен бе обявен за виновен по обвиненията за извършване на убийство първа степен.

Миналата седмица Лиз беше подписала договор за закупуване на Лангделовия разсадник и същия ден подаде заявление за напускане в училището; в края на първия срок двайсетгодишната ѝ кариера като учителка по английски щеше да приключи.

За изненада на голямата си сестра Порша поиска счетоводните документи на разсадника, за да ги покаже на настоящия си приятел – Ерик или Едуард, Лиз вече не помнеше името му. Той бе финансист и остана впечатлен от успехите на фирмата, препоръча на Порша да купи дялово участие, докато все още има възможност. Младата жена прекара няколко дни в обмисляне на предложението, сетне се разколеба и заяви, че има нужда от още време, за да вземе решение. Обеща на сестра си да ѝ даде отговор, след като се върне от Карибските острови, където смяташе да прекара февруари и март.

Порша бе прекарала нощта в имението и щеше да придружи Лиз в съда. След арестуването на Оуен младата жена беше останала три

седмици в Риджтън, за да помогне в почистването и ремонта. Седмица след прочитането на обвинителния акт обаче Лиз реши, че иска да остане сама, и помоли сестра си да се върне в Ню Йорк. На гарата Порша неочаквано се обърна към нея:

– Слушай, защо не се преместиш при мен?

Лиз беше трогната от предложението, макар че очевидно и самата Порша не го взимаше насериозно.

Градът не беше за Лиз и тя отказа.

Сега тя затвори горните отдушници на оранжерията, за да спре притока от студен зимен въздух, и си помисли: „Ние се сблъскваме със смъртта по различни начини и повечето от тях са много по-прозаични от това да намериш духовете на мъртвите си предци в една оранжерия или да научиш, че съпругът ти е преминал много километри, за да ти пререже гърлото, докато спиш.“ Докато размишляваше върху тези кратки напомняния, че сме смъртни, Лиз се замисли за сестра си и разбра, че стремежът на Порша да страни от нея през всичките тези години не е бил породен от извратеност или жестокост. Не, бягството ѝ от семейството имаше по-проста причина: тя правеше онова, което ѝ бе отредено да стори.

Прекалено много върбови клонки, прекалено много поучения, прекалено много безмълвни като на погребение вечери.

И кой знае? Може би старият Л'Оберже бе променил мисленето си след злополучния урок по плуване на Лиз и се беше качил в леглото на дванайсетгодишната Порша. Все пак тя бе по-красивата от двете.

Понякога тази мисъл ѝ се струваше пълна лудост и непростимо богохулство. Беше се оказало обаче, че лудостта вирее в задния двор на Лиз и ако нощта на бурята (деликатният евфемизъм, с който сестрите наричаха онази случка) я бе научила на нещо, то беше, че има само два непростими гряха: лъжите и нашата склонност да ги приемаме.

Трентън Хек също щеше да е в съда днес. В случая той имаше и друг интерес, надминаващ обикновеното търсене на възмездие. Преди да бъде уволнен като директор на Марсденската психиатрична болница, доктор Роналд Адлър бе отказал да му изплати наградата, която Хек смяташе, че е заслужил. Следващият директор нямаше нито морални, да не говорим за законови основания да изплати сумата, която се оказа, че Адлър дори не е имал правомощия да обещае. И затова отчаяният Хек съдеше Оуен, задето го бе прострелял в гърба.

Застрахователната компания отказваше да плаща за такава злополука и Хек с ужас установи, че да съди Оуен, всъщност означаваше да

съди Лиз. Той веднага предложи да оттегли жалбата си, но тя го увери, че той най-много от всички заслужава обезщетение от тази трагедия и въпреки енергичните протести на адвокатата си му написа чек за значително по-голяма сума, отколкото беше поискал.

Лиз си даваше сметка, че двамата, тя и Хек, нямат много общи неща, но въпреки това го чувстваше много близък. Все пак, когато той я покани на вечеря миналата седмица, тя отказа. Вярно бе, че Хек се нуждаеше от нещо повече от един фургон и кучето си, но тя не вярваше да може да му го осигури.

Майкъл Хрубек нямаше да присъства на процеса.

В Деня на благодарността по скромна негова молба Лиз го бе посетила в Държавната психиатрична болница във Фремингтън, където той отново се намирал под грижите на доктор Ричард Колер. Отначало Майкъл й се сърдеше, че като пратеничка на Бога е отказала да отнеме живота му като наказание за убийството на президента от деветнайсети век. Очевидно обаче започваше да приема мисълта, че спасяването й е част от някаква сложна небесна сделка, която само той разбираше, и за това се примири да остане на белия свят, колкото му е определено.

Самият Майкъл също беше подсъдим – по обвинения за убийство на съкилийника си преди бягството от Марс-ден. Уликите ясно показваха, че тук става дума за самоубийство и делото се водеше само защото с измъкването си Хрубек бе направил на маймуни и болничните власти, и полицията. Майкъл, както увери адвокатът му, щеше да излезе от съдебната зала не само оправдан, но с по-добър обществен имидж от обвинителя, който (както писа поне един вестник) имаше много по-важни занимания от разследването на смъртта на Боби Рей Калахан, един доказан убиец.

Имаше и други обвинения: кражба на коли, проникване с взлом и умишлено затваряне на двама много сърдити полицаи от Гъндърсън, на единия от които бе счупил и китката, в собствения им багажник. За вината на Майкъл нямаше спор. Той обаче вероятно нямаше да лежи в затвора, уверяваше юристът. Достатъчно беше просто да каже истината пред съда: че е бягал от агентите на Пинкертън, които са го преследвали за атентата срещу Ейбрахам Линкълн.

Майкъл Хрубек бе добър пример за човек, който използва историята в своя полза.

Сега Лиз облече палтото си и извика на сестра си, че е време да тръгват. Отиваха с две коли – след съдебното заседание Лиз възнамеряваше да прекара някой и друг час във Фремингтън.

След Деня на благодарността бе посещавала болницата няколко пъти. Все още се притесняваше от Майкъл, но беше установила, че когато седи с него, понякога в присъствието на Ричард Колер, понякога без него, изпитва огромно удоволствие от компанията му. Когато влизаше в стаята му, той взимаше ръката ѝ нежно и с благоговение, което понякога я трогваше до сълзи. Тя искаше да разбере невероятно сложната основа на тези емоции. Искаше да разбере защо беше предприел онова пътуване, за да спаси точно нея сред всички човешки същества, и защо – макар породена от лудост – тази постъпка я трогва толкова силно.

Тези въпроси обаче надминаваха възможностите на разума ѝ и тя се задоволяваше просто да седи до него в стаята с изглед към покритите със сняг полета, да пие кафе или сода от пластмасова чашка и да разговаря за крави, политика или безсъние – проблем, който измъчваше и двамата.

С неспокойни очи Майкъл я изслушваше, сетне се навеждаше, като понякога докосваше ръката ѝ, за да придаде допълнителна важност на думите си, и изказваше мислите си – понякога логични, понякога нелепи, но винаги изразени така, сякаш са самата Божия истина.

Пък и кой знае, мислеше си понякога Лиз, дали не бяха точно това?

КРАЙ

© Джефри Дийвър
© 2002 Марин Загорчев, превод от английски

Jeffery Deaver
Praying for Sleep

Сканиране, разпознаване и редакция: Ultimat, 2008

Издание:

ИК Ера, София, 2002

Художествено оформление на корицата: Димитър Стоянов – Димо

Редактор: Лилия Анастасова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9688>]